

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALLE

"A three-dimensional love story with depth, hope, and heart-wrenching consequences." - K.A. Tucker, author of *Ten Tiny Breaths*

Love, in English

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aşk, İngilizce

Bir Roman

tarafından Karina Halle

OceanofPDF.com

Ayrıca Karina Halle tarafından

Terör Deneyi Serisi

Karanlık Ev (EIT #1)

Kızıl Tilki (EIT #2)

Benson (EIT #2.5) Ölü

Gökyüzü Sabahı (EIT #3)

Yalan Mevsimi (EIT #4)

İblis Kanatlarında (EIT #5)

Eski Kan (EIT #5.5)

Dex Dosyaları (EIT #5.7)

Oyuğun İçine (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5) Come Alive
(EIT #7)

Küller Küllere (EIT #8)

Tozlar Tozlara (EIT #9) - Temmuz

2014

Karina Halle tarafından yazılan romanlar

Şeytanın Metali (Şeytanlar #1)

Şeytanın Yeniden Doğuşu

(Şeytanlar #2)

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)

On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)

Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)

Cesur Numaralar (Sanatçılar Üçlemesi #3)

Ölülerin Bağışçıları

Aşk, İngilizce

Çok Yakında

Kirli Melekler

Kirli İşler Kirli

Sözler

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İlk baskı Metal Blonde Books
tarafından Nisan 2014'te
yapılmıştır.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Karina Halle
Smashwords Baskısı

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Najla Qamber

Düzenleme: Kara Malinczak

Metal Blonde Kitapları

P.O. Kutu 845

Point Roberts, WA

98281 ABD

ABD'de üretilmiştir

Seri ve yazar hakkında daha fazla bilgi için ziyaret edin:

<http://authorkarinahalle.com/>

OceanofPDF.com

Yazardan Bir Not

Aşk'ı İngilizce olarak okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Burada iki şeye dikkat çekmeliyim. Birincisi, bu kitap çağdaş bir aşk romanı. Önceki kitaplarımdan çok farklı, bu yüzden lütfen aksiyon, gerilim veya korku beklemeyin çünkü bu kitap bunların hiçbirini içermiyor. Love, in English, beklenmedik koşullar altında birbirlerinde teselli bulan iki farklı insan hakkında karakter odaklı bir aşk hikayesidir. Zina gibi bazı önemli konular içeriyor, ancak bunları saygılı ve gerçekçi bir şekilde ele almaya çalıştım, bu yüzden lütfen bunun sizi Vera ve Mateo'nun yürek parçalayıcı hikayesinin tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermeyin.

Diğer bir not ise kitabın yakında çıkacak olan karanlık romantik gerilim romanım Kirli Melekler'in (Sanatçılar Üçlemesi'nden Javier Bernal'in yer aldığı, ancak okumak için seriyi bilmeniz gerekmiyor) ilk bölümünü içerdiği ve bu nedenle e-okuyucunuzdaki yüzdesinin yüzde bir veya iki oranında eksik olabileceğidir.

Mutlu

okumalar!

Karina Halle

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Belirsizliğe karşı şansını deneyen herkes için

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Ayrıca Karina Halle](#)
[tarafından Telif Hakkı](#)
[Sayfası](#)
[Yazardan Bir Not İthaf](#)
[Epigraf](#)
[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm: Acantilado](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Onbirinci Bölüm](#)
[Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Öndördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm:](#)

[Vancouver Onsekizinci](#)
[Bölüm Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci Bölüm](#)
[Yirmibirinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm:](#)

[Madrid Yirmi İkinci](#)
[Bölüm Yirmi Üçüncü](#)
[Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Bes Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Tesekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Aşk mesafe tanımaz; kıtası yoktur; gözleri yıldızlar içindir

-Gilbert Parker

OceanofPDF.com

Önsöz

Benim adım Vera Miles.

Ve hayatımın hikayesinde kötü adam benim.

Nasıl olmayayım ki?

Çılgın

saçlar.

Vahşi kalp.

Dövmeler ve

piercingler. Yemeği

çok seviyorum. Seksi

çok seviyorum.

Ve bir evliliğin yıkılmasında benim de payım var.

Ama çoğu kötü adamın kötü olmadığını, sadece yanlış anlaşıldığını düşünmeye başladım.

Ya da o en manipülatif gücün kurbanları: aşk.

Aşk savaşa ve ölüme neden olur, ruhları kırar ve hayatları mahveder. İnsanları yerin dibine sokar, onları geri zekâlı, ahlaksız canavarlar gibi davranmaya zorlar ve dans ederek çekip gitmeden önce ardında sadece yıkım bırakır; tüm dünyanın görmesi için kalpler ardına kadar açılır.

Aşk, suçu ona yenik düşen zavallı ruhlara yükler. Aşk, o nihai kötü kadın. Hepimizi örnek alıyor. Ve yine de daha fazlası için geri geliyoruz.

Bize verdiği rolü oynamaya devam ediyoruz. Yaşadığımızı hissetmek için bir şans daha.

Aşk beni kötü biri yaptı. Ama en azından artık yanlış anlaşılmak zorunda değilim.

Bu benim hikayem.

Birinci Bölüm

Acantilado

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

"**Aí**, assim meu amor!"

Adamın (Cristiano mıydı? Cristo?) kulağıma yüksek sesle ne homurdandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kafamın yurt odasının duvarına çarpmasına ramak kaldığını düşünürsek, gerçekten umurumda değildi. Belli ki ona verdiğim şey hoşuna gitmişti ve şikayet edemezdim.

Çarptı. İçime biraz fazla sert girdi ve kafam yağlı sıvaya çarptı.

Tamam, *fazla* şikayet edemem.

Dengemi kaybedip ranzanın kenarından devrilmemek için onun akışını kesmemeye dikkat ederek biraz geriye kaydım. Her beş saniyede bir kapıya bakıp durmam yeterince kötüydü, diğer sırt çantalıların her an geri gelmesinden korkuyordum. Biraz teşhirciydim ama yine de aynı odayı paylaştığım insanların beni kışım havada cıvılcıplak ve seksi Portekizli bir adamın beni köpek stili yaparken görmesini istemiyordum. Cristo, Cristiano, adı her neyse, yan odada kalıyordu ve onlara katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Ne yazık ki, seksi bir canavar olmasına ve geceyi yağlı bar yemeklerinin üzerinde birbirimizle flört ederek geçirmemize rağmen, bu cinsel hünere pek iyi dönüşmedi. Aleti büyüktü ama beni duvara yapıştırmaya çalışmak dışında onunla ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden o boşalırken ben de işimi bitirdim.

Çekti ve prezervatifi üzerinden çıkarırken yumuşak bir çıtırtı duydum, ardından kışıma vururken bir şaplak geldi.

"Siz Kanadalı kızlar iyisiniz, değil mi?" dedi beni en başta soyunmaya iten o sırtışıla. Bu ve bol miktarda Newcastle Brown Ale.

İkimizi de yere düşürmemeye dikkat ederek yuvarlandım. "Şey," dedim, boş yere göğüslerimi örtmeye çalışıp başaramayınca, altımızdaki ranza titredi. "Hepimiz adına konuşamam. Ama evet, ben oldukça iyiyim."

"Eh!" dedi, gülümsemesi daha aptalca görünüyordu. "Değil mi? *Eh?*" Gözlerimi devirdim. "Evet. Oldukça iyiyim... eh."

"Hepinizin bunu söylediğini biliyordum," dedi neşeyle. Yanından geçmeye çalıştım, b u n u yapamayacağımı biliyordum ama en azından ranzadan aşağı inmesini umuyordum.

Ama o öylece oturdu, hızla sönen penisi tümüyle ortadaydı. Avrupalıların seks ve çıplaklık konusunda rahat oldukları konusunda kesinlikle haklıydılar. Sanki ana gemi sonunda beni eve çağırıyordu.

Vücuduma bakarak başını salladı. "Neden bu kadar çok dövme var? Bu Kanada'ya özgü bir şey mi?"

Gülümsedim ve mürekkebinin görüldüğü göğsüme, kollarıma ve bacaklarıma baktım. "Bu eğlenceli bir insan olayı."

"Benim hiç dövmem yok."

"Belli oluyor. Çıplaksın."

"Kaç tane var?"

"On," dedim hemen. "Hayır, bekle. On bir." Vancouver'dan Londra'ya gitmeden hemen önce Main Street'teki favori ressamımdan bir tane almıştım. Sağ kolumun iç tarafını çevirdim, mürekkep hâlâ canlıydı. Yine bir takımyıldızı, bu seferki okçu ya da Yay burcunun sembolüydü. Aslında ben bir Kova burcuymdum ama yayı oluşturan yıldızları, bir şey için atış yapma fikrini seviyordum. Dövmelerimin çoğunda olduğu gibi düz yıldızlar yerine, onlara kafatasları ekledim. Kolum uzayda uçan iskeletler gibi görünüyordu. Bununla çok gurur duyuyordum.

"Ne kadar çok yıldız var," diye yorumladı, gözleri vücudumun her yerinde geziniyordu. "Astronomi okuyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun? Ders mi çalışıyorsun? Okulda mı?"

On bir dövmem, çok sayıda küpem, hızmam ve dil halkam varken üniversiteye gidip bilim diploması almam mümkün değil. Bunu hep duyardım, Avrupa'nın bu alanda da daha ilerici olduğunu düşünürdüm. Sanırım her ülkede moron bulabilirsin.

"Zeki olmam seni şaşırttı mı?" Onu ranzadan itmeyi düşünürken işaret ederek sordum.

Başını salladı. "Tabii ki. Genellikle, şey olan kızlar... kim..." Devam etmekte zorlanırken gözlerimi kıstım, "Dövmeleri var ve seksi seviyorlar. Genellikle o kadar zeki değillerdir."

Nefes aldım ve sert bir gülümseme takındım. "Seninle yatan kızların aptal olması gerektiğini söyleyebilirim. Ben de kendimi biraz aptal hissetmeye başladım. Yine de Londra'yı suçlayacağım." Ona hareket etmesini işaret ettim. "Şimdi ranzadan inecek misin yoksa seni zorlamak zorunda mıyım?"

Gözleri yine yuvarlaklaştı. Eğer dövmelerimin beni sert çekirdekli yaptığını düşünüyorsa, onu başka türlü ikna edemezdim. Merdivenden indi.

ve ben utanç tırmanışını yaparken hızla kıyafetlerini giydi. Sağlıklı bir vücut imajım vardı ama kıvrımlı kışımı dar bir merdivenden aşağı indirmek hoş bir manzara olamazdı.

Ben sütyenimi bağlarken o kapıya yöneldi, sonra durakladı ve omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış attı. "Dışarı çıkmak ister misin? Sanırım insanlar hâlâ içiyor."

Başımı salladım. "Hayır teşekkürler, sen git."

Rahatlamış görünüyordu. "Tamam. Teşekkür ederim... iyi geceler Vilma."

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de arkasından "Bu Vera!" diye bağırdım. İçimi çektim ve omuz silktim. Sanırım adil olan buydu. Ben de onun adını tam olarak hatırlayamıyordum.

Hızla uyumlu iç çamaşırlarımı giydim ve Portekizli çocuğun daha önce üzerimden çıkardığı elbiseye baktım. Londra'daki son gecemdi ve barlara geri dönüp biraz daha eğlenmek inanılmaz derecede cazip geliyordu ama geçen hafta boyunca yaptığım tek şey buydu. Elbette, doğal tarih müzesi, London Eye, Tate Modern, Tower of London gibi pek çok turistik yeri gezdim. Sevimli taksilere, metroya ve çift katlı otobüslere bindim ve harika (derin yağda kızartılmış Mars barları!) ile iğrenç (Çin restoranından balık ve patates kızartması sipariş etmeyin) arasında değişen yiyecekler yedim.

Ancak Birleşik Krallık'a tek başıma gelmiş olmama rağmen bir an bile yalnız kalmadım. Bu, sırt çantalı seyahat kültürüyle ilgili fark etmediğim bir şeydi, özellikle de yirmili yaşların başındaysanız ve İngilizce konuşabiliyorsanız - insanlarla tanışmak çok kolay. Hayatım boyunca hiç bu kadar sosyal olmamıştım ve hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Önümüzdeki bir ay boyunca İspanya'da olacağımı ve sosyal olmaktan *başka* bir şey yapmayacağımı görünce, biraz "kendime" zaman ayırmam gerekti.

Elbisemi ve bir çift taytımı giydim, sürekli çiseleyen soğuk yağmurun henüz dinmediğini düşündüm ve yola çıkmadan önce çilek sarısına boyadığım asi saçlarıma hızlıca bir fırça attım. Yağmur saçlarımı daha da dalgalandıracaktı ama umurumda değildi. Sıcaklıklar neredeyse Haziran ayına göre ortalamanın biraz altında olsa da Londra yağmursuz neydi ki?

Kazak montumu ve deri çantamı kaptığım gibi yurt odasından çıktım ve dışarı çıkarken tuvalete uğradım. Koridorlarda birkaç tanıdık yüzle karşılaştım ve gürültülü bir bilardo oyununun devam ettiğini duyabiliyordum

ama ben başımı eğdim ve gri geceye doğru yola çıktım.

Güneş birkaç saat önce batmış olmasına rağmen, Thames Nehri boyunca hâlâ kalabalık olduğunu görmek beni rahatlattı. İyi aydınlatılmış kısımlardan uzak durdum - denizaşırı seyahatimin ilk haftasında soyulmak istemiyordum - Victoria Rıhtımı'ndan geçip Kleopatra İğnesi'nde durdum. Yağmur dinmişti ve havada bir bahar tazeliği vardı. Bronz sfenkslerden birine yaslandım ve karanlık nehrin üzerinde parıltı veren en yakın köprünün ışıklarına baktım.

Zihnimin dolaşmasına izin verdim. En iyi yaptığı şey buydu.

Hâlâ burada olduğumu tam olarak kavrayamamıştım. Korkunç jet lag'ımı atlatmam birkaç günümü aldı, sonra da yola koyuldum, milyonlarca fotoğraf çektim ve bol bol bira içtim. Etrafımda Londra'nın ışıkları varken bile hala gerçek hissetmiyordum. Belki de planladığım bir şeyin gerçekten gerçekleştiğine inanamıyordum. Seyahat blogunda dil programıyla ilgili yazıyı gördüğümde (İspanyollara konuşma İngilizceleri konusunda yardımcı olun ve İspanya'da ücretsiz kalın!) ve aileme astronomi stajımı bırakarak bu yaz bunu yapacağımı söylediğimde, hiçbirinin bunu gerçekten yapacağıma inanmadığını biliyorum.

Kardeşim Josh her zaman olduğu gibi bana inandı ve babam da dikkatli olduğum sürece sorun olmayacağını düşündü. Kız kardeşim Mercy ve annem ise bunun asla gerçekleşmeyecek, tamamen sorumsuzca bir başka planım olduğunu ve BC Rockies'in derinliklerinde bir gözlem istasyonuna kapanıp gökyüzünün haritasını çıkarmamın daha iyi olacağını düşünüyorlardı.

Geriye dönüp baktığımda, onlarla birkaç bahse girmeli ve biraz seyahat parası kazanmalıydım. Ne de olsa Londra ucuz değildi ve yarın Madrid'e gidip 1 Temmuz'a kadar tüm masraflarımı karşılayacak bir programa başlayacak olmasaydım, para konusunda şansım yaver gitmezdi. Okurken yarı zamanlı olarak bir kafede çalışmak ancak bu kadar birikim yapmama izin veriyordu. Lanet olası hipsterlar berbat bahşiş veriyorlardı.

Önümüzdeki ayla ilgili kafamın arkasında bir his vardı. Bunun korku mu, heyecan mı yoksa sinir mi olduğunu bilemiyordum. Ya da üçü bir arada. Bazı açılardan "Casa de las Palabras" programı kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu; Madrid'in sadece birkaç saat dışında bir dağın eteğindeki özel bir tatil köyünde bir ay geçirecektim. Bu bir ay boyunca tüm yemek, konaklama ve gezi masraflarım karşılanacaktı.

Sorun ne? Bir grup İspanyolla İngilizce konuşmak zorundayım. Öğretmeyeceksin, sadece konuşacaksın. Görünüşe göre programın güzelliği de bu. "Öğrenciler" genellikle dili temel düzeyde anlayan ve sadece konuşma becerilerini tazelemeye ihtiyaç duyan iş adamları ve kadınlardan oluşuyor. İngilizce konuşan yirmi kişiden biri olarak benim görevim gün boyunca farklı insanlarla eşleşmek ve sadece... konuşmaktı. Tek kural, tüm zaman boyunca İspanyolca konuşulmasına izin verilmemesiydi.

Tek kelime İspanyolca bilmediğim için bu benim için sorun değildi. Madrid'e vardığımda bunun bir sorun olmayacağını umuyordum.

Thames nehrinde bir aşağı bir yukarı gidip gelen tekneleri izledim, düşüncelerimde, hayallerimde ve gelecek ayın getireceği olasılıklarda kayboldum. Ne istediğimi ya da ne beklediğimi bile bilmiyordum. Sadece gelecek ayın bana yeni bir şeyler vermesini istiyordum.

Küçük bir kahkaha attım. Londra'da bir yurt odasında Portekizli bir adamla seks yapmıştım. Yeni olarak, çoktan yola çıkmıştım.

"Metro. Metroya binmem gerekiyor. Hani şu yeraltına giden tren var ya?" Madrid havaalanından çıktığımdan beri oynadığım berbat bir sessiz sinema oyununda sıkışıp kalmışım gibi bir kasma hareketi yaptım.

Adam bana boş boş baktı.

Bu yeni geldi: Birçok İspanyol İngilizce konuşamıyor.

Vazgeçtim ve hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen gülümseyerek ona el salladım. Bu kadar hazırlıksız olmam onun suçu değildi.

Bana bir şeyler söyledi, sanırım özür diledi ve omuz silkerek döndü ve gitti. Yapış yapış olmuş alnımdaki saçlarımı taradım ve içimi çektim, bir yandan etrafımı incelerken bir yandan da yardıma ihtiyacım yokmuş gibi görünmeye çalışıyordum.

Las Palabras ofisine nasıl gideceğimi telefonumdaki not defterine yazdığımı sanıyordum ama meğer onun yerine uçak yolculuğundan önce indirmek istediğim tüm şarkıları yazmışım. Şimdi Madrid'de bir yerlerde, elimde sadece bir adres ve ter lekeleriyle tamamen kaybolmuştum. Tanrım, burası çok sıcaktı. En azından iyi bir müziğim vardı.

Normalde bu kadar utangaç değildim ama genel olarak yol sormaktan nefret ederdim ve insanların arasında olup da onlarla iletişim kuramama gibi bir durumla hiç karşılaşmamıştım. Etrafta koşuşturan koca bir şehir vardı.

Güneşin altında, metroya girip çıkarken kendimi tamamen görünmez hissediyordum.

İçimi çektim ve telefonumu tekrar çıkarmadan önce omuzlarımdaki ağır sırt çantasını düzelttim. Artık kurşunu ısırp Google Map'ten buranın altını üstüne getirme zamanım gelmişti, yüksek veri dolaşım ücretlerine lanet olsun.

Casa de las Palabras ofisinin şehrin diğer tarafında olduğu ortaya çıktı ve bu, çeşitli Metro hatlarına binmeye çalışırken daha fazla terli pazarlık anlamına geliyordu, bunlardan biri kapılara kadar doluydu, duvara bastırıldım ve yaşlı bir adam kıcımlı okşadı. Ona hırlamak için döndüm ama o sadece masummuş gibi başka tarafa baktı.

Durağıma varıp kör edici güneş ışığına geri döndüğümde, Madrid'e dair ilk izlenimlerim zayıflıyordu ve saate bir bakış midemi düğümledi. Neyse ki Palabras'ın mavi beyaz tabelasını yakınlarda görebiliyordum. İçimden yeminler ederek çok geç kalmadığımı umarak aceleyle meydanı geçtim. Planlamamla (ve cimriliğimle) ilgili bir başka sorun daha vardı: Şirketle anlaşıp otobüse atlamam gerekiyordu. Mecbur kalmadıkça bir otel odasına para harcamak istemiyordum. Gatwick'ten kalkan uçağın geç kalkacağını bilmiyordum, bu da yol tarifim olmadığı ve İspanyolca bilmediğim gerçeğiyle birleşince planlarıma büyük bir gölge düşürdü.

Kalbimi bunaltıcı sıcakta ağır bir sırt çantasıyla koşmaya çalışmaktan daha fazla çarptıran şey, dışarıda bekleyen bir otobüs olmamasıydı.

Ama bensiz gitmiş olamaz. Öyle değil mi?

Telefonumu çıkardım. Saat 14:16'ydı.

O soğuk dijital rakamlarla bana bakan saatin görüntüsü hoşuma gitmiyordu.

Oryantasyonun ikide başladığını sanıyordum. Herkesi on altı dakikada geçirmelerine imkân yoktu.

Ofisin cam kapılarını açtım ve saçlarım yüzümün etrafında uçuşarak içeri daldım.

"Çok mu geç kaldım!?" Etrafıma çılginca bakarak çılgılık attım.

Ofiste kimse yoktu. Cam tablalı düzgün ahşap masalar, ucuz mıknaatıslarla tutturulmuş bebek resimlerinin bulunduğu steril dolaplar ve doksanlı yılların Ross Gellar saçlarıyla İspanyol erkeklerle konuşan sevimsiz gülümsemeli beyaz insanların yer aldığı İspanya posterleriyle dolu mavi duvarlar vardı. Bir ucunda

Bir masada, sürekli hareket eden kuşlardan biri, sanki biri onu çalıştırmış gibi tahta gagasını aşağı yukarı daldırıyordu.

"Hola?" Ofisin arka tarafındaki bir kapının arkasından birinin "Hola" dediğini duydum. Kapı aralıktı ve ayak seslerini duyabiliyordum. Bu kişinin İngilizce konuşuyor olması için hızlıca dua ettim.

Kahverengi saçları tepesinde yığılı genç bir kadının kapıdan kafasını uzatması beni şaşırttı. Beni görür görmez gözleri büyüdü ve sıksa ellerinde bir yığın kâğıtla aceleyle dışarı çıktı.

"Bayan Miles!" diye bağırdı İngiliz aksanıyla.

Kaşlarımı çattım. "Evet?" Sanki kim olduğumu bilmiyormuşum gibi.

"Aman Tanrım," diye devam etti, alnı endişeyle çatlamıştı. "Otobüs az önce kalktı."

"Ne?!" Başımı arkaya attım ve yüksek sesle inledim. Aslında oldukça yüksekti. Muhtemelen kızıışmış bir aslan gibi ses çıkarıyordum. "Siktir."

"Merak etme," dedi kadın, kâğıtları masanın üzerine fırlatıp telefonu eline alarak. "Otobüsü arayacağım, sizin için onu durdurabilirim."

Aman Tanrım. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Herkes çoktan otobüse binmiş, birbirini tanımaya, arkadaş olmaya, havadan sudan konuşmaya başlamıştı ki ben ortaya çıktım ve her şeyi yavaşlattım. Vera Miles dövmeleri ve çılgın saçlarıyla işleri daha da zorlaştırmak için buradaydı.

Kadın ahizeyi kulağına götürdü ve benimle konuşmaya devam etti. İri yuvarlak gözleri, zayıf yüzü ve birkaç çiliyle solgundu. "Merak etme, fazla uzaklaşmadılar."

"Oryantasyonun saat ikide olduğunu sanıyordum," dedim kendimi boş yere savunmaya çalışarak. Lanet olsun ki sırt çantam çok ağırdı. Onu çıkardım ve bir gümbürtüyle yere bıraktım. Omuzlarım özgürlükten çığlık atıyordu.

"Oryantasyon tatil köyünde," dedi kadın, telefon diğer uçta sesli bir şekilde çalarken gözleri tavanı arıyordu. "Otobüs saat ikide kalkacak."

"Ve otobüse o kadar hızlı mı bindiniz?" Sanki hatalı olan onlarmış gibi sordum. "Peki ya beni beklemek? Yani, birini kaçırdığınızı bilmiyor muydunuz?"

Ağzı açık bir şekilde başını salladı. "Aradık. Cep telefonunuzu aradık. Cevap vermediniz."

"Metrodaydım," dedim güçsüzce. "Uçağım gecikti, sonra Nine Inch Nails'in yeni albümünü indirdiğim için doğru yolu bulamadım, sonra da hava çok sıcaktı ve kafam karıştı..."

Beni dinlemiyordu. "Evet, Manolo, hola, hello. Vera Miles burada, az önce geldi." Diğer uçta Manolo'nun *Fıstık tipi* ciyaklamasını zar zor duyabiliyordum. Kadın başını salladı. "Evet, ama o burada. Otobüsü bekletin, gelip sizi karşılayacağım."

Tanrım, bu düşündüğümünden de kötüymüş.

Telefonu kapattı ve masasının üzerinden anahtarlarını aldı. "Hadi, seni bırakayım."

"Oh, sorun değil," dedim rahatça, sanki normalde yürüdüğüm halde beni evime bırakıyormuş gibi. Birdenbire tüm bunların kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Belki de parası ödenmiş bir tatil köyünde bir ay geçirmek yerine, Madrid'de gecekonduda oturup eve dönene kadar kuyruğumu bacaklarımın arasına saklayabilirdim. Tabii ki, muhtemelen sokaklarda çalışacaktım...

"Boş ver, sorun değil," dedi kız. Ancak o zaman hiç gülümsemediğini fark ettim. Kızgın olduğundan değil ama sıska yüzü sürekli bir şok halinde donmuş gibiydi -gözleri geniş, ağzı açık. Bana The Shining'deki Shelly Duvall'ı hatırlattı.

"Adımı nereden biliyorsun?" Sırt çantamı almak için eğilerek sordum. Göğsüme baktım ve ona epeyce göğüs dekoltesi verdiğimi fark ettim. Omuzlarımda sallamadan önce saçlarımı yüzümden sildim. "Biliyorsun, ilk geldiğimde."

"Gönderdiğin profil resmini tanıdım," dedi ön kapıya doğru yürürken. "Ve gelmeyen tek kişi de sendin. İşte bu kadar."

Ugh. Ne lanet bir başlangıç.

Boğazımı temizledim. "Peki senin adın ne?"

"Gabby," dedi binadan çıkıp bunaltıcı güneş ışığına geri döndüğümüzde. Kapıyı kilitledi ve iki kapılı bir araca doğru onu takip etmemi işaret etti.

"Gabby, son üç aydır iletişimde olduğum kişi mi?" Çantamı arka koltuğa atarken sordum. Gabby, sıradan aptalca şeyler hakkında e-posta üstüne e-posta gönderip durduğum kişi miydi?

"O benim," dedi, ama her zamanki şaşkın ifadesinden kendisinin de bundan emin olmadığı anlaşılıyordu. Sadece bana yolcu tarafına geçmemi işaret etti, o da kendi arabasına doğru yürüdü ve atladı.

Arabanın içi sauna sıcaklığındaydı ve ben hemen yeterince deodorant sürüp sürmediğimi sorgulamaya başladım. Gabby aracı bir yola çıkarırken

İşlek bir yolda, neredeyse birkaç seyirciyi indirerek, kucağıma bir yığın kâğıt attı. "Bunları şimdi doldursan iyi olur."

Kalem istememe fırsat vermeden elime bir tane tutuşturdu. Gabby'yi uzun zamandır uzaktan rahatsız ediyordum, sonunda onu yüz yüze rahatsız etmek garipti.

Evraklara baktım. Çoğu zaten aylar önce internetten doldurduğum şeylerin fotokopileriydi ama bazıları kaza feragatnameleri ve benzerleriydi. Yapacak bir şey bulduğum için minnettardım, hem konuşmamızı minimumda tutacak hem de arabamız trafikte hızla ilerlerken, neredeyse bize doğru gelen her şeye yandan çarparak yaklaşan kıyamet sahnesini izlememi engelleyecekti.

"Ee, Vera Miles?" Gabby kornaya basarken sordu. "Aktrisin adını mı taşıyorsun? Ben büyük bir Hitchcock hayranıyım."

Bu soruyla her zaman karşılaşıyorum, genellikle film meraklılarından ya da yaşlı insanlardan. "Hayır, büyük büyükannemin adı Vera'ydı. Annem zaten aktrisi hiç sevmediğini söylerdi, o yüzden daha iyisini yapabileceğini düşünmüş sanırım. Tabii ki tamamen yanılıyordu." Ellili yılların sinema yıldızının adını almamış olsam da, onun adını taşıyor olmam beni kesinlikle klasik filmlere karşı bir sevgi beslemeye itti. Hatta belki de annemi kızdırdığı için, çoğu zaman göz ardı edilen bu aktrisi takdir ediyordum. Tanrı biliyor ya, muhtemelen *benim* iyi huylu bir güzellik kraliçesi olacağımı düşünüyordu. Ben ve diğer Vera, biz mazlumduk.

Bu düşünceyle, formda doldurmam gereken son soruda durakladım: bana bir şey olursa acil durum irtibat kişimin kim olduğu. Bu biraz zor bir soruydu. Sırf daha iyi anlaştığımız için babamı annemin yerine koyardım ama annemle babam ben on üç yaşındayken boşandılar ve babam pilottu, yani yerde olduğundan daha çok havadaydı. Hem annem hem de Mercy kendi hayatlarıyla meşgul oldukları için beni pek düşünmüyorlardı, geriye Joshua kalıyordu. Sevgili kardeşim arkamı gerçekten kollayan tek kişiydi. Ne yazık ki sürekli kafası iyiydi, bu da biraz benim hatamdı.

İçimi çektim ve annemin bilgilerini yazdım. "İşte otobüs," dedi Gabby.

Başımı kaldırıp baktığımda otobüsün yolun kenarına çekildiğini ve motorunun çalıştığını gördüm. Yüksek iş binalarının çiçekli ağaçların çevrelediği geniş bulvarlara dönüşmeye başladığı şehir merkezinin dış mahallelerindeydik.

Tam arkasına yanaştığında ona "Çok teşekkür ederim," dedim. "Geç kaldığım için çok özür dilerim."

Sonunda gülümsedi. Hızlıydı ama oradaydı. "Her programda olur, endişelenme."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Çantamı almak için arkaya uzandığımda "Son dakika tavsiyen var mı?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Kimseye aşık olmamaya çalış," dedi kuru bir sesle.

Kapıyı yavaşça kapattım ve o da hızla uzaklaştı, otobüsün yanından geçerken korna çaldı.

Phfff, kendi kendime düşündüm. *Kimseye aşık olmamaya mı çalışayım? Belli ki beni hiç tanımıyor.*

Ağır çantamı omuz silkerek otobüse doğru taşıdım ve kısa boylu, tombul görümlü bir şoförün umutla otobüsten indiğini gördüm. Beni azarlayacağından korksam da bıyıkları ve gülümsemesi kilometrelerce genişti.

"Demek sen Vera'sın!" dedi kalın bir aksanla. Omuzlarıma yapıştı. "Ben Manolo. Gel, gel, çantanı bana ver."

Çıkarabilmesi için beceriksizce etrafımda döndüm. Sonra, "Git, otobüse bin ve boş bir koltuğa otur" dedi. Otobüsün yan tarafındaki bölmeyi kaldırmaya başladı.

Ona teşekkür ettim ve omuz silktilim, otobüse doğru yürürken çantamı omzuma yerleştirdim. İnsanların pencere kenarındaki koltuklarından bana baktıklarını ve şimdiden yargıda bulunduklarını biliyordum. Ama siktir et.

Derin bir nefes aldım ve merdiven boşluğuna tırmandım.

Koridorun ortasında durup boş bir koltuk bulmak için sıraları hızla tararken herkes bana bakıyordu. Arkada bir tane gördüğümü sandım.

Neyse ki kimse bu kesintiye kızmış ya da üzülmüş görünmüyordu. Çoğu gülümsüyordu. Kır saçlılardan bazıları dövmelerime ve hatta küçük hizmama küçümseyerek baktı ama bu normaldi.

Kendimi tanıtayım bari.

Elimi kaldırdım ve salladım. "Ben Vera Miles," dedim utangaç bir ifadeyle. "Ve geç kalan da benim. Lo siento," diye ekledim, bildiğim tek İspanyolca ile.

Herkes güldü ve birkaç kişi alkışladı.

Kovboy şapkalı ve kareli gömlekli, neşeli, orta yaşlı bir adam bana başıyla selam verdi. "Bu insanlar için artık İspanyolca yok, sadece İngilizce olduğunu söylediler."

Buraya kadar," dedi gürültülü bir ses tonuyla ve bana elma yanaklı bir sırıtış fırlattı. "Notu almadın mı?"

Manolo gemiye geri döndüğünde, "Hayır, geç kaldım," diye şaka yaptım.

"Vera, otur lütfen," dedi. "Şurada bir koltuk var." Hızla koridorun aşağısını işaret etti, ardından sürücü koltuğuna geri tırmanarak hidrolik kapıyı kapattı.

Otobüs ileri doğru savruldu ve ben de insanların sandalyelerinin arkasına tutunarak kendimi sabitledim. Yola çıkarken koridorda ilerledim ve yanından geçerken herkese utangaç bir "hey, özür dilerim" gülümsemesi verdim. Burada gerçekten de toplumun her kesiminden insan vardı. İlk başta kimin anadili İngilizce kimin İspanyol olduğunu anlamak zor olsa da, her İngiliz'in bir İspanyol'un yanında oturduğunu ve garip bir şekilde havadan sudan konuştuklarını fark etmeye başladım. Teksaslı haklıydı, program çoktan başlamıştı.

Boş bir koltuk gördüğüm sondan ikinci sıraya kadar gitmeye devam ettim. Aslında otobüsteki tek boş koltuk orasıydı.

Pencereden dışarı bakan, çenesini düşünceli bir şekilde yumruğuna dayamış bir adamın yanındaydı. Oturmak zorunda kalmadan önce onu rahatça izleyebilmek için sadece bir dakikam vardı. Ondan sonra ona bakmak gerçekten garip bir hal alacaktı.

Ve nedense ona bakmak istedim.

Tamam, belki de bir sebep değildi. Yakışıklıydı. "Vay be, ne yakışıklı adammış" dersiniz ve arkadaşınızı dürterek onun da bakmasını sağlarsınız. *Bu* tür bir yakışıklılık. Onu tam olarak göremesem de güzel, güçlü bir yüzü, köprüsünde bir çıkıntı olan geniş bir burnu, yanaklarında ve çenesinde doğru miktarda kirli sakalı vardı. Gözleri koyu kahverengi, uzun ve gür saçları ondan bir ton daha koyu, kaşları ise daha da koyu görünüyordu. Boyunun ne kadar olduğunu söyleyemiyordum, benden *en az* birkaç santim daha uzundu ama vücudu fit ve zayıftı. Karnı beyaz gömleğinin altında dümdüz görünüyordu ve kıvrılmış kollarından görünen ön kolları kaslıydı, öğleden sonra ışığında bir plajdaki ıslak kumla aynı renkteydi.

İspanyol bir erkeğin nasıl görüneceğini düşündüğümün klişesiydi, karanlık bakışları ve gizemli tavırları vardı ve düzgünce ütülenmiş koyu gri pantolonuna ve bileğindeki Rolex'in boyutuna bakılırsa başarılı biriydi.

Yakışıklı iş adamları benim tipim değildi, onları sert, sinirli ve eğlenceli severdim ama onda beni biraz heyecanlandıran bir şey vardı. Ona olabildiğince yakın oturdum ve bir kez daha kokmadığımı umdum.

Dönüp bana baktı ve öyle bir gülümsedi ki, eklemlerimi güçsüz hissettiğim için çoktan oturmuş olduğuma sevindim. Aynı anda hem çarpıcı, hem samimi hem de çekiciydi.

"Merhaba," dedi güzel aksanlı İngilizcesiyle. "Ben Mateo."

Bana elini uzattı ve işte o zaman sol elindeki alyansı gördüm, renkli camdan içeri sızan güneşten parlıyordu.

Evli misin? Tamam, kesinlikle benim tipim *değil*.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Mateo'nun elini sıktım, sıcak ve sıkı tutuşu karşısında şaşırmıştım. "Ben Vera, tanıştığımıza memnun oldum," dedim, sonra da aramızda epeyce bir mesafe kalacak şekilde kendimi ayarladım. Evli bir işadamı olması iyi olmuştu. Buraya tanıştığım ilk İspanyol erkekle yatmaya gelmemiştim. Aksi takdirde kendimi sokakta mimik yaptığım adamla aynı yatakta bulurdum.

"Vera," diye tekrarladı Mateo, sesi pürüzsüz ve cam gibi parlıyordu. "Daha yeni geldin ve şimdiden kendimi daha iyi hissetmemi sağladın."

Merakla ve özenle telaffuz ettiği İngilizcesini sevimli bularak kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nasıl yani?"

"Ben de geç kaldım. Bütün yolculuğu yalnız geçireceğimi düşünmüştüm." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Peki. Bana kendinden bahset."

Saçımı omzuma attım ve sııttım. "Oh, tamam. Otobüs yolculuğu ne kadar sürer?"

"Üç saat dedi." Koridorda Manolo'ya başıyla işaret etti. "Yol boyunca konuşmamız gerekiyordu." Bana tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Aşağı yukarı."

Haklıydı. Otobüsteki herkes birbiriyle zoraki ve biraz da garip bir şekilde mırıldanıyor, farklı aksan ve tonlar ortalığı dolduruyordu.

"Pekâlâ," dedim, onun yanında kendimi hemen rahat hissettim. Zaten evli erkeklerle birlikteyken genellikle böyle olurdu. Beklentiler ya da yanlış anlamalar yoktu; sadece rahatlayabilir ve kendiniz olabildiniz. "Birbirimize sorular sormaya ne dersiniz? Sırayla. Ben ilk soruyu sorarım, sen de ikinci soruyu sorarsın." Küstahlık etmek istememişim ama İngilizcesi o kadar iyiydi ki neden burada olduğunu unutmuşum.

"Sırayla yapmanın ne demek olduğunu biliyorum," dedi iyi huylu bir şekilde.

"O zaman bu beni ilk soruma getiriyor," dedim. Normalde flörtöz bir eğlenceyle bacağına tokatlardım ama bunu yapmamaya karar verdim. Tamam, belki de *tam olarak* kendim gibi olamıyordum. "Neden buradasın? Gerçekten iyi İngilizce konuşuyorsun."

"Benim şirketim," dedi. "İngilizcem iyi, evet, ama sizinle kıyaslandığında o kadar da iyi değil. Uluslararası bir pazarda, akıcı İngilizce konuşabilenler

İngilizce zirvede kalmaya devam ediyor. Eğer çok iyi konuşamıyorsanız," elini ileri geri salladı ve yüzünü buruşturdu, "eh, o zaman size aptal gözüyle bakılıyor."

"Kesinlikle aptal değilsin," dedim ona.

Hafifçe gülümsedi. Güzel dudakları vardı. "Biradan sonra beni tanıyamazsın."

"Hafif sıklet, anlıyorum."

Kaşlarını çatı. "Hafif... ağırlık?"

Kesinlikle aptal değildi ama her şeyi bilmediğini görebiliyordum. Var olmayan öğretmenlik becerilerimi deneme vakti gelmişti. Tanrı biliyordu ki önümüzdeki bir ay boyunca yapacağım tek şey buydu. Sadece birkaç dakika öncesine kadar bir yabancı olan Mateo ile olduğu kadar kolay hissettirmesini umabilirdim ama o kadar şanslı olamayacağımı biliyordum.

Koltuğuma geri oturdum. "Evet, hafif. Bu, içkiyi çok iyi idare edemediğin anlamına geliyor. Bir içkiyle kafan güzel olur, bir sonraki içkiyle sarhoş olursun." "Kafayı bulmak mı?" diye sordu. "Arı gibi mi? Anlamıyorum."

Kaşları

Kaşları çatıktı, ifadesi sevimliydi. Gerçekten çarpıcı kaşları vardı.

Böyle düşünmeyi bırakmalıydım.

"Sayılır," dedim. Aslında hayır, kafasını karıştırmamak daha iyiydi. "Tamam, buzzed kendini iyi hissettiğin zamanki gibi. Loosey goosesy," dedim ve kollarımı bir hippie gibi aşağı yukarı salladım. "Çakırkeyif. Neredeyse sarhoş. Bilirsin, sanki..."

"Mutlu," diye tamamladı.

"Evet," dedim. İçkili ve boktan bir ruh hali içinde değilseniz, o zaman ilk içki gözyaşlarını akıtır. Ama bu ne burada ne de oradaydı.

"Mutlu... oluyor musun Vera?" diye sordu. Sesi daha alçaktı ve bana doğru hafifçe eğildi. Taze kokulu bir kolonya kokusu aldım, muhtemelen turkuaz bir şişede gelen pahalı bir şeydi. Kolonya *beni* mutlu etti.

Ona küçük bir gülümseme verdim, aniden kendimden utandım. Gözlerinin göğüs dekoltemde olmasını bekliyordum, bu lanet olası siyah atlet sürekli aşağıya düşüyordu ama o önümüzdeki koltuğa bakıyor, sabırla cevabımı bekliyordu.

"Um," dedim oldukça anlamlı bir şekilde. "Mutlu olduğum biliniyor."

Bu cevaptan memnun olmuş gibi başını salladı ve koltuğuna geri yaslandı, aramızdaki boşluk tekrar genişledi. "İspanyolca'da kullanabileceğim pek çok kelime var ama Manolo, İngilizce konuşmazsak bunun sonuçları olacağını söyledi. İtiraf etmeliyim ki, İngilizce konuşmadığımızı fark etmemiştim.

tek kelime İspanyolca konuşamayacağım. Üç hafta hayatta kalabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Garip bir hayal kırıklığı hissettim. "Sadece üç hafta mı?" diye sordum. "Dört haftalığına buradayım."

"Bahse girerim konuşmaktan yorulacaksınız," diye sırttı. "Ve ben de düşünmek zorunda kalmaktan yorulacağım. Belki de sonunda aptallaşacağım."

"Ah, ama yeterince biranız varsa, aptal ve mutlu olabilirsiniz."

"Buzzed," diye düzeltti, aceleyle sırtarak. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Bunu yazmalıyım. *Buzzed*." Kelimeyi söylerken z'yi titreştirdi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. İşini bitirdiğinde telefonu kaldırdı ve bakışlarını bana dikti.

"Şimdi," dedi yavaşça, "soru sorma sırası bende."

"Bekle, ben de sana nerede çalıştığını soracaktım."

Başını yana eğdi, sırtışı derinleşti. "Kurallar böyle değil. Sıra sende. Şimdi Vera, İspanya'dan ayrıldığında... neyi başarmak istediğini söyle bana?"

Dudaklarımı büzdüm. "Anladığımdan emin değilim."

Düşüncelerini toparlamaya çalışırken elini saçlarında gezdirdi. Gerçekten de kalın, parlak ve ustalıkla dağınıktı, en sevdiğim antika dükkanında her zaman sergilenen koyu kahverengi masanın rengindeydi. Altın ipliklerle işlenmiş kahve. Birkaç kır saç şakaklarını okşuyordu ve ilk kez kaç yaşında olduğunu merak etmeye başladım. Önemli olduğundan değil ama öyle rahat, neşeli bir hali vardı ki otuzlu yaşlarının başından daha yaşlı olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim, İngilizcem... tamam." Elini bana doğru salladı. "Neden bunun için kayıt yaptırdın? Hepimiz işimiz ya da şirketimiz yüzünden katıldık. Ama sen neden katıldın? Ne kazanmayı umuyorsun?"

Sorusu karşısında birkaç kez göz kırptım. "Vay canına," dedim. "Bu oldukça derin. Nerelisin sorusuna ne oldu? Ya da ne iş yapıyorsun?"

Mateo etkilenmedi. "Kanadalı ya da Amerikalı olduğunuzu söyleyebilirim, değil mi? Nereli olduğunuz önemli değil. Ne iş yaptığınız da önemli değil. Neden buradasınız? Evet, bu önemli."

Doğruyu söylemek gerekirse, kendini biraz aptal hisseden bendim. Her zaman söylediğim şey dışında ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Yeni insanlarla tanışmak, yeni deneyimler yaşamak istedim."

Beni dikkatle izledi, gözleri birkaç dakika önce olmayan bir yoğunlukla yanıyordu. Sanki gerçeği arıyordu, sanki yalan söylediğimi biliyordu. Tenimi karıncalandırdı, elektrikli ve canlıydı.

Yine de bir şey söylemedi. Sadece beni inceledi. Hareket etmemiş olmasına rağmen, daha yakın hissediyordu.

Kısa bir nefes aldım ve gözlerimi kaçırdım. "Önemli olmadığını biliyorum ama ben bir astronomi öğrencisiyim. Yıldızları inceliyorum. Milyarlarca yıl önce ölen ışığı, milyonlarca mil ötedeki diğer galaksilerdeki gezegenleri ve yıldızları inceliyorum. Tüm bu zaman ve uzay. Ve ben Avrupa'ya bile gitmemiştim. Kendimi enayi gibi hissetmeye başlamıştım."

Aramızda derin bir sessizlik vardı. Ona dikkatle baktım.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve bununla birlikte yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Enayi mi?" dedi. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet," dedim, kalp atışlarım yavaşlıyordu. "Bu kötü bir şey. Yurtdışına gidip oradaki insanları bile inceleyemiyorsam evreni incelemeye hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Ve evet, kulağa ne kadar klişe gelse de aslında ben de yeni insanlarla tanışmak ve yeni deneyimler yaşamak istiyorum."

"Demek beni incelemek istiyorsun?" diye sordu. Ses tonu masumdu ama gözlerindeki ışıltı aksini söylüyordu. Neyse ki bu şakacı tavrını sürdürüyordu - en azından çoğu zaman- yoksa işler... uygunsuz bir hal alabilirdi.

"Evet," dedim. "Tüm İspanyolları incelemek ve en derin, en karanlık sırlarını öğrenmek istiyorum. Senden başlayarak." Ciddi olmadığımı anlaması için kaşlarımı abartılı bir hareketle ona doğru salladım.

"Ama tüm bunlardan ne kazanmayı umduğunuzu hiç söylemediniz."

Daha bitirmemiş miydim? İçimi çektim. "Evreni daha iyi anlamak mı?"

Koluma kısa bir süre dokundu ve tenimdeki sıcak parmak uçları karşısında sertçe yutkundum. Gülümsedi. "Biliyor musun Vera, sana inanıyorum. Ama taşrada bir grup İspanyolla bir ay geçirdikten sonra evreni daha da az anlayacağına inanıyorum."

İçimde haklı olduğuna dair bir his vardı.

Mateo ve ben birbirimizi tanıdıkça otobüs yolculuğu hemen geçti.

Astronomiye olan ilgimi, nerede yaşadığımı ve beyaz şarabı mı yoksa kırmızı şarabı mı tercih ettiğimi (ona şarap içmeyi pek sevmediğimi söyledim ama sanki duyabileceği en saçma şeyi söylemişim gibi sadece güldü) öğrendi.

Başlangıçta şüphelendiğimden çok daha ilginç biri olduğu ortaya çıktı. Chloe Ann adında beş yaşında bir kızı vardı. Kızının adını söylediğinde gözlerinin ışıldamasından onu çok sevdiği anlaşılıyordu. Bana cüzdanından kızının resmini gösterdi -açık kahverengi saçları ve aşk tanrısı fiyonk dudaklarıyla çok güzel bir kızdı- ama karısından hiç bahsetmedi. Bunu tuhaf buldum ve kendimi durdurmadan önce belki de ayrılmış olabileceği fikrini düşünmeye başladım. Ben de o yola giremezdim.

Yaptığı işe gelince, oldukça etkileyiciydi. Madrid, Barselona ve Sevilla'da birkaç restoranın ortak sahibiydi ve bir noktada İngiltere veya ABD'ye açılmayı umuyordu, bu nedenle iş ortağı programla becerilerini tazelemesi gerektiğini düşündü. "Biliyorsun" diye sürekli medyayla muhatap olan kişi olduğu için gönderildiğini söyledi. Tabii ki bilmiyordum ama sorma fırsatı bulduğumda, önümüzde oturan insanlar koltuklarında döndüler ve bizi onlarla sohbet etmeye davet ettiler.

Gerçekten istemedim - Mateo ve ben kendi özel şeyimizi yaşıyormuşuz gibi hissettim. Ayrıca, ikisinden İngilizce konuşan, genellikle benim gibi kızlardan nefret eden bir kızdı. İçgüdü diyelim, bunu anlayabiliyordum. Oldukça ufak tefek, esmer, saçları at kuyruğu şeklinde arkaya taranmış, parıltılı çerçeveli gözlükler takan ve üzerinde España yazan, kendisine bir beden büyük gelen bir tişört giyen bir kızdı. Gözlerinde hem yargılayıcı hem de hesapçı bir ifade vardı, sanki şimdiden ölümümü planlıyor gibiydi, bu da makyajsız ve çocuksu yüzünde onu *The Omen*'deki Damien'in kadın versiyonu gibi gösteriyordu.

Neyse ki birlikte oturduğu İspanyol kız çok daha cana yakın görünüyordu. İri kahverengi gözleri, dostça bir gülümsemesi ve yanaklarında biraz fazla allık olan yuvarlak bir yüzü vardı. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında ya da daha büyüktü ve gözlerindeki hafif umutsuz parıltıdan bizimle *gerçekten* konuşmak istediğini anlayabiliyordum. Bunun sebebinin çirkin yüzlü koltuk arkadaşı olduğunu anlamam yarım saniye sürdü.

Konuşmamızın Cliffnotes versiyonunda, İspanyol kız Madrid'de reklamcılık yapan, sigara içebilmek için otobüsün durmasını bekleyen, Jared Leto ve Thirty Seconds to Mars'ı seven, bekar ama Rocco adında bir kedisi olan ve çok gülen Claudia oldu.

Buna karşılık, koltuk arkadaşının adı Lauren'di, NYU'nun film programında film eleştirmeni olmak için okuyordu, üniversite gazetesinde günümüz filmlerinin yanlışlarını irdelleyen yazılar yazıyordu, Village'da oda arkadaşıyla birlikte yaşıyordu, tek çocuktı ve vegandı. Ayrıca American Apparel'a da karşıydı. Bunu öğrendim çünkü sohbetimizin bir noktasında gömleğime bakıyordu (çok fazla göğüs göstermediğimden emin olmak için yukarı çekip duruyordum) ve bana ne giydiğimi sordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve çaresiz görünen Claudia'yla hızlıca baktık ve "Bilmiyorum. Sanırım American Apparel'dan almıştım."

Ki bu doğrudu. Gelmeden önce orada temel ihtiyaçlarımı stoklamıştım.

Lauren'ın yüzündeki iğrenme ifadesi sanki ona kahvaltıda kirli bebek bezi yediğimi söylemişim gibiydi. "American Apparel, çalışanlarına açık bir şekilde cinsel içerikli pozlar verdirerek kadınları aşağılayan korkunç bir şirket."

"Şey," dedim yavaşça, sol şakağındaki bir damarın zonkladığını fark ederek, "bunu reklamlarından anladım. Ama en azından Çin'deki çocukları sömürüyorlar."

Gözlerini kıstı. "Pek çok cinsel taciz vakası yaşandı. Bir kadının tecavüz kültürünü sürdüren bir şirketi nasıl destekleyebileceğini anlamıyorum."

Kaşlarımı çattım, onun mantık silsilesi karşısında tamamen kaybolmuştum. "Pardon?"

Mateo masumca, "Sözünüzü kesmek zorundayım," dedi. "Bence gömlek ona çok yakışmış."

Lauren'ın boncuk gibi gözleri alyansına kaydı. "Yapmamalısın."

Utançtan yüzümün kızardığını hissettim ama Mateo omuz silkti ve "Hayır mı? Bu bir İngiliz kuralı mı, başkasına iltifat etmek kötü mü?" dedi. Gözlerindeki bakış tamamen masum olsa da, ses tonunda bir keskinlik yakaladım. Onu kibar ama aynı zamanda acımasız olmaya çalışan bir iş adamı olarak hayal edebiliyordum.

Lauren'in gözleri artık yılan gibi yarıklara dönüşmüştü. Onları yavaşça üzerimizden çekti ve hışımın sandalyede döndü.

Tanrım, kışında ne vardı? Mateo'ya baktım ve kaşlarımı kaldırdım. O da bana benzer bir bakışla karşılık verdi. Lauren kesinlikle bizden hoşlanmıyordu. Neyse ki Claudia havalı olmaktan çok daha fazlasını yaptı ve üçümüz yolculuğun geri kalanında filmler hakkında sohbet ettik. Michael Bay'in ne kadar dahi olduğundan bahsedip durdum, ki bu tamamen yalandı elbette ama

Lauren'in heyecanlandığını görmek. Sonunda kulaklıklarını taktı ve müziğini dinleyerek bizi duymazdan geldi.

Bir benzin istasyonunda kısa bir mola verdikten sonra, hepimiz akbabalar gibi soğutulmuş sandviçlere saldırdık ve Claudia beynini tüttürmeyi başardı, Acantilado kasabasına kısa bir atlayış oldu.

Mateo'ya göre Acantilado İspanyolca'da "Uçurum" anlamına geliyordu, ancak keskin bir kaya yüzünü mü yoksa her zaman barda olan bir adamın adını mı kastettiğini anlayamadım. Yine de kısa sürede anlamını kavradım. Sierra de Francia'daki küçük bir vadiye indik, burada yeşil bitki örtüsünün arasından engebeli paslı ve gri kayalıklar yükseliyordu. Acantilado köyü çok küçük ve çok şirin bir yerdi, sanki bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Dijital SLR fotoğraf makinemi çıkarıp her ayrıntıyı yakalamak istedim ama manzara çok hızlı hareket ediyordu ve bulanık fotoğrafların yaşadıklarımı anlatmaya yetmeyeceğini biliyordum.

Sürpriz bir şekilde durmadık ve otobüs köyün dış kenarından dolaşarak taş binaların arasındaki dar geçitlerden zar zor geçerek, tekerlekler parke taşında ilerleyerek açık bir köy yolunda yavaşça ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Mateo'ya sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de bizi öldürmek istiyorlardır?" Bunu tüm samimiyetiyle söyledi ama gözlerinde hınzır bir parıltı yakaladım.

Benimkine çok benzeyen mizahına sııttım. Neredeyse başımı döndürüyordu. Tanrım, *başım dönüyor*. Ne aptalca bir duygu. Yine de bu otobüste oturup yeni tanıştığım bu adamla şakalaştığım için kendimi çok daha havalı hissediyordum. Bir şeyin, öldürülmek üzere bir yere götürülen yabancılardan oluşan bir ekibin parçası olduğum için başım dönüyordu.

Koltuğumda bir köpek yavrusu gibi kıpırdanıyordum, ellerim Claudia'nın koltuğunun arkasını kavrarken hepimiz Manolo'nun bizi nereye götürdüğünü görmek için boynumuzu öne eğdik.

Sonunda bir tepeye çıkan uzun ve rüzgârlı bir araba yolunun önünde durduk. Çiftçilerin tarlaları etrafımızı sarmış, dağların puslu çizgisiyle buluşana kadar tepelerle birlikte ilerliyordu.

Manolo otobüsten inmemizi emretti. Ayağa kalktığımızda Mateo dirseğiyle beni hafifçe yanımdan dürttü ve sıcak nefesini kulağıma yaklaştırarak, "Seni tanımak güzeldi," dedi.

Kıkırdadım ve bu da Lauren'ın öfkeli bakışlarını üzerime çekti. Doğru ya, hâlâ buradaydı.

Otobüsten iner inmez, Manolo çantaları çıkarmaya başladığında etrafımıza toplandık ve tepenin otobüsün çıkamayacağı kadar dik olduğunu açıkladık. Hava hala sıcak olmasına rağmen, havada bir esinti vardı ve daha yüksek bir rakımda olduğumuz anlaşılıyordu.

Çok geçmeden tepeden aşağı bize doğru gelen kargo şortlu, sıska, bodur bir adam da bize katıldı. Saçlarının dökülmeye başlaması dikkatleri solgun ve terli yüzünden uzaklaştırdı.

"Hola millet!" diye bağırdı kalın İrlanda aksanıyla, hepimize el salladı ve sonra ellerini gömleğinin ön tarafına sildi. "Ben Jerry."

Jerry'ye benziyordu.

"Ve bu *hola* hepinizin duyacağı son İspanyolca olacak," diye devam etti ellerini kalçalarına koyarak. Bu konuşmayı daha önce milyonlarca kez yapmak zorunda kaldığından emin olmama rağmen, söylediklerine gerçekten dahil olmuş gibi görünüyordu. "Önümüzdeki iki hafta ila bir ay boyunca hepiniz İngilizce konuşacaksınız. İngilizce konuşanlar için bir sorun yok, ancak sizi temin ederim ki İngilizceniz zaman geçtikçe büyük ölçüde kötüleşecek. İspanyollar *sizden* daha iyi İngilizce konuşacak." Gülümseyişinden ve duraklamasından, kalabalıktan birkaç alkıştan daha fazlasını beklediği anlaşılıyordu ama hepsi bu kadardı. Elini salladı ve ellerini bir kez yüksek sesle birbirine vurdu. "Ama İspanyollar için bu, kesinlikle gerekli olmadıkça iş görüşmesi yapmamak anlamına geliyor. Ailenizle konuşmak yok. Onlara e-posta gönderebilir ve gönlünüzce İspanyolca yazabilirsiniz ama İspanyolca konuşmak yok, hepiniz anladınız mı?"

Mateo'nun kendi kendine "puta" diye mırıldandığını duydum. Eğildim ve parfümünün kokusunu bir kez daha aldım. "Neydi o?"

"İspanyolca küfrediyordum," dedi. Beni susturmak için bakımlı bir parmağını dudaklarına götürdü. "Kimseye söyleme."

"Ne diyordun sen?" Komplo kuruyormuşuz gibi fısıldayarak söyledim.

"Program bittiğinde sana öğretmek zorunda kalacağım," dedi. Sonra da Doğruldu, ellerini önünde kavuşturdu. Jerry hâlâ konuşuyor, her birimizle göz teması kurmaya çalışıyordu.

"Umarım hepiniz buna hazırsınızdır," diye devam etti Jerry, "çünkü bu hiç kolay olmayacak. Ama denetlediğim diğer yüz yirmi altı grup gibiyseniz, bunun üstesinden geleceksiniz." Tanrım. Yüz yirmi altı mı? Bu adam hiç izin yapmıyor mu? "Yirmi Anglos ve yirmi İspanyol var ve birbirinizi gerçekten iyi tanıyacaksınız. Yukarıda." Döndü ve çatıları işaret etti.

"Burası bir süre için sizin eviniz olacak. Günde altı saat boyunca Anglo ve İspanyol olarak birbirinizle etkileşim içinde olacağınız yer burası."

Mateo homurdandı ve bana doğru eğildi. "Siz İngilizler siestadan anlamazsınız."

"Şey," dedim, bizi çağırma ihtimaline karşı gözlerimi Jerry'den ayırmadan, "buradaki diğer İngilizce konuşanlar adına konuşamam ama ben şekerlemenin büyük bir hayranıyım. Kesinlikle küçümsenen bir aktivite."

"Biraz kestirmek çok Amerikanvari," diye fısıldadı.

"Kanadalı," diye azarladım onu ağzımın kenarından.

"Siesta'nın ne olduğunu öğreneceksin. Sana göstereceğim."

"Bana nasıl şekerleme yapılacağını mı göstereceksin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"*Siesta*," diye tekrarladı ve ben bu kelimenin onun dudaklarından çıkarken kulağa bu kadar seksi gelmemesini diledim. "Arada bir fark var."

Jerry konuşmamızdan habersiz devam etti, "Her gece ertesi günün rutiniyle ilgili programlar yayınlanacak ve size o günkü faaliyetler için kimlerle eşleşeceğinizi söyleyecek. Sabahları öğle yemeğinden önce üç ayrı bire bir seansınız ve öğle yemeğinden sonra üç iş durumunuz olacak. Akşam yemeğinden önce bir saat boş zamanınız olacak. Yemekten sonra dramatik olaylar başlayacak."

Dramatik mi? Mateo'ya bir bakış attım ama şimdi öğrenmenin ve dikkatli davranmanın poster çocuğu gibi davranıyordu.

"Bu, sürükleyici teknikler ve etkinlikler kullanarak her iki kültürü de öğrendiğimiz eğlenceli bir oturum."

Hala ne demek istediğini anlamamıştım. Hepimiz Flamenko dansına mı başlayacaktık?

"Flamenko dans dersleri ve gösterileri olacak," dedi. Kendi kendime sııttım. "Skeçler, oyunlar ve yiyecek-içecek için kasabaya geziler. Bu seanslar saçlarımızı gerçekten serbest bıraktığımız ve vahşileştığımız zamanlar."

Jerry sanki 90'ların süper modelinin saçını sallaması gibi bir hareket yaptı. Bu herkesi rahatsız etti.

"Şimdi," dedi ne kadar aptal olduğunun farkında olmadan, "hepimiz çantalarımızı alalım ve lobiye çıkalım. Bu tesisin tamamını devraldık, bu yüzden lobi ve bar artık ana toplantı alanımız olacak. Oynayacağımız bazı buz kırıcı oyunlar var ve ben ve asistanım Janet odanızı ve oda anahtarlarınızı atayacağız."

"Buz kırıcı mı?" Mateo bana söyledi. Güneş birkaç yüksek bulutu yararak yüzünü ışıkla yıkadı ve gözlerini ortaya çıkardı. Kahverenginin renklerini tanımlamanın abartısız bir yolu olduğunu görebiliyordum - yelkenli bir gemideki koyu tik ağacı güvertesi gibi parlıyorlardı. Zengin, katmanlı ve çok derindiler.

Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama bakmadım. Asi saçlarımı kulaklarımın arkasına taradım ve omuz silktim. "Bilirsin işte, seni tanımak gibi."

"Ama ben seni zaten tanıyorum," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Neden başka birini tanımak zorundayım ki?"

Kalbim küçük komik bir takla attı. Aksanına lanet olsun. Ve gözlerine. Ve her şeyine.

"Manolo aniden sözümüzü kesti ve Mateo'nun önüne deri bir bavul fırlatmadan önce benim aşırı büyümüş sırt çantamı ayaklarımın dibine itti. Mateo'nun Manolo'yu eşyalarına el attığı için azarlamasını bekledim - gerçekten pahalı, özel yapım bir valize benziyordu - ama Mateo ayağıyla valizi kenara itti ve onun yerine benim sırt çantamı aldı. Kolları ağırlığın altında zorlukla gerildi ama kasları içimin tekrar dönmesine yetecek kadar esnedi.

"Giymek ister misin yoksa tepeye kadar taşıyabilir miyim?" Vay be. Çok da centilmence.

Almak için elimi uzattım. "Böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim." "İyi misin?"

İçimi çektim. Gerçekten de önümüzdeki bir ay boyunca daha tutarlı ve daha az konuşma diliyle konuşmaya çalışmam gerekecekti, yoksa elimde kafası karışmış ve argo konuşan bir sürü İspanyol olacaktı.

"Kendi çantamı taşıyabilirim," diye açıkladım sabırla, "ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Ah," dedi başını sallayarak. Benim gibi genç bir kızın her iki saniyede bir ona dil eğitimi vermesini nasıl karşıladığını merak ediyordum. Sanırım o da benim gibi buna alışmak zorundaydı. Otuz yaş üstü erkeklerle takılmaya bile alışkın değildim.

Bavulunu kolaylıkla kaldırdı. "İyi olduğunu söylediğini sanıyordum, iyi bir kız gibi."

Dudaklarıma istemsiz bir gülümseme yayıldı. "Oh, kesinlikle iyi bir kız değilim."

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Parmağını bana doğru salladı, gözleri parlıyordu.

Benden *hoşlanıyor* muydu? Bununla gerçekten bir şey kastetmediğini biliyordum ama yine de. Kelebekler göğsümü gıdıkladı ve birdenbire anaokuluna geri döndüm. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum ama gerçekten de uzun zamandır kimseye gerçek anlamda aşık olmamıştım. Seks bir şeydi - azgın olduğumda sevişirdim - ama bir erkek benden hoşlandığını söyledi diye liseli kızlar gibi sersemlemek başka bir şeydi.

Tabii ki bu durumda aşık olmak bana bir şey kazandırmazdı çünkü o sadece bir erkek değil, bir adamdı ve üstelik evli bir adamdı. Ve ben buraya *daha yeni gelmişim*.

"Gitmek ister misin?" diye sordu. Gözlerimi kırptırdım ve herkes çantalarını tepeye taşımaya başlarken benim orada dikilip kendimle sonsuz bir savaş verdiğimi fark ettim. Sadece Mateo ve ben geride kalmıştık çünkü yeni tanıştığım biri yüzünden aniden hormonlu bir morona dönüşmüştüm.

"Evet," dedim ve ona orantısız bir gülümseme verdim. Çantayı sırtımda salladım, omuzlarım ağırlıktan yanıyordu ve tepeye doğru hızla yürümeye başladım. Sadece yetişmeye çalışıyormuşum gibi görünmesini istiyordum ama gerçekte tüm bu "benim gibi" olayını geride, ait olduğu yerde, otobüsün yanında bırakmak istiyordum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, nihayet önümüzdeki bir ay boyunca evimiz olacak yere iyice bakabildik. İnanılmazdı ve hiç de beklediğim gibi değildi. Hayal ettiğim gibi otel benzeri büyük bir bina yerine, peyzajlı araziye dağılmış çok sayıda ev vardı. Bazıları dubleks gibi görünse de çoğu iki katlı kır evlerine benziyordu. Hepsinin kendine ait verandaları, balkonları ve lavantalarla kaplı küçük yeşil çim alanları vardı. Evler kasabada gördüğüm binalara benzer bir görünüme sahipti; beyaz badanalı taş, koyu kahverengi ahşap süslemeler ve çatılarda tuğla rengi kiremitler.

Her şeyin ortasında, üzerinde "Resepsiyon" yazan büyük bir tuğla ve taş bina vardı. Ön tarafta, küçük masalar, hasır ve çim sandalyelerin serpiştirildiği geniş, bakımlı bir çimenliğe açılan pişmiş topraktan bir veranda vardı. Ara sıra küçük meşe ağaçları gölge sağlıyordu. Çok güzeldi ve kendimi hemen güneşin tadını çıkarırken buldum. Vancouver'daki kış ve ilkbaharın bitmek bilmeyen yağmuru ve Londra'da geçirdiğim kısa süre de pek yardımcı olmamıştı. Uzuvarımın, saçlarımın, *her şeyimin* altın rengi olmasını istiyordum.

Jerry'nin herkese her kulübede iki daire olduğunu söylediğini duyabiliyordum. Her birimizin kendi yatak odası ve banyosu olsa da tüm Anglolar bir İspanyolla aynı daireyi paylaşacaktı. İçten içe Mateo'nun oda arkadaşım olmasını ummaya başlamadım desem yalan olur. En azından Lauren ile eşleştirilmeyeceğimi biliyordum.

Hepimiz bavullarımızı ve sırt çantalarımızı verandada bırakırken, oda anahtarlarımızı ve buz kırıcı oyununun görünürdeki kurallarını almak için resepsiyon binasına tıkış tıkış girdik. Bina, mütevazı dış cephesinin aksine içeride görkemliydi. Pürüzsüz turuncu fayanslar, duvarları kaplayan ve yerçekimine meydan okurcasına kapı girişlerinin üzerinde kemer oluşturan soluk tuğlalar. Tarih derslerimden uçan payandalar ve benzerleri hakkında hatırladığım her şey aklıma geliyordu. Nasıl tarif edersem edeyim, çok Avrupalı, çok eski ve çok havalıydı.

Resepsiyon masası iki telaşlı, güler yüzlü kadın tarafından yönetiliyordu ve hepimizin sıraya girmek için toplandığı yerin karşısında birkaç bilgisayar istasyonu, rahat sandalyeler ve antika görünümlü kahvelerin bulunduğu ortak bir alan vardı.

Masaların yanı sıra, masif bir ahşap parçasından yapılmış ve arkasındaki tuğlaların üzerine dizilmiş yeşil Heineken şişelerini tamamlayan bakırla kaplanmış bir bar. Odanın sonundaki spiral demir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Ana kemerli geçitten, inanılmaz yüksek tavanlı ve her birinde dört sandalye bulunan beyaz örtülü büyük masaların bulunduğu geniş bir yemek salonu görebiliyordum.

Mateo hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu - belki de bu tür mimari burada yaygındı. Ancak önümüzde sıraya girmiş olan ve sürekli arkasını dönüp ona bakan küçük bir adama kaşlarını çatarak bakıyordu. Gaydarım çalışmıyordu, bu yüzden daha çok "seni bir yerden tanıyor muyum?" türünden bir bakıştı ve Mateo buna "benimle mi konuşuyorsun?" bakışıyla karşılık verdi. Bunların hepsi sözsüz olarak yapıldı elbette.

Sonunda resepsiyonistlerden birinin yanına çıktık. Ona adımı verdim, elime kalın bir broşür tutuşturdular ve bar harcamaları için kredi kartım olup olmadığını sordular. Kulağa tehlikeli bir teklif gibi geliyordu, ben de öyle yaptım.

O vizemi alırken Mateo zarfın üzerindeki "Vera Miles" yazısını okudu.

"O benim," dedim. Jerry tüm program boyunca yaka kartlarımızı çıkarıp boynumuza takmamız için bize bağırıp durmuştu. Çıkardım ve taktım. Ana paketin içinde daha küçük bir paket daha vardı ve Jerry henüz onların içine bakmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Oda anahtarlarım da içindeydi.

"Vera Miles adında bir aktris var," dedi Mateo. "Psycho'da oynamıştı. İyi filmidir."

Başımı salladım, yaka kartımın göğüslerimin arasına sıkışmadığından emin olmaya çalıştım. Mateo beni bu kadar yakından izlerken bunu yapmak zordu. "Evet ama bana büyükannemin adını vermişler."

Mateo rahat bir gülümsemeyle, "Bana büyükbabamın adı verilmiş," dedi. Resepsiyon görevlisi bana Visa kartımı geri verdi ve Mateo'ya baktı, ona iyice baktığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Demek ki onun çok yakışıklı olduğunu düşünen tek kişi ben değilmişim. Ellerini tezgâhın üzerine koyduğunda yüzüğünü de fark ettiğini söyleyebilirim, çünkü gözleri hayal kırıklığıyla parladı.

Bana baktı ve ben de sanki "çok yazık" der gibi alt dudağımı dışarı çıkardım.

Kendine geldi ve ona baktı. "İsminiz lütfen?"

"Mateo Casalles," diye cevap verdi.

Lanet olsun. Sadece dilinden dökülmekle kalmayıp aynı zamanda o dili pek çok ilginç şekilde kullanabilecekmış gibi ses çıkaran bir şeyden daha az seksi bir şey olmasını umuyordum.

Belki de bar hesabımı iptal etmem gerekiyordu.

"Mateo Casalles?" diye tekrarladı, gözlerinde tuhaf bir tanıma vardı.

Ona hızlı bir gülümseme verdi ama hepsi bu kadardı. Tezgâhın altından zarfı aldı ve ona verdi. Adam maharetli parmaklarıyla zarfı açtı ve isim etiketi ile kordonu pantolonunun cebinden dışarı sarkacak şekilde yapıştırdı.

Ona kasıklarına dikkat çekmeye çalışıp çalışmadığını sormak istedim ama bunun çeviride korkunç bir şekilde yanlış gideceğini hayal ettim, bu yüzden sadece "Sanırım bunu boynuna takman gerekiyor" dedim.

Sıranın dışına çıkarken bana sabit bir bakış attı. "Bu iyi." Sonra oda anahtarını çıkardı ve ona baktı. "Oda numarası üç." İspanyolcayı havadan siliyormuş gibi elini salladı. "Pardon, pardon. Üç numara. Beş numaralı bina."

Benimkine baktım ve hayal kırıklığımı gizledim. "Oda iki, bina bir."

"En azından birbirimize yakınız, değil mi?"

Ona sıırıttım. Söylediği her şey o kadar rahatlatıcıydı ki, sanki *biz varmışız* gibi, sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi davranıyordu. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi hissettirdi.

Claudia bizim tarafımıza geçene kadar.

"Selam Claudia, nasılsın?" diye sevinçle selamladı, sanki onu uzun zamandır görmemiş gibi. Gülümsemem hafifçe azaldı. Ona da aynı şekilde, sanki eski bir arkadaşımış gibi davranıyordu. Mateo gerçekten cana yakın, sokulgan bir adamdı. Biz diye bir şey yoktu. Sadece Mateo vardı.

Derin ve sabit bir nefes aldım ve birdenbire bu konuda rahatladım. Arkadaşlarım olduğu, yanlarında rahat olabileceğim ve konuşabileceğim insanlar olduğu için gerçekten minnettardım.

Özellikle de odanın köşesinde duran ve daha önce sadece kısa bir süre baktığım birini fark ettiğimde. Görünüşe göre bir Anglo'ydu, bulunduğum yerden sesini duymak zordu ve sadece görünüşüne bakılırsa tam bana göreymi. Mateo fit, kaslı ve atletik bir vücuda sahipken ve bunu rahatlıkla taşıırken, bu adam zayıf ve sıırım gibiydi. Zayıf ama rockçı eroinman şıklığında seksi. Siyah saçları vardı.

Alnında çivi, burnunda halka ve dudağında halka vardı. Albino bir hayalet kadar solgun, dar siyah kot pantolon, kaba botlar ve ISIS konserinden kalma siyah termal bir tişört giyiyordu, baskısı o kadar solmuştu ki zar zor okuyabiliyordum.

Adam, belki de yanındaki aşırı bronzlaşmış, sarışın kadının sohbetinden kaçmak için odayı tarayarak bana baktı ve ben de dikkatini çekmeyi umarak ona gülümsedim. *Onun* gibi bir adam için tamamen çekici olduğumu biliyordum.

Gözleri parladı ve bana onun gibi erkeklerin çok iyi yaptığı o havalı onaylama hareketini yaptı. Mükemmeldi. Şimdiden dikkatimi Mateo'dan uzaklaştıracak biri. Umarım o da evli değildir, yoksa bu yolculukta erkeklerden vazgeçmek zorunda kalacaktım. Belki de bu benim on iki adımlık seks yapmama programım olabilirdi. En azından vibratörlerimden birini yanıma almayı unutmamıştım.

"Biliyordum!" dedi kalın aksanlı bir ses kulağımın dibinde.

Şaşkınlıkla döndüm, birinin benimle konuştuğunu görmeyi bekliyordum. Onun yerine, daha önce sırada olan ve Mateo'ya sürekli göz atan kısa boylu adamdı. Yakından bakınca gözleri çizgi filmlerdeki kurbağalar gibi şişkin görünüyordu ve yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Önce Mateo'nun yüzünü, sonra da kasıklarını işaret etti. Yani, isim etiketini.

"Biliyordum, sen Mateo Casalles'sin," dedi adam. "Tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

Mateo başıyla onayladı ve adama politikacıların yaptığı türden kibar bir gülümseme verdi.

Mateo Casalles de kimdi?

Claudia şaşkınlığımı fark etti ve elini Mateo'nun göğsüne koydu -benim de yapmak istediğim bir şeydi- ve ona dokundu. "Tabii ki futbol izlemiyorsun, değil mi?" diye bana hitap etti.

Yüzümü buruşturdum. "Kanada futbolu mu yoksa Amerikan futbolu mu?" "Hayır, *futbol*," dedi. "Futbol."

Doğru ya. Burada futbola "soccer" deniyordu, düşününce daha mantıklı geliyor.

Başımı salladım. "Spor hakkında pek bir şey bilmiyorum. Çocukken futbol oynardım ama onun yerine incik tekmelediğim için başım belaya girdi." Gerçek hikaye. Antrenörüm bana o kadar kızdı ki hiçbir maça katılmamı yasakladı. Sonunda annem beni jimnastiğe yazdırdı, o da çok daha iyi değildi çünkü ciddi derecede yeteneksiz bir maymunun koordinasyonuna sahibim.

"Casalles ekibimizin bir parçasıydı," dedi kurbağa gözlü adam. Ona daha yakından baktım. İsim etiketinde Jose Carlos yazıyordu. Kurbağagözlü Carlos daha uygundu.

İspanya ve futbol hakkında ne bildiğimi düşünmeye çalıştım. Birden aklıma geldi. "Aman Tanrım," diye bağırdım. "David Beckham'la aynı takımdaydın!"

Mateo bana bir kıkırdama verdi, gözleri yumuşadı. "Hayır," diye açıkladı. "Madrid için iki takım var. Ben Atletico de Madrid'in bir parçasıyım. *Senin* duymuş olabileceğin bir takım değil."

Aw. Beckham yok. Gerçi dürüst olmak gerekirse, adamın sesi benden daha yüksekti. Yine de Mateo bir futbol takımındaysa -birinin onu tanıyacağı kadar önemli bir takımda- bu David Beckham gibi bir vücuda sahip olabileceği anlamına geliyordu, zaten şüphelendiğim bir şeydi.

Vay be. Karısı şanslı bir kaltakmış.

"Sahip olduğumuz en iyi stoperdi," dedi Froggy Carlos heyecanla, gururundan adeta dökülüyordu. "Herkesi durdurabilirdi."

Mateo'nun gülümsemesi hafifçe soldu. "Aşağı yukarı."

Kurbağacık Carlos'un ifadesi kasvete dönüştü. "Evet. Aşağı yukarı."

Tamam, burada bilmek istediğim bir hikaye vardı. Mateo'ya ne olmuştu? Neden şimdi restoran işindeydi ve sahip oldukları en iyi stoper değildi? Kaç yaşındaydı? Ve David Beckham iç çamaşırı giyiyor muydu, çünkü o boxer külotlar çok seksiydi.

Düşüncelerim -muhtemelen herkesin düşünceleri- Jerry'nin cırtlak sesiyle bölündü.

"Dinleyin dostlar," dedi odanın ortasındaki antika sehpanın üzerine tırmanarak. Sehpaya bir şekilde zarar verip vermeyeceğini merak ettim ama o kadar hasta ve çelimsiz görünüyordu ki bunun imkânsız olduğunu düşündüm. "Buz kırıcı oyunu oynayacağız. Basit, kolay. Ve eğlenceli! O yüzden endişelenmeyin."

Endişeliydim.

Sanki hepimiz kampın ilk günündeki sekiz yaşındaki çocuklarmışız gibi devam etti: "Büyük zarfın içindeki küçük zarftan kartı çıkaracaksınız ve ona bakmadan," dedi parmağını sanki zaten bir hata yapmışız gibi bize doğru uzatarak, "alnınıza koyacaksınız. Amacınız her bir kişiye gidip onlara bir soru sorarak kim olduğunuzu anlamaya çalışmak. Hile yapmak yok! Sizi izliyor olacağım."

Başka ne yapacaktı *ki*?

Ellerini birbirine vurdu ve oyuna başlamamızı söyledi. İç çekerek Claudia'ya iğneleyici bir bakış attım ve kartı çıkardım. I

Hemen alnıma koyup orada tuttum ve dönüp ona baktım.

Elinde üzerinde Napolyon yazan bir kart tutuyordu. Ben zaten gülümsüyordum. "İlk sen gitmek ister misin?" Ona sordum.

"Tamam," dedi, gözleri düşünceli bir şekilde tavana dikilmişti. "Ben... bir erkek miyim?"

Güzel soru. "Evet, öylesin."

Başını salladı, bunun gerçekten daraltmadığını biliyordu.

Sıra bendeydi. "Ben erkek miyim?"

Başını sertçe salladı. "Hayır. Sen bir kadınsın."

Tamam, oldukça kadınsı bir kadındı ve muhtemelen bir kız ya da çocuk değildi. Çıkarım yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanıyordum.

Pablo adında ve Steve Jobs kartvizitli yaşlı bir İspanyol adam onun omzuna dokunarak dikkatini dağıttı. Arkamı döndüm ve Kurbağacık Carlos'a bir şey sormayı henüz bitirmiş olan Mateo'ya baktım. Beni görür görmez yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bu arada alnında Muhammed Ali yazan bir kart tutuyordu. Kelebek gibi uçar, arı gibi sokar. Doğru gibi görünüyordu.

Froggy Carlos boğazını temizledi ve ben de ona baktım. Albert Einstein'ı seçmişti. Hmmm.

"Ben kimim?" Froggy bana sordu. Her zaman çok coşkuluydu.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedim ona. Kahretsin, bir dakika olmuştu ve kolum bunu alnımda tutmaktan yorulmaya başlamıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Ah canım. Çeviride boğuluyorum.

"Evet, ben kimim?" dedim yavaşça. "Ben bir film yıldızı mıyım?"

Yüzünde bir anlayış şafağı belirdi ve Mateo'nun yanımda usulca kıkırdadığını duyabildim.

"Oh," dedi Froggy. "Evet! Sen büyük bir film yıldızısın. Öyleydin. Sen öldün."

Elimi kaldırdım. "Sanırım her seferinde sadece bir soru sormamız gerekiyor."

"Lo siento," dedi ve sonra kaçak İspanyolcası yüzünden şok içinde ellerini ağzının üzerine kapattı. Sonra kartı yüzü yukarı bakacak şekilde yere düşürdü ve oyunu kendisi için mahvetti. Ne acemi ama.

"Olamaz," dedi usulca, eğilip onu aldı. "Hayır, ben Alberto Einstein'dım."
Hızla Mateo'ya döndüm ve onun tüm dikkatini üzerime çekmeye çalıştım.

"Tamam, sen bana kendinle ilgili bir şey sor," dedim, Froggy'nin oyun versiyonuyla dikkatinin dağılmadığından emin olmak için.

Kartı alnına tutarken ellerinin büyüklüğünü, ön kolunun detaylarını, koyu renk saçlarının bronz tenine iltifat edişini ama asla onu geçmeyişi not etmeye başladım.

"Sanırım ben bir erkeğim," dedi yavaşça, gözlerinde bir parıltıyla. "Aslında, öyle olduğumu biliyorum. Nasıl olmayayım ki?"

Güzel soru. İmkansız görünüyordu.

"Peki," diye düşündü, "o zaman sormak zorundayım, ölü müyüm yoksa diri mi?"

Bunu bir saniye düşünmek zorunda mıydım? "Hayattasın," dedim ona. "Gerçi çok iyi durumda olduğunu sanmıyorum, bu da çok yazık çünkü sen bir öncüsün."

Tamam, söylemem gerekenden fazlasını söyledim ama ona yardım etmek istedim. Ayrıca, öncü kelimesine kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Tamam, yap beni," dedim heyecanla. Ve sonra tüm vücudum sözlerimden dolayı kızardı. Tanrım, burada kendimi kaybediyordum.

Bu küçük cümlemin kafasından geçtiğini ummuştum ama bana bildiğini söyleyen bir bakış attı. Anlamasını istemediğim şeyleri anlıyor gibiydi.

"Evet, yapacağım," dedi sırtarak. Doğruldu ve çok daha uzun boylu göründü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Ah, doğru ya," dedim, oyunun nasıl işlediğini bir anlığına unutarak. Dudaklarımı büzdüm, düşündüm, kolum daha da gerildi. Kim olabileceğimi bildiğime dair bir his vardı içimde, olabileceğimi umduğum biri.

"Seksi miyim?" Sanki bu bir sırmaş gibi neredeyse fısıldayarak sordum. "Güzel miyim?" Seksi kısmını anlamamış olabilir diye ekledim.

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve dudaklarında en yavaş, en hınzır gülümseme belirdi. "Evet. Çok güzelsin. Ve çok, çok seksisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben değil, anlamaya çalıştığım kişi."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, uzun kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Demek istediğim buydu."

Birbirimize neredeyse iki yabancıнын bakması gerekenden çok daha uzun süre baktık, oda boşalmış gibiydi, sanki burada sadece biz varmışız gibi ve

Etrafımız otuz sekiz kişinin kelimelerine takılıp hatalarına güldüğü bir yer değildi.

Ama yalnız değildik. Claudia Mateo'nun kolunu sıkıyor ve ona bir şeyler söylüyordu, o da gözlerini benimkilerden ayırıyor ve büyüü bozuyordu. Eğer bir büyü varsa tabii. Bu tür şeyler genellikle kafamın içinde olurdu.

Adamın dikkati kızın üzerindeyken, oyuna devam edebileceğim birini, herhangi birini bulmak için odayı taradım. Sahip olamayacağım erkeklere ilgi duymaya alışık değildim ve bu beni altüst ediyordu.

Rockçı adamın kalabalığın arasından bara doğru ilerlediğini gördüm. Barda barmen yoktu, gerçi İspanyolların gerginliği ve maçın ezikliği yüzünden barmenin herkese bedava shot dağıttığını düşünebilirsiniz.

Onun yanına gelene kadar insanların arasından sıyrıldım.

"Hey," dedim adama, bakır kaplı barın üzerinden hayal kırıklığı içinde bakarken. Arkasını döndü ve ben de isim etiketine baktım. "Dave," dedim yavaşça. Lanet olsun, Jet, Bones ya da Styxx gibi daha havalı bir ismi olduğunu düşünmüştüm.

"Merhaba," dedi parlak bir Kuzey Amerika aksanıyla. Hafif kan çanağı olsa da gerçekten güzel masmavi gözleri vardı. Künyeme baktı. "Vera," diye okudu düşünceli bir şekilde. Sonra alnımdaki künyeye baktı. "Hâlâ onu mu oynuyorsun?"

Omuz silktim. "Neredeyse çözdüm. Bana yardım edebileceğini düşündüm."

Kollarını göğsünde kavuşturup bara yaslandı ve siyah çizmelerinden birini ayak parmağına dayadı. Kolları dövmelerle kaplıydı, çok güzel veya ilginç bir şey yoktu, sadece genel yılanlar ve semboller ve boktan şeyler.

"Elbette, sorabilirsiniz," dedi.

Dudaklarımı düşünceli bir şekilde büzdüm ve her zamankinden daha dolgun görünmelerini umarak "Ben sarışın mıyım?" diye sordum.

Başını salladı.

Gülümsedim. "Ben Marilyn Monroe'yum, değil mi?"

Yaka kartımı başımdan çıkarıp baktım. Yeterince emindim, ben Marilyn'dim. Bunu kesinlikle biliyordum. Biraz Marilyn takıntım vardı ve onun benim üzgün ama seksi ruh hayvanım olduğuna ikna olmuştum.

"Fena değil," dedi. "Kutlamak için sana bir içki ısmarlardım ama..."

Sanki barın arkasına geçip duvardan sıcak bir şişe bira almayı düşündüğümüzü hissetmiş gibi Jerry ortaya çıktı. Elinde biraz Froggy vardı.

Carlos'un patlak gözleri, çürük dişleri ve durmadan seğiren burnu da cabası. Bir tavşan benzetmesi yapmak istedim ama Jerry bunun için yeterince sevimli değildi.

Jerry İrlandalı aksanıyla, "Bar yemekten sonra açık olacak," dedi. Elimdeki karta baktı. "Ah Marilyn, o benim favorimdi. Neden güzel olanlar hep ölmek zorunda?" Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o devam etti, "Vera ve Dave'in oyunundan keyif almanıza sevindim." İsim etiketlerimize bakıp gülümsedi. "Çantalarınızı odanıza götürmekte ve akşam yemeğinden önce dinlenmekte özgürsünüz. Saat yedide, o yüzden birkaç dakika önce buraya geldiğinizden emin olun ve geç kalmayın!"

Bize parmağını salladı ve sonra bir sonraki kişiye doğru kaçtı.

Gözlerini deviren Dave'e baktım. "Ee," dedim. "Hangi binadasın?"

"Sekiz," dedi anahtarlarını önümde sallayarak. "Gidip kontrol etmek ister misin?"

Ona temkinli bir bakış attım. Gülümsedi -şirin gamzeleri vardı- ve "Gidelim" dedi. Başını kapıya doğru salladı ve yürümeye başladı. Oldukça havalıydı, benimkinin yarısı kadar olan küçük poposunu sallıyordu. Onu ısırmak istedim.

Onu dışarı kadar takip ettim, Mateo ve Claudia'yı aradım ama konuşup duran kalabalığın içinde onları göremedim, o da çantasını aldı. Benimkini daha sonra almaya karar verdim.

Kulübesine giden yolda yürürken bir paket sigara çıkardı ve yüzüme doğru salladı.

"İstiyor musun?"

Başımı salladım. Bazen sigara içerdim ama genellikle içtiğim ya da kendimi kötü hissettiğim zamanlarda. Şu anda ayıktım ve son derece iyimserdim; uzun zamandır böyle olmadığımı yeni fark etmiştim.

Altın rengi bir zippo yakmasını izledim ve ellerini inceledim. Erkeklerin ellerini severdim, açıkçası. Parmakları sıska ve inceydi ve gitar çaldığını anlayabileceğim kadar nasırlı görünüyordu. Belki de bas gitar. Ellerin üzerinde dövmeler vardı, Asya sembolleri ya da bir tür kutsal yazı.

"Bunlar ne anlama geliyor?" Onlara başımı salladım.

Sanki onları gördüğüne şaşırmış gibi ellerine baktı. "Bilmiyorum. Onları Tayland'da aldım. Sarhoştum."

Güldüm. "Güzel hikaye."

"Kadın sandığın genç bir çocukla uyanmaktan iyidir."

Yüzümü buruşturdum ve o da bana gülümsedi. Çarpık dişleri vardı ama bu ona yakışıyordu. "Bu benim başıma gelmedi, merak etme."

"Değildim," dedim. "Bir erkekle bir kadın arasındaki farkı bildiğini söyleyebilirim."

Kaşlarını kaldırdı ama kulübesine varana kadar hiçbir şey söylemedi. Dupleks tarzı bir evdeydi, tek katlı ve çok çekiciydi.

"Vay canına," dedim içeri adım attığımızda. Yan tarafta gerçekten küçük bir mutfak vardı ama etkileyici olan pırıl pırıl ahşap zeminler, tavandan sarkan demir avizeler ve pelüş dokuma örtülerle tamamlanmış krem rengi kanepelerdi. Beyaz taş duvarlarda İspanyol goblenleri asılıydı. Çantasını bıraktığı yatak odasına kadar onu takip etmedim ama oranın da aynı derecede güzel olduğunu tahmin ettim.

Gerçek şu ki duvara toslamıştım ve vücudum aniden bitkin düşmüştü. Sanırım Londra'da erken kalkmak, seyahat etmek ve jet lag'den arta kalanlar beni etkilemeye başlamıştı. Dave'e odama gidip yerleşeceğimi ve biraz kestireceğimi söylemek üzereydim ki oda arkadaşı çıkageldi.

Yirmili yaşlarının sonlarında, belki de daha yaşlı görünüyordu. Uzun boyluydu, neredeyse Dave kadar uzun ve bir o kadar da zayıftı, ancak cildinde bolca yoga ve hindistan cevizi suyundan gelen sağlıklı bir parlaklık vardı. İsim etiketinde Beatriz olduğu yazıyordu. Dövmelerimize ve piercinglerimize baktı ve muhtemelen bir çift olduğumuzu ve bir şeyi böldüğünü düşünerek bize utangaç bir gülümseme verdi. Beatriz çantasını kaldırdıktan sonra hızlıca tanıştık,

Dave birkaç gün önce aldığı bir şişe grappa likörünü getirmişti. İki yeni ev arkadaşı kanepeye yerleşti, ben de kolçağın üzerine tünedim ve hepimiz kadehlerimizi kaldırıp iğrenç tadı olan zehri geri aldık.

Çekim kötü bir fikirdi. Dave'in Ann Arbor, Michigan'dan olduğunu ve "ironik bir punk" grubunda gitaristlik yaptığını (bu ne demekse) ve Beatriz'in San Sebastian'dan olduğunu ve uluslararası olmayı denemek isteyen yerel bir haber sunucusu olduğunu ancak oda dönmeye başladığında ve gözlerimi zar zor açık tutabildiğimde öğrendim.

Eşyalarımı yerleştirmem gerektiğini ve akşam yemeğinde görüşeceğimizi söyleyerek müsaade istedim. Onları oturma odalarının sıcak ışıltısı içinde geride bıraktım ve kendimi birdenbire biraz yalnız hissettim. Omuz silktim ve resepsiyona geri dönüp çantamı almak için yeterli enerjiyi topladım.

Yine Mateo'yu ya da Claudia'yı göremedim, gerçi ortalıkta fazla insan yoktu. Büyük bir çabayla sırt çantamı omuzlarımda salladım. Onu odama koymak için sabırsızlanıyordum,

bir ay boyunca hiç görmek zorunda kalmamak. Sırt çantasıyla seyahat etme fikrini çok sevmiştim ama benimkiyle bir gün uğraştıktan sonra buna ne kadar uygun olduğundan emin değildim. Bu kadar çok ayakkabı almak muhtemelen benim hatamdı. Onları beş çifte indirgemek bütün bir günümü almıştı ve travmatik bir deneyimdi.

Benim binam resepsiyon/yemek salonunun tam karşısında ve arazinin kenarındaydı. Ufalanmış ve kurumuş yosunlarla kaplanmış alçak taştan pastoral bir duvar, tepeden aşağıya, aşağıdaki dar yola inerken çorak bir tarlayı sınırlıyordu. Artık akşamın erken saatleriydi, saat beş civarıydı ve hava giderek soğuyor, güneş dağlara doğru alçalmaya başlıyordu.

İspanya'daki ilk gecem başlamıştı.

Tek yapmak istediğim yatağıma uzanıp uyumaktı. Bavulları boşaltmayı bile düşünemiyordum. Yemek fikri bile bunaltıcı geliyordu.

Benim dairem kulübenin üst katındaydı, bu yüzden ahşap merdivenlerden sendeleyerek ikinci kata çıktım ve anahtarımı kapıya soktum. Daire aşağı yukarı Dave ve Beatriz'inkiyle aynı görünüyordu, ancak ön tarafta boydan boya uzanan bir balkon vardı ve Fransız kapılar ortak alandan bu balkona açılıyordu. İki demir ferforje sandalye ve küçük yuvarlak bir masa sizi oturmaya çağırıyordu.

Çantamı yere bırakıp yatağına yığılmadan önce, İspanyol işlemeli beyaz yatak örtüsünü, koyu renkli ahşap zemin ve mobilyaları ve büyük, tül perdeli pencerelerden içeri süzülen harika ölmekte olan ışığı takdir edecek kadar enerjim vardı.

Sadece beş dakika, diye düşündüm
kendi kendime. Otuz saniye sonra
dışarıdaydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Benimle ilgili şöyle bir şey var: Uyum sağlama konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım. Bazı açılardan bunu söylemeye gerek olmadığını biliyorum ama düşündüğünüzde, yıllar içinde kabilemi/çetemi/grubumu/ailemi bulmamam için hiçbir neden yok. Elbette, lisedeyken "skids" ile takılırdım ama bunun tek nedeni ot içmeyi, dövme yaptırmayı ve punk ve metal dinlemeyi sevmemdi. Ama ben de zekiydim-öğrenmeyi seviyordum, iyi bir üniversiteye gitmek istiyordum, oysa onlar bunu yapmadılar ve devlet üniversitesine bile gitmediler. Bu yüzden kabul edilmiş ve bazı arkadaşlar edinmiş olsam da, hiçbiri en iyi arkadaşlar değildi, arkanızı kollayan, kendiniz olabileceğinizi hissettiren insanlardı. Akranlarımın bir parçasıydım ama aynı zamanda onlardan ayrıldım.

Aynı şey üniversite için de geçerliydi. İnsanlar çok daha hoşgörülüydü ve daha az klikleşıyorlardı ama her nedense doğru "takımı" bulmakta hala sorun yaşıyordum. En yakın arkadaşım ilk yılımda tanıştığım Jocelyn'di ama o Saskatchewan'a geri taşındı (neden isteyerek oraya geri döndüğüne dair hiçbir fikrim yok) ve bu yüzden birbirimizi şansımız varsa yılda sadece bir kez görebildik. Etkileşimlerimiz e-posta ve Facebook mesajlarına indirgenmişti, zaten bugünlerde çoğu ilişki böyle yürüyor, ama yine de. Yüz yüze etkileşimi, YouTube'da aptal skeçler izleyip gülmeyi ya da yerel barlarda sarhoş olup kimin kiminle takılacağına dair bahse girmeyi özlemiştim.

Yine de dün Acantilado'da otobüsten indiğim anda, yerimi bulmamış olsam da en azından yolu yarılamış olduğumu hissettim.

Herkes hemen sempatik ya da arkadaş canlısı değildi, ama çoğunlukla insanlar oldukça havalıydı. En azından İspanyolların hepsi öyleydi. Programı çok ciddiye alsalar da eğlenmek de istiyorlardı - tam benim tarzım insanlar.

Muhtemelen bir ya da iki arkadaş edinmiş olmamın da yardımı oldu. Mateo, Claudia ve ben, yüzeysel de olsa birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetmek güzeldi. Otobüs yolculuğu sırasında birkaç kişinin de koltuk arkadaşlarıyla kaynaştığını görebiliyordum, ilk başta aptalca gelen bir şeydi ama şimdi amacını anlayabiliyordum. Dave, Beatriz ve Kurbağacık Carlos'u tanımak bile benim için uzun bir yol gibi görünüyordu.

Ne yazık ki, akşam yemeği boyunca uyuduğum için çok önemli bir kaynaşma zamanını kaçırdım. O kadar yorgundum ki, hemen sızdım ve sadece yeni oda arkadaşım - Sara adında küçük, sevimli bir şey - kapımı çaldığında kısa bir süre uyandım. Sanırım ona gitmesi için bağırdım (ki daha sonra bunun için özür diledim) ve hepsi bu kadar.

Kendi doğal saatime göre uyandığımda saat sabahın altısıydı. Duş almak için kendimi banyoya sürüklemeyen önce doğal ışıkla dolup taşan odaya bakıp homurdandım. Kendimi bir yük treni çarpmış gibi hissediyordum ama kesinlikle öyle görünmek istemiyordum. Etkilemem gereken Dave ve belki de henüz tanışmadığım başka insanlar vardı. Ne de olsa orada kırk kişiydik ve sanırım sadece bir avuç kadarına iyice bakabilmişim.

Elbette, kendime karşı gerçekten dürüst olursam, Mateo'yu da etkilemek istiyordum. Düşüncelerimi sürekli meşgul etmesinin gerçekten aptalca ve uygunsuz olduğunu biliyordum - yani, beynim ve bedenim neden asla sahip olamayacağım ve tipim bile olmayan biri için dürtülerimi boşa harcıyordu? Bunu anlamıyordum ama yine de gerçek değişmiyordu: Onun için güzel görünmek istiyordum. Bana bakmasını ve Marilyn Monroe'yu tarif ettiği gibi "çok güzel ve çok seksi" olduğumu düşünmesini istiyordum.

Ve bu çok yanılttı. Evliydi ve bir çocuğu vardı. Çekici olduğumu düşünmesini istememeliydim. Çirkin ama arkadaş olarak yanında isteyeceği kadar komik olduğumu düşünmesini istemeliydim.

Bazen berbat bir insan olduğumu düşünürdüm.

Telefonuma baktım. Evi arayıp Josh'la konuşmak ya da Facebook messenger'dan Jocelyn'e ulaşip ulaşamayacağıma bakmak için muhtemelen çok erken -ya da çok geç, saat farkının nasıl işlediğinden asla emin olmadım. Kardeşimle aşk hayatım hakkında konuşmayı hiçbir zaman alışkanlık haline getirmemiş olsam da, bana iyi bir insan olduğumu hissettirmekte ustaydı. Jocelyn ise her erkekle olan ilişkimi duyuyordu, bana küçük fahişem diyecek kadar. Ben de ona fahişe derdim ve işler böyle giderdi.

Veri dolaşımını ve hücresel kapsama alanını açmak için parmağımı ekranın üzerinde gezdirdim; telefona o kadar katı davranıyordum ki mesaj bile alamıyordum. Derin bir nefes aldım ve bekledim, sonra kaldırdım. Burada kablosuz internet yoktu, bu yüzden gerçekten biriyle iletişime geçmek istersem ya ankesörlü telefonları ya da resepsiyonun yanındaki bilgisayarları kullanmam gerekiyordu. Burada kendinizi izole hissetmenizi gerçekten istiyorlardı.

Hazırlandım, yüzüm için fazladan zaman harcadım. İyi görünümlü bir kız olduğumu biliyordum; pürüzsüz bir cilde, hafif egzotik görünümlü elaya sahiptim.

gözler ve harika bir çift dudak. Bazıları Nicole Kidman'a benzediğimi söylerdi ama ben sadece onun daha korkutucu, daha şişman ikiz kardeşi olduğumu söyleyerek şaka yapardım. Küçük bir bel ile kum saati figürüne sahiptim ama diğer her şeyimde ne kadar diyet yaparsam yapayım atılması zor olan fazladan bir dolgu vardı. Ve gerçek şu ki, yemeği gerçekten zayıflamaya çalışmak için çok fazla seviyordum. Neyse ki bu durum erkeklerle olan şansımı hiç etkilemedi. Tutunacak bir şeyleri olması hoşlarına gidiyordu ve ben de onların bunu yapmasından hoşlanıyordum.

Havanın nasıl olacağından emin değildim - birisinin yazın kuru ve sıcak, kışın ise soğuk ve berbat olduğunu söylediğini hatırlıyorum - bu yüzden bir çift siyah skinny jean, havalı siyah tokalı botlar ve üzerinde minik kiraz baskıları olan lacivert dökümlü bir üst giydim. Saçıma biraz şekillendirici krem sürdüm, karıştırdım ve kapıdan çıktım. Sara çoktan kalkmış ve gitmeye hazırdı, elinde bir fincan hazır kahveyle balkonda oturuyordu.

Yarı uykulu halimle bu kadar kaba davrandığım için özür diledim ve o da kocaman bir gülümsemeyle el salladı. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ama İngilizceyi o kadar da iyi konuşamıyordu. Evli ve çocuksuz olduğunu, Madridli olduğunu ve bir dergide çalıştığını anladım ama hepsi bu kadar. Yine de parlak, eğitilmiş bir görünümü vardı - belki de parlak, ağarmış sarı saçlarından ya da şık kazağı ve pantolonundan kaynaklanıyordu - ve burada geçirdiği zamanın sonunda kesinlikle akıcı konuşacağını hissediyordum. Demek istediğim, haftalar boyunca bütün gün başka bir dil konuşmaya zorlandığınızda nasıl olmazdınız?

Kulübeden birlikte ayrıldık, bu güzeldi, yemekhanenin tam karşısında olmamıza rağmen bir tür dayanışma eylemi gibiydi. Sanırım o da program konusunda benim kadar kararsız ve beceriksizdi. Hava soğuktu ama güneş doğuda yükselmeye başlamıştı ve her şeyi asla kopyalayamayacağınız bir renge büründürüyordu. Burası özeldi, bunu hissedebiliyordum ve sadece bir parçası olarak siz de kendinizi özel hissediyordunuz.

Yemek salonunda sadece bir masa doluydu, sanırım düşündüğümde daha erken gelmiştik. Dört adamdan oluşuyordu ve hepsi de birbirleriyle kısık sesle İspanyolca fısıldaşıyordu.

Pencere kenarında bir masaya oturduğumuzda Sara şakayla karışık "Kötü adamlar," dedi. "Büyük bela."

Başımı salladım ve gülümsedim. Ne kadar sinsi olduklarını düşünmeleri komikti, kendi dillerini konuşmaya çalışmak başlarını belaya sokacaktı.

Daha oturalı bir dakika olmuştu ki, Jerry ayakkabıları fayanslarda yankılanarak odaya girdi ve "Alto!" diye bağırdı. Sara ve ben eğlenen bir sessizlik içinde Jerry'nin masaya doğru yürüyüşünü ve ellerini masanın üzerine koyuşunu izledik. "Bu dur demek ve sen bunu biliyorsun. İspanyolca yok! Ne demiştin ben sana?"

Jerry'nin çelimsiz vücudu, asık suratı ve George Costanza saç çizgisiyle bir grup maço İspanyol işadamına bağırdığını görmek komikti ama bağırdı ve onlar da itaatsiz köpekler gibi kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp somurtarak karşılık verdiler.

Hepsi İngilizce özür diledi ve Jerry ellerini abartılı bir hareketle sallayarak dağılmalarını ve başka bir yere oturmalarını söyledi - bir masaya sadece iki İspanyol. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar ya da en azından programın sonuna kadar kural buydu. Hangisi önce gelirse.

Adamlardan biri -gördüğüm kadarıyla bir fırsatçı- yüzünde hevesli bir gülümsemeyle doğruca bana ve Sara'ya doğru geldi. İri yarı bir adamdı, gür bıyıkları ve mat bir boya gibi yoğun ve siyah saçları vardı. Gıdıları ve çizgili cildi onu ellili yaşlarında gösteriyordu, bu da kötü saç boyasını daha da öne çıkarıyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu kibarca, piyango kazanmış gibi gülümseyerek.

Sara ve ben ikimiz de başımızı sallayarak sorun olmadığını söyledik ama yine de içimde bir umutsuzluk hissettim. O burada otururken Mateo ya da Claudia'nın bize katılma ihtimali ortadan kalkmıştı.

Yine de, neşeye künyesini işaret eden ve kendisini Antonio olarak tanıtan adama başımı salladım.

"Vay canına," dedi otururken, göbeğinin ucu masanın kenarına çarpıp tabakları salladı. "Bir sürü dövmen var!"

Bazen buna gücenirdim, genellikle bunu söyleyen kişi gerçekten aşağılayıcı bir tavırla söylediği için ama Antonio etkilenmiş görünüyordu. Başımı eğdim ve kendime baktım. "Teşekkür ederim."

Parmaklarıyla "Tamam" işareti yaptı, göz kırptı ve "Çok havalı" dedi. Sonra Sara'ya döndü ve ona temel sorular sormaya başladı. Birkaç dakika onları izledim, ikisi de çok düşünüyor ve ana dillerine kaymamaya çalışıyorlardı. Onlara hayran kaldım. Dün Madrid'de sadece bir saat kalmıştım ve kimse söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamıştı.

İkisini de sevdiğime karar verdim. Ayrıca kahveye ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Kalkıp kendimize servis yapma zamanının gelip gelmediğini merak ederek etrafıma bakındım. Bir garson yavaşça dolaşp her masaya kahve sürahileri getiriyordu ama geri kalan her şey uzun bir m a s a n ı n üzerindeydi,

açık büfe tarzında servis ediliyordu. İnsanlar içeri girmeye başlamıştı, bazıları gruplar halinde masaları ele geçirmişti bile.

Claudia tek başına içeri girdi, şık, kırılmış bir deri ceket giymişti, melek gibi yüzü odayı tararken sevimli ama temkinli görünüyordu. Beni görür görmez gülümsedi ve bana doğru yürümeye başladı ancak iki İspanyolla birlikte olduğumu fark edince kendini durdurdu. Ona gerçekten özür dileyen bir bakış attım ama o sadece omuz silkti ve en yakın olduğu masaya katılmak istedi.

Dave, saçları ekstra sert ve diken diken, Beatriz'le birlikte içeri girdi ve kapının yanındaki son boş masayı kapmayı başardı. Birkaç saniye sonra şık görünümlü Mateo da onlara katıldı. Beatriz gerçekten de sandalyesinden kalktı ve kollarını Mateo'ya sarıp onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi kucaklamadan önce onun sivriltilmiş bacaklarına, sarı straplez elbisesine ve hırka takımına hayran olmak için bir saniyem vardı. Kucaklaşmayı hemen ardından geleneksel "beso beso" lar -her iki yanağa hızlıca atılan öpücükler- izledi ve Mateo mutlu bir şekilde masalarına katıldı.

Ugh. Şimdi gerçekten hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Akşam yemeğinde uyuduğum için kendimi çok aptal hissederek kendime küfretmeye başladım. Dave ve Beatriz'in evinden sonra ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de yemeğe gitmişler, Mateo dahil herkesle arkadaş olmuşlar ve herkesi parti için evlerine sürüklemişlerdi. Kendimi yeniden lisedeymişim gibi hissediyordum, birçok geceyi evde tek başıma geçirmeyi tercih ediyordum ama Pazartesi günü kaçırdığım tüm o harika partileri ve öpebileceğim tüm o oğlanları duyduğumda hep pişman oluyordum.

Daha da kötüsü, masamıza oturan Anglo Lauren'dı. Geriye bir sürü insan kalmıştı, daha tanışma fırsatı bile bulamadığım Anglolar ve yine de Lauren sanki İngiltere Kraliçesi'ymiş gibi sandalyesini çekip oturan tek kişiydi.

"Umarım vegan kahvaltımı unutmamışlardır," dedi Antonio ya da Sara'ya merhaba deme zahmetine bile girmeden.

"Adın Vegan mı?" Sara şaşkınlık içinde isim etiketine bakarak sordu.

Lauren parıltılı gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Hayır," dedi, sanki konuşmak büyük bir çabaymış gibi. "Benim adım Lauren. Ben bir veganım. Bu bir yaşam tercihi."

Antonio burnunu kıvırdı. "Sen vejetaryen misin?"

Ona ders vermeden önce ona döndüm ve "Masanıza getirdiklerini sanmıyorum. Bence bu kendi kendine yardım etmek gibi bir şey."

"Bunu göreceğiz," dedi ve Jerry'ye doğru yürüdü.

Antonio ve Sara'ya özür dileyen bir bakış attım. "Veganların çoğu iyi insanlardır," diye güçsüzce açıkladım. Tabağımı aldım ve büfeye doğru yöneldim. Oraya varır varmaz, Ricardo adında çok uzun boylu bir İspanyol'un arkasında sıraya girdiğimde kendi kendime kıkırdamak zorunda kaldım.

Açık büfenin tamamı et ve peynirden ibaretti. Hepsi bu. Bir kase meyve salatası ve kendiniz kızarttığınız tam tahıllı ekmek vardı, ancak kelimenin tam anlamıyla diğer her şey bir veganın kabusuydu. Kağıttan daha ince dilimlenmiş salam, pastırma, prosciutto ve jambon, ardından milyonlarca farklı sert peynir, yumuşak peynir, süzme peynir. Son olarak büyük bir churros tabağı ve kesinlikle vegan olmayan birkaç bardak ekmek pudingi vardı.

Eğer kendi özel menüsünü alamazsa, Lauren çıldıracaktı. Buna sevinmem muhtemelen çok yanlıştı ama ne yaparsınız. "Nasılsın, Vera?" İpeksi bir ses şeytani düşüncelerimi böldü.

Döndüğümde Mateo'nun tam arkamda durduğunu gördüm. Harika görünüyordu, hatta tazeydi. Onu ikinci kez, ikinci gün görmek bir yenilikti. Yeni bir görünüm, yeni bir Mateo. Bugün tam takım elbise giymişti; koyu mavi pantolon ve blazer ceket, açık mavi gömlek, kravatsız. Üzerine tam oturmuştu ve çok düzgün, çok pahalı, ipek ve yün görünüyordu. Saçları hala bakımlı ve dağınık arasında gidip geliyordu ve ben hala ne kadar yumuşak ve güçlü olduğunu hissetmek için uçlarını çekiştirmekten başka bir şey istemiyordum. Güçlü çenesi ve zayıf yanaklarında koyu bir kirli sakal tonu vardı, saat on yönünde bir gölge.

Bacaklarımın arasındaki ısı titreşimini görmezden geldim ve ona gülümsemeyi başardım. "Oh, merhaba. Günaydın. Ben iyiyim, sen nasılsın?"

Kulağa tamamen resmi geldiğinin farkındayım ama aslında arkadaş olmadığımız ve düzgün İngilizce konuşmam gerektiği gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordum. Ya da belki de onu son gördüğümde alnıma Marilyn Monroe kelimelerini yapıştırmış olduğum gerçeğini kurtarmaya çalışıyordum.

"Ben iyiyim. Dün gece seni özledim," dedi ve sözleri midemin bir an için bulanmasına neden oldu. Bir şeyler yemem gerekiyordu. "Neredeydin?"

Konuşmaya çalıştım ama bana sıkıca sarıldı, hava onun canlandırıcı okyanus kokusuyla doldu, maşayla bir parça jambon almak için uzandı. Jambonun bir kısmını benim boş tabağıma koyduktan sonra kalanını da kendi tabağına koydu.

Dudaklarımı yaladım ve tabaklarımıza birkaç dilim peynir koymasını izledim. Ya gerçekten centilmendi ve beni doyurmak istiyordu ya da

sıradaki herkes yiyebilsin diye acele etmemi istedi.

"Yemeği kaçırmak istememiştim," dedim, ona yer açmak için yana kayarak. "Ne oldu bilmiyorum. Sadece uyuyakalmışım."

"Ah evet," dedi. Gözleri altın sarısı topaz gibi parlıyordu. "Biraz grappa içtiğini ve sonra bir daha uyanmadığını duydum."

Ağzım açık kaldı ve Dave ile Beatriz'i masalarında görebilmek için boynumu ona doğru eğdim. "Bir tek attım ve sonra bavulumu boşaltmak için geri döndüm. Zaten çok yorgundum."

Tost makinesine koymadan önce iki parça tostı bana salladı. "Eğer nasıl siesta yapılacağını bilseydin, akşam yemeğini kaçıracak kadar yorgun olmazdın," diye alaycı bir şekilde ders verdi.

"Hey," dedim sahte bir otoriter sesle. "Siesta İşpanyolca küçük uyku demek. İşpanyolcaya izin yok. Az önce bir grup adamın İşpanyolca konuştukları için başlarının belaya girdiğini gördüm."

Mateo kaşlarını kaldırdı. "Ben aptal değilim. Buraya öğrenmek için geldim, zaman ya da para harcamak için değil. Sen, Vera, bugün biraz uyumalısın ki bu gece ayakta kalabilesin. Bu gece bir parti var."

"Oh? Dün gece parti yok muydu?" Rüya görürken neler olduğuna dair ipucu aramak için etrafıma bakınarak sordum. "Bu sabah herkes birbirine çok yakın görünüyor," diye ekledim.

Söylemeden önce bir an beni inceledi. "Parti falan yok. Hepimiz yemek yedik, bolca şarap içtik ve sonra Dave ve Beatriz herkesi daha fazla içki için evlerine getirdi. Ben bir tane içtim ve sonra ayrıldım, yani başka bir şey bilmiyorum. Karımı aramak zorunda kaldım. Bildiğiniz gibi akıcı İngilizce konuşuyor, o yüzden İşpanyolca konuşmadık, merak etmeyin."

W kelimesi. Karım. İşte oradaydı. İşte, syleti. Yzğn stilistik bir seçim olmadığının kanıtı, ayrı olmadığının kanıtı. Karısı. O vardı. Ve benim hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bırakmalıydım. Az önce bir aşçının yere bıraktığı, dumanı tüten çırpılmış yumurta tenceresine baktım ve onu başımın üzerinde çevirmeyi düşündüm. Bu iyi bir başlangıç olabilir.

Kızarmış ekmekler tost makinesinden fırladı ve neredeyse botlarımdan fırlayacaktım. Tost dilimlerini tabaklarımıza koyarken, "ok komik," diye düşündü. Dirseğiyle kolumu hafifçe dürterek ilerlememi sağladı. "Diyorsun ki Herkes birbirine çok yakın görünüyordu. Beatriz'i daha önceden tanıyorum."

Masada otururken ona bakma isteğime karşı koydum. Nasıl göründüğünü hatırladım: uzun siyah salar, poker düzlüğü, bronzlaşmış, parlak bir cilt, mükemmel beyaz dişler ve tereyağı kremalı bir vardiya giymiş bir model vücudu.

"Nasıl yani?" Gerçekten umursamadan sordum.

"O bir muhabir, televizyonda. Eskiden bazı maçlarımızı anlatırdı. Benimle birçok kez röportaj yaptı. Milli takımda olduğunuzda her kişiliği tanırırsınız."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormayacaktım da. Yine de sıranın sonuna gelmişim ve tabağımı ellerimle aldığım bir churro ile bitirdim. Mateo'ya doğru salladım. "Sonra görüşürüz," dedim, churro hâlâ sıcakken ve şekerli yağ parmaklarımı yakarken bile havalı ve neşeli görünmeye çalışıyordum.

Ani ayrılışım karşısında kaşlarını çattı ama başını salladı.

Churro'yu tabağıma attım ve aceleyle masama döndüm. Sara, Antonio ve Lauren'ın büfede olduğu masa artık boştu ve büyük bir sürahi dolusu sıcak kahve bekliyordu. Kendime biraz doldurdum. Lezzetli ve zengin bir yudum alırken, kendime ilk fincanımı içmeden kimseyle konuşmayacağımı söyledim. Mateo sadece kibar davranıyordu, iyi bir insan gibi kibar davranıyordu ve karısı ve Beatriz ile ilişkisi fikri o kadar tuhafıma gitti ki bir churro ile adios dedim. Kendime gelmem gerekiyordu. Ben böyle biri değildim. En azından erkekler söz konusu olduğunda.

Çok geçmeden Antonio ve Sara da bize katıldı ve sohbet etmeye başladık. Sanki neden burada olduğumu hatırlamış gibi birden kendimi kanıtlamaya heveslendim. Yeni insanlarla tanışmak ve onlara İngilizceleri konusunda yardımcı olmak için. Oh, ve evreni daha iyi anlamak ama Mateo'nun bu konuda haklı çıkacağından oldukça emindim.

Lauren sonunda geri geldi, görünüşe göre Jerry'ye yemek yüzünden bağırduğu için yanakları öfkeden kızarmıştı. Belirli bir menü olmadığı, sadece bir kase meyve olduğu ortaya çıktı. Onun için üzülebilirdim ama geri kalanımıza -yaşam tarzı seçimiyle hiçbir ilgisi olmayan herkese- davranış biçimine bakınca bunu yapamazdım.

Tabaklar toplanmaya başladığında ve herkesin işi bitmek üzereyken Jerry günün programının resepsiyonda olduğunu anons etti. Et, peynir ve churro'yu midemi rahatsız edecek şekilde mideye indirdikten sonra masamla vedalaştım ve doğruca programa gittim. Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve günümü sanal bir not defterine yazmaya başladım.

9:00 - 10:00 Jorge ile bire bir

10:00 - 11:00 Francisco ile bire bir

11:00 - 12:00 Jose Carlos (Froggy) ile bire bir

12:00 - 1:00 Öğle Yemeği
Mola (uyku zamanı?)
2:00 - 3:00 Mateo ile iş oturumu (oh tanrım) 3:00 -
4:00 Antonio ile iş oturumu
4:00 - 5:00 Nerea Break ile iş oturumu
6:00 - 8:00 Akşam yemeği (iki
saat?) 8:00 - Akşam şenlikleri

Ve bu benim Las Palabaras'taki ilk resmi günüm olacaktı. Otuzun birinci günü.

Ve işte o zaman kafama dank etti: Ben ne sikime imza attım ki?

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Öğle yemeği vakti geldiğinde, başım yeni bir tür yorgunlukla dönüyordu. Yorgun ve bitkin hissediyordum, beynimdeki gıcırtilı ve paslı çarklar dönüyordu. Çenem saatlerdir oral seks yapıyormuşum gibi yorulmuştu ve boğazım boğuk ve kavruktu. Kardeşimle parka gidip kafayı bulduğumuz zamanlar dışında, *hiç* üç saat boyunca aralıksız konuştuğumu hatırlamıyorum. Çünkü programın şu ana kadarki özelliği buydu: İspanyollar kelimeleriyle mücadele ediyor, duyulmak ve anlaşılacak için savaşıyorlardı, bu yüzden onlara yardım etmek istediniz. Onlar için kelimeler tedarik etmek ve onlara öğretmek istediniz ve yapamadığınızda, sadece konuşmaktan başka seçeneğiniz yoktu.

Ve böylece daha önce hiç konuşmadığım gibi konuştum. Nazik psikolog Jorge'ye Vancouver'da büyümekten ve kız kardeşimle olan çalkantılı ilişkimden, soğukkanlı şehir çalışanı Francisco'ya (ona Paco dememde ısrar etti) evrene olan ilgimden ve ne okuduğumdan, yazılım tasarımcısı Froggy'ye dövmelemlerimden, çoğunun ne anlama geldiğinden ve asla uyum sağlayamadığımı hissettiğimden bahsettim. Normalde asla konuşmayacağım şeylerden bahsettim ve bunların hepsi başka bir dil konuştukları içindi. Hem İngilizce anlıyorlardı hem de anlamıyorlardı ve garip, korkutucu bir şekilde onlara her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyordum.

Öğle yemeği için yemekhaneye girdiğimde, yüzüm terden yağlanmış ve dudaklarım kurumuştu, bu programın benim yeni terapim olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım. Son üç saat içinde kendim hakkında, eskiden gittiğim psikiyatriste söylediğimden daha fazla şey söylediğim kesindi.

Bir masa bulmak için etrafa bakındım ve benzer şekilde sersemlemiş yüzlerden başka bir şey göremedim. Ayrıca bana el sallayan Claudia'yı da gördüm. Sendeleyerek masaya gittim ve kendimi yere attım.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Ben de yorgunum. Düşünmek bile acı veriyor." Başının yan tarafına vurdu.

Yüzümü masadan kaldırdım ve onun bir şişeden en yakınimdaki bardağa şarap doldurduğunu gördüm. Odaklanmaya çalıştım ve her masada iki şişe kırmızı şarap olduğunu fark ettim. Kırmızı şarap mı? Öğle yemeğinde mi? Ne tür bir büyüclüktü bu?

"Al biraz," dedi Claudia. "Şarap içiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Yani içtim ama birayı tercih ederim."

Mateo'nun aynı cevaba verdiği gibi güldü ve hemen kendisi için de biraz doldurdu. "Birkaç gün içinde şarabı seveceksin, söz veriyorum. Bu çok güzel. Hoşuna gidecek."

"Öğle yemeğinde hep şarap mı içersin?" Kadehi dudaklarıma götürmek için yeterli gücü toplayarak sordum.

"O şekilde değil."

Başımı çevirdiğimde Mateo'nun bir sandalye çektiğini gördüm. Kaşlarını kaldırmış, büyük bir içtenlikle bize bakıyordu. "Oturabilir miyim?"

Claudia, "Elbette, evet," dedi.

Bana baktı ve oturdu. Bardağı ona doğru kaldırdım. "Ne şekilde değil?" Onu burada gördüğüme nedense hiç şaşırmadığım için sordum.

Hızla kendine lal rengi sıvıdan bir bardak doldurdu, sonra da kadehi kendisinden uzakta tuttu. Bileğinin yumuşak bir hareketiyle kadehi hareket ettirerek şarabın dönüp durmasını sağladı.

"Acele etme," dedi, sanki şarapmışım gibi gözleri beni yakıyordu. "Nefes alması için zaman veriyorsun. Acele etme. Bırak ne ise o olsun. Şarap. Başka bir şey değil. Sadece şarap. Bırakın dünyayla, havayla etkileşime girsin. Bırakın yaşasın. Sadece izleyin, dikkat edin, takdir edin." Kadehi yüzüne doğru kaldırdı ve burnunu içine soktu. Çekmeden önce birkaç kez keskin bir nefes aldı. "Sonra kokla. İçine çek. Dikkatini ver. Her şarap farklıdır, hepsi farklı şeyler söylemeye çalışır, değil mi? Bu şarap sakın olduğunu söylüyor. Hoş olduğunu. Herkesle iyi geçinir."

Bütün bunları şaraptan mı almış? Biraz büyülenmiştim.

Sonra bardağı ağzına götürdü ve dolgun dudaklarını ince kenarın iki yanına ıslak ve narin bir şekilde yerleştirdi. Sertçe yutkundum, onu çok dikkatle izlediğimin farkındaydım ama yine de gözlerimi kaçıramıyordum. Bardağı eğdi ve yakut akıntıları ağzına doğru kaydı. Dudaklarını hafifçe araladı ve içine çekti. Tanrım, bu kadar sıradan bir şeyin bu kadar seksi görüldüğünü hiç görmemiştim. Şarabı ağzında bekletirken yanakları hafifçe içeri ve dışarı hareket etti. Gözlerini kapattı, kirpikleri tenine karşı koyu renkti ve sonra güçlü boynuna karşı sallanan adem elmasını yavaşça yuttu.

Bardağı aldıktan sonra bile gözlerini kapalı tuttu. Sonra açtı ve kırmızı lekeli ağzıyla bana sırtıttı. "Bu şarabın tadı bok gibi."

Ağzımda şarap olsaydı tükürürdüm. Güldüm, yüksek sesle, sarhoşmuşum gibi ama sadece onunla sarhoş olmuşum.

"Mateo," diye azarladı Claudia ama o da kıkırdıyordu. Bir yudum aldı. "O kadar da kötü değil. Vera, biraz al."

"Bilmiyorum," dedim temkinli bir şekilde, hâlâ gülümseyerek. Mateo'nun yaptığını yapmaya çalıştım, hızlandırılmış bir versiyon olsa da -döndür, kokla, yudumla. Çok kuru ve biraz acıydı, ama yine de çoğu şarabın tadı bana böyle geliyordu.

Ayrıca doğrudan kafama gitti. Gerçekten beklemeliydim ama garson pilav ve domuz pirzolasından oluşan öğle yemeğimizi masaya koyduğunda (bu sefer açık büfe tarzı değildi), bir kadeh içmiştim ve kendi kendime sırtıyordum. Kahretsin, İspanyol şarabı sertmiş.

"Kafan mı güzel?" Mateo yakınına eğilerek alay etti.

"Hayır," dedim savunmacı bir tavırla ve domuz pirzolasını kesmek için bıçağımı ve çatalımı elime aldım. Gözlerim masanın diğer ucundaki Claudia'ya ve yeni koltuk arkadaşımız Wayne'e kaydı. Otobüse bindiğimde ilk gördüğüm adamdı ve şu anda kovboy şapkası takmıyor olsa da, baştan aşağı Teksaslı olduğu belliydi. Şişkin burnu kırmızıyla renklenmişti ve acaba o da mı "kafayı bulmuştu" yoksa sadece bir alkolik miydi diye merak ettim.

"İlginç dövmelerin var," dedi göğsüme ve kollarıma bakarak. "Bu kadar çok dövmesi olan bir kız görmeye alışık değilim."

Mateo ilk kez beni inceliyormuş gibi yaparak, "Ne kadar çok dövmen var," diye düşündü. "Eminim hepsi senin hakkında bir hikâye anlatıyordur."

"Sende hiç var mı?" Soruyu ona çevirerek "Var mı?" dedim.

Bana mahcup, sevimli bir gülümseme verdi ve başını salladı. "İğnelerle aram pek iyi değildir."

Claudia homurdandı. "Atletico'nun orta saha oyuncususun ve iğnelerden mi korkuyorsun?"

"Atletico nedir?" Wayne sordu.

Mateo gözlerini şakacı bir şekilde Claudia'ya dikti. "Korktuğumu söylemedim, iyi olmadığımı söyledim. Biz... anlaşıyoruz." Wayne'e baktı. "Atletico bir futbol takımı, değil mi? Madrid'de bir futbol takımı."

"Eskiden onlar için oynardı," dedi Claudia. "Çok iyiydi." "İyi miydi?" Wayne tekrarladı. "Şimdi ne iş yapıyorsun?"

"Ben ve ortağımın birkaç restoranı var."

Wayne sırtıttı. "Hadi canım, Sherlock!" diyerek yumruğunu masaya vurdu ve şarabın bardaklarda sıçramasına neden oldu. "San Antonio ve Austin'de barlarım var. Teksas'ta."

Mateo'nun gözleri parladı. "Bu çok ilgi çekici. Eğer birlikte bir seans yaparsak, korkarım ki -nasıl derdiniz, beyninizi almak mı? Evet,

Bu konuda fikrini almak istiyorum. İşi yurt dışına da taşımak istiyorum. ABD pazarını çok merak ediyorum."

"Dört gözle bekliyorum. Ne zamandır restoran işindesiniz?"

"Altı yıl," dedi otomatik olarak, sanki günleri sayıyormuş gibi.

"Takımdan ayrıldığın zamanı hatırlıyorum," dedi Claudia yemeğini ısıtırken. "Kimse neden bir restoran açtığını anlayamamıştı. Ama çok güzel yemekler vardı. Hâlâ da öyle. Bundan daha iyi." Çatalını küçük daireler çizerek salladı.

O bunları söylerken Mateo'yu dikkatle izledim. Vücudu, konunun hassas bir konu olduğunu anlamama yetecek kadar sertleşmişti. Bir kez daha ona ne olduğunu merak ettim ama sormak istemedim.

Wayne ise insanları okumakta o kadar iyi değildi. "Takımdan neden ayrıldın?"

Mateo konuşmadan önce bir an için alt dudağını emdi, sesi ölçülüydü. "Sakatlandım. ACL'mi yırttım. Dizim. Şimdi iyiyim ama oyunu bırakıp başka bir şey yapmamın zamanı gelmişti."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Sekiz yıl." Bir başka otomatik cevap. "Olay olduğunda otuz yaşındaydım."

Otuz sekiz mi? Doğru mu saydım? Mateo otuz sekiz yaşında mıydı? "Otuz sekiz yaşında görünmüyorsun," demekten kendimi alamadım.

Bana minnettarlık sınırında görünen bir gülümseme verdi ve büyüleyici gözlerini bana odakladı. "Sana nasıl görünüyorsun, Vera?"

Muhteşem, şehvetli, İspanyol bir tanrı. Bana öyle göründü.

Ağızma biraz pirinç tıktırdım -çok hanımefendice- ve kızarmadığımı umdum. Yutkunduğumda hâlâ bir cevap bekliyordu, gözleri yüzümden hiç ayrılmamıştı.

Elimdeki peçeteyle ağızımın kenarlarını sildim, rujumun artıkları ağızımı mercan rengine boyamıştı ve "Sadece çok genç görünüyorsun. Hepsi bu. Otuz iki gibi, belki."

"Peki sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç," dedim yavaşça ve o anda muhtemelen programdaki en genç kişi olduğumu fark ettim. Lauren bile benden bir ya da iki yaş büyük görünüyordu, belki de acısı ve parıltılı gözlükleri onu yaşlandırdığı için.

"Tüm bu dövmeleeri yirmi üç yılda mı yaptırdın?" Wayne sanki aklını başından almış gibi haykırdı. "Bu adanmışlıktır."

"Bu adanmışlıktır," diye onaylayarak tekrarladı Mateo, gözleri yavaşça yüzüme gelmeden önce kollarımı ve göğsümü tarıyordu. Sanki hayatın en büyük gizemlerinden biriymişim, tamamen büyüleyiciymişim gibi dikkatle bana bakıyordu. Daha önce kimsenin bana bu şekilde baktığını görmemiştim ve bu beni koltuğuma yaptırdı.

Sonunda nefes almayı hatırladığımda kendime bir kadeh şarap daha doldurdum ve yudum yudum içtim. Neyse ki Claudia konuşmuş, kışına eski erkek arkadaşının adını dövme olarak yaptırdığını ve Johnny Depp'in Winona Forever'ı *Wino* Forever'a çevirerek yaptığı gibi komik bir şeye nasıl dönüştüreceğini bulmaya çalıştığını anlatmıştı.

Beynim mutlu bir şekilde Winona ve Johnny hakkında, çıkmalarının ne kadar garip olduğu ve birbirleriyle karşılaştıklarında garipleşip garipleşmediği hakkında teğet geçerken, yemeğimi ve bir kadeh şarabımı daha bitirdim. Hepimiz bitirdiğimizde masamızdaki tüm şişeler boşalmıştı ve ben uyumak için fazlasıyla hazırdım.

Esnediğimi gören Mateo hemen harekete geçti. "Hadi, sana nasıl siesta yapılacağını göstereyim. Pardon, az uyku. Kestirme."

Cevap vermesi için Claudia'ya baktım ama sadece nazikçe gülümseyip omuz silkti ve Wayne ile birlikte kalkıp bize veda ederek Mateo ve beni yalnız bıraktı.

"O kadar endişeli görünme," dedi. Sandalyesinden kalktı ve elini bana doğru uzattı.

Korkuyla baktım ve elimi yavaşça onunkine koydum.

Parmakları benimkilerin üzerine kapandı, bizi ısı ve kalp atışlarıyla birbirimize kenetledi. Beni ayağa kaldırdı, kendine güvenen bir gülümseme takındı ve sonra yavaşça elimi bıraktı. Kapıyı işaret etti. "Beni takip edin."

Dışarı çıktık ve resepsiyonun önünden geçerken bilgisayarlardan birinin boş olduğunu fark ettim, ancak diğer dördü Anglolar tarafından işgal edildiğinden uzun süre boş kalacak gibi görünmüyordu. Gün içinde boş zaman bulabildiğimiz nadir anlardan biriydi ve Josh'la konuşup iyi olduğumu ona bildirmeyi çok istiyordum. Ve dürüst olalım, Facebook'umu "İspanya'da bir patlama yaşıyorum, bitchez! #notsohumblebrag". Ama eski futbol yıldızı, restoran işletmecisine dönüşmüştü ve yanında olmaya devam etmek istediğim biri kapıdan çıkıp parlak İspanyol güneşine doğru yürüyordu ve vücudum onu ve şık takım elbisesini takip etmem için bana yalvarıyordu.

Doğru seçimi yapmıştım. Verandaya adımımı atar atmaz güneşin gücünü hissettim, tüm vücudum karıncalandı ve rahatladı. Çantamdan bir güneş gözlüğü çıkarıp taktım, Mateo da iki hasır sandalyeye uzanıp minderlerini kaldırdı. Merakla onu takip ettim, elinde minderlerle kıraç çimlere doğru yürüdü ve minderleri küçük bir meşe ağacının gölgesine attı.

"Burada mı uyuyacağım?" Kollarımı kavuşturarak ona sordum.

Abartılı bir hareketle minderleri işaret etti. "Burada uyukluyoruz."

"Yerde mi?"

Ceketini çıkarmaya başlarken ağzının köşesi yukarı kalktı. "Ah, Vera. Bana o kadar çok ilginç kelime öğrettin ki, en azından sana nasıl düzgün şekerleme yapılacağını öğretebilirim. Tüm İspanya bana güveniyor."

Zar zor dinliyordum. Aklım onun ceketini çıkarışına, altındaki gök mavisi elbise gömleğinin kaslarının akışkanlığı boyunca uzanışına takılmıştı. Bu adam nasıl otuz sekiz yaşındaydı? Kabul, erkeklerin kadınlardan daha yavaş yaşlandığını ve seksi olduğunu düşündüğüm ünlü erkeklerin yarısının otuzlu yaşlarının sonlarında ve kırklı yaşlarının başlarında olduğunu biliyordum. Johnny Depp ellilerindeydi! Ama Mateo'nun yaşı beni şaşırtmıştı.

İşin garibi, bunun onunla daha farklı bir ilişki kurmamı sağlayacağını düşünmüştüm. Bunun işleri garipleştireceğini -en azından benim zihnimde- ya da sevgili George Amcamla ya da onun gibi biriyle takılıyormuşum gibi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı, hem de hiç.

Ceketi çıkardı ve arkası çimenlere gelecek şekilde çevirdi. Sonra yere, minderlerden birinin hemen altına koydu. Beklentiyle bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "İşte. Senin için."

Şaşkınlıkla alay ettim. "Bunu yapamazsın, üzerinde çimen lekesi kalır."

Sadece omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Yani? Bu ucuz bir takım olamaz."

Bir omuz silkme daha, başını yana eğdi. "Umurumda değil." Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi fark etmiş olmalı ki bir tane daha alacağını düşünüyordum. "Giysilerin kirlenene kadar bir hayatı yoktur," diye açıkladı. "Biraz kir iyidir."

Annemin nefret edeceği geçerli bir ifade olsa da, şu ana kadar yüzde yüz bir arada görünen bir adamdan gelmesi biraz tuhaftı. Kanat uçlu ayakkabılarından Rolex'ine, deri bavulundan özel dikim takım elbisesine kadar Mateo'yla ilgili her şey 'zengin' diye bağırıyordu,

zeki iş adamı" olarak tanımlıyordu ve yine de bana kıyafetlerin kirli hayatlar yaşamak için olduğunu söylüyordu.

"Tamam," dedim, hâlâ kafam karıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, bunun yoldan geçen birine nasıl görünebileceğinin fazlasıyla farkındaydım, aslında kasıklarına bakmamak için gerçekten çok uğraştım. Aceleyle arkamı döndüm, böylece başım minderde ve vücudumun üst kısmı ceketin üzerinde olacak şekilde uzandım.

Mateo tepemde durdu, vücudu güneşi engelliyordu. "Çok iyi. Rahat mısın?"

Yüzünde sadece gölgeler görerek ona baktım. Onun önünde bu şekilde yatarken kendimi tamamen savunmasız hissediyordum. "Bir şekerleme için çok fazla iş var gibi görünüyor."

Gülümseyip gülümsemediğini anlayamadım. Yere indi ve yanıma uzandı, başı minderinin üzerinde ve sadece birkaç santim uzağımdaydı. Güzel ipek gömleğinin arkasının nasıl kirlendiği hakkında bir şeyler söylemek istedim ama ne diyeceğini, umursamadığını biliyordum.

"Ee," dedim yattığım yerde, bana ne kadar yakın olduğunun tamamen bilincinde olarak. Bu aptalca mıydı? Uygunsuz bir samimiyet mi? Neydi *bu*?

"Uykunuzda sık sık konuşur musunuz?" diye sordu

rahatça. "Ha? Uyumuyorum."

"Ama öyle olmalısın. Buna *biraz uyku* denir."

Yani gerçekten sadece kestirecek miydik? İngilizce dersi yok mu? Soru yok mu? "Beynini dinlendir, Vera," dedi alçak bir sesle, tüylerimi diken diken eden bir sesle.

Silahlar.

Söylemesi yapmaktan kolay, diye düşündüm kendi kendime. Güneş gözlüklerimi kulaklarımın arkasına batmayacak şekilde ayarladım ve başımı hafifçe sola doğru çevirerek ondan uzaklaştım. Bunu yaparken kendimi gerçekten aptal gibi hissediyordum, güneşin altında, etrafımda geveze İngilizler ve İspanyollar varken, sadece yirmi dört saattir tanıdığım bir adamla ortak bir uyku çekmeye çalışıyordum.

Ama güneş kol ve bacaklarımda gerçekten iyi hissettiriyordu ve havada tatlı kokulu bir esinti vardı; akan su, taze ot ve bir çeşit çiçek karışımı. Daha ne olduğunu anlamadan yumuşak zemine ve ceketinin astarının rahat satenine, battaniyem olan sıcak güneş ışığına daha da gömülüyordum. Mateo'nun usulca horladığını duydum ve kendi kendime sııttım.

Sonra, ben de uyuyordum.

"Vera," dediğini duydum Mateo'nun, sesi karanlığı yarıyordu. Çırpınan göz kapaklarımın altında her şey yavaşça kör edici bir beyaza dönüştü. Gözlerimi açtığımda onu doğrulup öne doğru eğilmiş, dizlerini çekmiş ve kollarını dizlerine dayamış olarak gördüm. Kollarını tekrar sıvamıştı ve şimdi tam bir sporcuya ait olduğunu bildiğim bronzlaşmış, kalın damarlı ön kollarını gösteriyordu. Mateo artık futbol oynamıyor olsa bile, vücudu hala oynuyormuş gibi davranıyordu.

Homurdandım ve dudaklarımı yaladım. "Ne? Saat kaç?"

"İşe koyulma vaktimiz geldi," dedi.

Yavaşça doğruldum, aynı anda hem yorgun hem de dinlenmiş hissediyordum. Sadece birkaç dakika geçtiğine yemin edebilirdim ama telefonumu çıkarıp baktım. Evet, saat ikiye beş vardı. En az kırk beş dakikadır uyuyordum.

Utangaç bir şekilde ona baktım, birden gözlüklerim için sevindim. Daha önce hiç başka şeyler olmadan bir erkekle yatmamıştım. Ayrı ayrı kestirmemize ve bir kez bile dokunmamış olmamıza rağmen -ve tüm dünyanın görebileceği şekilde herkesin içinde uzanmış olmamıza rağmen- aramızdaki hava kırılğan hissettiriyordu. Yeni gibiydi. Ertesi sabah gibiydi ama suçluluk ve utanç olmadan.

Boğazımı temizledim, az önce ona baktığımın farkındaydım. "Çok eğlenceliydi."

Elini saçlarında gezdirdi ve gözleri kapalı bir şekilde güneşe gülümsedi. "Güzel. Artık günün geri kalanında buralarda takılabileceksin. Bir dahaki sefere kestirmek istediğinde gelip beni bul."

Birkaç kez dudağımı çiğnedim. Aramızda geçenler ne kadar masum olsa da, bunun ne kadar masum görüldüğünden emin değildim. Yine, anaokulundaki çocukların uyku saatinde yapmadıkları bir şey yapmıyorduk. Ama bunun biraz yanlış olduğunu düşünen başka biri var mı diye merak ediyordum. Yani, öyle görünmese ve bazı açılardan öyle davranmasa da, otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Saygın bir sporcu ve iş sahibiydi. Ben ise yirmi üç yaşında, dövmeli ve eski bir film yıldızının adını taşıyan bir astronomi öğrencisiydim. Herkes muhtemelen onun ne yaptığını merak ediyordu.

Mateo Casalles'in ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. Rahat tavırlarına ve kıyafetler konusundaki felsefesine bakılırsa, muhtemelen insanların ne düşündüğünü umursamıyordu. Bence o sadece kendi eğlence anlayışına sahip çapkın bir adamdı. Bu da onu daha sevimli yapmıyor muydu?

Sanırım onun felsefesini benimsemem gerekiyordu. Ben de hayata böyle yaklaştığımı sanıyordum. Ama belki de öyle değildir. Benimkinde insanların bana ulaşabileceği çok fazla çatlak vardı.

Dakikalar sonra, Mateo ve ben iş toplantımızı nerede yapacağımızı tartışırken üzerimdeki çimleri fırçalıyordum. Jerry'ye göre, günün bu kısmı daha az sohbet ve daha çok gerçek iş durumları ve bunların İngilizce olarak nasıl ele alınacağı ile ilgiliydi. Kahvaltıda bize takip edebileceğimiz senaryolarla dolu küçük bir yaprak kitapçık verilmişti. Sonuç olarak, oldukça ciddi bir çile gibi görünüyordu. Bir telefon görüşmesi vardı; o kendi odasına, ben de kendi odama gidiyorduk ve birbirimizi arayıp senaryoyu gözden geçiriyorduk. Mateo bu konuda pek istekli görünmüyordu, sanırım görsel ipuçları olmadan konuşmak daha zor oluyordu.

Ayrıca bir iş grubu toplantısı vardı ve bunu yapmak için başka bir çift bulmamız gerekiyordu ya da sahte bir iş görüşmesi yapabilirdik, bu da birini işe almaya çalışan herhangi bir işverene veya satış yapmaya çalışan herhangi bir şirkete dönüşebilirdi.

Mateo beni şaşırtarak sonunda iş görüşmesine karar verdi.

"Korkuyorum, bu yüzden yapmalıyım" dedi. Onun mantığına hayran kaldım. Senaryomu aldım ve daireme gittim. Sara orada değildi, ben de telefonun yanındaki kanepeye oturdum ve onun beni aramasını bekledim. Kitapçıkta herkesin dahili numarası vardı, bu da canınız sıkıldığında ve biriyle konuşmak istediğinizde hoş bir şeydi. Ne yazık ki şehirlerarası arama yapmamız engellenmişti ve evime yapılacak bir ödemeli aramanın reddedileceğinden oldukça emindim. Kendime yemek öncesi molamda bilgisayarlara koşmamı ve böylece sonunda ailemle iletişime geçebileceğimi söyledim.

Kendimi yeniden liseye dönmüş gibi hissederek telefonun çalmasını beklerken, musluktan kendime bir bardak temiz tatta su doldurdum ve odanın sessizliğinde etrafıma bakındım. Bir önceki gece erken yatmamı saymazsak, Londra'ya gittiğimden beri bir haftadır kendime ait bir yerim olmamıştı. Çoğu insanın söylediğinin aksine oldukça özel bir insandım ve yalnız geçirdiğim zamanlara gerçekten değer verirdim. Düşünmek ve hayal kurmak için kendime ait bir alanım olmasını seviyordum. Belki de bu yüzden yıllar boyunca hiç yakın arkadaş edinmedim; onlara ihtiyacım olduğunu hiç hissetmedim.

Yine de yabancı dairenin mutfağında durup krem rengi kanepeyi, demir avizeleri ve seyrek odanın koyu ahşap zeminini incelerken, göğsümün çukurunda garip bir kemirme hissettim. Sanki yalnız kalmak, düşünmek için zaman istemiyordum. Dışarı çıkıp insanların arasına karışmak, donuk dışli bir vampir gibi onların kişiliklerini ve özlerini içime çekmek istiyordum. Bu hiç bana göre değildi - Las Palabras'ta bir gün geçirdim ve değişiyordum. Bundan hoşlandığımdan emin değildim.

Telefon çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Telefona koştum ve kaptım. "Alo?"

"Vera?" Mateo hattan konuştu. Sesi telefonda daha yüksek, net ve profesyonel çıkıyordu.

"Evet," dedim ve hemen telefon hattıyla oynamaya, onu parmağıma dolamaya başladım.

Yoğun bir sessizlik hattı kapladı. Boğazını temizledi. "Önce senin gitmen gerekiyor. Öyle yazıyor."

Doğru ya, senaryo. Birden kendimi biraz gergin hissederek sayfaları çevirdim. Mateo'nun ses tonunda oldukça ciddi bir şeyler vardı, sanki bir anlığına arkadaşlığımız bitmiş gibiydi.

Senaryo oldukça basitti. Ben iş hakkında arayan bir yatırımcıyım. Benim görevim Mateo'ya soruları sormaktı ve ona gerçek senaryoyu vermeden sadece ne hakkında konuşması gerektiğini söyleyen kısa bir iki kelime vardı. Bunu kendi başına, gerçek hayatından yola çıkarak oluşturması gerekiyordu.

İlk başta iyi gitti, ancak "şirketinize yatırım yapmanın avantajları nelerdir?" diye sormam istendiğinde kelimeleri karıştırmaya başladı. Yanlış söylüyordu, boşluğa düşüyordu.

"Merde," diye sert bir şekilde telefona küfretti. "Siktir. Siktir!"

Tavrındaki değişiklik beni şaşırtmıştı. Sertçe yutkundum ve "Sorun değil. Baştan başlayabiliriz. Bu zor bir soru."

"İspanyolca bile cevaplayamadığım bir soru bu," dedi acı bir şekilde. "İngilizce nasıl cevap verebilirim ki?"

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Telefon hattını parmağıma dolamaya devam ettim. İç çektiğini duydum.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, Vera." "Sorun değil," dedim kısık bir sesle.

"Bu iyi değil," dedi. "Ama bunun seninle bir ilgisi yok." Durakladı. "Bir dahaki sefere şirketim hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım. Sakıncası yoksa... bunun yerine sadece konuşsak olur mu?"

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Sen. Senin hakkında konuşalım. Vera Miles." "Pek ilginç biri değilim."

"Öyle diyorsunuz ama benim birçok sorum var."

Gülümsedim, kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı. "Tamam... ama sana tüm sırlarımı anlatırsam beni sıkıcı bulacaksın."

"Sen mi? Sıkıcı mı?" diye kıkırdadı sıcak bir şekilde. "İmkânsız. Sana sadece yirmi sorum var, oyun gibi. Oyunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim yavaşça. Ama cidden onunla oynamak istemiyordum. Şimdi, eğer oyun tersine dönseydi, bu başka bir hikaye olurdu.

"Peki, sana her gün bir soru soracağım. Sadece yirmi bir günlüğüne buradayım, bu yüzden son gün bana bir soru sorabilirsiniz."

"Bu pek adil görünmüyor," dedim. Yine de bana her gün bir soru sorması gerekiyorsa, bu benimle her gün konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Buna hayır diyemezdin.

"Bana göre adil," dedi basitçe. "İlk sorum şu... diline o deliği açtırırken canın acıdı mı?"

Güldüm. "Ne? Dil yüzüğüm mü?"

"Evet. Acıdı mı? Acıyacak gibi görünüyor."

Komik, daha önce dil halkama baktığını hiç görmemiştim. Genelde biri ağzının içindeki gümüşü gördüğünde oldukça dikkat çekiciydi. Bütün gün Julia Roberts gülüşü yapmadım ya.

"Evet, acıdı" dedim. "Ama biraz acıya aldırmam."

"Anlıyorum," dedi. "Sana yakışıyor."

"Gerçekten mi?" Annemden ve kız kardeşimden duyduğum tek şey bunun beni ucuz bir sürtük gibi gösterdiğiydi. Mateo gibi birinin bunu iğrenç ve çocukça bulacağından emindim.

"Evet," dedi. "Gençken bunun havalı bir görünüm olduğunu düşünürdüm. Bir tane istedim."

Mateo'yu dil yüzüğüyle -ya da evlilik yüzüğü dışında herhangi bir yüzükle- hayal edemiyordum. "Söylemeliyim ki, seni dil yüzüğüyle hayal edemiyorum," diye itiraf ettim. "Pek senin tarzın değil."

"Gençken eğlenceli bir insandım," dedi. "Şimdi sadece kafam güzel. Hepsi bu."

Bu ikinci kez "daha genç" olduğunu söylemesiydi. Onun yanında olmanın geçmişini yeniden yaşamak gibi bir şey olup olmadığını merak ettim. "Yaşlı değilsin Mateo," dedim ona. "Kırk yaşında bile değilsin."

"Ama sen kırk yaşına gelmeden ben kırk yaşında olacağım. Sen sadece yirmi beş yaşında olacaksın." İç çekti. "Göreceksin. Bazen olduğun kişi değil, olduğun kişi olarak sıkışıp kalırsın. Ya da olabileceğin kişi."

Sesinin kasvetli niteliği etrafımdaki havayı doldurdu, dairenin perdeleri çekilmiş gibi daha karanlık görünmesine neden oldu. Bu

Hangi yaşıta olursam olayım, onun neden bahsettiğini tamamen anlamam korkutucuydu.

Boğazını temizledi ve sesini yükselterek devam etti. "Sakıncası yoksa Vera, sanırım bir telefon görüşmesi yapmam gerekecek ya da gerçek bir telefon görüşmesi. Bu akşam partide görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," dedim usulca. Ahize kapandı ve telefonu kapatmadan önce birkaç dakika telefona baktım. Mateo'nun karakterindeki ufak tefek sapmalar yüzünden, görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her ne kadar benimle yirmi soru oynayacak olsa da, önce onu çözdüğümünden emin olacaktım, ipeksi iplik ipeksi iplik.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

"Bunu yaparsan sana on avro veririm."

İçkimi bıraktım ve Eduardo'ya sabit bir bakış attım. "Ciddi misin sen?"

"Elbette," diye haykırdı ve Angel'ın sırtını sertçe sıvazladı. "Öyle değil mi, Angel?"

Las Palabras'taki herkes arasında muhtemelen en az İngilizce konuşan Angel başıyla onayladı. Adaşı gibi yuvarlak bir yüzü ve bir tutam kıvrıcık kahverengi saçı vardı. Kalın çerçeveli gözlükleri ve geek şıklığındaki kıyafeti onun genç bir hipster mı yoksa otuzlu yaşlarının ortalarında bir inek mi olduğunu anlamamı zorlaştırıyordu. Madrid'de bir yazılım şirketinde çalışıyordu, bu da pek yardımcı olmadı.

Tornavidamdan kirazı çıkardım ve ağzımın önünde tuttum. Yüzünde kocaman bir sırıtışla bana bakan Eduardo'ya baktım.

O ve Angel partiye gelen ilk insanlar arasındaydı. Akşam yemeğinde yaptığının aynısını yapmak ve geç kalmak istemediğim için oraya erken gitmiştim. Facebook'a girip Josh ve Jocelyn'e uzun e-postalar yazmaya o kadar dalmıştım ki herkesin yanımdan geçip yemek salonuna yığıldığını fark etmedim bile. Oturumu kapattığımda tüm masalar doluydu ve Manchester'dan emekli bir öğretmen olan ve benden hiç hoşlanmayan Edna ile oturmak zorunda kaldım. Burada kocası Nick ile birlikteydi ve onları otobüste bana kötü kötü bakan insanlar olarak tanıdım.

Neyse ki birlikte oturduğum İspanyollar iyiydi. Neredeyse hiç konuşmayan sessiz Cristina ve dişlek bir sırıtışı ve kurutulmuş ete benzeyen gerçekten koyu bir teni olan hippimsi bir kadın olan Yolanda vardı. Yolanda konuşmaya ve Nepal'deki bir yoga gurusundan öğrendiği İngilizceyi göstermeye bayılıyordu. Aslında ne hakkında konuştuğunu bilmiyordum ama bu benim sohbete katkıda bulunmamı engelledi. Yemek boyunca sadece şaraba ve yemeğe odaklandım, arada sırada Wayne, Beatriz ve adının Polly olduğunu düşündüğüm güzel bir sarışınla oturan Mateo'ya bakıyordum. Yemek boyunca neşeli görünüyor, Wayne'in söylediklerine yüksek sesle gülüyordu.

Eduardo, "Yap o zaman," diyerek beni ikna etti ve dikkatimi elimdeki işe yöneltti. Yirmili yaşlarının sonunda, kısa boylu ve tiki bir tipe sahip sevimli bir adamdı.

Ama kusursuz altın rengi bir teni ve çok hoş bir gülümsemesi vardı. Ayrıca biraz sapıktı. Ama ben de öyleydim.

"Pekâlâ," dedim. Kirazı ağzıma attım ve baştan çıkarıcı bir şekilde ısırđım. Bu kısım gösteri içindi. Ben bir süre emerken Eduardo hevesle dudaklarıma baktı ve Angel köklerine kadar kızarmış görünüyordu. Sonra gülümsedim ve yuttum. Parti numarası zamanı.

Sapı ağzıma yerleştirdim ve ustaca bir konsantrasyonla iki ucu dilimle yavaşça birleştirerek düğümlemeye çalıştım. Her ne kadar seksi olması gerekse de, bunu yaparken iyi görünmek aslında imkansızdı ve yüzümün buruştuğunun farkındaydım.

İstedimden birkaç saniye daha uzun sürdü ama sonunda ağzımı açtım ve dilimi dışarı çıkardım, düğümlü sap gururla sergilendi.

Eduardo etkilenmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Yüzüğünü mü gösteriyorsun?" Mateo'nun dediğini duydum. Burnuma nefis bir okyanus kokusu doldu ve Mateo, Eduardo'nun arkasında yürüyüp merakla bana bakarak görüş alanıma girdi. Hemen dilimi ağzıma geri soktum ve ağzının hınzır bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim.

Angel Eduardo'yu dürttü. "Ona para ver."

Eduardo inleyip cüzdanını çıkarırken gözlerimi Mateo'dan ayırdım. Elime on avro sıkıştırdı ve bana göz kırptı. "Buna değdi." Angel'la birlikte arkalarını dönüp bara doğru yürüdüler, şimdi barda bir sıra insan vardı, resepsiyondan gelen iki kadın da arkada durmuş şişe kapaklarını açıyorlardı.

Mateo kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Hâlâ daha önceki şık mavi elbise pantolonunu giyiyor olmasına rağmen, şimdi üzerinde bakımlı göğüs kıllarını gösterecek kadar düğmeleri açık beyaz keten bir gömlek vardı. Bununla ilgili bir şey içimde şehvetli bir heyecan yarattı. Birlikte olduğum her erkek bir bebek kadar pürüzsüz ve kılsızdı. Mateo bunun yüzde yüz tersiydi, yüzde yüz erkekti.

Tornavida kafama girmeden önce kendime *hemen yüzde yüz alındığını* hatırlattım.

"Bir işin var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ne?"

Elimdeki on avroluk banknota başıyla işaret etti.

"Oh," dedim ve küçük çantama sokuşturdum. Gülümsedim. "Hayır, sadece bahis alıyorum. Kiraz sapını sadece dilinizle bağlamak bir klasiktir."

Beyaz, cılalı dişleriyle bana sırttı. Altta bir tanesinin biraz çarpık olduğunu fark ettim. Bu hoşuma gitmişti. Ona bir karakter veriyordu - daha fazlasına ihtiyacı olduğundan değil. "Ben bilemem," dedi, bildiğini anlamamı sağlayacak bir şekilde. Gözleri ağızımdan ayrılıp vücudumda gezindi. "Çok hoş görünüyorsun."

Bu sözde yağcılık ya da uygunsuz bir cinsellik yoktu ama vücudum bunu bilmiyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve meme uçlarım sertleşti. Üzerimdeki çiçekli maksi elbise kızları yukarıda tutmak için iyi bir iş çıkarmış olsa da sütyen giymediğim için kendime lanet ettim.

"Teşekkür ederim," dedim, çok fazla ışınlanmamaya çalışarak. Claudia sigara dumanı bulutu gibi kokarak yanımda belirdiğinde ben de aynı şeyi ona söylemek üzereydim. Adamım, *çok kötü* bir zamanlaması vardı.

Yanında benden biraz daha yaşlı görünen, kızıl saçlı, kar gibi soluk tenli ve çilli Becca ile çok dar bir elbise giymiş, sarı saçları kabarmış ve aralıklı dişleriyle sırtan, ufak tefek, tombul bir Avustralyalı hatun olan Sammy vardı. Sammy, Jocelyn'e şimdiye kadarki programı anlatırken bilgisayar terminalinde yanıma oturmuştu (Mateo'dan bahsetmek için fazla paranoyak davranmıştım) ve gelen herkesle konuşan bir geveze gibi gelmişti. Şimdi sarhoş gibiydi, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu, ama gülümsüyordu ve gülümseyen herkes benim kitaplarımda iyiydi.

"Vera," diye azarladı Claudia, "yemekte seni kaçırdım. Bu ikisiyle oturdum, Becca ve Sammy'yi tanıyor musun?"

Mateo'yla göz göze geldiğimde bana sinsice başını salladı ve Antonio'yla konuşmak için bara doğru ilerledi. Lanet olsun. Sanırım dört kadının etrafında olmak ona fazla gelmişti.

Dikkatimi tekrar Claudia'ya çevirdim, Sammy'ye tekrar merhaba dedim ve Becca'ya başımı salladım.

Sammy Avustralya aksanıyla, "Seni daha önce gördüm," diye mırıldandı. Bar uzun süredir açık olmadığı için ne içtiğini merak ettim. "Sana botlarını beğendiğimi söyleyecektim, daha önce giydiklerini, ama sen fırtına gibi yazıyor gibiydin."

"Arkadaşlarıma yetişmeye çalışıyordum," dedim, aslında sadece bir arkadaşım olmasına rağmen.

Parmağıyla beni işaret etti. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Becca'nın bir blogu var. Seyahat maceraları ve benzeri şeyler hakkında blog yazıyor. Senin de bir blogun olmalı. Bu programı üçüncü kez yaptığını biliyor muydun?"

Şimdi ilgimi çekmişti. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

Becca utangaç bir şekilde başını salladı. Sessiz bir İskoç aksanıyla, "Evet, üç yıl üst üste," dedi.

"O zaman hoşuna gitmiş olmalı," dedim. Kaptan Obvious, burada görev için rapor veriyor.

Kızardı ama bir şey söylemedi, bu da bana hikâyesinde daha fazlası olduğunu düşündürdü. Ne yazık ki tam bu sırada Jerry ortaya çıktı, yine sehpanın üstüne tırmandı, elinde de durup dururken çıkardığı bir mikrofon vardı. Becca'yla daha sonra konuşmak üzere aklıma bir not aldım ve bana bağırmadan önce dikkatimi Jerry'ye verdim.

"Selamlar, Anglolar ve İspanyollar," dedi, cızırtılı sesi köşedeki bir hoparlörden geliyordu. Odanın ne kadar küçük olduğu düşünülürken tamamen gereksizdi. "Umarım hepiniz Casa de Las Palabras'taki ilk resmi gününüzden keyif almışsınızdır!"

İnsanlar bunu alkışladı, birkaçı da bağırdı. Yemekte herkesin sarhoş olduğu izlenimine kapıldım çünkü Jerry'nin utanç verici coşkusuna ancak bu şekilde tahammül edilebileceğini düşünabiliyordum.

"Bu yüzden," dedi, "haftayı sadece sizin için bir partiyle başlatmak istedim çocuklar. İngilizce konuşmak dışında hiçbir kural yok. Eğlenin ve barmenlere bahşiş verdiğinizden emin olun! Diğer her akşam yemekten sonra ders dışı etkinliklere katılacağız, bu yüzden fırsatınız varken bu gecenin tadını çıkarın! Ole!" Sonra sehpadan atladı, biraz tökezledi ve ona en yakın olan Angel'ın üzerine düştü.

İnledim ve başımı sallayarak kızlara döndüm. Sammy pırıltılı çantasından bir şişe çıkarıp Claudia'ya uzatıyordu. Demek böyle yapıyorlardı.

Claudia gizlice bir yudum aldı ve Sammy'ye meraklı bir bakış attıktan sonra bana uzattı.

Yakıcı, acı veren sıvıdan bir yudum aldım.

Ve işte bu kadar.

Ertesi sabah saat yedide alarmım çaldığında, uykumun bir noktasında öldüğüme ve doğrudan cehenneme gittiğime yemin edebilirdim. Bir insanın *bu kadar* korkunç hissetmesi imkânsızdı. Midem yanıyordu

Ateş suyu, saçlarım kül tablası gibi kokuyordu ve oda başımdaki çarpıntıyla aynı ritimde yavaşça dönüyordu.

İnledim ve dönmeye çalıştım ama başım bir mengenenin içindeydi ve her hareket ettiğimde nabzımı şakağımda hissedene kadar sıkılıyordu. Eve dönmüş olsaydım, biraz Graval alır, bir litre Gatorade içer, birkaç B vitamini alır ve uykunun beni tekrar alıp götürmesi için dua ederdim.

Ama evde değildim. İspanya'daydım. Teknik olarak çalıştığım bir programdaydım ve akşamdan kalmalığı uyumak diye bir şey yoktu. Kalkmak zorundaydım. Güne devam etmeliydim.

Her yere kusmamak için çok ama çok uğraştım.

Neredeyse sürünerek duşa girdim ve fayansların üzerine oturdum, ılık suyun yüzüme çarpmasına izin verdim, aklımı başıma getirmeye çalıştım.

Tanrım, dün gece ne oldu böyle?

Her şey geri geldi, cam kırıkları gibi beynimin içine süzüldü.

Claudia, Sammy, Becca ve ben grappa şişesini -yani ateş suyunu, yani yakıcı ölüm sıvısını- bitirdikten sonra dört kişilik grubumuz üst kata taşındı. Tehlikeli derecede dar demir merdivenler, tüm "ders dışı etkinliklerimizi" yapacağımız geniş bir odaya çıkıyordu. Binayı kim tasarladı ve barı alt kata koymanın parlak bir fikir olacağını düşündü bilmiyorum, ama işte. Küçük basamaklara takılıp düşen insan sayısından dolayı buraya kısa sürede "kıyamet merdiveni" adını taktık.

Yukarı çıkınca, tam bir dans partisine dönüştü. Bıyıklı Antonio koşuşturmaya başladı. Sammy, Claudia'ya asılmaya çalışan Ricardo'ya asılmaya çalışıyordu. Büyük bir konga hattı oluştu ve ben Dave ile Eduardo arasında sıkıştım. Yolanda daha önce tanışmadığım Anglo bir adamla öpüşmeye başladı. Ben Dave ve İngiliz kız Polly ile kaba şakalar yapıyordum. Gecenin bir noktasında Beatriz ile Jaegerbombs yapmanın komik olacağını düşündüm.

Sonra yavaş bir şarkı çaldı, lanet bir lise dansı gibi ve sarhoş Beatriz gidip Mateo'ya onunla dans etmesini teklif etti. Ve tıpkı lisedeki gibi, Mateo evet dediğinde ve piste ilk çıkanlar onlar olduğunda, Beatriz'in zarif, ballı uzuvları Mateo'ya sarıldığında mide bulandırıcı bir kıskançlık hissettim. Her şey çok masumdu ama bu beni sarhoş bir şekilde öfkeli hissetmekten alıkoymadı.

İnsanlar tezahürat yapıyordu ve yüzümü kurtarmak için ben de tezahürat yapmak zorunda kaldım. Çok geçmeden herkes yavaş yavaş dans etmeye başladı ve yine lisedeki gibi

kendimi bir yedek plana yönelttim. Dave'i yakaladım, pistin ortasına götürdüm ve ellerimi sıksa beline doladım.

Hatırladığım son şey Dave ile sigara içmek için dışarı çıktığımızdı ve...ve...

Onu öptüm. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, katran ve nikotin tadı, ellerimin yağlı saçlarına yapışmış olması aklımda canlandı.

Programın ilk gününde bir adamla öpüşmüştüm.

Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Dave'in kötü öpüştüğünden ya da ondan hoşlanmadığımdan değil ama ikimiz de sarhoştuk ve ne zaman ayıkken muhtemelen yapmayacağım bir şeyi sarhoşken yapsam, kendimi huzursuz ve biraz da utanmış hissediyordum. Demek istediğim, beni yanlış anlamayın, genellikle erkeklerle yattığımda ayıktım ve çok azmıştım. Ancak her zaman daha net bir kafaya sahip olmam gereken birkaç durum olmuştur.

Bu durumda, gecenin nasıl bittiğini, nasıl ayrıldığımızı, herhangi birinin başka birini odasına davet edip etmediğini ve bunun neden gerçekleşmediğini gerçekten hatırlayamadım. Öpüşmemizle bitti ama seks yapmadık ve nedeninden emin değildim. Gece için bekârlığı seçtiysem bravo bana. Dave'i gördüğümde ona nasıl yaklaşacağımdan da emin değildim ve başka birinin bizi görüp görmediğini ya da dedikodunun böyle bir yerde ne kadar hızlı yayıldığını bilmiyordum.

Ugh.

Bütün gün o duşta oturmak istedim ama sonunda ayağa kalkıp şampuanı saçıma yedirecek iradeyi buldum. Saç kremini on dakika beklettikten sonra, çilek sarısı renginin kırılğan olduğunu hatırlayarak (doğal rengim koyu sarıydı) duruladım ve çıktım. Aynada kendime zar zor bakabiliyordum. Yansımam sadece dönmekten hareket etmekle kalmıyor, aynı zamanda kesinlikle berbat görünüyordu.

Derin bir iç çekerek makyaj malzemelerimi çıkardım ve yüzüme ağır bir makyaj uyguladım. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu aşırıya kaçmaktı. Eğer kendim gibi görünmüyorsam, bu iyiydi.

Kapı çalındığında henüz tek kat maskara sürmeyi başarmıştım. Sendeleyerek kapıyı açtım ve Becca'nın diğer tarafta durduğunu gördüm. Nedense parlak gözleri ve sevimli kızıl saçlarıyla bir papatya kadar taze görünüyordu. Onu yumruklamak istedim.

"Beni davet ettiğini hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu temkinli bir şekilde, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle.

Kendime baktım. Üzerimde sadece ince bir Banksy tişörtü ve erkek şortu vardı. Hoppala.

Parmağımı kaldırdım. "Uh, bir dakika."

Hızla odama koştum ve dünkü dar kotumu, botlarımı ve muhtemelen fazla göğüslü olan su rengi bir atleti giydim ama ne olursa olsun, transparan bir gömlekten daha iyiydi. Saçlarımı tepeden topladım, çantamı aldım ve ona doğru koştum. Sara ortalıkta görünmüyordu ve acaba çoktan gitmiş miydi diye düşündüm. Belki de tüm akşamdan kalmaların anasından muzdaripti. Angel'la tekila içtiğini hatırladım.

Becca ise sinir bozucu derecede gür kuyrukluuydu.

"Merhaba," dedim ona. "Bunun için üzgünüm."

"Uyanık olmana şaşırdım," dedi hafif aksanıyla. "Gelmekte tereddüt ettim."

İçimden inledim, bir utanç dalgası hissettim. "Dün gece oldukça sarhoştum, değil mi?" Dışarı çıkıp kapıyı kapatırken sordum. Kurşunu ısırarak ve üstesinden gelmek daha iyiydi.

Dışarısı serindi ve tüylerim diken diken oldu. Bunu kucakladım. Sisli kafama biraz mantıklı geldi.

"İyiydin," dedi. "Kabul ediyorum, seni tanımıyorum ama kendini aptal yerine koymadın, eğer endişelendiğin buysa. Bu ilk gece partilerinden çok gördüm, yani şimdiye kadar üç tane ve artık ne beklemem gerektiğini biliyorum. Dün gece diğerlerine kıyasla oldukça uysaldı." Beni inceledi. "Davey'nin suratını emmeyi bıraktıktan sonra benimle programla ilgili deneyimim hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

Yakalandım. Ona mahcup bir bakış attım. "Demek bunu gördün. Başka kimse gördü mü?"

Başını iki yana salladı. "Evime gidiyordum ve dışarıda ikinize rastladım. Bölmek istemedim ama beni gördünüz ve Davey'i akut bir mavi top vakasıyla bıraktınız. Sabah kahvaltıdan önce gelip sizi alacağımı söyledim. İşte buradayım."

Avucumun içiyle alnıma masaj yaptım. Dün gece Becca'yla neden konuşmak istediğimi hatırlayamıyordum, sözde "surat asarken" ama ayık halimle programda geçirdiği zaman hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimi biliyordum. Tanrım, bu kelimeyi her duyduğumda -program-kendimi bilimkurgu distopya kitaplarından birinde sanmaya başlamıştım.

Saat henüz erkendi, bu yüzden resepsiyondaki otomattan ucuz cappuccinolar aldık ve tepeden aşağıya doğru yürüyüşe çıktık.

köy yolu. Şimdi güneş daha yüksekti ve kuşlar cıvıldıyordu. Komşu taş evin arkasından bir köpek havladı.

"Peki, neden buraya üç kez geri geldin?" Alçak bir duvara yaslanıp sokağın karşısındaki ağaçlarında meşe palamudu arayan birkaç siyah domuzu izlerken ona sordum. "İlk günü atlattığıma bile inanamıyorum."

"Çok yorucu," dedi içkisinden bir yudum almadan önce. Çarpıcı fırtına rengi gözleriyle tezat oluşturan çok uzun soluk kirpikleri vardı. "Ama alışacaksın. İlk seferimde sadece bir hafta kaldım. Bu, programın yeni başladığı ve başarılı olup olmayacağından emin olmadıkları zamanlardı." Bana ciddiyetle baktı. "Gerçekten hayatımın en güzel haftasıydı. Herkesle kaynaşmıştım -Angloslar ve İspanyollar

-Sanki uzun zamandır kayıp olan ailem gibiydiler. Hiç çocukken bir kampa gittiniz ve arkadaşlarınızla o kadar iyi bağ kurdunuz ki hiç ayrılmak istemediniz mi?"

Başımı salladım. Küçükken haflinger midillileri olan bir binicilik kampına gitmek istemiştım ama ailem buna paralarının yetmeyeceğini söylemişti. Gerçek şu ki, sadece onların kavgalarından uzaklaşmak istiyordum ama bir hafta boyunca kendi midillime sahip olmak pastanın üzerindeki krema olurdu.

"Ben de bilmiyordum," dedi gülümseyerek. "Ama bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu süre zarfında harika arkadaşlar edindim, hala yakın olduğum insanlar. Ben..." kahve fincanına büyüleyici bir şeymiş gibi baktı, "Aşık bile oldum."

Bir hafta içinde mi? Elf gibi yüzünü inceleyene kadar neredeyse gülecektim. Ciddiydi.

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama burası sizi değiştirecek ve düşünce şeklinizi değiştirecek. Benim gibi biri için

-Ben bekâr bir annenin tek çocuğuyum- bu bana kendimi ait hissettirdi."

"Yani aşık oldun," diye düşündüm. "Kime? Hâlâ... birlikte misiniz?"

Güldü. "Oh, Tanrım, hayır. Burası sizi birbirinize bağlayacak ama sonuçta hiçbir zaman öyle olmayacak. Yaşadığınız yerin çevresinden biriyle tanışmak nadirdir. Aşık olduğum adam Yeni Zelandalıydı. Bir haftamız dolduğunda ben Edinburgh'a, o da Auckland'a geri döndü. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu. Facebook aracılığıyla hâlâ görüşüyoruz. Bir süreliğine bir kız arkadaşı vardı. Onu özleyorum ve bazı açılardan daha da yakınlaştığımızı düşünüyorum. Ama hayat böyle."

Pembe dudaklarını çiğnedi. "Her neyse, iyi biten her şey iyidir. Ertesi yıl iki haftalığına kaydoldum. Yeniden aşık oldum."

"Yeni çocuk mu?" Bu yumuşak dilli kıza şaşırarak sordum.

"Bu sefer bir İspanyol," dedi. Gözlerinden bir anlığına hülyalı bir bakış geçti. Bu beni gülümsetmeye yetti. "Adı Xavier'di, Tarragona adlı bir kasabadan geliyordu. Bir kız arkadaşı vardı ama... kısa sürede unutuldu." Yüzümdeki kaş çatma ifadesini fark etti. "Biliyorum, kulağa duygusuzca geliyor. Ama burası insana bir şeyler yapıyor. İnan bana, sen de çoktan buna kapıldın."

Mateo mu? Bir an düşündüm. Hayır, Dave'i kastetmişti. Tabii ki Dave.

Devam etti, "Göreceksin. Bu haftanın sonunda kimin kiminle takıldığını öğreneceksiniz. Sanki... İspanya kırsalının ortasında bir grup yetişkini izole edersiniz ve tüm kurallar pencereden dışarı atılır."

Kahvemi bitirdim. Nedense bu konuşma beni rahatsız ediyordu. "Ortalık karışacak gibi görünüyor."

Yavaşça başını salladı. "Olabilir. Ama çoğu insan kalplerini korumaya çalışır. Bence bu çok doğal. Kimse böyle bir yere geldiğinde bir şey beklemeyi ve beklerse de bundan ders çıkarır. Blair'den sonra öğrendiğimi biliyorum, o benim Kiwi aşkımdı. Xavi sadece eğlence içindi. Peki ya bu sefer? Bilmiyorum. Söylediğim onca şeyden sonra, aslında buraya aşkı bulmak için gelmiyorum. Sadece oluyor."

"Neden buraya geliyorsun?"

Güneş arkasına gelecek şekilde döndü ve yüzü gölgelerin arasından bana baktı. "Ait olmak." Tepenin zirvesine doğru baktı. "Geri dönelim mi? Kahvaltıyı kaçırmak istemem. Benim de öğrendiğim bir şey var. Her zaman yiyebildiğin kadar ye. Gücüne ihtiyacın olacak. Ve bol bol su iç. Ve her şey başarısız olduğunda, müzik hakkında konuşun. Herkes müzik hakkında konuşmayı sever."

Tepeye doğru geri yürürken bunu ve söylediği diğer her şeyi aklımda tuttum.

Yedinci Bölüm

Sefalet arkadaşlığı sever.

Hoş bir sürpriz olarak, Las Palabras'taki neredeyse herkes akşamdan kalmaydı. Eğer aidiyet böyle bir şeyse, ben de tam gaz hissediyordum.

Becca ve ben yeşil görünümlü bir Angel ve sessiz bir Eduardo'nun olduğu bir masaya oturmuştuk. Bu Becca'nın masa seçimi idi ve kahvaltı boyunca onu ve Eduardo ile etkileşimlerini izledikçe, peri tozunu onun üzerine serptiği fikrine daha çok kapılmaya başladım.

Mateo'nun içeri girdiğini gördüm ama Beatriz, Polly ve Skip adında sakallı bir adamla oturmaya gitmeden önce beni zar zor selamladı. Mateo'nun da akşamdan kalma olup olmadığını merak ettim - eğer öyleyse, bunu kendi lehine kullanıyordu. Yine tıraş olmamıştı, bu yüzden kirli sakalları sert ve koyu renkliydi ve dağınık saçlarıyla birleşince ona kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor. Başka bir takım elbise giymişti; bu kez koyu tenini tamamlayan açık gri bir takım. Bavulundaki tek şeyin takım elbise olup olmadığını merak ettim. Elbette buranın bundan daha rahat olacağını biliyordu.

Yanımdan Becca'nın boğazını temizlediğini duydum. Dave'in içeri girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Beni gördü ve çarpık bir sırıtışa büründü, ardından hızla sıradan bir baş sallamaya dönüştü. Tipik.

Kahvaltı bittiğinde ve tükettiğim meyveleri zapt etmeyi başardığımda (et ve peynirden oluşan bir öğünün bunu kesmesi mümkün değildi) o günkü programıma bir göz attım. İlk bire bir görüşmem Mateo'yla olacaktı. Diğerlerine zar zor baktım. Gülümsemem yüzümü ikiye bölebilirdi.

Mateo kahvaltısını bitirirken ben de resepsiyonda e-postalarımı kontrol ederek bekledim. Jocelyn henüz bana bir şey göndermemişti ama Josh göndermişti. Kısa ve tatlıydı. Eğlendiğim için mutluydu. Bir yarışmaya katılacak kadar iyi olduğunu düşündüğü bir şey çizmiş (kendisi bir illüstratör, harika bir illüstratör ve bir gün bir grafik roman veya çizgi roman çizmeyi umuyor) ve benim yokluğumun zor olduğunu söyledi, çünkü annemiz onu zaten sahip olduğu sipariş aşçısından daha iyi bir iş bulması için yirmi dört yedi taciz etmeye başladı.

Josh için üzülererek iç çektim. Mercy taşınıp kendini beğenmiş nişanlısı Charles'la nişanlandığından beri (ama bunu genizden gelen bir İngiliz aksanıyla söylemek zorundasınız), annem çabalarını benim ve Josh'un üzerinde yoğunlaştırıyor. Mesele şu ki, Vancouver'da ev fiyatları ve kiralar o kadar pahalı ki, Josh'un da benim de evden başka gidecek yerimiz yok. Bir yanım her zaman Josh'la birlikte taşınma fikrini düşünmüştür, ancak boktan bir yarı zamanlı işi olan bir öğrenci olduğumdan, bu fikir asla çok uzağa gitmez.

"Josh kim?"

Koltuğumda döndüğümde Mateo'nun arkamda durduğunu ve bilgisayar ekranımı incelediğini gördüm. Tanrıya şükür kardeşime onun hakkında hiçbir şey yazmamıştım.

"O benim kardeşim," dedim çabucak, kalbim hızla çarpıyor ve başım hâlâ küt küt atıyordu.

Neden birdenbire bu kadar gerildim?

"Benim hakkımda güzel bir şey söyledin mi?" diye sordu.

Ne? Kaşlarımı çattım.

Başını salladı, sırtışı yüzüne yayıldı. "Sadece eğleniyorum. Gel, gidip konuşalım. Nerede yapmak istersin?"

Yerde mi, lavabonun karşısında mı, yatakta mı?

Omuz silktilim ve koltuğumdan kalktım. "Fark etmez. Sessiz bir yerde.

Ve suya erişimim olsun. Ya da kusarsam diye bir tuvalet." Pürüzsüz, Vera, gerçekten pürüzsüz.

"Sen de kendini pek iyi hissetmiyor musun?" diye sordu. Elini belime koydu ve beni nazıkçe odadan dışarı çıkardı. Hayali ya da değil, hissettiğim sıcaklık çılgıncaydı. Elini çekmesini hiç istemedim.

Beni tekrar dışarı çıkardı ve binanın gölgesindeki iki hasır sandalyeyi işaret etti. "Buraya ne dersin?"

Dışarıda sadece biz değildik. Lauren ve Sara verandanın diğer tarafında sohbet etmeye çalışıyorlardı. Sara'ya gülümsedim -o da yıpranmış görünüyordu- ama Lauren'ın gözlerinden kaçındım. Arkadaşça davranmayacaklarını biliyordum.

Bir sandalyeye çöktüm, minderlere gömüldüm ve hasır yüzümde çizgiler oluşturmada rahat bir pozisyon almaya çalıştım. Mateo tam tersini yaptı. Oturdu, bacaklarını iki yana açtı, kollarını yanlara dayadı, tam bir zarafet timsaliydi. Bana baktı, gözleri tembel ve durgun, sanki avını ölçüp biçen bir panter gibiydi.

Uzun zamandır kimsenin avı olmamıştım. Ve vücudum bu konuda ne hissederse hissetsin, başlamak için iyi bir zaman olmayacaktı.

Boğazımı temizledim. "Yani."

"Ee," diye karşılık verdi, hâlâ bakıyordu. "Dün gece eğlendin mi?" Ne kadarını bildiğini merak ederek başımı salladım. "Belki çok eğlendim." "Gittiğini görmedim," dedi.

Güzel.

"Gerçi, senin yaptığını duydum," diye ekledi. Kahretsin.

Ona bakmaya zahmet etmedim. Onun yerine çantamdan güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım. Ah, çok daha iyiydi. Dünya daha az parlak ve baş ağrıtıcıydı ve Mateo gözlerimi göremiyordu.

Ben bir şey söylemeyince "Gelip veda etmeliydin" dedi.

"Meşgul görünüyordun," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Dans etmekle."

"Bu hiçbir şeydi. Beni Justin Timberlake gibi dans ederken görmeliydin."

Ona göremeyeceği bir bakış attım.

Bana boktan bir sırtış attı. "Dans ederken böyle göründüğümü varsayıyorum. Yanılıyor olabilirim."

"Çok fazla grappa içtim," diyebilirdim. "Peki ya sen?"

"Birazcık bile çok fazla ama belki de b u yüzden içiyoruz.

Belki de bu yüzden Justin Timberlake gibi dans ettiğimi düşünüyorum."

Bu Mateo da tüm Mateolar gibiydi; sarsılmaz, sakın ve pürüzsüz. Yolculuktan sorumluydu. Ama bir an için dün telefondaki Mateo'yu hatırladım, iki dilde de ne yaptığını bilmediği için çıldıran iş adamını. O Mateo çoğundan daha çok ilgimi çekmişti.

İpleri çekmeye nasıl başlayacağımı merak ediyordum. "Peki, ne konuşacağız?" dedim.

Gülümsedi. "Zaten tartışıyoruz. Burada bir senaryo yok. Sadece konuşalım."

"Tamam," dedim. Elbette haklıydı. Bire bir görüşmeleriniz sırasında hoşlandığınızı biriyle birlikteyken durum farklıydı. Sadece takılıyordunuz. Düşündüğünüzde dahice bir şeydi. Jerry'nin ilk geceki sarhoş partisini bu yüzden mi verdiğini merak ettim, insanlar dil bariyerlerini yıkıp birbirlerine alışsınlar diye.

"Vera," dedi Mateo. "Bana geçen hafta Salı günü ne yaptığını saat saat anlat."

Şaşkınlıkla hafifçe doğruldum. "Geçen Salı mı? Neden?" "Bu benim yirmi sorumdan biri."

"Londra'daydım..."

"Londra'da ne kadar kaldınız?" "Sanırım bu birden fazla soru demek."

"Bu kadar gerçekçi olma," diye azarladı beni. "Bana Vancouver'da, evde olduğun son Salı gününü anlat. Bana o günü anlat."

Burnumu kıvırdım. "Neden?"

"Çünkü" dedi, "Vera Miles'ın ortalama bir gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

"O kadar da ortalama olmayacak çünkü ben okulda değildim."

"Yine de söyle."

Israrcıydı, hakkını vermemeliyim.

Geçmişini düşünmeye çalışarak beynimi zorladım. Perşembe günü ayrıldım, peki Salı günü ne yapıyordum?

"Kalktım," dedim. İyi başlangıç.

"Nereden kalktın?"

"Yatağımda mı?"

"Kiminle yaşıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu konuda iyiye gidiyordum. "Bu soru başka sorular sormak için bir bahane mi?"

O sadece gülümsedi. "Devam et."

İçimi çektim ve tekrar rahatlamaya çalıştım. Gözlerimi kapattım ve o günü gözden geçirdim. "Kardeşim ve annemle yaşıyorum. Okulda olmadığım zamanlarda her zamanki saatimde uyandım. Sabah on gibi."

"Çok geç değil mi?"

"Uyumayı seviyorum." Omuz silktim. "Her neyse, saat onda kalktım ve kendime kahvaltı hazırladım... sonra da Londra hakkında internette biraz araştırma yaptım, son dakika saçmalıkları."

"Son dakikada mı sıçtın?"

Bir kahkaha patlattım. "Hayır!" Ona bağırdım. "Özür dilerim. Küfür etmeyi ve argo kullanmayı bırakmalıyım, kafa karıştırıcı olmaya başladı."

"Küfür etmen hoşuma gidiyor."

"Bunu gerçek anlamıyla karıştırmanız bana hiç de iyi gelmiyor."

Dalgın dalgın çenesini okşadı. Parmaklarındaki sakalın sertliğini duyabiliyordum. "Yani, 'sik beni' ya da 'sik beni' gibi şeyler söylediğinde

sen', gerçekten becerilmek ya da bir başkasını becermek istemiyor musun?"

Tanrım, *sikiş* kelimesi onun ağzından o kadar güzel ve kirli çıkıyordu ki, özellikle de böyle yumuşak bir vurguyla telaffuz ettiğinde.

Derin bir nefes aldım, öfkeli hormonlarımı bastırmaya çalışıyordum. "Küfrederken bu anlamda mı *söylüyorsun*?"

Mateo dikkatle gülümsedi. "Sikişmeyi hafife almıyorum."

Peki, burada *gerçekten* ne hakkında konuşuyorduk? Yüzümün boş olmasını umarak ona baktım.

"Peki sonra ne yaptın... bok aradıktan sonra?" sanki o garip an hiç yaşanmamış gibi aniden konuşmaya devam etti.

"Uh," kelimeleri bulmakta zorlandım. "Öğle yemeği için arabayla gezintiye çıktım." "Arabayla mı?"

"Commercial Drive," diye açıkladım. "Evimin yakınındaki popüler bir cadde. Bir sürü sanatsal tip, hipster, hippie, serseri. Yemek için güzel yerler var ve bir İtalyan bölümü de var."

"Orada biriyle mi tanıştın?"

Başımı salladım ve yontulmuş tırnaklarıma baktım. "Hayır. Yemeğe tek başıma gittim. Kardeşim çalışıyordu."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmaktan kaçındım. "Hmmm," dedi. "Buluşacak arkadaşın yok mu? Erkek arkadaşın yok mu?"

Nefesimi içime çektim, sorular içimi gıcıkliyordu. "Arkadaşlarım var," dedim, sessizce savunmaya geçerek. "Sadece onları pek sık görmüyorum. Okul bitti. En iyi arkadaşım da başka bir ilde."

"Peki ya erkek arkadaşı?"

Sonunda ona bakmak zorunda kaldım. "Belli ki bir erkek arkadaşım yok."

Kaşlarını çattı, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Bu neden belli oluyor?"

Bir an için dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Sadece öyle olduğunu düşündüm. Eğer olsaydı burada olmazdım sanırım. Ben... ben... böyle davranmazdım."

Ne diyordum ben? Bu akşamdan kalma halim beni çok fazla konuşturuyordu.

"Çok dürüst," dedi bir süre sonra. "Yalnız kalmayı sever misin?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle. Çok kolay."

"Sen olmak kolay mı?"

"Hayır. Sadece kendin için endişelenmek kolay."

Başını salladı ve koyu renk gözlerinin benim sözlerimle çalkalandığını görebiliyordum. "Kardeşinle yakınsınız, değil mi?"

"Evet," dedim. "Oldukça ezik bir durum ama sanırım bana en yakın kişi o. Hiç kardeşin var mı?" Bunu ona çevirmeyi umarak ona sordum.

"Bir kız kardeş," dedi basitçe. "Lucia." Sandalyeyi bana yaklaştırdı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, Rolex zayıf güneşte parlıyordu. "Sadece kardeşin mi?"

Tekrar bana döndü. Bunun eğlenceli bir konu olmadığını anlamasını sağlamak için gürültülü bir şekilde nefes verdim. "Hayır, benim bir ablam var."

"Ama anlaşıyorsunuz."

"Hayır, öyle değil," dedim. "Yani, ona karşı iyiyim ve çaba gösteriyorum. O sadece bir sürtük."

Alnı kırıştı. "Bu aileniz hakkında söylenebilecek hoş bir şey değil." Buna gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

"Evet, öyle" dedim. "Hep böyleydi ama sonra daha da kötüleşti... Uzun hikâye. Ailem berbat durumda, bilmen gereken tek şey bu ve kulağa nasıl geldiği umurumda değil. Her ailenin saçmalıklarını yüzlerine vuracak bir kara koyuna ihtiyacı vardır."

"Ve Vera Miles da yüz karası," diye yorum yaptı. Arkasına yaslandı. "Ama senin için bu ismi sevmedim."

"Vera?"

"Kara koyun. Sen daha çok kırmızı bir koyuna benziyorsun. Belki parlak bir renk, tişörtün gibi." Gözleri göğsümde gezindi, bir anlığına oraya odaklandı, sadece içimde bir sıcaklık hissetmeme yetecek kadar uzun bir süre, son birkaç dakika boyunca biriken buzları eritti.

"Ben kesinlikle bir koyun değilim," dedim. "Kara kedi desek daha doğru olur.

düşün. Belki bir kara delik bile olabilir."

"Bir kara delik," dedi dikkatle. "Uzayda, değil mi?"

Başımı salladım, konuşmanın astronomi yönünde ilerlemesi beni rahatlatmıştı. Artık bu konuda konuşabilir ve kendimi garip hissetmezdim. Doğrudum ve güneş gözlüklerimi kafama geçirip güneş ışığına gözlerimi kırptım. "Kara delik bir yıldızdır. Ya da kendi üzerine çökmüş bir yıldızdır. Bundan çok daha bilimsel ama temelde çökmeye devam eder, sonunda tüm ışığı, diğer yıldızları ve etrafındaki maddeyi emer. Bu gerçekten büyüleyici, çünkü hakkında çok fazla şey bilmiyoruz. Ve biraz da korkutucu, en azından benim için. Ve görünmez."

"Bunu çocukken okulda öğrenmiştim," dedi, "ama agujero negro olarak biliyordum. Ama hayır, sen bir kara delik değilsin Vera. Büyüleyicisin ama korkutucu değilsin ve *görünmez* de değilsin." Bunu bastırılmış bir tutkuyla söyledi, sanki bunu ima etmek bile bir safsataymış gibi. "Sen tam tersisin. Tam tersi nedir? Estrella mı?"

Parmağımı kaldırdım. "Artık İspanyolca yok."

"Bir yıldız o zaman." Dövmelerimi, göğsümdeki kayan yıldızları ve kolumdaki takımyıldızını işaret etti. "Sen bir yıldızsın. Ben de sana böyle sesleneceğim. Yıldız."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu durumda, sanırım Estrella kulağa daha hoş geliyor."

Bana memnun bir gülümsemeyle baktı. "Güzel. O zaman anlaştık. *Estrella*," dedi, sesi kelimenin üzerinde alçalarak.

Dünya durmuş gibiydi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, sessizlik ipek gibi üzerimize çöktü ve aramızdaki sıcaklığı hapsetti. Hepsi benim kafamda olamazdı, değil mi? Bu onun için de yaşanması gereken bir andı. Gözlerindeki bakış yoğun, neredeyse şehvet doluydu. Karanlık bir şekilde parlıyor, beni inceliyorlardı. İnsanlar istemeden birbirlerine böyle bakmazlardı.

Akşamdan kalma ve hayal görüyorsun, dedi içimdeki eleştirmen, kelebekleri susturmaya çalışarak.

"Size katılabilir miyiz?" diye kalın aksanlı bir ses bağlantımızı bozdu. Mateo'dan uzaklaştım, gerçeklik beni yerime oturttu ve Sara ile Lauren'in tereddütü bize baktıklarını görmek için yukarı baktım.

Sara tereddütlü görünüyordu. Lauren kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını suçlayıcı bir şekilde bükmişti.

"Emin misin?" Mateo'yla baş döndürücü, tuhaf bir anın içine düşmemiş gibi soğukkanlı davranmaya çalışarak, "Emin misin?" dedim. Yüzümü olabildiğince vurdumduymaz hale getirdim ve bize en yakın sandalyeleri işaret ettim. "Bir sandalye çekin," diye ekledim kayıtsızca.

"Dördümüzün konuşmasının eğlenceli olacağını düşündük," dedi Lauren, sandalyesini sürükleyerek, fayansların üzerindeki ses kulaklarımın içini tırmalıyordu. Bugün kısa bir şort ve polo tişört giymişti ve parıltılı gözlüklerine sahte inciler iliştirmişti. Hiç eğlenecek gibi görünmüyordu, o kadar.

Gözlerim hızla Mateo'ya kaydı ama o her zamanki gibi vurdumduymaz görünüyordu. Ayağa kalkıp sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve telefonunu çıkarıp bir şeyler karıştırıyor gibi göründü.

Lauren gözlerini ona dikti. "Ne yapıyorsun?"

Nefesimi içime çektim ve endişeyle Mateo'ya baktım. Burası her ne kadar sıradan bir yer olsa da, o hâlâ yaşlı bir adamdı, bir profesyoneldi ve bir yabancıydı ve kadın onunla öğretmeniymiş gibi konuşuyordu. Yani, düşününce o da öyleydi, ben de öyleydim. Ama onu ve aptal gözlüklerini sikeyim. Bu cesareti nereden buluyordu?

Mateo'nun gözleri ona kaydı ve onu soğukkanlılıkla değerlendirdi. "Telefonumdaki sözlük İngilizceme yardımcı oluyor." Onun buna itiraz etmesini beklemeden ekrana geri döndü.

"Yani," dedi Sara, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Ben Lauren'a sorular sordum, o da bana sorular sordu ve sonra seninle konuşup sorular sormamız gerektiğini söyledi."

Harika, daha fazla soru. Berbat ailemden ve ne kadar yalnız bir kara delik olduğumdan bahsedebilir miyiz?

Hayır, diye düzelttim kendimi, Mateo'nun sıcak sözleriyle şüphelerimi giderdim.

Sen Estrella'sın.

Lauren solgun bacaklarını çaprazlayarak, "Önce ben gideceğim," dedi. Mateo'ya baktı ve o isteksizce bakışlarını karşılayıncaya kadar boğazını temizledi. "Bize karınızdan bahsedin."

Sorunun tuhaf açık sözlülüğü karşısında göğsüm daraldı. Mateo gözlerini kısarak ona baktı ve sonra nedense bana telefonunu uzattı. Yavaşça elime aldım ve kafam karışmış bir şekilde aşağıya baktım. Not defteri açıktı ve üzerine "*Bu kızın kafasında bir sorun mu var?*" yazmıştı.

Neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Lauren bana "sınıfın geri kalanıyla paylaşmamızı" talep edecekmiş gibi bakıyordu ama Mateo onun dikkatini geri çekti.

"Karım çok hoş bir kadındır," dedi ve kibar olmasına rağmen sesinde yine o keskinlik vardı. "Çok güzel, çok akıllı ve çok iyi bir anne." Bunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı mı? Muhtemelen hayır. Yine de kendime yalan söylemekte iyiydim.

Lauren bundan memnun görünmüyordu. "Onun adı ne?"

"Isabel," dedi ve bu isim bana tuhaf şeyler yaptı. Isabel Casalles'in kocasına yaltaklandığım için en hafif suçluluk duygusunu hissetmeme neden olmak gibi şeyler.

Lauren'ın şu anda beni izleyişinden, soruyu sormaktaki niyetinin bu olduğunu anlayabiliyordum. Birlikte olduğumuzu fark etmişti.

etkileşimler, farkına varmadan ona bakma şeklim. Bana bildiğini söylemek ve onun evli olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Sanki bunu bana hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi.

Mateo ona kızı Chloe Ann'den bahsetmeye devam ederken, ben de mesajının altına hızlıca onun tam bir sürtük olduğunu yazdım. Bakmadan ona geri uzattım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde hissettiğim karıncalanma hissini görmezden geldim.

Telefonu eline aldı ve Sara'ya bakarak bize kocasından bahsetmesini istedi. Sara doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, o yazdığım mesaja baktı ve kaşları çatıldı. Sanki *ne* demek ister gibi bana baktı.

Koltuğuna doğru eğildim ve not defterine baktım. Otomatik düzeltmenin mucizeleri sayesinde *Lauren bir sürtüktür* yazmak yerine aslında *Lauren bir bisiklettir* yazmışım. Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve daha fazla kıkırdama dökülmekle tehdit etti. Mateo'nun Lauren'a baktığını ve onu inci flamalarla süslü muz koltuklu bir kruvazör olarak hayal etmeye çalıştığını düşünmek kendimi bir kasa aptal yutmuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Lauren kibirle sordu. Mateo da ben de artık gülüyorduk. Kahkahaları içimde yankılanıyor ve beni bir tonik gibi iyileştiriyordu.

"Çeviride kaybolan bir şey," diyebildim.

"Doğru," dedi Lauren dar gözlü bir gülümsemeyle. "O zaman sana bir soru sormama izin ver Vera." Adımı söyleme şekli suçlayıcıydı, sanki bir takma ad kullanıyormuşum gibi.

Beklentiyle ona baktım, gelecek olan şeyin muhtemelen hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu masumca. Çok masumca. "Aslında," dedim, geniş ve sahte bir gülümsemeyle, "ben de tam bunu tartışıyordum Mateo ile. Erkek arkadaşım yok."

"Dave bile mi?"

Yüzüm düştü. "Sen neden bahsediyorsun? Dave'den mi? Buradan mı? Hayır." Gülmeye çalıştım ama içi boştu.

"Dün gece seni onu öperken gördüm, hepsi bu," dedi gözlüğünü çıkarıp camlarını şortuna silerken. "Erkek arkadaşın olduğunu sandım."

Lanet olsun. Lanet olsun!

Kendimi kesinlikle mahcup hissettim, sanki benim bir sürtük olduğumu ima ediyordu, hem de öyle komik bir Şekilde değil, korkunĉ, kirli, kendine saygısı olmayan, basit bir insan olduğumu ima ediyordu. Karşılık verecek kelimelerim bile yoktu, normalde kullanacağım tüm hızlı cevaplar bir yerlere kaybolmuŐtu ve ben ağzım aĉık ve beceriksizdim.

"Onun bir erkek arkadaşı olup olmadığını bilmek seni ilgilendirir mi?" Mateo öne doğru eğilerek sordu. Sesindeki kibar ton tamamen kaybolmuŐtu.

Lauren Şaşırmış görünüyordu ama hemen ĉenesini kaldırarak bunu örtbas etti. "Sadece merak ettim. Sadece sohbet etmeye ĉalıŐıyordum. Buradaki işimiz bu, değil mi? Dün gece Vera'yı onu öperken gördüğüm iĉin doğal olarak birlikte olduklarını düşündüm. Yani, neden başka türlü düŐüneyim ki?" Sanki bir kez daha masum bir soru gibi görünmesini sağlamak istercesine ses tonunu yükseltti.

"ĉok tuhaf bir ülkeden geliyor olmalısınız," dedi Mateo, "kadınların kendi zevkleri iĉin erkekleri pmelerine izin verilmeyen bir ülkeden."

Mateo, Dave'i öptüğüm iĉin beni mi savunuyordu?

Lauren dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben Amerikalıyım. Amerika'da kadınlar erkeklerden daha iyidir ve istediğimiz her Şeyi yapmamıza izin verilir. Aĉıkĉası, politik olarak yanlış maĉoluk ve mağara adamı zihniyetinizle sizin ve lkenizin biraz geri kalmış olduğunu düşünüyorum. Mağribilere ve Afrika'dan gĉ eden herkese karşı ne kadar ırĉı ve baskıcı olduğunuzdan bahsetmiyorum bile."

Omuz silkti ve elini saĉlarının arasında gezdirdi. Yüzü nötr ve pozu rahat olmasına rağmen, göğsünün hafifĉe kabardığını görebiliyordum, sanki bu onu sinirlendiriyordu. Onu suĉlayamazdım.

"Lauren, lütfen," diye başladı. "Tüm saygımla söylüyorum, neden bahsettiğinizi bildiğinizi sanmıyorum. Her ülkenin kötü yanları vardır, bu insanları kötü yapmaz ve ister başka bir insan isterse bütün bir ülke olsun, onların yerinde olmadan başka bir Şeyi tam olarak anlayamazsınız. Siz bir Amerikalı olarak en azından bunu anlayabilirsiniz." Sakin ve lĉl bir sesle konuşuyordu ve kĉk bir parĉam kendimi ona aşık olurken buldum. Bu artık sadece fziksel bir Şey değildi. Adamda gĉl bir benlik ve karakter vardı ve lanet olsun ki bunu sevmedim.

"Amerikalı olmanın bununla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi. Bu sırada Sara'nın gözleri ikisi arasında gidip geliyordu ve sanki bir tenis maĉındaymıŐ gibi koltuğunun kenarında oturuyordu.

"Şey," dedi Mateo, ayağa kalkıp uzun boyunu onun üzerinde yükselterek, "kaba ve kibirli görünüyorsun. Tüm Amerikalıların kaba ve kibirli olduğunu söylemem yanlış olur. Tabii ki bu doğru değil. Sadece sen böylesin. Sen, Lauren, bir bisikletsin. Vete a la mierda. İngilizcede "boka git" anlamına geliyor.

Bununla birlikte ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Konuşmak için on beş dakikamız kaldı, sen ve ben."

Buna itiraz edemezdim. Elimi onun elinin içine koydum, Sara'ya özür dileyen bir bakış attım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Binadan uzaklaşıp patikadan yukarı doğru yürüdük, belirli bir yere doğru gitmiyorduk. Güvenli bir mesafeye gelene kadar elimi bırakmadı. Bu bir dayanışma eylemi miydi yoksa bir sevgi gösterisi mi? Tek bildiğim elimin onsuz bomboş olduğuydu.

Omzumun üzerinden, Sara ve Lauren'in gölgeli figürlerini hâlâ görebildiğimiz resepsiyon ve yemek salonuna baktım. Zavallı Sara, Lauren'in tuhaf gündemine tamamen kapılmış, bire bir seanslarımız gibi eğlenceli ve masum bir şeyi kullanıp kendi bilgisayar sorunları için kendine hizmet eden bir platforma dönüştürmüştü.

Mateo nefesinin altından, "Bu kadın boku yemiş," dedi. "Şaka yapmıyorum."

Yüzüme döndü ve yüzümü dikkatle inceledi. "Onunla ilk kez otobüste karşılaştığını sanıyordum. Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama onun gibi hatunlarla daha önce de uğraştım. Bu arada, onlara piliç demenizden gerçekten nefret ediyorlar. Politik doğruculuğu ve feminizmi nefret dolu yepyeni bir yere taşıyorlar."

"Ah, işte bu *nefret edenler*," dedi. "İngilizce kelime buraya, İspanya'ya geldi."

"Evet, nefret edenler onları tanımlamanın bir yolu. Feminizm, din, yaşam tarzı seçimleri, sanat gibi her şeyi alıp mahvediyorlar. O kadar aşırıya kaçıyorlar ki asıl amacı gözden geçiriyorlar. Lauren... O sadece acı ve öfke dolu ve muhtemelen seksten hoşlandığım gerçeğinden nefret ediyor. O bir sürtük utandırıcı süper femme. Vajinasının örümcek ağlarıyla kaplı olduğuna yüz dolarına bahse girerim."

Mateo yine bir kahkaha patlattı. Kulaklarıma gelen en tatlı sestti bu. Ona sırtttım, sevincinin tadını çıkardım ve sözlerimden dolayı biraz kızardım. Bazen her zaman uygun olmadığını unutuyordum.

"Sen özelsin Estrella," dedi Mateo, bana bakarken gözleri yumuşamıştı. Buna ne diyeceğimi düşünerek dudakımı emmeye başladım. "Ama," diye devam etti, tekrar manzaraya bakarak, "bahsini kabul etmek istemiyorum. Haklı olduğundan hiç şüphem yok ama bunu doğrulayan kişi olmak istemiyorum."

"Ben de öyle," dedim gülümseyerek.

Akşamdan kalma olmama ve Lauren'in bisikletli olmasına rağmen günün geri kalanı oldukça iyi geçti. Nedense Dave'le sarhoşken sevişmiş olmamın bana kötü yansıyacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı, en azından Mateo ya da Becca'ya yansımada.

Aslında, akşam ilerledikçe ve bire bir seanslarımın ve iş seanslarımın geri kalanını tamamladığımda, boş bir bilgisayar beklerken Dave ile karşılaştım. Bir an için tuhaftı ve sonra "Dün gece seni öptüğüm için özür dilerim" dediğimde daha da yoğunlaştı.

Neyse ki, Dave bunu çok fazla önemsemedi. Yani omuz silkti ve "Sorun değil." dedi.

Ve çok güzeldi. Akşam yemeğinden ve çok aptalca, çok çocukça bir kırk kişilik sessiz sinema oyunundan oluşan aktivitelerimizden sonra yüzümde bir gülümsemeyle erkenden yattım. İkinci günümü de atlatmışım ve bunu arkamı kollayan insanlar olduğunu hissederek yapmışım.

Sekizinci Bölüm

Sonraki dört gün bir bütün olarak devam etti. Her gün farklı insanlarla konuştuğum için her günün, hey, her saatin öne çıkacağını düşünürdünüz. Ama öyle olmadı. Gerçekten hoşlandığım, üzerimde etki bırakan birkaç İspanyol vardı: Eduardo ve sevimli tavırları, Angel ve masumiyeti, uzun boylu, genç Ricardo'nun ciddi coşkusu, uzun saçlı rockçı Manuel ve mavi saçlarıyla on yıl sonraki halime benzeyen seksi Nerea. Ama diğer herkes normaldi, yeterince iyiydi, gerçekten bir bağ kuramadığım sıradan insanlardı. Yani o seanslar, bir şekilde birbirine karıştı.

Elbette Claudia, Becca, Sammy ve ara sıra Polly ya da Beatriz de vardı ama her gece hemen hemen aynı şeyleri yapıyorduk. Akşam yemeği yedik, aktivitelere katıldık, sonra da barda içki içtik. Günler geçtikçe davranışlarımızın -özellikle de İspanyolların davranışlarının- tamamen gevşediğini söylemek zorundayım. Daha açık, daha sapkın bir hal aldı. Buna bayıldım. Bu İspanyolların gerçek yüzüydü - yaramazlıklarını İngilizce olarak ifade etme becerisini nihayet buluyorlardı.

Dört gün boyunca gerçekten göze çarpan tek şey Mateo ile olan etkileşimimdi. Bir kez iş görüşmesi için, iki kez de bire bir görüşme için yanımdaydı. Çoğu gece birlikte yemek yemeye çalıştık. Üzerinde anlaştığımız bir şey değildi ama o beni aramıyorsa ben onu arıyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Birinin beni aradığını bilmek çok hoşuma gidiyordu.

Bu dört günün her birinde Mateo sorularını sormuştu.

Bana sorduğu ilk soru neden astronomi okuduğumdu. Kır yolunda yürüyüşe çıktık, meşe ağaçlarının ve lavanta tarlalarının yanından geçtik, bu güneşli erken yazın tadını çıkardık. Ona genç yaşta yıldızlara nasıl aşık olduğumu anlattım, hepsi bir kitap yüzünden. Küçük Prens. Gökyüzünde parıldayan ışıkların sonsuz olasılıklarını saplantı haline getirmiştik. Garip bir şekilde, uzaydan korkuyordum - uzay mekiğine binen son kişi olacağımı biliyordum. Uzay soğuk, korkutucu ve yalnızdı. Ama gezegenler, yıldızlar ve sonsuz kozmos, onlar benim kendi keşiflerimdi. Onları inceleyebilir, bir teleskoptan bakabilir, her zamanki haritalarını çıkarabilirdim.

statü geliştirmek, kendime tam olarak yatırım yapmadan bir yolculuğa kendimden bir paręa koymak.

Ertesi gün bana hangi müzikleri dinlediğimi sordu. Bu konu açılmadan önce Becca'yla bire bir grştğne dair bir his vardı içimde. Gittikçe derinleşen güneşin altında çimlere uzandığımızda, ona hemen hemen her şeyi dinlediğimi söyledim. Gittiğim ilk konser on iki yaşımdayken Deftones'un kendi adlarını taşıyan albümlerinin turnesini izlemek içindi ve konsere girmek için Mercy'nin kimliğini almıştım. Metali severdim, punk'ı severdim, klasik rock'ı severdim - cesareti ve ritmi olan ve içtenlikle mırıldanan her şeyi.

Mateo da bana kendinden kesitler verdi. Bana sadece uzayın onu da korkutmadığını, aynı zamanda ilk konserinin Aerosmith olduğunu söyledi - bunun ne kadar zaman önce olduğunu sormadım. O zamandan beri şarkıcı ve söz yazarı eğilimli rock'a yönelmişti. Paul Simon, Bruce Springsteen, Leonard Cohen, Bob Dylan ve Tom Waits'e bayılıyordu; bu isimlerin hepsinin arkasında durabilirdim.

Ondan bir gün sonra, başka bir telefon görüşmemizde -bu sefer iş satış konuşmasını oldukça geliştirmişti- bana dünyanın sonunun nasıl geleceğini düşündüğümü sordu. Onunla telefonda yapacağımı düşündüğüm türden bir konuşma değildi ama beni kesinlikle düşündürdü. Sonunda hepimizin bir asteroit tarafından yok edileceğini söyledim, çünkü ilgilendiğim bir şeyin beni öldürecek olması çok uygundu.

Sonra sıra dört numaralı soruya geldi. Akşam yemeğinde son kadeh şarabımızı yudumlarken Mateo bana yine ailemi sordu. Seattle'dan gelen ve hiç de ironik olmayan bir şekilde My Little Pony cüzdanı olan sinirli kızıl Tyler ve Paco masayı çoktan boşaltmış, garsonlar boş tabakları toplamak için tur atarken sadece ikimiz kalmıştık.

"Söyle bana Estrella," dedi yavaşça, uzun, zarif parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. Ayrıca son bira gündür bana Estrella diye hitap ediyordu, bu giderek daha fazla hoşuma gidiyordu. Bana sert bir bakış attı. "Neden ablanla iyi geinmiyorsun?"

Bardağıma doğru güldüm. "Vay canına, dünyanın sonundan yine aile meselelerine."

Bana tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "On dört günüm kaldı, neden olmasın diye düşündüm. Vedalaşmaya yaklaştıkça bu iş daha da zorlaşacak."

Elveda. Onu ilk kez bir hafta önce bugün, o otobüse bindiğimde görmüştüm. şimdi vedalaşmak çok yabancı bir kavram gibi geliyordu. Becca program ve insanların birbirlerine bağlanma şekli konusunda tamamen haklıydı. Birbirimizden ayrılmayı hayal bile edemezdim.

Tüm bu insanlarla birlikte olmadığım, şarabımı içmediğim ve abartılı İngilizce konuşmadığım bir hayat. Eğer bir hafta sonra böyle hissediyorsam, bir ay sonra nasıl hissederdim?

"Bana her şeyi sorabilirsin," diye ekledi, sanki bu yardımcı olacakmış gibi. Şey, biraz yardımı oldu.

Şaraptan büyük bir yudum aldım, alkolün üzerimdeki etkisini gerçekten takdir etmeye başlamıştım. Nefes verdim. "İyi. Her şey ilginç değil, sadece aptalca aile meseleleri."

"Seninle ilgili her şey ilginç," dedi içtenlikle.

Ona utangaç bir gülümseme attım, iltifat karşısında içten içe kızardım. "Kız kardeşimin adı Mercedes ama biz ona Mercy deriz. Yani, Tanrı ruhlarımıza merhamet etsin çünkü o bir..." Daha önce ona hakaret ettiğimde yaşadığı şoku hatırladım ve dilimi değiştirmek zorunda kaldım. Görünüşe göre İspanyollar aileye benden daha saygılı bir bakış açısına sahipti. "*Ele avuca sığmıyor*. Her neyse. Eskiden iyi geçinirdik. O benden üç yaş büyük, bu yüzden ben onun için hep bebektim. Josh da benden iki yaş küçük. Sanırım Josh ve ben en başından beri birbirimize daha yakındık. Ben on üç yaşındayken babamın bir ilişkisi olduğunu öğrendik."

Mateo'nun kaşları bu yeni bilgiyle kalktı ama bir şey söylemedi.

Devam ettim, gözlerim kadehin içinde izler bırakan yakut şaraba takılmıştı. "Adam pilottu, hâlâ da öyle. Kız uçuş görevlisiydi. Adı Jude. Görünüşe göre bu yıllardır devam ediyormuş. Kendimi bildim bileli annemle babam kavga ederdi, yani aralarında pek sevgi bağı yoktu. Ama annem çok gururlu bir insandır ve bunun devam ettiğini bilmek onu küçük düşürdü. Boşandılar ve benim hayatım çok sefil bir hal aldı. Babamla çok yakındım, babasının kızıydım... anlıyor musunuz? Ama Jude ergenliğe hazır değildi, bu yüzden babam ve annem Calgary'ye taşındı. Evi ve çocukları annem aldı."

Şaraptan bir yudum aldım. Bardak artık boştu ve Mateo hemen yeniden doldurdu. İtiraf etmeliydim ki, geçmiş hakkında konuşmak ne kadar korkutucu olsa da, onun için muhtemelen oldukça sıradan olan bir şey bile olsa, iyi hissettiriyordu. "Uyuşturucu kullanmaya ve yanlış insanlarla takılmaya başladım, her ne kadar onlar benim çevrem olsa da. Aptalca seçimler yaptım, özellikle de erkeklerle, ama yine de iyi bir öğrenciydim, her dersten B alırdım, yani büyük bir başarısızlık yaşamadım. Ama dövmeleleri ve piercingleri seviyordum ve saçımı her bir Crayola rengine boyamaya başladım ve annem bundan nefret ediyordu. Ve beni desteklemek için

Anne, Mercy de bundan nefret etmeye başladı. Sonra, lise son sınıftayken Josh'u benimle ve arkadaşlarımla takılması için davet ettim. O zamanlar diğer çocukların dalga geçtiği bir kekemeliği vardı ve uzun boylu, sıska ve tamamen garip biriydi. Ama arkadaşlarım bunu umursamayan tiplerdi. Her öğle yemeği saatinde, sınıf atladığımızda, okuldan önce ve okuldan sonra, büyük bir grup olarak okulun spor salonunun arkasındaki bu basamakları işgal eder ve sosyal suçlular olurduk."

Böylece Josh da benim gittiğim yoldan gitmeye başladı. Sigara, içki, uyuşturucu... seks." Mateo'yla kısa bir süre göz göze geldik. Tamamen büyülenmiş gibi dinliyordu. Boğazımı temizledim. "Ve ne yazık ki okulu ya da geleceğini benim kadar önemsemiyordu. O yüzden biraz tembelleşti. Bir sanatçıydı, resim yapmayı severdi ama yine de tembeldi. Annem ve Mercy, ikisi de onun ölümü için beni suçladılar; seks, uyuşturucu ve rock'n roll ile onun tüm potansiyelini mahvettiğimi söylediler. Böylece kötü adam ben oldum."

"Kara koyun," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Şaraptan bir yudum daha aldım ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Kırmızı rujum her tarafa bulaşmıştı ama umursamayacak kadar rahattım. "İşte bu yüzden kız kardeşimle anlaşıyoruz. Bilim diploması almamın ya da doğuştan zeki olmamın bir önemi yok. Önemli olan kardeşimi sözde mahvetmiş olmam ve Mercy gibi mükemmel bir evlat olmamam. Özellikle de şimdi. Mercy zengin bir pislikle evleniyor ve yaklaşan düğünü her şeyi bitirecek bir olay. Ben gelin partisinin bir parçası bile değilim! Yani, Tanrım, bu nasıl bir aile? Sanırım onu utandırırdım, tüm etkinliğini çirkinleştirdim."

"Çirkin mi?" Mateo hararetli bir inançsızlıkla, "Çirkin mi?" dedi. "Hayır. Sen korkunç derecede güzelsin, Vera. O kadar güzelsin ki canın yanıyor. Bir yıldız gibi onu gölgede bırakacaksın."

Vay be.

Omurgamdan aşağı lav dökülmüş gibi hissettim.

Yavaşça gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve gördüklerim karşısında şaşkına döndüm. Son dört gündür aramızda *bir şeylerin* geliştiğini hissediyordum, her zaman çok inceydi, parmağımı üzerine koymam çok zordu. Bana güzel demesi bile harika bir iltifat olsa da sadece bir iltifattı. En azından öyle olabilirdi. Şimdi gözlerinde daha önce sadece ipuçlarını gördüğüm bir şey vardı. Şimdi, bakışları, kaşları, o güçlü, geniş elmacık kemikleri, sadece şehvet olarak tanımlanabilecek bir şeyle yanıyorlardı.

Şehvetli Mateo. Bu onun yeni bir yönüydü.

En tehlikeli tarafı.

Çünkü onu gördüğüm andan itibaren Lusty Vera'dan başka bir şey olmadığımın emindim. Asla harekete geçmiyor, hep düşünüyor, hep hissediyordum. Aramızdakini -ki bu sadece arkadaşlıktı- daha fazlasına dönüştürmek için onun ayartmasına ihtiyacım yoktu.

Yine de bana bakışındaki şehvet kaçınılmaz görünüyordu. Ona söylediğim *onca şeyden* sonra bile.

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Ona sıkı bir gülümseme verdim ve elimdeki şarap bardağını ittim. "Sanırım yapmamız gereken skeçler için yola koyulmamız gerekiyor." İki gün önce beşer kişilik takımlara ayrılmış ve "çeviride kaybolan" şeyler üzerine kendi oyunlarımızı yaratmak zorunda kalmıştık. Bu gece performanslar vardı.

O bir şey söyleyemeden ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

Yine de hızlıydı, vücudu oturduğu yerden zarafetle kalktı. Elimi hafifçe tuttu ve beni durdurdu.

"Hey, Vera," dedi gırtlaktan gelen ve bedenimi titreten alçak bir sesle. "Bekle."

Ona bakmak için döndüm, yüzüm bomboştu. "Hmm?"

Elimi usulca sıktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?" Gerçekten şaşkın görünüyordu ve göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Hayır, söylediği hiçbir şey değildi. Bana nasıl baktığıydı, bana asla bakmaması gerektiği ve bunu yapmaya devam etmesini ne kadar istediğimdi. Ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki? Bu hiçbir dilde işe yaramazdı. Ben bile kendime tercüme etmekte zorlandım.

"Hayır," dedim, ses tonumu yumuşatarak ve yanaklarımın skandal düşüncelerimle beni ele vermemesini umarak. "Sadece biraz kısa kestiğimizi hatırladım. Zamana," diye hızla ekledim.

Hâlâ elimi tutuyordu. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi elimi bıraktı ve ellerini rahatça pantolonunun ceplerine soktu. Hâlâ takım elbise giyiyordu ama bugün taş rengi ceketinin altına düz beyaz bir tişört giymişti. Ayrıca kirli sakalının hafif bir sakala dönüşmesine izin vermişti. İnanılmaz derecede seksiydi.

"Elbette," diye kabul etti. "Bunu neredeyse unutmuştum."

Mateo benim grubumda değildi, bu utanç vericiydi çünkü onunla prova yapamayacağım anlamına geliyordu ama aynı zamanda onu oyunculuk yaparken görebileceğim anlamına da geliyordu. Son birkaç gündür biraz gevşemişti - eğer tişörtü de bunun bir göstergesiye - bu yüzden onu bir oyunda görmeyi merak ediyordum.

Kendi gruplarımızı bulmaya giderken her zaman yaptığımız gibi yollarımızı ayırdık. Hızlı bir gülümseme ve el sallama. Çok medeni ve profesyonelceydi ve garip bir şekilde diğer herkese veda edişimin tam tersiydi. Eduardo, Antonio ve hatta Kurbağacık Carlos'la bile evli ya da bekar olmalarına bakılmaksızın bol bol sarılır ve her iki yanaktan çifte öpücük alırdık. Her şey böyleydi, onların beni selamlama şekli ve benim de onları selamlama şeklim. Bunu kızlara da yaptım.

Ama Mateo ile aramızda gergin bir nezaket vardı. Kendimi ona buradaki herkesten daha yakın hissediyordum ama ara sıra elimi tutmasına rağmen aramızda her zaman keskin bir fiziksel mesafe vardı. Bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu biliyordum. Onunla beso beso yanak öpücüğü yapsaydım muhtemelen doğrudan ağzına yönelirdim.

Grubumun buluşacağı Antonio'nun kulübesine doğru yürürken, aklım sürekli o düşünceye gidip geliyordu. Onun dudakları. Cennet gibi olacağını bilsem de onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Sadece iyi öpüşenlerin sahip olduğu o sürekli sırtışı vardı, sanki ağzını her şekilde, her yerde nasıl kullanacağını biliyor gibiydi. Şehvetli dudakları da acıtmıyordu. Kirli sakalları sizi mükemmel bir şekilde tırmalar, zevkle birlikte biraz da acı verirdi.

Ayrıca seksiydi, otuz sekiz yaşındaydı ve eski bir atletti. Bu, çoğu erkeğin elde edemediği türden bir deneyim anlamına geliyordu.

Çok beğendiği dil halkasının verdiği his hakkında ne düşüneceğini düşünmeye başlamadan önce sözümü kestim. Bu tutku kontrolden çıkmaya başlamıştı ve benim sadece...

Lanet olsun. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Eve gidip vibratörümü çıkarmalıydım, ihtiyacım olan buydu.

Antonio'nun New Yorklu ilkokul öğretmeni Ed ile paylaştığı kulübeye girdiğimde, Mateo'ya olan aşkımın kontrolden çıkan tek şey olmadığını biliyordum. Grup -Antonio, Polly, Beatriz ve Ricardo- Faithless dinliyor ve ellerinden bira şişeleri dökülerek odanın içinde çılgınlar gibi dans ediyorlardı.

"Ne oluyor be?" Yüksek sesle kapıyı arkamdan kapattığımı söyledim. Biralarını bana doğru kaldırdılar ama dans etmeye devam ettiler. "Oyun için pratik yapıyor olmamız gerekmiyor muydu?"

Polly, sarı atkuyruğu saçları ve sahte göğüsleri etrafında zıplarken, "Bu kadar mızımızlanma Vera," dedi. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

Islak battaniye mi? Ne zamandan beri ıslak battaniye olarak görülüyorum?

Beatriz bana nazlı nazlı gülümsedi. "Geleceğini düşünmemiştik," dedi, İngilizcesi artık neredeyse akıcıydı. "Mateo'yla birlikte olduğunuzdan beri."

Dur bakalım. Yaptığı yorum beni resmen şaşkına çevirdi. Aklımın bir köşesinde iPod yuvasına gidip müziği durdurmak ve ona bununla ne demek istediğini sormak vardı.

Sanırım yüzümden çok belli oluyordu.

Antonio birasından bir yudum almak için durdu, göğsü hareketlilikten kabarmıştı, bıyığı ter damlalarıyla kaplıydı. Bana sırtıttı. "Her şey yolunda."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey iyi değil. Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Hey, hepimiz eğlenmek için buradayız," dedi Ricardo o kadar kolay ve sevimsiz bir şekilde ki, buradayken kimi becerdiğini merak etmek zorunda kaldım.

Şirketinizin sizi buraya göndermek için para harcamasının nedeni bu değil diye düşündüm.

Bütün gün boğazımız yırtılana kadar konuşmamızın nedeni bu değil.

Belki de ıslak bir battaniye gibi davranıyordum. Genellikle Vera Miles sıcak, rahat bir battaniyeydi; ıslak rüyaların tedarikçisi. Şimdi ise sinirlenmiş, rahatsız olmuş ve biraz da utanmıştım.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim kararlılıkla. Polly ve Beatriz birbirlerine baktılar.

"Sorun yok Vera," diyerek Antonio kocaman sırtışıyla beni rahatlatmaya çalıştı. "Kimsenin umurunda değil. Hepimiz arkadaşız." iPod yuvasına gitti ve onu kapattı. Sessizlik kulağa tuhaf geliyordu. "Şimdi biraz pratik yapmalıyız, değil mi?"

Hayır. Artık pratik yapmak istemiyordum. Bu kadar çekingen davrandıkları şey hakkında konuşmak istiyordum.

"Mateo'nun evli olduğunu biliyorsunuz," dedim hepsinin gözlerinin içine bakmaya dikkat ederek. "Biz sadece arkadaşız. Bu bir erkek ve bir kadın arasında mümkün."

"Tamam," diye omuz silkti Beatriz. "Yine de seni suçlayamam. O çok çekici bir adam....çok... heyecan verici." Son kelimeyi şekerden yapılmış gibi söylemişti. Sanki onu sadece şüphelendiğim bir düzeyde tanıyormuş gibi.

Görmezden gelmekten başka çarem yoktu. Eğer ilişkimizi daha fazla savunursam, saklayacak bir şeyim varmış gibi görünecekti. Ve ona karşı hissettiklerim dışında saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Onlar o kadar önemli değildi. İçimde kilitli tutabileceğim bir şeydi ve hiç kimse onları görmek zorunda kalmayacaktı - ne o, ne ben, ne de başkası.

Sadece bir aşktı.

Bir keresinde on dakika boyunca oyunumuzun üzerinden geçmeyi başarmıştık. Ben sadece hareketleri yapıyordum, içinde mizah bile bulamıyordum. Polly ve Ricardo'nun temelde devraldığı ve yazdığı aptalca bir skeçti. Biraz komikti ama genel olarak aptalcaydı, Amerikalı bir soyguncu (tabii ki benim oynadığım) ve Amerika'da seyahat eden İspanyol aile hakkında. Onlardan paralarını vermelerini istedim, başka bir şey duydular ve hepsi bu kadar. Sonunda vuruldum, yani en azından epik bir ölüm sahnesi taklidi yapabildim.

Grubum ellerinde biralarla resepsiyona doğru yola çıktı ve cılız demir merdivenlerden partinin ve o zamandan beri her yemek sonrası etkinliğin yapıldığı büyük odaya çıktı. Nerea ve Eduardo gibi genelde kendinden emin olanlar da dahil olmak üzere herkes gergin görünüyordu.

Hepimiz katlanabilir sandalyelere oturduk ve Jerry'nin gruplarımızın isimlerini söylemesini bekledik. İlk olarak Angel ve Claudia'nın yer aldığı grup, Monty Python'un papağan skecinin bir parodisiydi. Claudia gerçekten çok iyiydi, hatta herkesin hoşuna gidecek şekilde sürekli düşen sahte bir bıyık bile takmıştı. Ondan sonra iki grup daha vardı ve sonra benim grubum çağrıldı.

Artık ne kadar aptal görünebileceğimizi umursamıyordum. İşler eğlenceli ya da komik olmadığında bile herkes destekleyici oluyordu. Grubumla birlikte salonun önüne gittim. Mateo ön sıradaydı ve bana gülümsüyordu. Ben de ona hızlıca gülümsedim, grubumun muhtemelen benim etkileşimimi izlediğinin farkındaydım.

Hazırlanıp yerlerimizi alırken Beatriz benim rolüm için başıma bir şapka geçirdi. Jerry'nin bizim için bir sepet dolusu dekoru vardı ve şans eseri bu bir soyguncunun kar maskesi olarak geçebilirdi.

Tabii ki yüzünüze bir takke çektiğinizde hiçbir şey göremiyordunuz. Tüm skeci kör olarak oynamak zorunda kaldım ki bu herkes için çok komikti, özellikle de duvara boğuk diyaloglar iletirken. Daha sonra ölme sıram geldiğinde çuvalladım ve seyircilerin arasında tökezleyerek zavallı Angel'ın üzerine düştüm. Bu programda ikinci kez biri onun üzerine düşüyordu ve ikimiz de bir gümbürtüyle yere yuvarlandık.

Daha fazla kakhaha koptu ve sonunda gizemli eller beni yerden kaldırıp başımdaki şapkayı çıkardı. Nihayet görebildiğimde Angel'ın Antonio tarafından kaldırıldığını ve benim de Mateo'nun ellerinde olduğumu gördüm.

Herkes gülüyordu ama onun gözlerinde gerçek bir endişe gördüm.

"İyi misin?" diye sordu, beni yakından inceleyerek. Eli belime gitti ve temas anında neredeyse donup kalacaktım. Sanki herkesin gözleri

benim üzerimdeydi.

Ona iyi olduğumu söyledim ve grubumla birlikte oturmak için arka sıraya koşmadan önce Angel'dan özür diledim. Neyse ki kimse neredeyse seyircilerin ilk sırasının tamamını dışarı çıkardığım gerçeği hakkında bir şey söylemedi. Ya da bundan başka bir şey.

Bir sonraki grup yukarı çıkarken, hızla atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım. Kendimi tamamen keyifsiz hissediyordum ve bu günün bitmesine hazırdım. Mateo ile aramızda gerçekten hiçbir şey olmamasından nefret ediyordum ama yine de korkmuştum ve varmış gibi davranıyordum. İnsanların sanki çok açılmış gibi bu konuda yorum yapmaları da yardımcı olmuyordu. Belli olacak bir şey yoktu.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Kendime gelmem gerekiyordu. Gerçekten de aşkımın bir hafta sonra kendiliğinden geçeceğini düşünmüştüm ama kana susamış bir canavar gibi giderek büyüyordu ve şimdi kafamdan ve kalbimden sürünerek çıkıp diğer insanlara saldırıyor, onların varlığından haberdar olmalarını sağlıyordu.

"İyi misin?" Beatriz'in yanımdan omzuma hafif bir el koyduğunu duydum. "Yaralandın mı?"

Henüz değil diye düşündüm. Ama yapacağım.

Ona baktım ve zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum." Beatriz'i yeterince seviyordum ama onunla kişisel bir şey konuşmak istemiyordum. Bununla birlikte, birileriyle bir şeyler konuşmam gerektiğini düşünmeme neden oldu. Josh'la telefonda kısa bir süre konuşmuştum ve Jocelyn'le Facebook'ta ileri geri konuşuyordum ama bilgisayarların kurulum şekli yüzünden, insanlar omzumun üzerinden bakmadan hiçbir şey yazamıyormuşum gibi hissediyordum. Her zaman telefonum vardı ama Josh'tan telefon almak için şimdiden milyonlarca dolar harcadım.

Claudia ya da Becca. Onlardan biriyle konuşmam gerekiyordu. Beni anlayabilirlerdi. Becca'nın geçmişine bakılırsa muhtemelen birine sırılsıklam aşıkta ve Claudia ile Eduardo arasında bir şeyler olduğuna yemin edebilirdim.

İçimden güldüm, bir erkeğe karşı gerçek *duygular beslemek* şöyle dursun, ona danışmanlık yapmanın bile benden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Bu benim tarzım değildi. Ama yine de bunların hiçbirisi değildi. O otobüse adımımı attığım anda, kendim hakkında bildiğim her şey Madrid'de geride kalmış gibiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün -programın yedinci günü- programın ilk yağmurlu günüydü ve ilk resmi haftanın sonuydu. Sadece iki kişi, Yolanda ve Enrique, bir hafta için programlanmıştı, bu yüzden onlar sabah otobüsüyle evlerine döndükten sonra iki İspanyol'un daha bize katılması gerekiyordu.

Las Palabras'ı is renginde kalın bir bulut tabakası altında görmek, ayaklarınızın dibinde sığ su birikintileri olması tuhaftı. Her şeyi nemlendiriyor ve düşüncelerimi melankolik bir hale sokuyordu. İlk defa evimi özler gibi oldum. Aslında bu bir abartıydı. Evi özlemiyordum, yağmur bana sadece evi hatırlatıyordu. Ev, kendim olamadığım, annemin yanında yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda kaldığım bir yer anlamına geliyordu. Ama Josh'u özlemiştim. Ve bir yanımda duygusal karmaşadan uzak olmayı özlüyordu. Bu doğru kelime miydi? Cinsel hayal kırıklığı ve yaklaşan kalp ağrısı tehdidine ne dersiniz? Bilemiyordum. Yağmur ruh halimi bozmuştu.

Çoğunlukla Mateo'suz bir gün geçirdim - onunla herhangi bir seans yapmadım ve yemeklerin hiçbirinde onunla oturmadım. Jerry aynı kişilerin sürekli bir arada oturduğunu fark ederek grupları dağıtmaya başlamıştı ve hepimizin dönüşümlü olarak oturması konusunda ısrar ediyordu. Benim için sorun yoktu ama öğle yemeğinde Lauren'la bir ilişkisi olduğunu fark ettiğim Tyler'la oturdum. Cinsiyetini tam olarak anlayamıyordum - "Hilary'ye Oy Ver" tişörtü ve My Little Pony takıntısı da yardımcı olmuyordu- ama Lauren'la bana karşı benzer bir küçümsemeyi paylaştıklarını biliyordum.

Ağzıma jambon tıkıştırıp oradan siktir olup gitmekten ibaret olan öğle yemeğinden sonra iki İspanyol daha geldi - küçük işletme sahibi Mario ve mali danışman Alfonso - ve hepimiz onlara hoş geldin dedik. Herkesin zaten son derece yakın ve klikleşmiş görüldüğü bir programa bir hafta içinde gelmek kolay olamazdı. Zaman geçtikçe Mateo'nun iki hafta içinde gideceğini fark ettim.

En küçük parçam bile rahatladı, sadece kendim olabileceğim, eğlenebileceğim ve duygularımın bir başkası tarafından işgal edilmeyeceği için. Ama daha büyük olan, derimden ve kemiklerimden oluşan kısım, bu düşünceyle çökmüş, yenmiş gibi hissediyordu. Onsuz hayatımın kesinlikle canlılıktan yoksun kalmaya başlayacağını hissediyordum,

Adımlarımdaki baharın kaybolacağını, midemdeki kelebeklerin yok olacağını. Kendimi bütün hissetmeyeceğimi.

Ve bu çok berbat bir duyguydu.

Yemekten sonra Claudia ya da Becca'yı bulmaya çalıştım. Onlarla konuşmam gerekiyordu. Sevmeye başladığım şarap damarlarımda dolaşiyor, ağzımı gevşetiyor ve kalbimi çarptırıyordu. Onlara anlatmak, içimi dökmek, deli olmadığımı, evli bir adama aşık olduğum için korkunç biri olmadığımı, kötü biri olmadığımı hissetmek istiyordum.

Onun yerine Mateo'yu buldum. Dışarıda, verandada hasır sandalyelerde oturup kâğıt oynayan bir grup insan vardı. Oyunlar çok fazla planlama gerektirdiği için ders dışı etkinlikler bu gece için iptal edilmişti, bu yüzden bar açıktı ve herkes kendi cihazlarında oldukça özgürdü.

Mateo oradaydı ve Wayne ile birlikte yüksek sesle gülüyordu. Her ikisinin de yanakları kırmızıya boyanmıştı. Şimdiden sarhoş olmuşlardı ve yemek sırasında her ikisinin de tüm masaları dolaşp boş olmayan şarap şişelerini topladıklarını hatırladım, tıpkı bir düğün davetindeki holiganlar gibi.

Angel, Sammy, Becca, Eduardo, Manuel, Ricardo, Polly ve Kurbağacık Carlos ellerinde içkileriyle oradaydı. Yağmur dinmiş ve hava çimenlerden yükselen nemle ıslanmıştı. Gökyüzü her geçen an daha da berraklaşıyor, bulutlar parlak gibbous ayının yanından geçip gidiyordu.

"Vera!" Wayne bana bağırdı. "Siz Kanadalılar futbol oynuyorsunuz, değil mi?"

Mateo'ya şüpheyile bakmaktan kendimi alamadım. "Evet, bazıları öyle. Neden?"

"Gelecek hafta bir futbol maçı yapacağız, Anglolar İspanyollara karşı." Koca parmağını Mateo'ya doğru salladı. "Sırf onun takımında olabilmek için İspanyol gibi davranacağım."

Hasır bir sandalye çektim ve yere çöktüm. "Kulağa eğlenceli geliyor ama beni sayma."

"Hadi ama Vera," diye yüksek sesle yakındı Sammy. "Eğer ben yapıyorsam, sen de yapıyorsundur. Senin bacakların benimkilerden çok daha uzun."

Bu doğru olabilirdi ama daha uzun bacaklara sahip olmak, onlara takılmak için daha fazla fırsat anlamına geliyordu.

"Bacakların da bir o kadar uzun," dedi Froggy Carlos ona şehvetli bir göz kırpışla, "eğer o *seksi* topuklularla oynarsan."

Sammy onun sözlerine güldü ve ciyakladı, ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Çok kısa bir süre Mateo'nun bakışlarını yakaladım.

Ayağa kalktı ve sandalyemin yanında durup parmak uçlarını omzuma koydu. "Gel, sana bir içki ısmarlayayım."

"Daha yeni oturdum," diye inledim. "Bunun için çalışmalısın."

Hayır demek istedim. Ama diyemedim. Ona, karanlık, ısıltılı gözlerine baktım ve yerimden kalkıp onu bara kadar takip ettiğimi hissettim. Claudia ya da Becca ile konuşmanın başka bir günü bekleyebileceğini tahmin ettim. Yine de güzel bir fikirdi.

Bilgisayar başında olan birkaç kişinin yanından geçip bara doğru yürüdük. Mateo bize iki bira sipariş ederken ben bara yaslandım, parmaklarım serin bakır kapağın üzerinde duruyordu. Vücudu benimkinin hemen yanına bastırılmıştı ve aramızdaki sıcaklığı, belinin ve kalçalarının bana karşı sertliğini hissedebiliyordum.

Derin nefes al, dedim kendime.

"Bundan paçayı kurtaracağını mı sandın?" diye sordu alçak, hırıltılı bir sesle.

Kahretsin. Şimdi ne olacak?

Yutkundum ve isteksizce ona baktım. Yüzü o kadar yakındı ki, geçen hafta boyunca burnumun üzerinde filizlenen çilleri sayabileceğini biliyordum. Kokusu beni tahrik ediyor, içimde yapış yapış bir his uyandırıyor, şehveti eritiyordu.

"Neyden kurtulacaksın?" Fısıldadım.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme verdi. "Gün neredeyse bitmek üzere ve ben sana sorumu sormadım."

Oh. *Bu*. Tanrım, ciddi mi? Dün olanlardan sonra mı?

"Daha eğlenceli olacağına söz veriyorum," dedi beni okuyarak. Bu konuda iyiydi.

"Peki," dedim, bana bir şey sormak için beni aramasından heyecanlanmamış gibi davranarak. Beni düşünüyor olması beni bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi mutlu etmemişti.

İçkilerimizin parasını öderken -oraya geldiğimden beri hesabıma neredeyse hiç ekleme yapmamıştım- o anın avantajını kullanarak ona doğru eğildim. Bu gece üzerinde siyah ipek bir gömlek ve vücuduna tam oturan siyah bir pantolon vardı. Bir süre önce yaptığım panter benzetmesi tüm hızıyla geri dönmüştü. Şık, esmer ve kendinden emin bir hali vardı.

"Dün gece harika bir iş çıkardın," dedim ona. "Senin skecin en komiği idi."

Mateo'nun grubunun tamamı erkekti, bu yüzden sahte bir İspanya Güzeli yarışması yapmaya karar verdiler. Bu da hepsinin drag kıyafeti giymesi anlamına geliyordu. Mateo, sarışın bir peruk, ruj ve tüylü bir boa ile bile aralarında açık ara en erkeksi olanıydı.

"Çekici bir kadın olduğumu mu düşündün?" diye sordu bana biramı uzatırken.

Bunun için ona teşekkür ettim ve sonra "Hayır, sen gördüğüm en kıllı kadındın" dedim.

Bana çarpık bir gülümseme verdi ve birasının boynunu benimkiyle tokuşturdu. "Bir kadın olmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum. Sen çok... karmaşıksın."

"Öyle miyiz?" Şüpheli bir şekilde sordum.

Başını salladı ve elini sırtımın küçük kısmına koydu, bu giderek daha fazla yaptığı bir şeydi. Doğrulup beni bardan dışarı çıkarmasına izin vermeden önce bir an için onun içinde eridiğimi hissettim. Şu anda devam etmekte olan içki oyununu durdurmak yerine, elini orada tuttu ve bizi kulübeler arasında eğimli patikaya doğru götürdü.

Gece artık karanlıktı, yıldızlar berrak ve parlıyordu. Başımı arkaya yasladığımda Draco, Arcturus ve Büyük Ayı'yı görebiliyordum, bu kadife gecede elmas dizileri gibi.

"Bu gece yıldızları görebileceğimizi umuyordum," dedi Mateo. "Gel, ışıklardan uzaklaşalım."

Işıklardan uzaklaşmak mı? Neden?

Vücudum bilinmezlikle ürperdi ve hemen kafamın içinde küçük bir çıldırma yaşamaya başladım. Ya Mateo beni öpmek isterse? Ne yapardım? Yani onu geri öpemezdim, bu yanlış olurdu. Ama doğru dışında bir şey hissettirecekse lanet olsun.

Bedenimle zihnimi karşı karşıya getiren savaşlarda hiçbir zaman çok iyi olmadım.

Vücudum neredeyse her zaman kazanırdı.

Beni Angel'ın içki oyunu sırasında sarhoş bir şekilde "bok kafa!" diye bağırdığı verandadan alıp kulübeme doğru götürdü. Bir an için beni üst kata, odama, yatağıma götüreceğini sandım ama beni alçak taş duvarın yanında durdurdu ve eliyle duvarın üstünü sıvazladı.

Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilemiyordum. Öyle ya da böyle, en iyisi buydu. Üst kattaki ışıktan Sara'nın evde olduğunu görebiliyordum ve

Jorge ve oda arkadaşının gölgeleri alt katta. Burada hiçbir şey gizli kalmazdı.

Ben zıplayarak duvara çıktım, o da hemen yanıma oturdu, uzun, futbolcu bacakları duvardan sarkıyordu. Onları salladı, topuklarının arkası hafifçe duvara çarptı. Biraz sarhoş olduğunu unutmuştum.

Birasından bir yudum almadan önce bana "İlk haftan nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzel," dedim, ne kadar yakın oturduğumuzun, kalçalarımızın birbirine değdiğinin o kadar farkındaydım ki. Bacağı her sallandığında benimkini de sallıyordu. "Senin mi?"

"Konuşmaktan yoruldu," dedi. "Boğazım ağrıyor. Her gece yatmadan önce yaşlı bir adam gibi ballı çay içiyorum."

Dirseğimle onu şakacı bir şekilde dürttüm. "Sen yaşlı bir adamsın." O da beni dürttü. "Bu yeni bir şey."

Başımı eğdim ve merakla ona baktım. "Neymiş o?"

"Sen, bana dokunuyorsun," dedi.

"Sana dokunmak mı?"

"Evet," dedi ciddiyetle. "Diğer herkese dokunduğun gibi."

Yanaklarımın kızardığını hissettim ama hâlâ neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Angel, Eduardo, Ricardo," diye sıraladı. "Onlara dokunuyorsun, onları öpüyorsun, merhaba ve hoşça kal ve seni güldürdüklerinde. Bunun gibi." İri elini kalçamın üzerine koydu. Tepki olarak gözlerim büyüdü. Hareket edemedim. "Ya da bunun gibi," dedi aynı elini omzuma koyarken. Sıcaklığı çıplak omuzlarımı kavradı ve tüm vücuduma yayıldı.

Oh, Tanrım.

Nefesimi içime çektim ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Bunu herkese yaparım. Ben böyleyim işte. Otomatik bir şey." Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman farkına bile varmıyorum ama kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı, bana yakın olan birine sık sık dokunuyorum.

Birasından bir yudum aldı ve elindeki şişeye baktı. "Bana dokunamazsın."

O da fark etti.

"Şey... sen evlisin," dedim düzensiz bir şekilde, kalbimin yavaşlamasını dileyerek, gecenin karanlığında bile kendimi tamamen açıkta hissederek.

"Ve birçoğu da öyle." "Bu

uygunsuz olurdu..."

"Nereden biliyorsun? Bu uygunsuz mu?"

Elini tuttu ve her seferinde çok yavaşça, çok nazikçe yüzümden bir tutam saçı alıp kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Parmak uçları, tenime sırlarını söyleyen fısıltılar gibiydi. Bu dokunuş karşısında gözlerimi kapattım, omurgamdan aşağı indiğini ve beni yıldız ışığıyla yıkadığını hissettim.

Nasıl konuşacağımı hatırlayamıyordum. Kendimi güzel bir uyuşturucu almış gibi hissediyordum, soğuk bir günde sıcak güneşin verdiği ürperti gibi. "Hayır," demeyi başardım, sesim bir kırıntıdan öteye geçmiyordu. Neredeyse uçup gittiğini görebiliyordum.

"O zaman sen bana yap," dedi, sesi daha da alçalmıştı. "Ve kararı bana bırak."

Gözlerimi açtım ve korkuyla ona baktım. Yüz hatları ayın gölgesinde çok karanlık ve gizemliydi, aramızdaki gerilim artıyordu.

"Bu iş garipleşmeye başladı," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. "İşte bu yüzden sana dokunmuyorum."

Sırıttı. "Belki bana ne kadar çok dokunursan o kadar az tuhaflaşır. Belki ayak parmaklarımla başlayabilirsin."

Bunun için minnettar olarak küçük bir kahkaha attım. "Sen tam bir ucubesin."

Omuz silkti ve birasının kalanını bitirdi. Etrafımızı garip, kalın bir sessizlik sarmıştı. Ona dokunmadığım için incinip incinmediğini merak etmeye başladım. Benden bunu bekleyip beklemediğini merak etmeye başladım. Neden yapmadığımı, neden bu kadar korktuğumu merak etmeye başladım.

Uzandım ve parmaklarımı nazikçe şakağına dokundurdum. Pürüzsüz teninde kaydırdım, ipeksi saç tellerini yakaladım ve kulaklarımın arkasına ittim. Kulak memelerinin uçları o kadar yumuşaktı ki, dudaklarımı ve dilimi onlara dolamamak için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım. Onları ısırmak, dişlerimin arasında hissetmek istedim. Parmaklarımı orada tuttum, şimdi saçlarının lüks hissine nazikçe sokulmuştum.

Gözleri benimkilere kaydı, yanıyordu, için için yanıyordu, sanki ateşte yanıyorlardı ve benim bakışlarım sadece alevleri körüklüyordu. Başka tarafa bakamadım, elimi çekemedim. Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Dolgun dudakları, pembe dilini bir anlığına görebilmem için hafifçe aralandı. İçimdeki sıcaklık bacaklarımın arasında toplanıyor, ihtiyaçlarıma, isteklerime, arzularıma dikkat etmemi talep ediyordu. Hemen orada, o taş duvarın üzerinde ona yaslanmak ve geniş omuzlarını avuçlarımda, sıkı belini kalçalarımın arasında hissetmek istedim.

Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Varlığından hiç haberdar olmadığım ahlak polisi, anlaşılan beynimde bazı gayrimenkulleri ele geçirmişti. Onlar

Bana evli ve biraz sarhoş olduğunu hatırlattı ve lanet bir aşka göre hareket etmekten daha iyisini bilmeliydim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ağzımdan şu sözler döküldü: "Umarım bununla tatmin olursun. Ayak parmaklarına dokunmamın imkanı yok." Sonra bir kahkaha patlattım, yarı sahte yarı deli bir kahkaha.

Mateo birkaç kez gözlerini kırıştırdı, benim Crazyville'e inişim karşısında şok olmuştu. Büyünün bozulmasıyla birlikte kıkırdadı ve bana yine o patentli omuz silkme hareketini yaptı. "Denemeye değerdı, değil mi?"

"Evet," diye kabul ettim ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Peki." Boğazımı temizledim ve odağımı önümüzde uzanan tarlaya çevirdim. "Soru bu muydu?"

"Oh, hayır," dedi. "Bugünkü sorum, sevgili Estrella, dövmelerinle ilgili. Nedir onlar, her biri ne anlama geliyor?"

Rahat bir nefes aldım. Bu soruya alışmıştım. Ayak bileklerimden başladım. Bacağımı yukarı çektim ve kot pantolonumun paçalarını kıvırdım. "Bu benim ilk dövmemdi," dedim ona. "Küçük Prens'teki ayın dövmesi. On dört yaşındayken yaptırmıştım."

"Çok genç," dedi Mateo.

"Evet," dedim ama başka bir yorum yapmadım. Diğer bacağı açtım ve ona ayak bileğinin etrafındaki noktaları gösterdim. "Bu Auriga takımyıldızı." Zar zor görebileceğini bildiğim için gökyüzüne baktım ve başımla ufku işaret ettim. "Tam orada. Şu parlak yıldız, o Capella. Onun bir parçası."

"Dövmelerinizin hepsi yıldız mı?" diye sordu, gözleri bakışlarımı takip ederek. "Çoğu. Sırtımda güneş sistemi var. Boynumda Pegasus, kalçamda Scorpius, kaburgalarımnda İkizler, serseri olarak Cassiopeia damgası."

"Serseri damgası mı?"

"Genç ve aptal olunca böyle oluyor." Sırtımın alt kısmını ittim. "Tam burası."

Ona sağ kolumun iç tarafındaki en yeni dövmemi gösterdim. "Bunu buraya gelmeden önce yaptırdım, Yay burcu... kafataslarıyla birlikte, karışık olsun diye. Sonra omuzlarımda ve göğsümde kayan yıldızlar var, ayrıca hemen altında Oscar Wilde'ın sevdiğim bir sözü var. Pazumda bir denizkızı ve gemi var." Kolumu onun için büküm. "Ve kışımnda bir akçaağaç yaprağı." Biramdan hızlıca bir yudum aldım ve bunu anlamasına izin verdim.

Güldü, kaşları göklere doğru kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Acıdı mı?"

"Hayır. Orada çok fazla yağ var. Boynumun arkasındaki şey acıttı, kaburgalarım da. Ama kığım iyiydi."

"Anlıyorum. Ama birinin suratına kığını dayamak tuhaf olmalı, değil mi?" Ona arsız bir sırıtış attım. "Pek sayılmaz. Güzel bir kığım var."

Birkaç saniye bana baktı, sonra gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. "Daha önce de söylediğim gibi, büyüleyicisin."

Bira şişemin etiketini soymaya başladım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum -cinsel bir hayal kırıklığı yaşadığımı- ama etiket parmaklarıma yapışana kadar durmadım. Yuvarladım ve sonra çimlerin üzerine fırlattım. "Keşke daha fazla insan beni senin kadar büyüleyici bulsa," dedim sessizce.

"Eminim öyledir," dedi kalın bir sesle. "Sana aşık olmamak... imkansız olurdu."

Kalbim durmuş gibiydi, atışın ortasında. Ona açık açık bana aşık olup olmadığını sormayı o kadar çok istiyordum ki. Ama cevaptan korkuyordum. Evet derse kötü, hayır derse kötü olacaktı.

"Sana bir soru sorabileceğimi söylemiştin," diye hatırlattım ona nazıkçe. Başını salladı. "Evet, sordum. Nasıl dersiniz, can kulağıyla dinliyorum."

Birkaç saniye cırcır böceklerini dinledim. "Aileni özleyiyor musun?"

Çenesi hafifçe aşağı kaydı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Ailemi özleyiyor muyum? Elbette özleyorum. Neden sordunuz?"

"Sadece merak ediyorum," dedim. "Çünkü ben benimkini özlemiyorum. Neyin normal olduğunu bilmiyorum."

"Kardeşini özlüyorsun," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Evet. Yine de burada benimle olmasını isterdim."

"Evde olmak istemeden de insanları özleyebilirsiniz. Keşke kızım da burada olsaydı."

Yüzüm yumuşadı. "Öyle mi? Chloe Ann?"

"Evet," dedi içtenlikle. "Burayı çok sevecektir. Hayvanları çok sever. Tarlaları, semiz domuzları ve yolun aşağısındaki atları çok sever. Sen onu çok seversin. O da seni severdi. Sende de aynı macera duygusu var."

Ve şimdi görmezden gelebileceğim sorunun zamanı gelmişti. "Peki ya karın? Onu özleyiyor musun? Burada olmasını ister miydin?"

Gözlerine tereddütlü bir bakış geldi ve dudağını çiğnedi. Sonunda bira şişesini yanına bıraktı ve boş gözlerle ellerine baktı. "Size iyi bir cevap verebilir ve evet diyebilirdim. Ama yalan söylemiş olurum ve

Sana yalan söylemek istemiyorum, Vera." Onu özlemediğinden mi, yoksa burada istemediğinden mi... ya da her ikisinin de aynı şey olup olmadığını merak ederken iç çekti. "Daha önce de söylediğim gibi, kadınlar karmaşıktır. Isabel'le olan ilişkim... karmaşık."

"Peki," dedim biraz beceriksizce, "hangi ilişki karmaşık değildir ki?"

Bana keskin bir bakış attı. "İyi olanlar."

Mesele şu ki, onunla aynı fikirde olmak zorundaydım. Bu yüzden ilişkiye bile girmiyordum. Bam, bam, teşekkür ederim dostum, kalbinin ayaklar altına alınmasından çok daha kolaydı. Yaşadığım son ilişki beni neredeyse paramparça ediyordu. Bir daha o yola girmeme imkan yoktu. Ve ben de yapmadım.

Yine de tüm bunları kendime sakladım ve sadece "Anlıyorum" dedim. Daha fazlasını öğrenmek istediğini hissedebiliyordum ama şu ana kadar aşk hayatım söz konusu bile olmamıştı.

"Vera, Mateo!" Angel'ın bozuk İngilizcesi sözümüzü kesti.

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde elinde bir kadeh şarap ve yüzünde aptal bir gülümsemeyle bize doğru sendeleyerek geldiğini gördük. Beyaz gömleği mor kırmızıyla lekelenmişti.

"Angel," diye onayladı Mateo onu, "g" harfini yumuşak bir şekilde "h" gibi telaffuz ederek.

"Buraya sana bir şey söylemek için gönderildim," dedi Angel, ayaklarının üzerinde biraz sallanarak, ifadesi kesinlikle coşkuluydu. Ancak o zaman avludan gelen yüksek seslerin, müziğin ve kahkahaların farkına vardım. Ben kendi küçük dünyamdayken içki oyunları hızlanmış olmalıydı.

Kendi küçük dünyamız.

"Evet, ne oldu?" Mateo sabırsızlıkla sordu. O da sözünün kesilmesinden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

Angel'ın gözleri düşünceli bir ifadeyle geri döndü ve tırnağını hızla şarap bardağına vurdu. "Sammy..." diye durakladı. "Sammy sana '*amcık*' dememi söyledi. Ve eğer söylersem, bana kendi amını gösterecekti!"

Sonra muzip bir kıkırdamayla yere yığıldı, topuklarının üzerinde döndü ve avluya kadar koştu, şarabı her yere dökülmeye devam ediyordu. Uzakta bir kahkaha korusu patladı, herkes Angel'ın cesaretini komik buluyordu.

Mateo'ya baktım, kaşlarım çatıktı. "Vay be, siz İspanyollar her geçen gün daha da yozlaşıyorsunuz. Hiç İngilizce öğrendiniz mi?"

kötü bir kelime değil mi?"

Mateo kıkırdadı ve kendini duvardan aşağı bıraktı. "İspanyolca konuşma fırsatımız olana kadar bekle, sana tüm kötü kelimeleri öğreteceğim."

Yüzüm biraz düştü. "Sen gitmeden önce zaman bulmamız gerekecek. Muhtemelen son gününüze kadar buna müsamaha gösterilmeyecektir."

Gülümsemesi hüzünlüydü. Avucunu uzattı, elimi bekliyordu. "İki haftadan az kaldı," dedi usulca.

Elimi onun elinin içine koydum ve duvardan inmeme yardım etmesine izin verdim. Birlikte karanlıktan aydınlığa çıkana kadar el ele yürüdük. Sonra elimi bıraktı ama elimi sıkmadan önce değil.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

"Vera, kıçını buraya getir!"

Gözlerimi açtım ve koyu renkli ahşap panelli tavana baktım. Açık Fransız kapılarından içeri güneş giriyordu, uykumu bölen her kimse onun bağırırları da öyle.

Birkaç kez göz kırptım ve yavaşça doğruldum. Kanepede sızmıştım, SLR fotoğraf makinem karnımın üzerindeydi ve o ana kadar gezide çektiğim tüm fotoğrafları gözden geçiriyordum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğle yemeğinden biraz erken çıkmıştım, biraz daha fazla uyuyabilmek umuduyla.

Mateo ve ben derme çatma partiye katılmak için geri döndükten sonra, evime dönmek istemeden önce sadece yirmi dakika kadar kaldım. Cehennem gibi azgındım ve Mateo'ya bir bira daha içerken bakmak, saçlarının ellerime ne kadar yumuşak hissettiğini bilmek benim için mutlak bir işkenceydi. Doğruca odama geri döndüm, kapıyı kilitledim ve vibratörümü çıkardım. Normalde ellerim işe yarardı ama hayal ettiğim şey için değil.

Ne yazık ki, arka arkaya beş orgazmdan sonra bile, Mateo'nun içime girdiğini, mastürbasyon yaptığını, üzerime indiğini hayal ederek, hala umutsuzca arzuladığım huzuru bulamamıştım. Bütün gece dönüp durdum ve sabah seanslarında neredeyse uyurgezer gibiydim.

Kestirmeden sonra, muhtemelen dışarıda bir holigan bana bağırdığı için hala o kadar dinç değildim. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve sonra ayağa kalktım. Kendimi demir parmaklıklara attım ve "NE?!" diye bağırdım, saçlarım bir aslan yelesi gibi etrafımda uçuşuyordu.

Aşağıda ve karşımda, yemekhanenin bahçesinde bir düzine kadar insan toplanmıştı.

Mateo'nun grubun yan tarafında durduğunu görebiliyordum, kot pantolon, tişört ve koşu ayakkabısı gibi görünen bir şey giymişti. Tanrım, görünürde şık bir takım elbise yoktu!

Grubun en önünde, gülünç derecede dar bir şort, diz üstü çoraplar giymiş ve kolunun altında bir futbol topu olan Eduardo vardı. "Bunu eşitlemek için bir Anglo'ya daha ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Bu insanlar sadece her gün biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu değil, aynı zamanda çoğu spordan nefret ettiğimi de fark etmediler mi? Bana tenis oynayın, kayak yapın, ata binin ama beni asla lanet olası bir takım sporuna yazdırmayın.

Ayrıca Mateo da oradaydı ve orman yeşili tişörtü vücudunun üst kısmının V şeklini, bronzlaşmış kollarının gücünü gösteriyordu ve kot pantolonu seksi mekanik bir şekilde gerçekten yıpranmış görünüyordu. Kıçını göremiyordum ama harika görüldüğünü biliyordum.

Belki de çılgın libidonuzdan kurtulursunuz, diye düşündüm kendi kendime, yeniden ateşlenip rahatsız olurken. Ya yardımcı olacaktı ya da daha da kötüleştirecekti. Görünüşe göre buradayken gerçekten kazanamazdım.

Kendi kendime homurdanarak odama çekildim ve kıçımı güzel gösterdiğini bildiğim bir çift jean şort ve Chuck Taylors ayakkabılarımı giydim. En iyi futbol ayakkabısı değildi ama idare ederdi. Lavaboda hızlıca bir bardak su içtim ve sonra onlara katılmak için merdivenlerden aşağı koştum.

"Tamam," dedim ellerimi havada sallayarak. "Ben buradayım, ben buradayım."

Hemen Anglo'nun yanına çekilmeden önce Mateo ile kısa bir süre göz teması kurdum. En azından arkasını dönüp takımına katıldığını görebildim ve evet, o kot pantolonun içinde sıkı kıçının lezzetli bir şekilde ısırılabilir görüldüğünü kanıtladım. Lanet olsun.

"Vera!" Lauren tersledi.

Harika, o buradaydı. Yavaşça arkamı döndüm ve ona ters ters baktım.

Parıltılı gözlüklerinin ardından öfkeyle göğüslerime bakmaya başlamıştı bile. Yine American Apparel marka bir üst giydiğim için miydi? Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum.

"Sporcu sütyeni ya da spora daha uygun bir şey giymen gerekmiyor mu?" dedi.

Bir şekilde hem kaşlarımı kaldırdım *hem* de gözlerimi kısıtım. "Affedersiniz?"

Bu bluzun teni gösterdiğine eminim ama çoğu gömleğim gösteriyordu. Ne zaman dekolte polisi oldu? Feminist olması gerekmiyor muydu?

Wayne öne çıktı, tepeden tırnağa ilk kez kullanılıyormuş gibi görünen Nike kıyafetlerini giymişti. Göğüslerime bakmamak için kendini zor tutuyordu. "Takım kaptanı olarak, Vera'nın giydiği şeyin iyi olduğunu söylüyorum."

"Sen de mi?" Lauren alay ederek ona baktı, bu bana *The Exorcist* filmindeki Linda Blair'in kafasını çevirdiği *anı* hatırlattı. "Siz evli erkeklerin nesi var böyle? Evlilik yeminlerinin kutsallığı artık hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Wayne'in yüz ifadesi azarlanmış bir çocuğunkine dönüştü. "Pardon?"

Tyler onun omzuna rahatlatıcı bir el koyarak, "Lauren'a katılmak zorundayım," dedi. "Üstünüz dikkat dağıtıcı."

"Kapa çeneni, seni Brony," dedim. Wayne'in "Brony ne demek?" diye fısıldadığını duyduğumda dehşete düşmüş görünüyordu.

Polly her iki bacağının üzerinde ileri geri zıplayarak, "Haydi çocuklar," diye uyardı. Dar bir tişört giymesine rağmen sahte göğüsleri hâlâ sallanıyordu ama Lauren ona dışarı çıkmasını işaret etmiyordu. "Bu sadece aptal bir futbol maçı. Sadece oynayalım. Kimin ne giydiği kimin umurunda, ben o lanet yemeği istiyorum."

Görünüşe göre gelecek hafta maçı hangi takım kazanırsa kazansın, sanki bir reality şovda bölüm kazananlarıymışız gibi, şehir dışında şık bir restoranda akşam yemeğine davet edilecekti. Sorun şu ki, bu insanlardan bazılarıyla bir akşam yemeği daha geçirmek istemiyordum. Eğer tek başıma bir akşam yemeği kazanırsam, evet, *bu* bir ödül olurdu.

"Akşam yemeği için duyalım!" Wayne bağırıyordu ve ellerini çırpıyordu, Lauren'la her ne halt oluyorsa ondan kurtulduğu için mutluydu. "Tamam takım. Gidelim, gidelim." Toplanıp yerlerini almaları için herkesi yanına çağırırken ben de uzanıp Lauren'ın omzunu tuttum.

Biraz zor.

"Benimle derdin ne senin?" Yüzünü bana dönmesi için onu çevirirken fısıldadım. Cidden, ondan ve onun iğneleyici, nefret dolu tavırlarından bıkmıştım. Las Palabras'a gölge düşüren neredeyse tek şey oydu.

Yakınına eğildi. İyi kokmuyordu. "Senden hoşlanmıyorum," diye bağırıyordu, gözleri kocaman ve parlaktı, sanki bana saldıracaktı gibiydi.

"Neden?" diye sordum. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Evet, yaptın. Tüm kadın cinsiyetine bir şey yaptın." Aman Tanrım, bu ne lan?

"İstediklerini elde etmek için seksi kullanan kadınlardan hoşlanmıyorum. Kadınlar bundan daha iyidir."

"Ne seksi?" Şaşkın, kızgın ve bir sürü şeyle sordum. "Seks yapmıyorum."

Gözlerini devirdi. "Karısının her şeyi öğrenebileceğini biliyorsun."

"Öğrenecek bir şey yok!" Ona bağırırdım. Şimdiye kadar oldukça Görünüşe göre çimenlerin köşesinde küçük bir savaş veriyorduk ve ekibimizin geri kalanı sabırsızlıkla bizi izliyordu. Neyse ki İspanyollar daha uzaktaydı ve Mateo bunların hiçbirini fark etmiyordu.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun," dedi. "Ama senin gibi kızlar tanıyorum.

Hayatımı her gün daha da zorlaştırıyorsun."

"Hiç durup düşündün mü?" dedim parmağımı yüzüne doğru sallayarak. hayatınızı kendiniz için daha da zorlaştırıyorsunuz?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır," dedim tam o sırada Lauren'ın omzunun arkasından baktım ve Sammy'nin futbol topunu bize doğru tekmelediğini gördüm. Lauren'dan bir adım geri çekildim ve futbol topunun kafasının arkasına çarpmasını izledim. "Hiçbir fikrin yok."

Lauren haykırdı, gözlükleri yüzünden düşüp çimlerin üzerine düştü.

"Kafalar yukarı!" Sammy yüzünde bir sırıtişla bağırdı.

Lauren'ı gözlüklerini alması için bıraktım ve göğüs dekoltesine aldırmadan takıma katılmak için koştum.

Lauren'la yaşanan küçük kargaşadan sonra oyunun geri kalanı oldukça sorunsuz geçti. Sadece bir antrenman maçı olması gerekse de Jerry hakemlik yapıyordu ve oyuna o kadar kaptırmıştı ki herkesin günün ilk iş seansını iptal edip onun yerine oyuna devam etmeye karar verdi. Oynamayan herkes hasır sandalyelerini çekip kenardan maçı izledi.

Keşke ben de öyle yapabilseydim, onun yerine Wayne beni kaleye geçirene kadar bir ileri bir geri koşup her şeyi berbat ediyordum. İspanyol tarafında olsaydınız bu iyi bir iş olabilirdi, çünkü Angloların hiçbiri kaleye yaklaşmıyordu bile.

Ve İspanyol takımında Mateo vardı.

Ve Mateo bir futbol tanrısıydı.

Kalede olmanın tek iyi yanı, sahayı (yani çimleri) ve topu çok net görebiliyor olmamdı ve top neredeyse Mateo da oradaydı. Bir grup ilkokul öğrencisi gibi çimlerin üzerinde oynamamıza, kale direklerinin iki turuncu trafik konisinden başka bir şey olmamasına ve Mateo'nun kot pantolonla oynamasına rağmen, bir dansçı zarafetiyle hareket ediyor, Madrid için oynayan stadyumdaymış gibi vuruşlar ve oyunlar yapıyordu. Herkes hayranlık içindeydi, ciddi bir şekilde oynamaktan çok onu izliyordu. Ve Kimsenin umurunda değildi, çünkü bu her gün göremeyeceğiniz bir şeydi.

Tüm bu deneyimle ilgili en şaşırtıcı şey Mateo'nun yüzündeki ifadeydi. Hiç beklemediğiniz muhteşem bir gün doğumu gibi sürekli aydınlanıyordu. Ben de bazen o bakışı yakalıyordum.

ama Mateo çoğunlukla çekici, esprili, rahat ve mesafeli biriydi. İş adamı dış görünüşünün altında her zaman bir kenar, bir karanlık vardı. Ama burada, sahada, topun ayaklarıyla dans edişi, esnek vücudunun karmaşık bir dansın içindeymiş gibi hareket edişi, sanki yeniden canlanmış gibiydi.

Ve belki de uygunsuz bir şekilde, kalbim onun için biraz sıkıştı. Size keyif vermeyen başka bir şey için sevdiğiniz işi bırakmak kolay olamazdı.

İronik bir şekilde, Mateo her zaman düşünceli ve düşünceli olmasına rağmen, sahada bunların hiçbirini göstermedi. Top tekrar ayağına gelsin diye insanların arasından geçer, özür dilemeden onları devirirdi. Ve kaleci olarak bana karşı hiç taviz vermedi. Kafamı koparmaya çalışır gibi topa vurdu.

Bu nedenle, topa sıçramak için çok zaman harcadım ama zamanlamamın biraz yanlış olduğundan emin oldum, böylece top asla benimle çarpışmadı.

Çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordum ama aslında Mateo'nun her golü bilerek atmasına izin veriyordum. Her golden sonra gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki içimi ısıtıyordu ve ayrıca bunun karşılığında morarmamın imkanı yoktu. Denesem bile onu durduramazdım. Doğal olarak İspanyollar maçı kazandı (bir antrenman maçı için çok fazla) ve Jerry hepimize gelecek hafta Acantilado'daki okulun sahasında resmi b i r maçı yapabileceğimize dair söz verdi. En azından gol

yazılar daha büyük olurdu.

Her şey bittiğinde Mateo'yla konuşmak istedim ama şu anda etrafında bir insan kalabalığı vardı. Acaba bu ona kendini eski günlerdeki gibi mi hissettiriyordu?

İyi de oldu. Oyun kafamı boşaltmak ya da cinsel ya-yalarımı dışarı çıkarmak için hiçbir şey yapmadı. Sırada Claudia ile bir iş görüşmem vardı ve herhangi bir toplantı yapmayacağımıza emindim.

"Harika bir maçı," dedi Claudia, elinde dosyayla yanıma gelerek. Oturup izlemeyi tercih etmişti, ki bu daha akıllıca bir seçimdi. "Röportajı mı yoksa telefon görüşmesini mi yapmak istiyorsun?"

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedim. "Evinde hiç bira var mı? Ya da şarap?"

Kaşlarını çattı. "Şarabım var." "Bu iş görür. Hadi gidelim."

Dakikalar sonra kanepesinde oturmuş, birer kadeh şarap içiyorduk. Ben ona kaldırmasını söyleyene kadar dosyayı karıştırmaya devam etti, ona ihtiyacımız olmayacaktı.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim. "İş hakkında değil."

"Tamam, evet." Biraz rahatlamış görünüyordu - seanslar günün en zor kısımlarıydı. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Başımı salladım ve oda arkadaşı Polly'nin kapısına bakmak için başımı çevirdim. Kapı açıktı, oda boştu.

"Burada değil," dedi Claudia. "Sorun nedir, Vera?"

İçimi çektim ve şarabı bardağın içinde döndürdüm. "Gerçekten hiçbir şey. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım var ve sen çok açık fikirli görünüyorsun, belki beni anlarsın."

"Ben Lauren değilim," dedi ciddi bir şekilde.

"Hayır, değilsin." Bacaklarımı altıma katladım, kalçalarım kanepeye yapıştı. Burası her geçen gün daha da ısınıyor, tenim daha da bronzlaşıyordu. "Geçen hafta Becca'yla konuştum ve buranın insanları... aşık etmenin bir yolu olduğunu söyledi. Ya da en azından birlikte yatağa düşmek." Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi, kahverengi gözleri dans ediyordu. "Oh, Evet, bunun doğru olduğunu görebiliyorum."

"Gerçekten mi?" Merakla sordum. "Bu şimdiye kadar başına geldi mi?"

Yüzü kızardı ve yere bakarak utangaç bir şekilde gülümsedi. Oh, ne kadar ilginç.

"Kim?" Ben kışkırttım.

Dudağını ısırды ve utangaç bir şekilde gözlerime baktı. "Ricardo."

"Ricardo!" diye bağırdım. Ricardo çok uzun boyluydu, yirmili yaşların ortasındaydı, büyük bir roman burnu ve küt kesimi vardı, ama çok sevimliydi. Yine de beni şaşırtmıştı. "Ben Eduardo sanırdım," dedim ona.

Yanaklarındaki renk derinleşti. "Eduardo'ydu. İkinci gece. Sadece öpüştük, o yüzden... Ama şu anda Polly ile birlikte."

"Becca'yla gider diye düşünmüştüm. Polly'nin erkek arkadaşı yok mu?"

Claudia omuz silkti ve sarı tişörtünü aşağı çekti. "Benim sorunum değil. Eduardo iyi ama Ricardo *gerçekten* iyi."

"Nasıl oldu bu?" Pis detayları öğrenmek istercesine sordum.

Utangaçtı. "Genelde olduğu gibi."

"İlk hamleyi sen mi yaptın?" Bir omuz

silkme daha. "Neden olmasın?"

Yemin ederim, omuz silkmek ve "neden olmasın?" demek İspanyol'un her şeye verdiği cevaptı.

"O zaman sana birinden hoşlandığımı söylemek güvenli ve biraz da sıkıcı görünüyor."

Kaşları yukarı kalktı. "Mateo dışında mı?"

"Ne?"

"Mateo ile yatıyorsun, değil mi?" "NE?!"

"Hayır mı?"

"Hayır!" Dehşete düşmüş bir halde haykırdım. "Neden herkes böyle düşünüyor?" "Çünkü her zaman birliktesiniz," dedi basitçe. Bir yudum aldı

Şarap. "Aranızdaki çekim çok açık. Bu yüzden birlikte yatıyor olmalısınız diye düşündüm."

"O evli!"

"Evet, ama sen değilsin."

Başımı kararlılıkla salladım. "Bu yanlış. Diğer kadın olmak istemiyorum. Babamın başka bir kadın için gittiğini gördüm, kızına bunu yaşatamam," dedim. "Ya da karısına," diye hızla ekledim.

"Bu başka birine karşı bir şeyler hissedemeyeceğin anlamına gelmez." "Evet, bu anlama geliyor."

"Belki de birlikte olmanız gerekiyordur."

"Birlikte değiliz! Birlikte bile değiliz. Sadece arkadaşız. Bu konuda hiçbir şey yapmadım ve şu ana kadar duygularım tamamen tek taraflı."

Claudia koltuktan kalktı ve kot pantolonunun ön cebinden bir paket sigara çıkardı. "Eğer tek taraflı olduğunu düşünüyorsan, sana nasıl baktığını görmemişsin demektir."

Küçük verandasına doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. Ayağa kalktım ve peşinden fırladım, sinirlerim heyecanla dans ediyordu.

"Ne demek istiyorsun, bana bakışı?" Etrafta beni dinleyen birileri olabilir diye sesimi alçaltarak sordum. Kendimi duvarlardan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Ben otururken kül tablasını ona doğru kaydırdı. "Sen görmüyorsun. Ama ben görüyorum. Sanırım herkes görüyor. Sana sanki... sanki en sevdiğin yiyecekmişsin gibi bakıyor."

"En sevdiğin yemek?"

Sigarasını yaktı. "Evet. Sen onun dünyadaki en sevdiğin yemek gibisin. Sana sahip olmak, seni yemek, seni yutmak istiyor. Hep seni düşünüyor."

seni arzuluyor. Ama şu ya da bu nedenle size sahip olamıyor. Belki de midesini bozuyorsun. Belki de diyet yapıyordur, değil mi? Tek istediği tadına bakmak ama ona bile sahip olamıyor. Size böyle bakıyor."

Dumanının bir kısmı yüzüme üflenirken orada öylece oturdum. Mateo bana böyle mi bakıyordu? Beni yemek ister gibi mi? Benim de ona böyle baktığımdan oldukça emindim. Daha dün gece kulak memelerini kemirmeyi düşünüyordum.

"Ve evet," dedi bana doğru eğilerek, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "sen de ona öyle bakıyorsun." Harika, bir zihin okuyucu. "Ama bu konuda daha inceliklisin. Herkesin bilmesine izin vermemeye çalışıyorsun. Ama biz biliyoruz."

"Bilinecek bir şey yok," diye hatırlattım ona, vurgulamak için parmağımla masayı dürterek. "Birlikte yatmıyoruz. O evli. Ona aşığım. Hepsi bu. Hikyenin sonu."

"Aşk mı?" diye sordu. "Vera, bence sen ona aşıksın."

Hayatta olmaz. Aşk değil. Bu benimle olmadı, asla ve şimdi de değil.

"Bir haftada aşık olamazsın," dedim ona hararetle.

"Bir saniyede aşık olabilirsin," dedi parmaklarını şıklatarak. "Kalbin zamana saygısı yoktur."

Claudia bana eski erkek arkadaşından ve ilk görüşte nasıl aşık olduklarından bahsettikten sonra konuyu Ricardo'ya ve onun maceralarına getirdi. Tam o anda onu çok kıskandım. Ricardo'ya yaltaklanabilir, onu pebilir, becerebilirdi ve kimse gözünü bile kırpmazdı. Birlikte olmalarında bir sakınca yoktu. Yasak değildi.

şarabın geri kalanını yudumladım ve dairesinden ayrıldım, bir sonraki bire bir görüşmem için Cristina ile buluşmak üzere resepsiyona geri döndüm, aklım, kalbim ve hormonlarım her yerde. Bir de baktım ki Mateo yolda bana doğru yürüyor.

Telefonda gülümsüyordu.

Gömleğini çıkarıp omzuna atmış, çıplak göğsünü, karın kaslarını ve kollarını ortaya çıkarmıştı.

Vay anasını.

Bir an için zamanın durduğundan emin oldum. Ya da belki de vücudumdaki her bir sinir, hücre, damar, kemik, kas ben onu içime çekerken yavaşladı.

Kalın damarlı n kollarından yontulmuş omuzlarına, özenle kesilmiş göğüs kollarıyla dolu geniş göğsünden altılı karın kaslarına kadar, bir erkekte gördüğüm en iyi vücuda sahipti. K11n1 çok iyi koruyordu,

Her şeyden çok genç bir sporcuya benziyordu. David Beckham'la düşündüğümde daha fazla ortak yönleri vardı ama David'in ten rengi o kadar büyüleyici değildi. Mateo'nun rengi inanılmazdı, çok güzeldi, her yerini kaplayan bu koyu altın bronzluk. Ona dokunmayı, tenindeki ter parıltısını yalamayı o kadar çok istiyordum ki. Bahse girerim tadı zafer gibiydi.

Claudia'nın *beni* tatmak istediğini söylediği adamın bu olduğunu düşündüm. Ona gerçekten inanmak istedim.

Bu sırada ben orada öylece duruyordum, sanki bir su birikintisi içinde eriyordum. O yanımdan geçerken ağzımı kapattım ve telefonda "Hayır, mi tesorito, kolay oldu, kendimi sakatlamadım" dediğini duydum. Işıl ışıl parlıyordu, karısıyla maç hakkında konuşuyordu. *Tesorito*'suna. Ve ilişkilerine karmaşık mı diyordu? *Bu* karmaşıktı.

Onaylarcasına bana göz kırptı, gülümsemesi daha da genişledi. Ben de gülümsemeye çalıştım ama olmadı. Kendimi aptal, budala ve garip bir şekilde reddedilmiş hissederek ona bakakaldım. Mükemmel bir dünyada onun en sevdiği yemek ben olabilirdim ama yine de her gün ona sunulan şey bu değildi. Arkamı döndüm ve tepeden aşağı yürüdüm, kalbim bir iğne yastığı gibi hissediyordu.

"Vera!" Arkamdan seslendiğini duydum. Durdum ve endişeyle omzumun üzerinden baktım. Telefonun ahizesini göğsüne dayamış, bana sırtıyordu. "Sana bir soru sormam gerekiyor."

"Ne?" Çabuk olmasını umarak cevap verdim.

"Burada en sevdiğin İspanyol kim?"

Ciddi misin?

Yine de ona yalan söyleyemezdim.

"Sen," dedim, ondan çok kendime. Sonra arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

On Birinci Bölüm

Lauren'ın sözlü saldırıları, Claudia ile konuşmam ve üstsüz Mateo ile karşılaşmam kafamda ve kalbimde tam bir sayı yaptı. Sonraki dört gün bir blender gibi geçti, beni sarstı, duygularımı an be an değiştirdi. Sıcak hava dalgasının bölgeyi aniden etkisi altına alması ve terin düşüncelerimi sulandırması da yardımcı olmadı.

Mesele şu ki, ben aşk yapmadım. Bana göre değildi. Bu yüzden kimseyle çıkmadım, sadece biraz stres atmak ya da eğlenmek istediğimde birileriyle yattım. Karmaşık ilişkilere katlanacak ya da birinin üzerine basması için kalbimi ve ruhumu ortaya koyacak vaktim yoktu. Aşk uzayın derinliklerinden daha korkutucuydu.

İşte bu yüzden aşık olamayacağımı biliyordum. Mateo'ya sadece *şehvet* duyuyordum ve bu genellikle iyiydi, tamamen normaldi. Ama şimdi her şey karmakarışık görünüyordu. Kafamı bir türlü toparlayamıyordum ve ne zaman "şu andan itibaren ondan etkilenmeyeceğim" ya da "şu andan itibaren onunla konuşmayacağım" gibi yeni bir strateji seçmeye çalışsam, bir şey ortaya çıkıyor ve her şeyi sarsıyordu.

Bu şey genellikle Mateo'ydu. Neredeyse her gün etkileşime girmek zorunda kaldığınızda ondan kaçınmak gerçekten zordu ve özellikle de günlük sorusu için hala sizi aradığında zordu.

Ayrıca zordu çünkü ne zaman onunla yürüyüşe çıkmamı, birlikte kahvaltı yapmamı, birlikte İngiliz dedikodu dergilerine bakmamı istese hayır diyemiyordum. Hayır demek istemedim. Yapmamam gerektiğini bilsem de elimden geldiğince onun yanında olmak istiyordum.

Gerçekten, boku yemiştim. Ve doğru şekilde değil.

Öğle yemeğini bitirdikten sonra benden tekrar onunla birlikte uyuklamayı denememi istemesi gibi. İçerideki vantilatörler tam gaz çalışsa bile sıcaklık bunaltıcıydı ve herkes ter yüklü bir kamyonun altında kalmış gibi görünüyordu. Sıcaktan dolayı pek iyi uyuyamamıştım ve ekstra yorgundum. Bu yüzden biraz kestirmek, öyle olmasa bile yapılacak en akıllıca şeymiş gibi geldi.

Dışarıya, verandaya çıktık ve bir kez daha fazladan birkaç koltuk minderini kaparak en son siesta yaptığımız ağacın yanına gitti. Sıcaktan dolayı üzerinde yıpranmış kot pantolonu, Keds ayakkabısı ve

üzerinde soluk vintage desenler olan siyah tişört, son birkaç gündür üniforması gibiydi. Bundan şikayetçi değildim. Mateo'yu sık iş takımları içinde seviyordum ama aynı zamanda onun giyinik, kaba tarzını da seviyordum. İçimde bir his, bu tarzın ona daha yakın olduğunu söylüyordu.

Mateo'yu her şeyiyle seviyordum.

Ama ona *aşık* değildim. Tabii ki aşıktım.

"Yeni bir siesta için hazır mısınız?" diye sordu yere çöküp minderlerden birini başının altına koyarken.

Birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakındım. Masalarda birkaç kişi vardı -Polly ve Eduardo, Sara, Manuel ve Nerea. Sürtük ve Brony hiçbir yerde görünmüyordu.

"Bana katılacak mısınız?"

Ona, altımda yatan uzun bedenine baktım. Gerçekten yapmak istediğim şey onun üzerine çıkıp ellerimi kot pantolonunun içine sokmaktı. Ama bu iffetsiz düşünceleri bir kutuya tıktım.

Yere uzandım ve kendimi rahat ettirdim. Birbirimize ilk seferde olduğumuzdan daha yakın yatıyorduk. Kolumu en ufak bir hareket ettirdiğimde elim onunkine değecekmiş gibi hissediyordum. Bunun bir tesadüf olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" diye sordu rahatça.

"Neden olmasın ki?" Bu gece haftalık partimiz vardı ve bu kez Sara ve Nerea'nın sunduğu, Manuel'in klasik gitar çaldığı bir flamenko dans gösterisi izleyecektik.

"Yorgun görünüyorsun," diye açıkladı. "Ama ben de yorgunum. Genelde Ağustos ayına kadar hava bu kadar sıcak olmaz."

"Bahse girerim deniz kıyısında yaşamak isterdin," dedim. Vancouver'da hava nadiren sıcak ya da soğuk olurdu, çünkü okyanus kıyısındaydık.

"Evet," dedi. "Ama Barselona'da bir dairem var, o yüzden hafta sonları gitmeye çalışıyorum."

Vay canına. İşte bu harika olurdu. Eminim çok da güzel bir yerdir. Zihnimde hemen geniş bir altın kumsala bakan, tereyağı rengine Dali benzeri bir dış cephe canlandı. Mateo oradaydı, bir balkonda duruyordu, şeffaf perdeler yanından geçip gidiyordu. Zihnimde sadece boxer külot giymişti, üzerinde pelüş bir bornoz yarıya kadar sarkıyordu, okyanus esintisi saçlarını hareket ettiriyordu.

"Bir gün gelip görmelisin," dedi, sesinde hâlâ rahat bir ton vardı. Rüyama girdi ve aniden ben de resmin içindeydim.

Tedirgin bir kahkaha attım ve görüntü kayboldu. "Evet, keşke."

Aramızda sessizlik uğulduyordu. Mateo'nun bir şeyler daha söylemek istediğini hissedebiliyordum ama söylemesini istemiyordum.

"Yani," dedim, üzerinden kayarak. "Son bilmem kaç gün içinde bana en sevdiğim İspanyol'un kim olduğunu, çocukken ilk evcil hayvanımı, en sevdiğim çocukluk anımı, küresel ısınma hakkındaki düşüncelerimi ve Justin Beiber'ın neden var olduğunu sordunuz."

Elini havaya kaldırdı ve parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Ve bana doğal olarak ben olduğumu, Chubb-Chubb adında bir hamster olduğunu, dokuz yaşındayken anne babanın arkadaşlarının teknesiyle yelken gezisine çıktığını, gezegenin kızgın olduğunu ve hepimizin mahvolduğunu düşündüğünü ve Justin Beiber'ın var olduğunu çünkü onun Mesih karşıtı olduğunu ve kimsenin Mesih karşıtının Kanada'dan geldiğinden şüphelenmeyeceğini söyledin. Doğru mu?"

"Kulağa doğru geliyor. Peki bugünün sorusu ne?"

"Hmmm," diye düşündü. Elini tekrar yanına koydu ve serçe parmağı benim serçe parmağımın tam karşısına geldi. Nefesimi tuttum, hareket etmekten korkuyordum, teninin benimkinin üzerindeki hissi kurşundan daha ağır geliyordu. Tek düşünebildiğim buydu. Parmağı benimkinin üzerindeydi. Hareket ettirecek miydi? Ben de benimkini oynatmalı mıydım? Orada öylece uzanıp dokunacak mıydık?

Aman Tanrım, delirmek üzereydim. "Vera?" diye sordu.

Yutkundum. "Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

Sen, sen, sen, hep sen, içimden çığlık attım.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Justin Beiber'ı düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Ne diyordun?" Burnunu sokmayacağını umarak dürttüm. "Bu gece sana sormayı umduğumu söylüyordum."

"Neden bu gece?"

"Çünkü sarhoş olursun."

Kalbim göğsümde güm güm attı. Bu ne anlama geliyordu?

Dikkatli bir nefes aldım. "Nasıl oluyor da ayıkken bana soramıyorsun?"

Omuz silkti ama parmağı hala benimkinin üzerindeydi, beni hapsediyordu. "İnsanlar sarhoş olduklarında doğruyu söylerler. Az ya da çok."

"Peki," dedim cesurca. "O zaman bu gece sarhoş olduğumda sor."

"Soracağım."

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedik. Tek düşündüğüm bana ne soracığıydı, neden sarhoş ve dürüst olmamı istiyordu? Zihnim hızla dönmeye başladı, hamster tekerleği dönerken kalbim umutla doldu. Benden onunla bir ilişki yaşamamı mı isteyecekti?

Hayır. Hayır, bu çok uzak bir ihtimaldi. Claudia'nın söylediklerine rağmen, beni en sevdiği yemek olarak görmüyordu ve görmese bile bir ısırık almazdı.

Tanrım, umarım yapmazdı çünkü karşı koyabileceğimi sanmıyordum.

Sonra ne olacaktı?

Birden korkudan boğulacak gibi oldum, sanki bir el uzandı ve göğsümü iyice kavradı. Bu gece partiye gidemezdin. O koşullara sokulamazdın. Bu sefer kendime güvenmiyordum, pişman olacağım bir şey yapmayacağıma ve incinmeyeceğime güvenmiyordum.

Eğer kalbin zamana saygısı yoksa, benimkinin de acıya saygısı olmazdı.

"Bana yıldızlardan bahset Estrella," dedi aniden, boğazını temizleyerek, kafamdaki panik düşüncelerimi temizliyordum.

Gökyüzüne baktım, bulutların arasından geçmeye çalışan güneşe, bunaltıcı sıcağı kızgın bir yumruk gibi bastıran bulutlara. "Şu anda yıldızları göremezsin."

"Ama yapabiliyormuşsun gibi davranalım," dedi. "Rol yapma konusunda çok iyi olduğumu biliyorum."

Kaşlarımı çattım ve ona bakmak için başımı yana çevirdim. Yüzü gökyüzüne dönüktü, havacı gözlükleri gözlerindeydi, bulutlar gözlerine yansıyor. Burnunun kenarındaki hafif şişlik hoşuma gitmişti, sanki futbol oynarken birine kafa atmış gibi. Muhtemelen öyleydi.

Hava açıksa o gece göreceğimiz takımyıldızlarını söylemeden önce onu bir süre dikkatle izledim.

"Bunları geçen gece gördük," dedi. "Onların hikayelerini dinlemek istiyorum."

Bana Aslan takımyıldızı hakkında bir hikâye anlat."

"Herkül ile olan hikayeyi mi kastediyorsun, yoksa..."

"Hayır," dedi. "Senin uydurduğun bir şey."

"Herkül hikayesinin uydurma olduğundan oldukça eminim."

"Şimdi oyna Vera," dedi, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Benim için."

İçimi çektim ve yapış yapış olmuş yüzümdeki bir tutam saçı savurdum.

"Tamam." Ve sonra Leo hakkında ürkütücü bir şekilde sona eren bir hikaye uydurmaya devam ettim

Disney klasiği *Koyunsu Aslan Lambert'e* benziyor.

Hikâyeyi bitirdiğimde tepkisini görmek için ona baktım. Mışıl mışıl uyuyordu, göğsü inip kalkıyordu.

Mateo beni uyku yardımı olarak mı kullandı? Neden bunu biraz sevimli buldum?

Kendi kendime gülümsedim ve uyurken onu izlemeye devam ettiğim, kıpırdanmaya başlayana kadar güzel, geçici olarak masum yüzüne utanmadan bakmama izin verilen ürkütücü takipçi şeyini yaptım.

Siesta sona ermişti.

Flamenko partisine gitmemeye çalıştım, gerçekten. Hatta yemekten hemen sonra eve koştum, duş aldım ve pijamalarımı giydim, geceye hazırdım. Kararlılığımın test edilmesini istemiyordum. Mateo bana komik ve tamamen masum bir şey soracak olsa bile, bunun bir önemi yoktu. İlişkimizin bu noktasında, sarhoşken onun yanında kendime güvenmiyordum ve herkes izlerken onunla konuşmak bile beni gerçekten geriyordu. Son dört-beş gündür, Claudia onunla yattığımı düşündüğünü söylediğinden beri, herkesin gözlerinin hep üzerimde olduğunu ve beni yargıladığını hissediyordum. Lauren dışında bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyordum ama yine de bir parti çok riskli görünüyordu.

Lauren'ın sözleri de kafamda çınlayıp duruyordu, bana karısının öğreneceğini söylüyordu. Ortada öğrenilecek bir şey olduğunda ne oluyordu? Isabel Casalles'i hiç tanıımıyordum, özellikle de Mateo onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor gibi görüldüğü için, ama hiçbir kadın bir başkasına bunu yapmak istemez. Kimse birinin zina yapmasını istemez.

Kindle'ımla yatağıma henüz yerleşmişim, akşam yemeğindeki şarabın etkisiyle hâlâ biraz sarhoştum ve içine çekildiğim şehir fantezisini okumaya hazırdım ki ön kapı çalındı. Görmezden geldim ama ısrar etti ve sonunda kapımın çalındığını duydum.

Gerçekten daireyi kilitlemeye başlamak gerekiyordu.

"Ne?" Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden bağırdım. Yanıt gelmeyince kapıya gittim ve başımı dışarı çıkaracak kadar açtım.

Claudia, Ricardo, Sammy, Becca ve Dave yüzlerinde sinsî bir gülümsemeyle kapımın önünde toplanmışlardı.

"Ne oluyor be?" Dave'in gözlerinin, herkesin görebildiği kalçalı kısa bacağımin üzerinde gezindiğinin farkındaydım.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyin!"

"Partiye gel!"

"Sonsuza kadar saklanamazsın."

Birden sarhoş seslerinin bombardımanına uğradım. Adamım, önceden başlamış olmalılar.

"Çocuklar!" Onları susturmaya çalışarak bağırdım. "Pijamalarımı giydim, görmüyor musunuz?"

Dave şehvet düşkününü bir sırtışıyla, "Bunu çok iyi görebiliyorum," dedi.

Ona ters ters baktım. "Kapa çeneni."

"Lütfen Vera," dedi Sammy. "Sen partinin hayatısın."

"Hayır, okumuyorum" dedim. "Gerçekten iyi bir kitap okuyorum. Ve dışarısı çok sıcak," diye ekledim güçsüzce.

"Bira da soğuk," dedi Claudia, "ve biz bir kitaptan daha iyi bir arkadaşız."

Hepsine temkinli bir bakış attım. "Bundan emin değilim."

Sammy bana el sallayarak, "Gel bakalım, seni dangalak," dedi. Bu gece minik, yuvarlak bir yaban mersini gibi görünüyordu: Mavi kaşkorse, kısa mavi etek ve mavi süet platform ayakkabılar. Tanrım, benden daha fazla ayakkabı almış olmalıydı. Kendini kanepeye bıraktı ve koltuğu okşadı. "Oy, herkes kışını kaldırıp buraya otursun. Vera partiye gelmeyecekse, biz partiyi Vera'ya getiririz."

Ve her şey böyle başladı. Pes ettim ve bir çift ipli salon pantolonu giydim, ancak sütyenle uğraşmadım. Elbette atletim pembe ve inceydi ve içinden farlarım görünüyordu ama onlar sadece kızdı. Ve Dave. En son birlikte olduğumuzda en azından onları hissettiğinden emin olduğum, yapmacık sırtışı ve dövmeleleriyle Dave. Burada kimi becerdiğini merak ettim kısaca.

Çok geçmeden şaraplar akmaya, biralar açılmaya ve grappa dediğimiz ateş suyu elden ele dolaşmaya başladı. Jerry haftalardır Dave ve diğer birkaç kişiyi Acantilado'ya götürüyordu, böylece erzak ve alkol stoklayabiliyorlardı. Otlakçılık yaptığım için kendimi kötü hissetmeliydim ama hey, teklif ediyorlardı.

Sammy ve Dave iPod'da hangi müziğin çalacağı konusunda savaşıırken (Lana Del Rey VS The Clash), Becca, Claudia, Ricardo ve ben hep birlikte

bir deste kâğıtla "Kings" adlı içki oyununu oynuyordum. Kendimi üniversitedeymişim gibi hissettim -ki bu komikti, çünkü üniversitedeydim. Sadece orada çok fazla arkadaşım yoktu ve UBC kampüsünde hiçbir şeye davet edilmemiştim. Bu grubun etrafında olmak, bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi fark etmemi sağladı.

Yeterince sarhoş olduğumuzda ve Lana'nın müziği çok sıkıcı olduğu için The Clash müzik olarak galip geldiğinde, dans etmeye başladık, dairenin her yerinde zıplıyorduk.

Ve sonra parti büyüdü. İlk başta sadece Sara, Nerea ve Manuel ile birlikte flamenko gösterilerinden sonra kutlama yapmak için eve geliyordu. Yüzüm çıplak ve pijamalarımın olmama rağmen onları hemen bize katılmaya ikna ettik. Sonra Claudia Eduardo'ya mesaj attı, o da Polly ve Jorge ile geldi, ardından Antonio, Wayne, Angel ve Mateo geldi.

Evet. Mateo.

Neden dairemin İspanyol'un güçlerine karşı aşılmaz küçük bir kale olduğunu düşündüm bilmiyorum ama belli ki hazırlıksız bir aptalmışım. Onu beyaz keten gömleği ve siyah elbise pantolonuyla kapıdan içeri girerken gördüğüm anda, gecenin sıcaklığı kollarında ve köprücük kemiğinde parlıyordu, oyunun bittiğini anladım. Sarhoştum ve uygunsuz giyinmişim, o buradaydı ve bu adama aşık olma ihtimalim çok yüksekti.

Ve onun evli olduğunu, benim yaşadığım ülkeden başka bir ülkede başka biriyle bir hayat yaşadığını düşünürsek, kalbimin sadece kırılacağını biliyordum. Kendi payıma düşen erkeklerle yatmışım ama hiçbirini gerçekten önemsememiştim. Bu adamı önemsiyordum, onu arzuluyordum ve eğer onunla yatarsam, içinde bulunduğu durum beni ve inşa etmek için çok çalıştığım tüm savunmamı yok edecekti.

O da beni hemen gördü. Kapıları kapatır kapatmaz gözleri benimkilere dikildi ve beni orada tuttu. İlk defa gözlerindeki istek ve ihtiyacı görebiliyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Kaçmak zorundaydım. Buna bir son vermeliydim. Sammy, Polly ve Claudia'yı geçmeye çalışarak bana doğru yürümeye başladı. Bana dürüstçe cevaplamam gereken sorusunu sormaya geliyordu.

Hızlı hareket etmek zorundaydım.

Elimi uzattım ve yanımda duran Dave'i yakaladım. Kolunu sıktım, ona gülümsedim ve kirpiklerimi kırıştırdım.

Sonra elimi başının arkasına koyup onu kendime çektim ve sertçe öptüm.

Bir an tereddüt etti, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, sonra rahatladı ve beni öpmeye başladı. Hiç de fena değildi -ne yaptığını biliyordu- ve bir hafta önceki anılar beynime üşüştü. Bu sefer o kadar sarhoş olmadığımı biliyordum, ki bu iyi bir şeydi çünkü akıllı ve kontrollü olmam gerekiyordu. Birini unutmak için ne yaptığınızı hatırlayamazken onu unutmak zordur.

Sonunda nefesimi tuttum ve geri çekildim. Parti hâlâ devam ediyordu, insanlar hâlâ gülüyor, konuşuyor ve içkilerini döküyorlardı. Omzumun üzerinden Claudia'yı görebiliyordum, melek gibi yüzünde bir çatık kaşla bize doğru yaklaşıyordu. Benimle konuşmak, Mateo'nun orada olduğunu söylemek istediğini biliyordum. Ama orada olduğunu biliyordum, bu yüzden yaptım. Eğer gördüyse ve umursadıysa, evliydi ve umursamaması gerekirdi. Ve eğer umursamadıysa, o zaman birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir.

Ya da bana öyle söylendi.

Claudia'dan uzaklaştım, Dave'in elini tuttum ve onu yatak odama doğru götürdüm. Kapıyı açmadan önce arkamı dönüp partiye bakma hatasını yaptım. Kendime kimsenin fark edip etmediğini, umursayıp umursamadığını görmek istediğimi söyledim ama gerçek şu ki, sadece Mateo'nun tepkisini bekliyordum.

Beni özgür bırakacağına güveniyordum.

Öyle olmadı. Tek gördüğüm, kanepenin arkasında duraklamış olan oydu. Bana öyle bir inançsızlıkla, öyle bir öfkeyle bakıyordu ki. Sanki onu kızdırmışım ve sonra da karnına tekme atmışım gibi.

Sanırım bu sorunun cevabıydı.

Umurundaydı.

Bu yüzden doğru şeyi yapıyor olmalıydım. Değil mi?

Dave'i yatak odama götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Onu birkaç adım geriye ittim ve atletimi başımdan geçirdim, pantolonumu ve erkek şortumu ayaklarımın altından çekip çıkardım, ta ki karşısında tamamen çıplak durana kadar. Dövmelerimi ve vücudumu incelemek için biraz zaman ayırdığını söyleyebilirim. Sonra ona doğru yürüdüm ve onu yatağa ittim. Çekmecedan bir prezervatif çıkardım.

Bir anda çıplak kalmıştı ve vücudundaki dövmeleri görebiliyor olsam da ne olduklarını ya da ne anlama geldiklerini bilecek kadar onu önemsemiyordum. Mateo'nun benden dövmelerimi açıklamamı istemesini düşündüm.

Ona en sevdiğim çocukluk anımı anlatma şeklimi dinledi, Leo hakkındaki hikayemin onu nasıl uyuttuğunu hatırladım.

Dave yerine Mateo'ya dokunmayı her şeyden çok istiyordum. Ama bu bir seçenek değildi, asla bir seçenek olmayacaktı. Bu hayatımda değil. Bu yüzden idare etmek zorundaydım.

Dave sarhoş olduğu için beklediğimden daha uzun süre seks yaptık. O Portekizli adamdan daha iyiydi, hakkını vermeliyim. İçimdeki boş özlemi bir anlığına doldurdu, boşalırken beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Hiçbir şekilde kötü bir adam değildi. Sadece istediğim adam değildi.

İşimiz bittikten sonra biraz uyumuş olmalıyız çünkü uyandığımızda tüm daire sessizdi. Birbirimize gergin, garip bir seks sonrası bakışı attık ve ben dikkatlice kapıyı açmadan önce kıyafetlerimizi giydik.

Daire boştu. Her yerde boş bira kutuları ve şarap şişeleri vardı ama boştu.

"Kahretsin," dedim Dave'e, Sara uyumaya çalışıyordur diye sesimi alçaltarak. "Biz olmadan sıkılmış olmalılar."

Bana sırttı. "Ah, ne kaçırdıklarını biliyorlardı."

Dave'le kapıya kadar yürümeye karar verdim. Buna nasıl davranacağımdan emin değildim, tekrar olmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum ama aynı zamanda ona evimden çıkmasını söylemek de içimden gelmiyordu çünkü yatmaya gidiyordum, gece kalması mümkün olmasa da.

Kapıyı açtığımda sahanlıkta durmuş, eğlendiğini ve eğlenmekten başka bir şey yapmadığını söyleyen bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Onun bu yönünü takdir ediyordum, bazı yönlerden birbirimize çok benziyorduk.

"Peki, iyi geceler," dedim ona, kapıya asılarak. "Yarın görüşürüz."

Bana sırttı, sinirli saçları ve piercingleriyle bile çocuksu bir sevimliliği vardı. "Görüşürüz."

Merdivenlerden koşarak indi, saçlarının siyah sivri uçları zıplıyordu. Onu izledim ve köşeyi döndüğünde ve eve koşarken ayaklarının kaldırımında koştuğunu duyabildiğimde bile, hala orada durdum, sıcağı, yıldızları ve dolunay olmasına iki gece kalan ayı almaya çalıştım.

Cırcır böcekleri ve yıldız ışığıyla dolu havayı derin derin içime çektim, sonra içeri dönmek için arkamı döndüm.

"Vera," dedi aşağıdan gelen sessiz, duyusuz bir ses.

Sesi tanıyarak donakaldım ve yavaşça döndüğümde Mateo'nun patikada, sanki tepenin aşağısındaki bir yerden eve doğru yürüyormuş gibi durduğunu gördüm. Vücudunun yarısı yemekhaneden gelen neon turuncu ışıklarla aydınlanmıştı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Sadece ona baktım, sanki işleri bir şekilde olduğundan daha karmaşık hale getirmişim gibi hissediyordum.

Koyu renk gözlerindeki o bakış, kalbine vurulmuş gibiydi.

"Kendine bundan daha iyi davranmalısın," dedi, sesi çelik gibi parlıyordu.

Sonra tekrar hızlıca yürümeye başladı ve saniyeler içinde görüş alanımdan çıktı. Gecenin içinde kayboldu.

O zaman fark ettim ki, bunca zamandır nefesimi tutuyordum, hareket etmekten, konuşmaktan ya da herhangi bir şey yapmaktan korkuyordum. Hissetmeme izin vermekten korkuyordum. Çünkü kafama vurmak için bekleyen bir numaralı duygu lanetlenmiş, kirli utançtı.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Ertesi gün Mateo'yla hiç konuşmadım. Göz göze bile gelmedik. Bana iki soru borçluydu. Sadece anlamadığım için suçluluk hissettim.

Büyük futbol maçının sabahında, o günkü tüm etkinliklerin iptal edildiğini öğrendik. Futbol kıyafetlerimizi yanımıza alıp minibüslere binecektik ve hepimiz İngilizce konuşan bir rehber eşliğinde Acantilado'ya gezmeye götürülecektik. Şehir turundan sonra futbol maçının yapılacağı ilkokul sahasına yürüyecektik. Daha sonra kazananlar zafer yemeği için kasabaya döneceklerdi.

Hepimizin bir günlüğüne Dodge'dan ayrılıyor olması beni memnun etmeliydi ama gerçek şu ki hiçbir şey beni mutlu etmiyordu. Tüm hayatım ıslak bir mayo gibi gergin, tuhaf ve rahatsız hissettiriyordu. Zamanda geriye gitmek, Mateo'nun bana soracaklarını dinlemek ve Dave'le yatmaktan kaçınmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama zaman makinesi diye bir şey yoktu. Hatalarımın hiçbirini geri alamazdım, çünkü alabilseydim, inanın bana, Las Palabras ile başlamazdım. Çok çok uzun zaman öncesine giderdim.

Hepimiz üç minibüse doluşurken, Claudia, Eduardo, Becca ve Sammy ile birlikte oturduğuma ve Dave ya da Mateo ile aynı minibüste olmadığımı emin oldum. Şoför, Peter adında yaşlı bir İspanyol'du; onu bazen barda çalışırken, yemek pişirirken, tuvalet tıkanıklıklarını açarken ve - Sammy'ye göre - bir şişe şarapla dairenize gelirken bulabildiğiniz için Peter'a Her Şeyin Adamı diyorduk. Bu konuyu detaylandırmasını istemedim.

Acantilado'nun Arnavut kaldırımli kasaba meydanına vardığımızda, bir çeşmenin kenarına oturduk ve diğer minibüslerin gelmesini bekledik - Peter deli gibi araba sürüyordu. Claudia beni hafifçe dürttü ve eğildi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. Partiden beri onunla konuşmamıştım, beni Dave'le gördüğünden beri. Bir an için beni Dave'le gördüğünde

Sonra diğerk tarafındaki Ricardo'ya baktım, eli dizinin üzerindeydi ve bunu yapmamı isteyenin o olduğunu anladım.

Ama artık uğruna gidilecek bir şey yoktu. Hiç olmamıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedi diğerlerinin bizi duymaması için alçak sesle. "Göreceksiniz. İspanyol erkekleri çok bölgecidir."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğinden emin değildim. Ben daha soramadan diğer iki minibüs meydanın kenarına yanaştı ve Jerry inip hemen etrafında oturduğumuz çeşmeyle ilgili bir hikayeye başladı, gençlik çeşmesi olduğu belliydi.

Hayır, teşekkürler, diye düşündüm. Görünüşe göre şu anda çok fazla gençliğim vardı.

Mateo'nun dışarı çıktığını görünce kaskatı kesildim ve herkes toplanırken kendimi meşgul etmek için hemen Claudia'ya döndüm. Sonra Jerry'nin Luiz olarak tanıttığı rehber, şortlu, çoraplı ve sandaletli, son derece uzun boylu bir adam, hepimize onu takip etmemizi işaret etti.

Claudia ve Ricardo ile birlikte grubun gerisinde kaldım. Onun elini tuttuğunu görmek çok hoştu, her ne kadar bir yanımdan kıskançlıktan kudursa da, çünkü istediğim adamla böyle bir şey yapamazdım.

Kendi kendime iç geçirdim, tamamen umutsuzdum. Dave'le yatmak Mateo'yu unutmama hiç yardımcı olmamıştı. Bu noktada hiçbir şeyin yardımcı olacağından emin değildim - ne karısı, ne yaş farkı, ne de vatandaşlıklarımız. Hiçbir şeyin. Elimdeki tek iyi şey onun bir hafta içinde ayrılacak olmasıydı. Berbat olacaktı ama en azından onu daha çabuk unutmaya başlayacaktım.

Kasabanın dolambaçlı sokaklarında yürüdük ve kafamı dağıtmak için fotoğraf çekmeye başladım. Çok havalıydı ve alıştığımdan çok farklıydı. Sokaklar eğri bğrüydü ve ortalarından geçen bir çizgi, Orta Çağ'da insanların pencerelerinden dışarı bok attığı zamanlardaki oluk gibi işlev görüyordu. Gerçek bok.

Binaların ilk katı çoğunlukla granitti, üst katlarda ise koyu renkli ahşap girişler ve kaplamalar vardı. Luiz'in bize binaların olduğu gibi korunduğunu ve yeni yapılacak tüm binaların bu görünüme uyması ve üç kattan yüksek olmaması gerektiğini söylediğini duydum. Üst katlar, dar demir balkonları ve saksı bitkileriyle daha konut gibi görünüyordu. Arada bir paslanmış gaz lambası feneri buraya gotik bir hava veriyordu. Burada yaşamının, her sabah sebze almak için pazara gitmenin, geceleri tapas barlarının verandalarında vakit geçirmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım,

sangria içiyordum. İspanya'ya dair her şey eve döndüğümde çok daha gerçek, çok daha canlı görünüyordu.

Yürürken, kapıları yaz esintisine açık olan birkaç dükkâna uğradık. Aslında bu benim İspanyol hediyelik eşyaları almak için ilk şansımı. Seçenekler çok fazlaydı - zarifçe boyanmış çömlekler, çuval beziyle kaplı ve milyonlarca çeşit kuruyemiş ve toz baharatla dolup taşan büyük rustik fiçiler, zeytinyağı şişeleri ve incir kavanozları vardı. Eduardo üzerinde "İspanyol Triatlonu" yazan bir tişörtle koşarak bize doğru geldi: Yeme, İçme, Sikişme" yazan bir tişörtle bize doğru koştu.

"Bunu almalısın!" dedi bana, yuvarlak yanakları eğlenceden kıpkırmızı olmuştu.

Gülmeyi başardım. "Bunların hepsini seviyorum. Aklına gelen ilk kişinin ben olmama sevindim."

Ardından mavi saçlı Nerea elinde şişkin bir alışveriş torbasıyla yanımıza geldi ve bana beyaz çikolata kabuğuna benzeyen bir şeyle dolu küçük bir torba uzattı.

Ağır aksanı ve zarif gülümsemesiyle "Bu turrón," dedi. "Tüm Anglolar için satın alıyorum. Böyle bir yer için özeldir."

Nazik jesti için ona bolca teşekkür ettim ve o geri kalanını dağıtmaya giderken Claudia bana bunun yumurta akı, bal ve bademden yapılan bir İspanyol lezzeti olduğunu söyledi. Her ne kadar onu parçalayıp yemeye başlamak istesem de, onu bu yerin bir anısı olarak saklamam gerektiğini biliyordum.

Alışverişimizi tamamladıktan sonra Luiz'i takip ederek dar sokaktan aşağı inmeye devam ettik ve eski görünümlü bir kiliseye vardık. Kilisenin önünde anormal büyüklükte topları olan kocaman bronz bir domuz heykeli vardı. Luiz herkesi kilisenin içine götürüp 1300'lerde inşa edildiğini söylerken (Vancouver'da "eski" bir binanın 100 yıllık olduğunu düşündüğümüz için bu benim için akıllara durgunluk vericiydi), Claudia, Ricardo, Eduardo, Polly ve Sammy domuz heykelinin yanına gidip onu okşamaya başladılar. Doğal olarak ben de fotoğraf makinemi çıkarıp çekim yapmak zorunda kaldım. Sanırım Eduardo İspanyol Triatlonu tişörtünü giydiğinde - gerçekten satın aldığına inanmıyorum - ve domuzu bir kovboy gibi sürmeye başladığında misafirperverliğimizi aştık. Hoşnutsuz bir yerli yanımıza geldi ve hepimizi azarladı. Çok fazla jest vardı.

Eduardo hemen özür diledi, sonra nefesinin altında "puta coña" diye mırıldandı ve biz de utangaç bir şekilde kiliseye koştuk.

Luiz'in kısık sesle herkese 16. yüzyıldan kalma granit minberden ve gotik bakır tören haçından bahsetmesine rağmen içerisi bir mezar kadar hareketsizdi. Bir metre boyundaki Mateo'yu kalabalığın arasından fark etmek kolaydı. Sunakta Luiz'in yanındaydı, dikkatle dinliyor ve ara sıra başını sallıyordu. İspanya Katolik bir ülke olduğu için Mateo'nun dini inançlarının ne olduğunu merak ettim. Benim için önemli olduğundan değil, ama inanç fikrini her zaman sevmişimdir ve buna sahip olan insanları büyüleyici bulmuştumdur. Sonra Mateo'nun büyümesi hakkında düşünmeye başladım - kız kardeşi nasıldı, nerede yaşıyordu, ailesi hala buralarda mıydı? Her gün kendimden bahsediyordum ama gerçek şu ki onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Bu yüzden mi onu bu kadar büyüleyici buluyordum? Gizemli olduğu için mi?

Yoksa beni ona çeken başka bir şey mi vardı?

Mateo'nun gözleri benimkilere kilitlenene kadar bu kadar bariz bir şekilde baktığımı fark etmemiştim. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldım, karşılığında ters bir bakış ya da soğuk bir omuz almayı bekliyordum. Ama gözlerinin kenarları yumuşadı ve bana hafif bir gülümseme verdi.

Ben de aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Sonra yutkundum ve yanıma döndüm, destek kirişlerini süsleyen renkli, yontulmuş oymalara büyülenmiş gibi davrandım. Hiç de abartılı değildi, büyüleyiciydiler. Ama Luiz turun bir parçası oldukları için herkese teşekkür edene ve herkes onu saygıyla alkışlayana kadar öyle kaldım. Kilisenin boş olduğunu düşünene kadar meşgulmüş gibi davrandım.

Arkamı döndüm. Ve yanılmışım.

Mateo sadece birkaç adım ötede, soluk kırmızı halı kaplı koridorun ortasında durmuş, ellerini rahatça ceplerine sokmuş ve dumanlı kahverengi gözlerinde çok yoğun bir bakışla bana bakıyordu.

"Vera," dedi ve sesinin gırtlaktan gelen kalitesiyle sinirlerim kıpırdandı, "seninle konuşabilir miyim? Lütfen?"

"Evet," dedim, her ne kadar bana gerçekten ders vermesi ihtimaline karşı bir konuşma hazırlamış olsam da. "Kiminle yattığım seni neden ilgilendiriyor, sen evlisin, umurunda olmamalı?" gibi bir şeydi. Bunu ona söyleyip söylemediğim bilinmiyor.

"Sadece bilmeni istedim," dedi bir adım öne çıkıp sonra durarak, "burada bir hafta daha kalacağım."

Okaaaaay.

Yüz ifademi okudu. "Ortağım önerdi ve ben de ona İngilizce konusunda ekstra yardım alabileceğimi söyledim."

Son kısım saçmalıktı. Birkaç cümle ve kelime için yardıma ihtiyaç duyması dışında Mateo neredeyse akıcı konuşuyordu. İşle ilgili kısımlarda kendine olan güveninin biraz gelişmesi gerekiyordu ama bildiğim tek dilin kalitesiz bir Fransızca olduğu düşünülürse bu beni mutlu ederdi.

Mateo mükemmeliyetçi biri olmalı. Belki de sadece eve gitmek istemiyordu.

Ya da belki başka bir şeydi.

Kes şunu, dedim kendime. Böyle düşünmeyi bırak. Tüm bunlardan sonra sizinle arkadaş olmak istemesi, sizi sadece bir arkadaş olarak gördüğü anlamına gelir. Sonuçta, o-

İşte o zaman düşünce trenimi durdurdum. Artık onun evli olduğunu kendime hatırlatmayacaktım. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Ne yaptığımın farkında değilmişim gibi davranmak için artık çok geçti. Ona aşkıttım, şehvet duyuyordum, *bir şeyler hissediyordum* ve tüm mantık, tüm gerçekler, tüm gerçeklik, bunların hiçbirinin önemi yok gibiydi, ne bedenim ne de kalbim için.

"Kafan karışmış görünüyor," dedi bana bakarak. Elini bir o yana bir bu yana eğdi. "Az ya da çok."

Gülümsemeyi başardım. Kafam az çok karışmıştı. "Ben iyiyim. Kaldığın için mutluyum."

"Öyle mi?" diye sordu, ikna olmamıştı.

"Kaldığın için mutlu *musun*?"

Bana doğru bir adım daha attı. Nefis parfümünün kokusu içime işledi. "Geçen gece için özür dilerim," dedi, başı hafifçe eğilmişti. "Biraz sarhoştum ve biraz kabaydım."

Gözlerimi ona diktim. "Kaba değildin."

Kaşlarını kaldırdı, alnı kırıştı. "Sana nasıl davranman gerektiğini söylemeye hakkım yok."

Ağzımdan çıkan bir sonraki cümle beni şaşırttı. "Belki de bana söylenmesi gerekiyordur."

Nefesini içine çekiyor gibiydi. Kestane rengi gözleri, çizilmiş siyah kaşlarının çerçevelediği gözlerimi inceledi. Gözlerimde bir tür gerçek arıyordu ve umarım bulmuştu. Bunu söylemek istememiştım, özellikle de bu kadar açık bir şekilde, ama bu onu gerçek dışı yapmazdı.

O soğuk ve boş kilisede saniyeler geçtikçe bakışlarımız birbirine kilitlendi. Benden ne istiyordu? Benim hakkımda ne düşünüyordu?

Ne bekliyordu ki?

"Belki," dedi yavaşça. "Ama bunu yapmak bana düşmez. Sadece bir aptal *sana* ne yapacağını söyler."

Yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim. Aramızda bir rahatlama hissi vardı, sanki kötü gerginliğin bir kısmı ortadan kalkmıştı. İyi gerginlik ise hâlâ oradaydı. Gözlerim onun üzerinde her gezindiğinde havada bir parazite dönüşüyordu.

Neyse ki, bu tür bir gerilim elektrik bulutuna dönüşmeden önce, ana kapılar arkamızda açıldı ve gri, çiçeklerle süslenmiş saçları olan iki kambur bayan kiliseye girdi. Mateo ve bana şüpheli bir bakış attıktan sonra koridorda ilerlemeye devam ettiler.

"Sanırım ibadetlerini bölmesek iyi olacak, ha?" Ayrılmak için döndüğümüzde, bundan kurtulmanın bir yolu olduğu için minnettar olduğumu söyledim.

Artık boş zamanımız vardı, futbol maçından yaklaşık bir saat önce. Peter eşyalarımızı sahaya götürmüştü bile ve Jerry de oraya nasıl gideceğimizi bağırarak tarif etmişti. Bizi kilisenin dışında, devasa toprakları olan domuz heykelinin yanında bekleyen Claudia ve Ricardo dışında herkes kasabanın dört bir yanına dağılmıştı.

"Maçtan önce bizimle bir şeyler içmek ister misiniz diye merak ediyorduk," dedi Claudia, bizi süzerken yüzünde memnun bir ifade vardı.

Mateo elini omzuma koydu ve sıktı. "Vera'ya gerçekten güveniyor musun? Hepimiz İspanyol'uz. İçkilerimize uyuşturucu koyup oyuna hile karıştırabilir."

"Ya da bizden faydalanın," diye ekledi Ricardo bana göz kırparak.

"Hey," dedim, Mateo'nun elinin üzerimde olması büyük bir ayrıntı değilmiş gibi davranarak. "Sana ilaç versem bile Angloların kazanmasına imkân yok. Takımının geri kalanı hâlâ sende olacak ve bir İspanyol futbolcu bir milyon Anglo futbolcuya bedel."

Bu cevaptan memnun görünüyordlardı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bir İspanyol'un kalbine giden en hızlı yolun futbol egolarını beslemek olduğunu öğrenmiştim.

Dördümüz dolambaçlı sokaklardan ana meydana doğru yürüdük. Yol boyunca programımızdan birkaç kişiyle karşılaştık ama herkes ya tek başına ya da bizim gibi gruplar halinde dağılmış görünüyordu. Dışarıda oturma yerleri olan bir tapas bar bulduk ve yerleştik, Claudia ve Ricardo metal masanın bir tarafında, Mateo ve ben diğer tarafında. Ta ki Mateo kalkıp hepimize içki ısmarlayana kadar.

"Gerek yok," dedim ve çantamı çıkarıp cüzdanımı aramaya başladım. Bu kadar uzun süre ikram edildikten sonra buna ihtiyaç duymak garipti.

"Vera, kapa çeneni," dedi Claudia, masaya doğru eğilip beni sakinleştirmek için elini koluma koydu. Gülümsedi. "Parası var, bırak alsın."

Mateo'ya baktım ama o çoktan bara doğru yürümeye başlamıştı. Şu anda onda "zengin" görünen tek şey, muhtemelen binlerce dolar olmasa da yüzlerce dolara mal olan kahverengi blazer ceketinin kesimi ve oturuşuydu. Bunun dışında, eski rock tişörtü, yıpranmış kot pantolonu ve botları ona seksi, rahat ve sıradan bir görünüm veriyordu. Tabii ki masadaki herkes Mateo'nun diğerleri gibi olmadığını biliyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve tekrar Claudia'ya baktım. "Bekle, az önce bana çenemi kapatmamı mı söyledin?"

Güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu cümleyi bana sen öğrettin! Ben sadece en iyilerden öğrenirim." Sigarasını çıkardı ve çenesini Ricardo'ya doğru salladı. "Hey, sen Mateo'nun içkileri getirmesine yardım et."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı, ne zaman istenmediğini biliyordu. Sigarasını yaktı, dumanını bizden uzağa üfledi ve sonra parlayan gözlerle bana döndü. "Barıştığınıza çok sevindim."

"Kavga ettiğimizden pek emin değilim..."

"Kavga ediyordunuz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Mateo ve Vera'yı birlikte görmediğiniz bir gün kavga ediyorsunuz demektir."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Sana çok bölgeci olduklarını söylemiştim."

Dudaklarımı büzdüm. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim." "Mateo," dedi bilerek, "çoğu İspanyol erkeği gibidir. Onlar çok tutkulu, çok sahiplenici. Sizi kendilerinin olarak gördüklerinde, bunu belli ederler. Mateo bunu saklamakta diğerlerinden daha iyi. Belki de spor dünyasının ünlüsü olmak buna yardımcı olmuştur. Ama sana şunu söyleyeyim." Biraz daha yaklaştı. "Atletico için oynarken, öfkesiyle tanınırdı. Sıcak kanlıydı."

Homurdandım, tüm bunlara inandığımdan emin değildim. Elbette, birlikte yaptığımız ilk iş telefon görüşmesi sırasında sinirlendiğinde onun "sıcak kanlı" olduğunu görmüştüm, ama bu hiçbir şeye benzemiyordu. Ayrıca, nasıl olur da öfkeli biriyken onun her zaman yaptığı gibi soğukkanlı ve sakin davranabilirdiniz? Kişiliğinizi ve kim olduğunuzu değiştirmek bu kadar kolay olsaydı, belki de bunu uzun zaman önce yapardım.

Claudia daha fazla ayrıntı veremedi. Mateo ve Ricardo biralarla geri döndüler ve mükemmel bir şekilde doldurulmuş biraları masaya koydular. Mateo daha sonra plastik bir menü attı.

"Acıkırsanız diye," dedi.

Elime aldım ve inceledim. İspanyolca kelimelerin altında İngilizce çevirileri vardı.

"Nome yapımı mam ve satranç sandviçi de neyin nesi?" Okurken sordum.

Claudia kıkırdamaya başladı. "Bazen çevirimiz çok iyi olmuyor. Herkes Las Palabras programına katılmalı."

Mateo bakımlı bir parmağını menüye bastırdı. "Belki de cehenneme chorizo sipariş etmelisiniz? Ya da sepyadan ali kokulu demire." Gözleri benim şaşkın ve biraz da iğrenmiş yüzüme kaydı ve sırtıttı. "Alevde ızgara chorizo ya da sarımsaklı mayonezli ızgara mürekkep balığı. Nome-made mam and chess'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona baktım, aramızdaki küçük anın tadını çıkarıyordum. Onu tutkulu ve sıcak kanlı olarak hayal etmek benim için zordu... yoksa öyle miydi? Bizi yatakta birlikte hayal ettiğimde, o zaman soğukkanlı ve sakin değildi. Olağanüstü fiziksel ve şehvetle çıldırmış gibiydi. Belki de her zaman takım elbisenin altında bir hayvan olduğunu düşünmüşümdür.

Başını yana eğdi ve bana şaşkınlıkla baktı. "Neye bakıyorsun öyle? Yüzümde bir şey mi var?"

"Sadece burnun," dedim arkamı dönüp biramdan bir yudum almadan önce. Burnunu ovuşturdu ve sevimli bir şekilde üzgün bir yüz ifadesi takındı.

Maçtan önce biraz vaktimiz olduğu için barda sadece bir bira içebildik. Ama ben oturmaya ve içmeye devam etmek istiyordum, kırmızı çatılı binaların tepelerinden dökülen tatlı güneş ışığı bizi yıkıyordu. Claudia ve Ricardo ile birlikte olmak, yakın arkadaşlarla çifte randevudaymışız gibi hissettirdi. Kendimi Mateo ile *çıkıyormuşum* gibi hissettim. Arkanıza yaslanıp rahatlayabiliyor, gülebiliyor ve birbirimizin arkadaşlığından alıştığımızdan farklı bir şekilde keyif alabiliyorduk.

Ancak, her zaman olduğu gibi, yeterli zaman yoktu.

Acantilado okuluna doğru yola çıktık ve Jerry'nin berbat yol tarifine rağmen sonunda şehrin dışındaki bazı yıkık dökük binaları geçerek okulu bulduk. En son varan bizdik ve yemem gerekirken mam ve satranç sandviçi yemediğim için biraz kafam iyi idi. Jerry bize "acele etmemiz" için el sallıyordu.

Claudia saha kenarına doğru yürürken Mateo ve Ricardo'ya "İyi maçlar," dedim.

Mateo elimi tuttu ve elimi ağzına götürüp hızla öpmesini şaşkınlıkla izledim. Parmak eklemlerime gülümsedi. "Seni öldürmemeye çalışacağım," dedi şeytanca. Sonra döndü ve Ricardo'yla birlikte koşarak sahayı geçti.

"Vera!" Wayne bağırdı. "Haydi!"

Lanet olsun! Kimse beni rahat bırakamaz mıydı? Mateo'nun dudakları benimkilere en çok bu kadar yaklaşımişti ve biraz zamana ihtiyacım vardı. Tabii ki, bir anım olmadı. Daha fazla insan bağtırmaya başladı.

Hırladım ve aptal takımına doğru koşmaya başladım.

Hemen şortumu giydim ve yanımda sporcu sütyeni olmamasına rağmen - açıkçası- sırf Lauren'la tekrar aynı konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için en destekleyici sütyenimi ve birkaç atletimi giydim. Eminim elimi öpmesinin ne kadar uygunsuz olduğu konusunda ağzını bozmak için bekliyordu.

Saha evimizdeki futbol sahasına benziyordu, bu da beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı çünkü tabii ki futbol oynamıyordum. Wayne ile kısa bir toplantıdan sonra, "Vera, topa git. Sola gidiyor gibi görünüyorsa sola git" ve "Sammy, top sana geldiğinde yoldan çekil ve Ed'in topu almasına izin ver" şeklindeki kısa bir konuşmadan sonra kale direğine gönderildim.

Ugh. Orada dururken, direkler arasındaki büyük mesafeyle, bunun imkansız bir oyun olacağını biliyordum ve numara yapsam bile muhtemelen dizlerim parçalanacak ve burnuma çim kaçacaktı. Daha da kötüsü, seyirciler bir anda ortaya çıktı ve sahanın kenarlarında sıralanmaya başladı. Birdenbire maçımız Acantilado'nun en popüler etkinliğine dönüşmüş gibiydi. Mateo bile bir şekilde gerçek bir futbol forması gibi görünen beyaz bir şort ve beyaz bir forma giymişti. Bunun da onun için iyi bir görünüm olduğunu kabul etmek zorundaydım. Erkeklerin bacaklarına dikkat eden biri değildim ama Mateo'nun bacakları da diğer bacakları gibi koyu bronz rengindeydi ve çok güçlü kaslarla şekillendirilmişti.

Jerry bir düdük bulmayı başardı ve başlama işaretini vermek için düdüğü çaldı. Düzenlenmiş kırk beş dakika boyunca oynanan ilk periyot, düşündüğünüz gibi iyi geçti. Mateo ve İspanyollar (kulağa bir grup ismi gibi geliyor) topa hükmetti ve Anglolar onları durdurmak için ellerinden geleni yaptı. Ne yazık ki bu pek bir şey ifade etmiyordu ve Mateo topu hep bana doğru indiriyordu. Atletico'da sanırım onun görevi

ama buradaki en iyi oyuncu olduğu için her şeyi o yapıyordu.

Yüzümü kurtarmak zorunda olduğum için, her vuruşunda vurmaya çalıştım. Her seferinde ıskaladım. Kim olsa ıskalatırdı ama o *iyiydi*. Ateşliydi, kanatlıydı, havalıydı. Kendine güveni, kabadayılığı ve fiziksel uygunluğu vardı. Kolaymış gibi gösteriyordu. Ve belki de kolaydı. Ama bir an bile beni rakip olarak görmediğini düşünmedim. Hayatta kalmak için ihtiyacı varmış gibi gollerin peşinden gitti ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım, ta ki ben başka bir topun peşinden havada uçarken devrenin bittiğini gösteren düdük çalana kadar.

Bir süre öylece uzandım, yüzüm çimlere gömülmüştü ve göğüslerim ağrıyordu. Son atış neredeyse yüzümü koparıyordu - sanırım hala sağlam olduğu için mutlu olmalıydım.

"İyi misin?" Mateo'nun aksanlı sesinin yukarıdan usulca sorduğunu duydum

Be

n. Elimle onu uzaklaştırdım ve çimlere doğru homurdandım.

Avucunu belimde hissettim, hafifçe bastırıyordu. Terli. Harika.

"Gerçekten iyi iş çıkardın, Estrella," dedi. "Beni her gün etkiliyorsun."

Başımı yana çevirdim ve yakışıklı yüzüne baktım, boncuk boncuk terler alnından ve burnundan çimenlere dökülüyordu. "Teşekkürler."

"Hadi," dedi, elimi tuttu ve ayağa kalkana kadar beni yukarı çekti. Endişe içinde ot lekeli dizlerime baktı. "Ped takmalıydın."

"Görünüşe göre sporcu sütyeni de takmalıymışım," dedim kuru bir sesle. "Yaşayacağım."

Sahada koşmaya başlamadan önce elimi sıktı, adımları hızlıydı, her zamanki gibi bir atletti.

Periyotlar arasında fazla zaman yoktu. İçime bir şişe su ve Sammy'nin bir yerlerden aşırıldığı şarküteri sandviçini alabildim. Sarı saçları çılgın bir bilim adamı gibi dışarı fırlamıştı ve çok terliyordu. Wayne, top ona gelirse Ed'in almasına izin vermesi konusunda onu uyarmış olsa da hiç dinlemiyor ve topu birine atmak için elinden geleni yapıyordu. Genellikle bu kişi diğer takımdan biri oluyordu ve çoğu zaman da bu kişi Angel'dı, bu da bana onun masum ineğe aşırı derecede aşık olduğunu düşündürüyordu. "Sammy bana kendininkini göstereceğini söyledi" olayının gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordum.

Sandviçimi bitirirken (fena değildi ama daha fazla mam ve satranç gerekiyordu) bunu düşündüm ve sonra ikinci derse geri döndüm. Şimdiye kadar tüm ilkokul dağılmış gibiydi, bu yüzden şimdi bizi izleyen bir sürü çocuk vardı, şüphesiz biz Anglolardan daha iyi oyun oynayabilen çocuklar.

İmkânsız olan gerçekleştiğinde, ikinci periyoda çok da uzak değildik - İspanyollar açıkça kazanıyordu-.

Bir trajedi

yaşandı.

Boku yedik.

Her yerde bueno yok.

Uzaktan baktığım için ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum ama görüldüğü kadarıyla Mateo, Ed'e doğru saldırıyordu. Top Ed'deydi. Ed sola doğru ani bir fake attı, sonra sağa doğru bir fake attı. Mateo da aynı şekilde onu takip etti, ancak Ed sağa gittiğinde Mateo'nun sol bacağına bir şey *dışarı çıktı*.

Dizini tutarak korkunç bir çığlıkla, acı dolu bir çığlıkla yere yığıldı.

Benim için bu kadardı. Sahayı koşarak geçmeye başladım, Mateo'ya doğru olabildiğince hızlı koşuyordum, arkamda çimler parçalanmıştı. Yanında durdum ve dizlerimin üzerine çöktüm, bu sırada herkes bir çember oluşturmuş, şok olmuş yüzlerle bana bakıyordu.

"Biri doktor çağırın!" Onlara bağırdım, sorunun ne olduğundan ya da bunun gerekli olup olmadığından emin değildim ama Mateo acı çekiyordu ve tek umursadığım buydu.

Dikkatimi tekrar ona ve kendini nasıl tuttuğuna çevirdim. Yerdeydi, elleri dizinin ön ve arka tarafına dolanmıştı, yüzü acıyla buruşmuştu. Onu o şekilde görmek, üzerinden akan acıyı hissetmek beni derinden yaraladı. Onun için her şeyi yapmak istedim ama hiçbir şey yapamadım.

On Üçüncü Bölüm

Daha sonra olan şey, tercüme bile edemediğim yüksek sesli bir küfür çılgınlığıydı. Mateo kendini tamamen kaybetmişti. Yere eğilmiş, küfrediyor, bağırıyor, sanki içinden bir öfke volkanı fişkırıyormuş gibi haykırıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, teni ter içindeydi, yüz ifadesi öfke ve acıyla doluydu... ve öfkenin kazandığını hissettim.

Çok geçmeden iri yapılı bir kadın koşarak yanımıza geldi, sarı saçlarını sıkı bir örgüyle arkaya toplamıştı. Okuldan bir hemşireye benziyordu. Jerry yanıma geldi, o kadar hızlı bir şeyler söylüyordu ki gerçekten anlamıyordum. İspanyolca konuştuğunu ancak o zaman fark ettim. Elbette konuşmak zorundaydı ama yeteneği ve akıcılığı beni şaşırttı.

Claudia'nın beni Mateo'nun yanından çektiğini hissettim, muhtemelen olmam gerektiği gibi. Trajik bir olay değildi - Mateo iyileşecekti, sadece kötü bir diz, kötü bir hareket, kolay bir düzeltmeydi. Öyle değil miydi?

Daha çömelmişim ki Mateo aniden uzanıp baldırımı yakaladı.

"Lütfen," dedi, gözlerinde çiğ bir çaresizlik vardı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Kal."

Kalbimin sıkıştığını hissederek ona baktım ve başımı salladım. Claudia beni bıraktı ve Jerry herkese toparlanıp Peter'la birlikte tatil köyüne dönmelerini söyledi. Lauren'ın sanki itiraz edebileceği bir şeymiş gibi "Oyunu kim kazandı?" dediğini duyabiliyordum.

Jerry Mateo'ya döndü ve omzunu sıvazladı. "Maçı İspanyollar kazandı. Merak etme Mateo, yemeğini alacaksın."

Mateo'nun umurunda bile değildi. Jerry'ye ters ters bakıyor, acı içinde dişlerini gıcırdatıyor ve arada bir başka küfür mırıldanıyordu.

"Ne oldu?" Mateo'ya konuşması için baskı yapmak istemediğimden Jerry'ye sordum. Sarı saçlı hemşire muhtemelen ilk yardım malzemeleri almak için gitmişti.

"Atletico'dayken ACL'sinde kötü bir yırtık vardı," dedi Jerry. "Sanırım bu da aynı şey. Çok fazla zorlanma onu yeniden ağırlaştırdı. Yanlış hatırlamıyorsam bacağı da aynı. Umarım ciddi bir şey değildir." Gözleri kapalı olan Mateo'ya baktı. "Küçük bir yırtıkta bile ağrı kötü olabilir."

"Sakatlığı hakkında çok şey biliyorsun," dedim.

Aptalca gülümsedi. "Ben İrlandalıyım," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Futbolu severiz ama ben Liverpool'u tutuyorum. Hafta sonları hazırlık maçları oynardım ve ligleri çok yakından takip ederdim. Mateo takımının en iyilerinden biriydi. Sanırım onu izlerken kendimi o kadar kaptırmıştım ki iyi bir hakem olamadım. Çok sert oynuyordu, biraz fazla sert."

"Vete a la mierda," diye küfretti Mateo ona, yine ters ters bakarak. "Yapmam gerektiği gibi oynuyordum, yaptığım gibi." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu. Gözlerini kapadı ve hırladı, sonra tekrar bağırmaya başladı.

"Ne diyor bu?" Jerry'ye söyledim.

Gözlerinden merhamet akıyordu. "O kızgın. Ve kendinden nefret ediyor. Gerisi çok yaratıcı küfürler."

Asırlar gibi geldi ama sonunda hemşire geri geldi, yanında başka bir adam getirmişti, belki de beden eğitimi öğretmeniydi. Onun yanına indiler ve ben de yoldan çekilmek zorunda kaldım. Mateo yalvaran gözlerle bana baktı ama ben sadece başımı sallayarak hiçbir yere gitmeyeceğimi bildirdim. Jerry'nin yanında durdum ve Mateo'yu ayağa kaldırmalarını, ona sorular sormalarını, dizine bir şeyler yapmalarını ve suyla yutması için bazı haplar vermelerini izledim. Bu, yavaş yavaş daha koyu ve şiş görünmeye başlayan dizini bir kompresyon bandajıyla sarana ve buz paketlerini çıkarana kadar bir süre devam etti. Sonra Jerry'nin yardımıyla Mateo'yu ayağa kaldırdılar. Sızlanmadan önce sol bacağının üzerinde birkaç saniyeden fazla duramıyordu, bu yüzden onu Peter'ın minibüsle geri döndüğü otoparka götürdüler.

Bundan sonra ne olacağı konusunda biraz kafa karışıklığı ya da anlaşmazlık var gibiydi. Sarı saçlı kadın bir şeyler söyleyip duruyor, Mateo da "Hayır, hayır, hayır" diyerek başını sallıyor ve eliyle kadını uzaklaştırıyordu. Sonunda kadın Jerry'nin eline bir şişe hap tutuşturdu ve gözlerini devirdi. Sonra o ve diğer adam malzemelerini toplamak için geri döndüler.

"Neler oluyor?" Peter Mateo'nun arka koltuğa geçmesine yardım ederken Jerry'ye sordum.

Jerry omzunun üzerinden onlara baktı. "Salamanca'daki hastaneye gitmeyi reddettiğini söylüyor. Madrid'deki doktorunu arayacağını ve bu hafta içinde özel bir randevu için sevk alacağını söyledi."

"Madrid'de bir randevu mu?" Kalbim bir asansör gibi düşerken sordum. Gidiyor muydu?

Başını iki yana salladı. "Hayır, Salamanca'da. Çok uzak değil. Ya Peter'ı ya da onu alacağımı söyledim. Sporcular teşhis ya da tedavi konusunda seçici olabiliyor.

Yaralarının tedavisi için. Ayrıca, o Mateo Casalles. Eğer acil servise gittiyse, sanırım bu halka açık bir haber haline gelebilir. Onun için biraz küçük düşürücü, o şekilde yaralanması... bizimle."

Kaşlarımı çattım. Sanırım haklıydı. Bir çocuk futbol sahasında Anglolarla oynarken tekrar sakatlanmak muhtemelen egosuna iyi gelmiyordu, en azından doğru şekilde. Yine de gitmediği sürece sorun yoktu. Gitmesini istemekten, bunu anlayamamaya geçmem ne kadar komikti. Birden burada kalış süresini bir hafta daha uzattığı için minnettar oldum.

Jerry, Mateo'yla birlikte arkaya tırmandı ve ben de yolcu koltuğuna oturdum, ancak gerçekten de orada olmak, başını kucağıma almak istiyordum. Neyse ki tatil köyüne sadece bir ya da iki mil uzaklıktaydı ve çok geçmeden endişeli İngiliz ve İspanyollardan oluşan bir kalabalığın önünde onu minibüsten çıkarmaya yardım ediyorduk.

"Sen ve Peter onu odasına götürebilir misiniz? Güne bir düzen getirmem gerekiyor," dedi Jerry endişeli mırıldanmalar arasında nefesinin altından bana. "Kölelerin liderlerine ihtiyacı var."

Adamım, tam bir aptaldı.

Ama tabii ki ona kalacağımı söyledim, özellikle de bunu zaten planladığım için. Mateo kalmamı istiyordu ve ben de o gitmemi söyleyene kadar kalacaktım.

Jerry hapları elime tutuşturdu ve sonra "yardakçılarıyla" ilgilenmek için arkasını dönerken ben Mateo'nun sağ kolunun altına koltuk değneği gibi girdim ve Peter da sol kolunun altına girdi. Daha önce ona fiziksel olarak hiç bu kadar yakın olmamıştım, tam kolunun altında. Yarım futbol maçından sonra bile hala çok güzel kokuyordu, o okyanus kokusu ama daha miskliydi, sanki kendi teri sarhoş ediciydi. Daha iyi koşullar altında olamaması çok kötüydü.

Mateo'nun dairesi birinci kattaydı, bu da onu oraya götürmemizi kolaylaştırdı. Arada sırada sol bacağının üzerinde yürümeye çalışıyordu. Birkaç adım atabildi, bence bu iyiye işaretti, ama sonra ağrı çok fazla geldi ve titremeye başladı.

Peter ve ben onu kanepesine götürdük ve üzerine uzanmasını sağladık. Peter daha sonra bir grup yastık aldı ve dizinin altına koydu, bize okul hemşiresinin talimatlarının kalbin üzerinde tutulması, fazla hareket etmemesi, buz paketleri uygulaması ve ağrı kesici alması olduğunu söyledi. Anglolar için akşam yemeğine yardım etmesi gerektiğini ama daha sonra döneceğini söyledi.

Ve böylece Peter kapıyı arkasından kapatarak gitti. Mateo ve ben yalnızdık ve daha önce hiç onun dairesinde, onun mekanında bulunmadığımı fark ettim. Kaliforniya'dan Mark ya da Marty adında bir Anglo ile paylaşmasına ve evde yokmuş gibi görünmesine rağmen, Mateo'nun varlığını, bu sofistike sakinliği burada hissedebiliyordunuz. Kanepenin üzerinde dururken, ona ait olabileceğini düşündüğüm her şeyi gözlerimin içine çektim: sehpanın üzerinde, National Geographic dergisinin yanında duran bir çift gümüş kol düğmesi, banyonun hemen içinde asılı olduğunu görebildiğim monogramlı beyaz bir bornoz, mutfak tezgahının üzerinde duran yarısı boş süslü bir şişe viski.

"Benim hemşirem mi olacaksın, Estrella?" Mateo başını kaldırıp bana bakarak sordu. Gülümsemesi biraz orantısızdı ama en azından moralinin daha iyi olduğunu görmek güzeldi.

"Her erkeğin fantezisidir elbette," dedim karşısındaki koltuğa oturarak.

"Öylesin, evet," dedi, hâlâ gülümseyerek.

Ne dediğini bilip bilmediğinden emin olmasam da midem birkaç kez ılık ve çırpıntılı bir şekilde döndü. Cebimden hapları çıkardım. "Oksikodon ve asetaminofen," diye yüksek sesle okudum. "Bunları lisedeyken eğlence olsun diye alırdım. Annem migreni için Percocet alır." Ona sııttım. Mateo yavaş yavaş kafayı buluyordu.

"Okul hemşiresi bir uyuşturucu satıcısı, evet," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Zavallı çocuklar."

O böyle davranırken, birkaç dakika öncesine kadar korkunç, aşağılayıcı bir acı içinde olduğunu unutmak kolaydı. Sandalyemde öne doğru eğildim. "Sana bir şey getireyim mi? Su? Okuyacak bir şey? Birini aramanız gerekiyor mu?" Doktorunuzu, belki de eşinizi.

"Hayır," dedi usulca, dudaklarını yalayarak. "Sadece burada benimle kalmanı istiyorum."

Başımı salladım, kalbim sesinin tonu ve sözlerinin samimiyeti karşısında biraz hassaslaşmıştı. Biraz acıdı. "Kalabilirim."

"Akşam yemeğini kaçıracaksın."

"Götürebilirim, eminim buraya getirmeme izin verirler. Akşam yemeğini kaçıracaksın," dedim, onun adına utanç duyarak. "Maçı siz kazandınız. Jerry bu gece İspanyolları dışarı çıkaracağını söyledi."

Bana bakarken kaşları çatıldı, gözlerinin kenarları hafifçe daraldı. "Bana bu şekilde bakma."

Çenemi boynuma doğru geri çektim. "Ne şekilde?"

"Senin şu anda olduğun gibi. Acıma duygusuyla."

Huzursuzca yutkundum. "Özür dilerim. Ben sadece... açıkçası kendimi kötü hissediyorum."

Gözlerini kapadı ve başını benden yana çevirdi. "Yapmamalısın. Bu benim hatamdı. Hâlâ yapabileceğimi, hâlâ oynayabileceğimi kanıtlamak istedim. Anlıyor musun? Eskisi gibi olmak istedim. Ve sanırım seni etkilemeyi de çok istedim."

"Beni etkilemek mi?" Vücudunda biraz Percocet vardı ve birden kelimeler dökülmeye başladı, söyleyeceğini hiç düşünmediğim kelimeler. "Neden beni etkilemek isteyesin ki?"

Ve sormaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmediğim bir soru geldi. Belki de artık kafayı buluyordum.

Gözleri hâlâ kapalı olsa da dudaklarının kenarının yumuşak bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyordum. "Çünkü sen *benim* Estrella'msın."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Sanki gerçekten onunmuşum gibi "benim" demesi, hissetmek istemediğim şeyleri hissetmeme neden oluyordu. Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor gibiydi, belki ağrı kesicilerin etkisinde olduğu için, belki de bu sadece bir zaman meselesiydi. Bilmiyordum.

O da bunu fark etmiş gibiydi çünkü bir anlık sessizlikten sonra gözlerini açtı ve başını çevirip bana baktı. Gözlerinde şimdi bir hüznün vardı. "Sana sormak istediğim soruyu sorabilir miyim?" Sesi alçaktı, biraz boğuktu.

Oh be. Yine o soru. Ben sarhoş değildim ama o az çok sarhoştı.

"Elbette," dedim, içimde cayır cayır yanan bir sinir küpü değilmişim gibi davranarak. Nefesimi tuttum, nefes vermekten korkuyordum.

"Mutlu musun?"

Nefes verdim. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Mutlu muyum?"

"Evet. Vera Miles mutlu mu?"

"Tam burada, şu anda mı

yoksa...?" "Senin hayatında."

Bunu düşünmek zorundaydım. Hiç de basit bir soru değildi. Mutlu muydum? Her günümü, umutlarımı ve hayallerimi -ya da belki de bunların eksikliğini- düşündüm.

Bunu itiraf etmek benim için zordu çünkü insanların mutlu olduğumu, hayattan zevk aldığımı, her gün iyi, heyecanlı ve umutlu hissettiğimi düşünmelerini isterdim. Ama öyle değildim.

"Hayır," dedim ona, bakışlarım onunkilere kilitlenmişti.

"Mutlu değilim." "Neden?" diye sordu sessizce.

"Çünkü..." Yere baktım ve en yeni dövmemin dış hatlarını çizmeye başladım. "Ben yalnızım."

Bunu daha önce kendime bile itiraf etmemiştim. Tuhaf hissettirdi. Gerçeküstü.

Sanki birdenbire hiç de düşündüğüm kişi olmadığımı fark ediyordum. "Yalnızsın ama yalnız olmayı sevdiğini söylüyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Bunu tercih ederim. Ama... bu birinin beni sevmesini istemediğim anlamına gelmiyor." Gözlerim yaşaracakmış gibi acıyordu. Dudağımı ısırdım, daha fazlasını söylemeli miyim diye düşündüm. "Bu, içimde birine verecek çok fazla sevgi olmadığı anlamına gelmiyor."

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye sordu hevesle.

Omuz silktim. "Yapmamak daha kolay. Daha güvenli. Lisedeyken uzun süreli bir erkek arkadaşım vardı. Biliyorum, uzun zaman önceydi ama... Ona aşkıttım ya da ben öyle sanıyordum. Ve o beni aldattı. Hem de çok. Duygusal olarak da tacizciydi ve bana verdiği her şeyi hak ettiğimi düşündürüyordu. Bu beni gerçekten mahvetti. Beni mahvetti ve ayırdı. İlaç tedavisi görmek zorunda kalacak kadar kötüydüm." Şaşırtıcı bir şekilde derin bir nefes almak zorunda kaldım. Anılar hâlâ biraz sızlıyordu. "Bunun sadece bir geçiş hakkı olduğunu biliyorum, sanırım her kızın lisede yaşadığı gibi ama... acı beni korkuttu. Ailem ve kız kardeşim yüzünden zaten kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki, tüm güvenimi ve kalbimi yanlış kişiye verdim ve bu yüzümde patladı. Bu bana asla sevlmeyeceğimi ve kimsenin sevgime karşılık vermek istemeyeceğini düşündürdü."

Sözlerim içimize işledi. Kendimi tamamen çiğ, iliklerime kadar soyulmuş hissediyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, çıplak ve riskli bir pozisyondayken bile. Kendime karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

Mateo sonunda, "Yanılıyorsun, biliyorsun," dedi.

"Ne hakkında?"

"Asla sevlmeyeceğini," dedi sesi yavaş ve ölçülü bir şekilde, "ve kimsenin onları sevmeni istemeyeceğini."

Midemde bir tuğla varmış gibi hissediyordum. Bana bakma şekli, söylediği sözler... Bir yanım kaçmak istiyordu. Bir yanım onu içime çekmek, üşüdüğüm gecelerde ona sarılmak istiyordu. Bunun yerine boğazımı temizledim ve "Mutlu musun Mateo?" diye sordum.

"Hayır," dedi yavaş yavaş, dudaklarında zarif bir gülümsemeyle. "Ben de mutlu değilim."

Bu itiraf karşısında hem şaşırdım hem de şaşırmadım. "Ama senin bazı şeylerin var. Bir kariyerin, bir karın ve bir çocuğun var. Paran var."

"Yine de mutlu değilim."

"Anlamıyorum."

"Ve umarım asla anlamayacaksın." İçini çekti ve gözlerini tavana dikti. "Chloe Ann'i seviyorum, o benim evrenimdeki parlak yıldız. Isabel'i seviyorum ama... sevmem gerektiği gibi değil. Bazen hiç sevip sevmediğimi merak ediyorum ve bu beni üzüyor, geçen onca yılı düşününce... nasıl denir? Umursamaz. İşimi sevmiyorum ama kendimle ne yapacağımı da bilmiyorum. Çok yaşlıyım, yani bana ve lanet dizime bakın, tekrar oyuna dönmek için çok yaşlıyım." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı. "Tek bildiğim bir şeylerin değişmesi gerektiği. Bir şeyler yapmalıyım."

"Ne?" Fısıldadım, kendimi ona doğru eğilirken buldum.

Gözleri benimkilere kaydı. "Yeni bir evren yarat." Dudaklarını tekrar yaladı. "Sen de aynısını yapabilirsin."

Kalbim durdu. Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. "Korkutucu, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Sesimi bulduğumda dedim ki, "Sana söyledim. Uzayın derinliklerinden korkuyordum."

Sırıttı. "Ben de sana öyle olduğumu söylemiştim. Ne diyebilirim ki Vera, bende yıldızlara ulaşma isteği uyandırıyor sun."

"Bu neredeyse klişe," dedim, bana klişe gelmese de durumu hafifletmeye çalışarak. Korkunç derecede gerçektir.

"Evet. Ama bu doğru." Nefes verdi. "Ve şimdi birbirimizi depresyona sokmayı başardığımıza göre, söz veriyorum birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanında sana başka soru sormayacağım."

Birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanı için. Bunun kesinliğinden, sahip olduğumuz şeyin yakında sona ereceğini kabul etmekten hoşlanmadım.

"Ama sorularınızı seviyorum, zor olanları bile."

Beni araman, benimle konuşmak için bir bahanen olması hoşuma gidiyor, diye bitirdim içimden.

"O zaman belki bir gün sana başka bir sürpriz yaparım. Şimdilik biraz kestirmem gerekiyor. Benimle bir tane alır mısın?"

Mikrodalgaın üzerindeki saate baktım. "Akşam yemeği bir saat sonra." "O zaman yemeğe kadar benimle uyu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyor musun?" Başını salladı. "Elbette, bu yüzden söyledim."

Ama nerede uyuyacaktım? Kanepede neredeyse hiç yer yoktu. O son derece savunmasız bir durumdayken ona doğru bastırılmış olacaktım. Bunu yapamazdım, ona bu kadar yaklaşılamazdım. Kendime güvenmiyordum.

Ayağa kalktım. "Bir ağacın altında olmadığımız sürece aynı şey değil," dedim ona. "Gidip birkaç şey yapmam, duş almam ve bu iğrenç kıyafetlerden kurtulmam gerekiyor. Akşam yemeğiyle dönerim."

"Beni bu kadar erken terk etmek," dedi dramatik bir şekilde.

Güldüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Hasta la vista, bebeğim."

"İspanyolca yok," diye mırıldandı kanepeden.

Dışarı çıktım ve dairesinin kapısını arkamdan kapattım. Ancak o zaman gerçekten nefes alabileceğimi hissettim. Birkaç dakika orada durdum, göğsümdeki tüm havayı alıp verdim. Sanki sıcaklık aniden düşmüş gibi ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak evime doğru yola çıktım. Sorun o değildi elbette ama bazı katlarım soyulmaya başlamıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde akşam yemeğiyle birlikte Mateo'ya geri döndüm, yemek tabaklarını tutarken sinirlerim tepemdeydi. Aramızda neler olup bittiğini, hâlâ duygusal ve gerçekleri söyleyen bir ruh halinde mi olacağını yoksa yine o kaygısız haline mi döneceğini bilmiyordum.

Yalan olabilecek bir benlik.

Ama bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu. Yemekle geri döndüğümde Jerry içeride onunla ve Marty ya da Mark'la konuşuyordu. Mateo onunla kalmam ve yemek yemem için ısrar etti, ben de öyle yaptım, ama bu iş bittikten ve Jerry ona Atletico'da geçirdiği zamanı sormaya başladıktan sonra, Mateo'nun uyuşturucu kullanırken konuşmaktan çekinmediği bir şey, hepsini kendi haline bırakmaya karar verdim.

Mateo tam ayrılırken bana birkaç gün sonra onunla Salamanca'daki doktora gidip gidemeyeceğimi sordu ama ben evet ya da hayır diyemeden Jerry ona çalışmam ve işimi yapmam gerektiğini ve Peter'ın onu götürmekten mutluluk duyacağını hatırlattı.

Rahatlamadığımı söyleyemem.

Bölüm On Dört

Mateo'nun bir insana ya da dayanacak bir değneğe ihtiyaç duymadan tekrar yürüyebilmesi üç gün, bunu daha az topallayarak yapabilmesi ise iki gün sürdü. Dizindeki yırtık birinci dereceydi, bu da iyileşmesinin hızlı olacağı anlamına geliyordu ve onun yerde acı içinde kıvranırken beş gün içinde her yerde yavaş ama kolay bir şekilde yürümeye başladığını görmek inanılmazdı. Bana doktorun bunun sebebinin kendisini çok formda tutması ve hala "genç" olması olduğunu söylediğini anlattı ki bu Mateo'yu oldukça memnun etti.

Çoğu zaman hareketsiz olduğu için, genellikle resepsiyonun verandasındaki hasır sandalyelere park ediyordu ve her gün bir seansım ya da onunla konuşma fırsatım olsa da, kır yollarında uzun yürüyüşlerimize çıkmıyor ya da balkonumda sohbet etmiyorduk. Etrafta her zaman insanlar vardı, ki bu iyiydi... burada saklanacak bir şey yoktu. Yine de saklanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Hava da günlerin çoğunda boka sarmış, tepeden aşağı nehirler halinde akan ve herkesin ayakkabılarını mahveden sağanak yağmurla bölgeyi dövüyordu. Jerry, yağmur durduktan sonra yazın geri kalanında yağmur yağmayacağını söyledi.

Yağmurun durduğu gece Claudia'nın dairesine kapanmış, Polly ve Beatriz ile kanepede tembellik ediyor, şarap içiyor ve kadın dergilerine bakıyorduk. Evden ve Londra'dan yanımda bir sürü getirmiştim ve günün erken saatlerinde Eduardo ile tüm testleri yapmaktan oluşan bire bir seans yapmışım. Cosmo UK'e göre Eduardo'nun bir "ilgi orospusu" olduğu ortaya çıktı.

"Gelecek hafta burada olmayacağımıza inanamıyorum," diye mırıldandı Polly umutsuzca, bir Glamour dergisini Beatriz'e fırlatırken. Beatriz İspanyol dedikodu dergisi Diez Minutos'a o kadar dalmıştı ki, dergi ona çarptığında kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Polly'nin ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Bekle, ne?"

Kâküllerini geriye doğru taradı ve bana tembel gözlerle baktı. "Evet.

Bir düşünün. Gelecek hafta bu zamanlar hepimiz evde olacağız."

Claudia, "Vay canına, zaman gerçekten de çok hızlı akmış," diye yorum yaptı. Etrafına, hepimize baktı, dudakları hüznle büküldü. "Seni özleyeceğim

çocuklar."

Ona başımı sallayarak aynı şeyi mırıldandım ama onları gerçekten özleyecek olsam da, burayla ilgili her şeyi özleyecek olsam da Mateo'yu bir daha göremeyeceğim fikriyle başa *çıkamıyordum*. Gelecek hafta bu zamanlar bir uçakla eve dönüyor olacaktım. Eve. Annemin, Josh'un ve Mercy'nin yanına, kendi soğuk, ölü evrenime dönmüş olacaktım ve bana yaşadığımı hissettirecek Mateo'm olmayacaktı.

Göğsüm acıyla daraldı. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi, tutunduğum bu dünyaya sahip olamayacağım düşüncesi bile yürek parçalayıcıydı. Bunca zamandır incinmek istemediğim için mesafemi koruyordum ama bu çoktan gerçekleşmişti. Kalbin ne zamana ne de acıya saygısı vardı.

Her ana, her saniyeye tutunmak, onu değerlendirmek zorundaymışım gibi hissettim. Çok geç olduğundan korkuyordum.

Beatriz'den gelen bir nefes beni korkumdan kurtardı. Ona baktığımda ağzı açık bir şekilde dergisini okuduğunu gördüm. Gözleri hemen bana kaydı.

"Ne?" Ben sordum.

Bir gıdak sesi çıkardı ve dergide ne varsa önce Claudia'ya sonra da Polly'ye gösterdi. Polly küçük bir çığlık attı ama Claudia yüzünü buruşturdu ve sonra garip bir gülümsemeyle bunu örtbas etti.

"Ne oldu?!" Tekrar sordum, daha yüksek sesle. Elinden almak için uzanmaya başladım ama o bana uzattı.

Elime aldım, derginin ön yarısı arkasına katlanmıştı ve baktım. İlk başta tek gördüğüm bir sürü anlamsız şey (İspanyolca olarak da bilinir) ve yemek yiyen güzel, gülümseyen kadınların resmiydi. Ancak gözlerim sayfanın alt yarısına düştüğünde, ben de soluk soluğa kalmış olabilirim.

Neredeyse boğuluyordum.

Mateo'nun gece flaşla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Gümüş grisi ince bir takım elbise giymiş ve kravat takmış, şaşırtıcı derecede temiz traşlı yüzünde samimiyetsiz bir gülümsemeyle yürüyordu. Bir kadının elini tutuyordu. Çok pahalı görünen siyah, ışıltılı bir elbise giymişti, geniş dişlek bir gülümsemesi, büyük kaşları, koyu renk gözleri ve kısa sarı saçları vardı.

Altlarında Mateo ve Isabel Casalles'i ve restoranının adı olduğunu bildiğim *Sin Horquillas*'ı tanıdım.

Kahretsın. Öldür beni şimdi.

Karısı sadece çok güzel, Mia Farrow saç kesimi ve yüksek elmacık kemikleriyle neredeyse İskandinav görünümlü olmakla kalmıyordu, aynı zamanda... o gerçekten vardı. O şimdi

bir yüzü vardı. O gerçektir.

Kocasına aşkıttım. Aynı adam bana ona aşık olmadığını söylemişti.

Bir haftadan kısa bir süre içinde sadece bir anı olacak olan adam.

"Sen iyi misin?" Polly gerçekten endişeli bir ses tonuyla sordu. "Onun evli olduğunu biliyordun, değil mi?"

Ona boş boş baktım ve başımı sallamayı başardım. Beatriz'e baktım. "Neden bu resim? Makale ne hakkında?"

Beatriz dergiyi geri aldı. Çok sevinmiştim. Onu bir daha görmek istemedim.

Taradı. "Pek bir şey yok. Sadece Barcelona'daki restoranının geçen ay ikinci yılını kutladığını ve büyük bir parti verildiğini yazmış. Bu dergi herkes hakkında haber yapar, özellikle de eski futbol yıldızları hakkında. Ayrıca Isabel kraliyet ailesinden geliyor."

"Ne oluyor lan?" diye haykırdım.

"Vay canına," dedi Polly nefes nefese.

Beatriz'in yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Onun hakkında pek konuşmuyorsun, değil mi?"

"Mateo sevmiyor."

"Onu suçlamıyorum," dedi.

Ona sert bir bakış attım. "Neden? O bir kaltak mı?" Ve birdenbire onun öfkeli bir psikopat kaltak olduğu konusunda çok umutlandım, böylece kocasına karşı bir şeyler hissettiğim için kendimi daha iyi hissedecektim.

"Pek sayılmaz," dedi Beatriz dikkatle. "İnsanlar onun oldukça iyi ve hoş biri olduğunu söylüyor. Kibar. Yine de muhtemelen seninle birlikte olmazdı. Anlaşılır bir şekilde."

Lanet olsun. "Yani o kraliyet ailesinden mi?"

"Aşağı yukarı," dedi Beatriz tek omuz silkerek. "Isabel'in annesi Paloma varis olmak için sıradaydı ama sonra Paloma'nın annesi Penelope İspanya tahtı üzerindeki hak iddiasından vazgeçti. Nedenini hatırlamıyorum. O zamanlar politik bir şeydi. Sanırım büyükannesine hala Düşes deniyor ama muhtemelen bu sadece bir formalite."

"Vay canına," dedim. Harika. Yani güzel, kibar ve yarı kraliyet mensubu mu? Bununla asla ama asla rekabet edemem.

"Evet," dedi beni inceleyerek. "Ama bu ikisi hakkında her zaman söylentiler ve konuşmalar olmuştur."

Sormak istemedim ama gözlerim bunu benim için yaptı.

Beatriz devam etti. "Görüyorsunuz, Isabel çok hoş ve güzel ama mükemmel değil. Atletico'nun sahibine göre, Mateo'nun oyuna dönmek için iyi olduğu söyleniyordu. O zamanlar sadece otuz yaşındaydı, dediğiniz gibi formunun zirvesindeydi. Dizindeki yırtık o kadar da kötü değildi. Ama Isabel onu her şeyi bırakmaya ikna etti. Çok vahşi bulduğu yaşam tarzından uzaklaşmak için."

"Vahşi mi?"

Sırıttı. "Oh evet. Oyuncularımız biraz vahşi ve çılgın olmalarıyla tanınırlar. Çok fazla seks, kavga ve içki. Mateo da diğerlerinden farklı değildi. Ve Isabel, Düşes büyükannesi ve sosyetik statüsüyle bunu istemedi. Mateo'yu onlardan çaldığı için ekip ona Yoko Ono diyordu."

Beatriz'in spor muhabiri olduğunu unutmuştum, bu kadar çok şey bilmesine şaşmamalı. Ellerime baktım. "Ama o da bunu kabul etti. Onunla evlendi."

"Biliyorum. Herkes bunu bir sürpriz olarak gördü. Sanırım Mateo sakatlıktan sonra kendini biraz kaybetti ve ne yapacağını bilemedi. Doğru zamanda ortaya çıktı ve ona ne yapması gerektiğini söyledi. Kısa süre sonra evlendiler ve bir çocukları oldu. Restoranların yatırımında yardımcı oldu. Erkek kardeşi şef, bu yüzden onun da bu işte parmağı olduğunu düşünüyorum."

Mateo'nun söyledikleriyle her şey anlam kazanmıştı, her şeyden habersizdi. Sekiz yıllık unutkanlık. Futbol maçının, sakatlığının onda böyle bir tepki uyandırmasına şaşmamalı. Ben sadece sakatlığın acısını ve aşağılanmasını yeniden yaşadığını sanmıştım, tüm hayatının değiştiği ve olmadığı bir şeye dönüştüğü anı değil.

Birdenbire gidip onu bulmaktan başka bir şey istemedim. Bunu yaptıktan sonra ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum - Beatriz'in bana anlattıklarını ona kesinlikle anlatmazdım. Ama yalnız olmadığını bilmesini istedim. Onun kim olduğunu bildiğimi ve bunun sorun olmadığını bilmesini istedim. Kot pantolonu ve botlarıyla gerçek Mateo'yu, şık takım elbiseleriyle iş adamı Mateo'yu, forması ve şortuyla futbol yıldızı Mateo'yu seviyordum. Sakin Mateo'yu, esprili Mateo'yu, şehvetli Mateo'yu ve öfkeli Mateo'yu sevdim.

Hepsini sevdim.

Hayır. Onun her şeyini *sevdim*.

Mateo Casalles'i severdim.

Gözlerim yaşlarla dolup taşarken yavaşça başımı kaldırıp beni sessizlik içinde izleyen Beatriz, Claudia ve Polly'ye baktım.

yüzleri endişeyle çarpılmıştı.

Bir şey söylememe gerek yoktu.

Claudia, "Ah, tatlım," diyerek sakinleşti ve yanıma gelerek beni kucakladı, diğer iki kız da aynısını yaptı. Claudia ve Polly, Ricardo ve Eduardo'ya da veda etmek zorunda kalacaklarını bilerek ağlarken, ben bir aşkı, gerçekleşme şansı olmayan bir fırsatı kaybetme beklentisiyle birkaç damla gözyaşı döktüm.

Saat daha yüksek sesle işlemeye başladı. Sona doğru geri sayım başlamıştı.

"Eve gitmek istemiyorum," diye feryat ettim telefonda.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama buraya döndüğünde fikrini değiştireceksin," dedi Josh, görünüşe göre fazladan kırışık bir cips poşeti çiğniyordu. "Ayrıca, yakında geri dönmezsen, daha da aptal gibi görüneceksin. Orada İngilizce öğrettiğini sanıyordum, kaybettiğini değil."

"Bunun olacağı konusunda bizi uyarmışlardı," dedim, onunla konuşmaya başladığımdan beri kelimeleri nasıl telaffuz etmeye başladığının farkındaydım.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve saate baktım. Yatak odamda oturmuş Josh'la konuşuyordum ve üzerimde bavulumdan çıkardığım en güzel elbise olan beli büzgülü maksi elbise vardı. Dedikodu dergisi olayının ve ardından gelen gözyaşlarının ertesi gecesiydi ve tüm İngilizler ve İspanyollar Acantilado'daki bir restoranda akşam yemeğine davet edilmişti. Tüm hafta boyunca görüşmediğim ve telefon görüşmesinin bu kadar uzun sürmesini planlamadığım için kardeşimi hızlıca kontrol etmek istemiştim. Sanırım söyleyecek çok şeyim vardı. Yarisini bile söylememiştim.

"Döndüğünde," dedi, "seni havaalanından alırım." "Beni al dediğinizde, arabanın gidonunda oturduğumu mu kastediyorsunuz? Bisikletin, değil mi?"

"Hayır," dedi gururla. "Seni üç yaşındaki bir Volkswagen Golf ile alacağım."

"Peki bunu nereden buldun? Doğu yakasında araba çalarak mı?" "Yine hayır. Satın aldım. Artık bir arabam var."

"Ne?" Kardeşim her zaman bir araba istemişti -bazen şehrimiz için çok önemliydi- ama işinden dolayı hiçbir zaman yeterince para biriktirememişti. "Bu nasıl oldu?"

"Şu katıldığım yarışma mı?" dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben kazandım."

"Vay anasını!" diye bağırdım. "Bu inanılmaz. Ve hızlı! Ve ne sikim, sana ne kadar para verdiler?"

"Bin dolar. Biraz para biriktirmiştım, onu da kullandım."

Bunun üzerine gülümsemem biraz bozuldu. Biraz birikmiş parası olduğunu biliyordum ama ona bu parayı seyahat etmek için kullanmasını önermek üzereydim. Josh'un da benim gibi kapana kısılmış ve halsiz hissettiğini ya da en azından buna yakın olduğunu biliyordum. Ona buraya gelmesini, programa katılmasını ya da sadece sırt çantasıyla gezmesini söylemek istedim. Hayat bulmasını, ilham almasını. Hatta aşkı bile, çünkü Vancouver'daki yoga pantolonu giyen seçici kızlar onun dövmelerinden etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

"Senin adına çok sevindim," dedim. "Bu benim de bir arabam olacağı anlamına geliyor." "Sesin mutlu gelmiyor."

"Çünkü eve gitmek istemiyorum!" "Ah, Vera..."

"İstemiyorum! Ve beni zorlayamazsın!"

"Hiç paran yok."

"Numaralar yapabilirim. İspanyol erkekler benden hoşlanıyor gibi görünüyor." "İğrenç. Bunu duymak istemiyorum."

"Ben ciddiylim, Josh. Eve gitmek istemiyorum. Buradan ayrılmak beni öldürecek."

"Tam bir kızsın," diye azarladı beni.

"Ciddiyim." İçimi çektim ve pencereden dışarı, parlayan gün batımına baktım. İnsanlar resepsiyonun önünde toplanmaya başlamıştı. Hepsini, arkadaşlarımı görünce kalbim biraz burkuldu. "Burası düşünme şeklinizi, hayata bakışınızı, insanlara bakışınızı değiştiriyor. Size hepimizin özünde aynı olduğumuzu öğretiyor. Yaşınız ya da nereli olduğunuz önemli değil. Hepimiz insanız ve insanlık durumundan muzdaribiz."

"Sana karşı dürüst olacağım, şu anda bir kaçık gibi konuşuyorsun. Kimsin sen ve kız kardeşime ne yaptın?"

"Kulağa kaçık gibi geldiğimi biliyorum. Buradaki bir kız, Becca, onu seversin - ilk hafta bana da aynı şeyi söyledi ve ben ona inanmadım, gerçekten inanmadım. Ama olacağını söylediği her şey oldu. Buradaki insanlarla başka türlü asla kuramayacağın bir bağ kuruyorsun. Onlar sizin hayatınız, evreniniz haline geliyor." Son sözlerimi söylerken ürperdim.

"Okaaaaay," dedi yavaşça. "Sanırım şimdi kapatacağım."

Yabancı bir dilde konuşan bir yabancıymışım gibi hissederek homurdandım. "İyi. Seni seviyorum."

"Evet. Salı günü görüşürüz. Siktiğimin arabasındaki seksi adam ben olacağım." "Ew."

Telefonu kapattım, telefonumu çantama tıktırdım ve koşarak kapıdan çıktım.

Bu kez üç minibüs yerine hepimiz bizi Madrid'den buraya getirene benzer bir kiralık otobüse doluştuk. Kasabanın içine kadar gidemedi ama restoranın zaten şehrin dışında olması gerekiyordu. Şanslı İspanyollar (Mateo hariç) geçen hafta futbol zafer yemeği için oraya getirilmişti ve görünüşe göre yemekler çok iyiydi.

Otobüste Mateo ile oturma şansım olmadı çünkü Mark ya da Marty onunla birlikteydi (sanırım sakatlık olayından sonra daha da yakınlaşmışlardı), bu yüzden Becca ile oturdum ve gürültülü atmosfere katlandım. Kendimi bir bar gezintisine çıkmış gibi hissettim ve diğer herkes içmeye daha önce başlamış gibi görünüyordu. Ne olursa olsun, herkes harika bir ruh halindeydi, gece için Las Palabras'tan çıkmaya ve programın sona ermesini kutlamaya hevesliydi. Bundan sonra sadece iki gecemiz kalmıştı.

Sanırım Mateo ve ben, o yavaşça otobüsten inip dizine daha fazla dikkat edene kadar birbirimize iyice bakamadık. İşlerin gidişatından dolayı onu bütün gün görmemiştim.

Harika görünüyordu.

O gün için takım elbiselerinden birini giymişti. Siyah, şık, keskin kesim. İlk iki düğmesi açık beyaz gömlek, kravat yok. Dağınık, dalgalı siyah saçları ve kirli sakala yakın düzgün kesilmiş bir sakalı vardı. Parmaklarımı yüzünde, göğsünde, karnında gezdirmek istiyordum, ta ki fermuarını açana kadar. Dizlerimin üzerine çökmek ve ona beni hatırlaması için tatlı bir şey vermek istedim.

Tabii ki, bu müstehcen düşünceyle başını kaldırdı ve beni gördü. Yanaklarım yandı ve ona hızlı, hoppa bir el salladım.

"Vera," dedi gırtlaktan, yüzü hayranlıkla aydınlanmıştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kollarını açarak bana doğru geldi ve ilk kez beni omuzlarımdan tutup eğilerek her iki yanağıma birer öpücük kondurdu. I

Sadece vücudunun bu kadar yakın olması bile beni arzu, şehvet ve yaldızlı bir mutluluğa boğuyordu. Sert yanağı yanağıma değiyor, kokusu beni güçsüzleştiriyor, dudakları tenimde o kadar sıcak ve yumuşak duruyordu ki gözlerimi kapatıp her şeyi içime çekiyordum.

Bu diğer İspanyollardan aldığım selamlara benzemiyordu. Bu selam *oyalandı*.

Sonunda uzaklaştığında, tamamen kızardığımı biliyordum. Gözlerini kısarak bana baktı ve zarifçe gülümsedi. Parmaklarıyla saçlarımı omuzlarımdan ayırdı. "Gün batımıyla birlikte yanıyor gibi görünüyorsun."

Bacaklarımı birbirine bastırdım, biraz kıpırdandım. *Hiçbir* fikri yoktu.

O sırada Becca ve Sammy'nin kalabalığın arka tarafında bizi beklediklerini fark ettim. Boğazımı temizledim ve hızla yanlarına gittik. Göğüs dekoltelerimi utandıracak kadar dar mor bir bodycon elbise giymiş olan Sammy yüzünde şaşkın bir gülümsemeye bizi izliyordu.

"Şu ikinize bakın," diye mırıldandı. "Ne hoş bir çift."

Ona ters ters baktım. "Hey, sen ve Her Şey Adam Peter'ın arası nasıl?" Onu uyardım.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde çizdi ve başını sallayarak ne demek istediğimi anladı. Biz bir çift değildik ve Mateo'nun önünde bunu ima etmek bile pek iyi bir fikir değildi. Ancak, yüzüne bir göz attım ve bana bakıyordu, gözleri azalan ışıktan parlıyordu ve hala nazikti. Belki de kibarlıktan da öte...

Kasabanın bir blogunda ilerledik, akşamın görüntüsünün tadını çıkardık, fenerlerin hepsi yanıyordu ve dar sokaklarda romantik gölgeler oluşturuyordu. Sonunda restorana geldiğimizde, belki de hepimizin biraz fazla giyinmiş olduğunu hissettim. Vitrin özel bir şeye benzemiyordu ve restoranın adı - Horno de Leña- ürkütücü bir mankenin boynunda asılıydı. Sammy bu isme hemen kıkırdamaya başladı ve Becca ona büyümesini söyledi.

Ancak hepimiz içeri girdiğimizde fikrim değişti. Bir zindana ya da en azından bir mahzene benzeyen bir yerin altına inene kadar duvardan oyulmuş gibi görünen bir merdivenden aşağıya doğru yönlendirildik. Tüm alan tek bir odadan ibaretti ve karşı duvarda başka bir merdiven vardı. Tabandan tavana kadar her yer eski taştandı, destek kemerleri bile aynı gri kayadan yapılmıştı. Bir uçta taşın içine inşa edilmiş bir tür fırın gibi görünen bir şey görebiliyordum ve diğer tarafta bir bar vardı. Masalar

her iki yanında sandalyeler bulunan, beyaz masa örtüleri ve şamdanlarla zevkli bir şekilde dekore edilmiş bir kare şeklinde yerleştirilmişti.

Bu gece toz mavisi takım elbisesi içinde absürt görünen Jerry, hava almak ya da sigara içmek isterseniz diğer merdivenin arka avluya çıktığını söyledi. İstedığımız yere oturmakta özgürdük.

O sırada Claudia, Ricardo ve sigara içen birkaç kişinin verandaya en yakın masalara doğru ilerlediğini gördüm. Hemen bana el sallayarak yer ayırdığını işaret etti.

Mateo'ya baktım. "Bu akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?" Sırıttı.

"Ben ödüyormuşum gibi davranabilir miyiz?"

"Tabii ki. Ben de ödüyormuş gibi yapacağım."

Sammy, Becca, Polly, Eduardo, Nerea, Manuel, Jorge ve Ed ile birlikte gidip oturduk. Bir yanımda Mateo, diğer yanımda Becca vardı, ki bu beni sürekli rahatsız edeceğinden emin olduğum Sammy'den daha iyiydi.

Akşam yemeği üç çeşitti ve ikinci çeşit olan ağız sulandıran paella yemeğine geldiğimizde duygu seline kapılmıştım. Etrafımdaki Anglolara ve İspanyollara bakıp duruyordum ve onlara karşı hissettiğim sevgiden dolayı göğsüm ağrıyordu. Milyon yıl geçse de bu kadar arkadaş edineceğim aklıma gelmezdi; gerçek, samimi ve doğru hisseden arkadaşlar. Ve işte hepsi buradaydı, son bir aydır benim ailemdi. Josh'a ayrılmak zorunda kalmanın beni öldüreceğini söylediğimde çok da abartmıyordum. Onlarsız bir hayatı düşünemiyordum. Daha önce yaşadığım hayatı kavrayamıyordum.

Diğerlerinin bakışlarından, dudaklarındaki gülümsemeden ama gözlerindeki duygusal hüzünden onların da aynı şeyi hissettiğini anladım. Bu, hepimiz vedalaşmadan önce birbirimizin tadını çıkarabileceğimiz son gecelerden biriydi.

Yanımdaki adamla başlamak gerektiğini hissettim. Birbirimize yakın oturuyorduk, normalde Las Palabras'ta oturduğumuzdan daha yakındık ve yeraltının nemli soğukunda ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Herkesle sohbet etmemize rağmen, fırsat buldukça ona bakıyor, onunla konuşuyor, yüzünü bir daha hiç görmeyecekmişim gibi içime çekiyordum.

Ben de epeyce içiyordum. Bu mekânda Heineken yerine gökkuşağı gibi tadı olan Kolombiya birası -Aguila- vardı. Mateo bunu söylediğimde güldü, bana tadının sidik gibi olduğunu ve damak tadının b o z u l d u ğ u n u söyledi. Sonra şaraba geçtik.

Seçici Mateo, bir ay boyunca tatil köyünde içtiğimiz şaraptan milyonlarca kat daha iyi olduğunu itiraf etti.

Kaç kez elimi dizine hafifçe dokundurmaktan ya da kulağına fısıldamaktan daha fazlasını yapmak istediğimi anlatamam. Elimi uyluğunun iç kısmına koyup sıkmak istedim, kulak memesini emmek istedim. Ricardo, Claudia, Polly, Eduardo ve diğer pek çok insanın yaptığı gibi yüzünü kendime çevirip onu doyasıya öpmek istedim.

Sanki içimde bir alarm çalıyordu, "Zamanın azalıyor, zamanın azalıyor!" diye bağıırıyordu ve ben sürekli ertelemeye basıyordum. Koltuğumda kıpırdanmaya başladım, peçeteyi ellerimde gezdirdim, saçlarımla oynadım, düşüncelerimi dağıtmaya ve parmaklarımla meşgul etmeye çalıştım.

Kaybedilen bir oyundu. Sonunda, tatlı bittikten ve herkes sadece içip konuştuktan sonra Mateo fark etti.

Jorge'yle bir konu hakkında derin bir sohbete dalmıştı ki yakınımaya eğildi ve kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi boynumdaydı, "İyi misin?"

Boğazımdaki tuğlayı yuttum ve başımı salladım.

Bir sonraki şey birdenbire ortaya çıktı.

"Benimle olmaktan korkuyor musun?" diye sordu usulca, dudakları şimdi kulak memelerimi okşuyordu. Belki kazara. Belki de değil.

Kaskatı kesildim. Ne söyleyeceğimi biliyordum. "Hayır" diyecek ve öylece bırakacaktım. Ama sesinde o kadar çok istek, samimiyet ve duygu vardı ki ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum.

"Şu anda öyleyim," diye onun duyabileceği kadar yüksek sesle itiraf ettim. Ama insanlarla dolu bir odadaydık, kahkahaları ve sözleri taş grisi duvarlarda yankılanıyordu ve söyleyeceğim tek şey buydu.

Biraz hava almam gerekiyordu.

Hızla ayağa kalktım ve sandalyemi geriye iterek merdivenlere yöneldim. Kapıyı iterek açtığımda avlunun tamamen boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Aynı zamanda çok da güzeldi.

Etrafında peri ışıklarıyla aydınlatılmış ve çiçekli sarmaşıklarla kaplı uzun bir duvar bulunan tuğladan bir avluydu. Ortada üzerinde bir melek bulunan küçük bir çeşme, köşelerde ise mor ve mavi çiçeklerle dolu dev pişmiş toprak saksılar vardı. Birkaç masa ve kül tablaları, boş bira kutuları vardı.

Birinin ucuna yığılmış şişeler, sanki biri hepsini aşağıya getirecekmiş de unutmuş gibi.

Gözlerimi kapattım ve havayı içime çektim. Şehirde olmamıza rağmen, hava mahzene kıyasla saf ve harikaydı, ılıktı. Yağmurla geçen onca günden sonra, sıcaklık beni canlandırdı, alkolle dolup taşan, kalp atışlarımın hızlandığı, hormonlarımın çıldırdığı damarlarıma biraz berraklık getirdi.

Netlik uzun sürmedi. Avlu kapısının kapandığını duydum ve arkamda kimin olduğunu hemen anladım.

Mateo boğuk bir sesle, "Vera," dedi.

Omzumun üzerinden ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim. "Evet?"

"İyi olduğuna emin misin?"

Buna ne diyebilirdim ki? Nasıl hissettiğimi biliyordu; b i l m e k zorundaydı. Diğer herkes nasıl hissettiğimi biliyordu, o neden bilmiyordu?

En yakın piknik masasına oturdum ve keşke yanımda içecek bir şeyler getirseydim diye düşündüm.

Bu düşünceyle avlu kapısı tekrar açıldı. Jorge'nin elinde Mateo'nun yarısı bitmiş birasını tuttuğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Jerry yakında programın ödülleri vermeye başlayacak," dedi istenmediğini bildiği için temkinli bir şekilde. "Herkesin hazır bulunmasını istiyor."

Mateo'nun buna bir cevap vereceğini düşünmüştüm ama vermedi. *Hâlâ* bana bakıyor, sorusuna bir yanıt bekliyordu. Jorge'yi görmezden geldi ve onun yerine bir sandalye çekerek iri gövdesiyle karşıma oturdu.

Sessizlik başımızın üstünde canlı bir tel gibi çatırdıyordu. Mateo'nun içkisini isteksizce masaya bırakıp uzaklaşırken Jorge'nin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Bir yanımda geri gelmesini, gerginliği ve Mateo'nun gözlerindeki şaşırtıcı yoğunluğu dağıtmasını diliyordu. Diğer yanımda ise Jorge'nin bizi rahat bırakmasına bencilce seviniyordu. Tek başına.

Mateo'dan ayrıldım, onun yerine Aguila şişesine ve kenarlarından akan buğuya odaklandım, yapışkan gece havasında mutluluk verici bir şekilde serin görünüyordu. Haftalardır süren şakalaşmalar, konuşmalar, masum fiziksel temaslar derken, şimdi onunla yalnız kalmak konusunda son derece gergindim. Ondan korktuğumdan değil, kendimden korktuğumdan. Özellikle de akşam yemeğindeki o sözden beri, ona ne yapacağımdan, kendim için söz verdiğim ahlak kurallarını nasıl çiğneyeceğimden korkuyordum.

O evli, o evli, o evli, dedim kendi kendime, bir damla suyun biradan masaya doğru akışını izlerken. *Karısı güzel ve sevimli.*

Kızım çok tatlı ve sen bunların ikisi de değilsin.

Ama bunu kendime ancak birçok kez
söyleyebilirdim.

"Vera," dedi kalın bir sesle. "Vera, bana bak." Sesi emrediciydi, daha önce duymadığım bir derinliğe ulaşıyordu.

Gözlerim yavaşça ona kaydı. Konuşmaya çalıştım ama sadece dudağımı emebildim, muhtemelen tüm rujumu çıkarmıştım.

"Bana yıldızları tekrar göster," dedi. Gözleri başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde beni mızrakladı, yüzü tehlikeli bir şekilde yakışıklı oldu.

Yıldızları görmek için açık gökyüzüne baktım ama o yanıma geldi, uzandı ve elimi tuttu. Dokunuşu sıcaktı, sanki parmakları tenimi yakıyordu, soğuk bir gecede sıcak bir küvete girme hissi. Omurgamdan aşağıya doğru hafifçe akan ürpertiye engel olamadım.

"O yıldızlar değil," dedi boğuk bir sesle, öne doğru eğilerek. Dudakları ıslaktı ve hafifçe aralanmıştı. "Senin yıldızların. Bu yüzden sana Estrella diyorum."

Sertçe yutkundum, nabzım yanıyordu. Sırtım ona dönük olacak şekilde sandalyemde döndüm ve saçlarımı kaldırarak başımın üstünde topladım.

Ayağa kalkarken sandalyesi gürültüyle yere sürtündü, bu ses içimde yeni bir korku yarattı.

Hayır. Korku

değil.

Beklenti.

Tam arkamda durduğunu duydum. Ne yapacağını merak ederek nefesimi tuttum.

Sert bir parmak boynumun arkasına, dövmenin başladığı omurganın tam üzerine bastırdı. Gözlerimi bu duyguya kapattım, yarattığı akımlar aşağıya doğru ilerliyor ve beni ıslatıyordu. Tanrım, kendime gelmem gerekiyordu.

"Bu hangi yıldız?" diye sordu, sesi ipek gibiydi. Kendimi onun sesine kaptırabilirdim.

"Alpheratz," diye fısıldadım, sanki ona bir sır veriyormuşum gibi. Belki de öyleydin.

Parmağı çaprazlamasına aşağı kayarak Pegasus çizgisi boyunca bir ateş izi bıraktı. "Peki ya bu?"

"Markab."

"Neden

Pegasus?"

Durakladım, gerçek dudaklarımdaydı. Sikerim böyle işi. Birbirimize karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştık. "Çünkü özgürce uçmak istiyorum. Ve yıldızlardan daha yüksek bir yer yok."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Dönüp ona bakmak istedim ama parmağını boynumdan çekmesini istemiyordum. Üç gün içinde ayrılıyordum. O da ailesinin yanına dönecekti. Sahip olduğum tek şey buydu, yıldızlarımın üzerindeki onun teniydi.

Eğildi, sıcak nefesi boynumdaydı. "Aşkın kanatlarını kıracağından mı korkuyorsun?"

Sözleri içime işledi, kanımı kaynattı. Aşk. Bu onunla tartışmak için çok tehlikeli bir konuydu. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Nefesim titreyerek boynumu ağzından uzaklaştırdım ve yüzümü ona döndüm.

"Hayır," dedim gözlerinin içine bakarak. "Aşkı kaybetmekten korkuyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. Dudaklarıma baktı, güzel uzun kirpikleri esmer tenine gölgeler düşürüyordu.

"O zaman bu ikimizi de ilgilendirir," diye fısıldadı usulca ve uzun bir an için bu işi bitireceğini ve sonunda beni öpeceğini, aramızdaki bu gerginliğe, içimi sızlatan özleme bir son vereceğini düşündüm. Ama bakışlarını benimkilerden kaçırarak doğruldu ve masadan birasını almaya gitti.

Uzun bir yudum almasını ve şişeyi yerine koymasını izledim. Restorana doğru gitmeye başladı.

"Biliyorsun, daha fazla rol yapamam," diye ağzımdan kaçırdım, kendimi şaşırtarak. Sınırıma ulaşmıştım.

Durmuştu, tamamen hareketsiz duruyordu, sırtı bana dönüktü. Ya tekrar yürümeye başlayacaktı ya da arkasını dönecekti. Nefesimi tuttum.

Sırtını bana dönerek, "Hayır. Yapamayız. Size son bir sorum var."

Beklediğim bu değildi. Sorular tehlikeli olmaya başlamıştı. "Ne?"

Yumuşakça sordum.

Yavaşça arkasını döndü. "Aşk nedir? İngilizce olarak."

Kaşlarını kaldırdım. "İngilizcede aşk, sevgi mi?"

"İspanyolca'da nedir?"

Hipnotize edici gözleri beni öylesine büyülemişti ki, zar zor hatırlayabiliyordum. "Amore?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. İspanyolca'da aşk *sensin*."

Sonra arkasını döndü, geri dönüyordu.

Bu saçmalıktı.

Sandalyemden kalktım ve ona doğru koştım. Onu kolundan tutup sertçe çektim ve yüzünü bana dönmesi için çevirdim. Parmaklarımı ceketinin koluna gömdüm ve ona baktım.

"Bu kadar mı?" Haykırdım, sesim öfkeden çatlıyordu. "Bana senin dilinde *aşk* olduğumu mu söylüyorsun? Ve sonra beni terk mi ediyorsun?!"

Transa geçmiş gibi bana baktı. "Ne yapmamı tercih edersin?" diye fısıldadı.

Sanki ağlamak üzereymişim gibi hissettim. Yüzüm acı ve şaşkınlıkla buruştu. "Bilmiyorum! O değil."

"Peki ya bu?" dedi boğuk bir sesle. Bir elini saçlarımdan arasına soktu, parmakları saç tellerimde gezindi, kafa derim boyunca ilerledi. Tüylerim diken diken oldu. "Ya da bu." Diğer elini tuttu ve aynı şeyi yaptı, her ikisi de saçlarımdaydı, başımın arkasını tutuyordu, parmakları lezzetli bir basınçla içime bastırıyordu.

Düşünceler kafamı terk etmeye başladı. Onların yerini duygular aldı. İstekler. İhtiyaçlar. Hepsi bir galaksi gibi etrafımda dönüyor.

Bir adım attı ve tam karşımda durdu, sert karnı benimkine değiyordu ve kalçama baskı yapan bir ereksiyon gibi görünüyordu. Hiç hava alamıyormuşum gibi hissediyordum. Başımı geriye doğru eğdi, böylece gözlerine bakıyordum, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bana dur diyebilirsin," diye fısıldadı. "Ve duracağım. Ama lütfen bana durmamı söyleme."

O anda bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Ağzını benimkine yaklaştırmasını ağır çekimde izledim. Dudaklarımız birleştiği anda gözlerim kapandı, tüm duyularım içinde boğulmaya başladığım zevke yönlendirildi. Öpücüğü ilk başta tatlıydı. Yumuşaktı. Sıcak dudaklar, ıslak bir ağız. Alt dudağının benimkini kavrayış ve beni, ağzımı onunkine tutuş şekliyle bile neredeyse kısıtlanmıştı. Beni lanet bir havai fişek gibi yaktı, uzuvlarım boyunca bombalar halinde patladı, ta ki her yanımla yanana, daha fazlasını isteyene, ihtiyaç duyana, arzulayana kadar.

O da bunu bana verdi. Başımdaki baskı arttı, öpüşmemiz derinleşirken parmakları saçlarımda daha sıkı sardı. Dili benimkini okşuyordu, ipek gibi yumuşaktı. İçimde daha fazlasına olan ihtiyacı uyandırdı, sanki ne kadar aç olduğumu yeni fark ediyordum. Ondandır çok şey istiyordum, her şeyini, her parçasını. Beni öpmeye devam etmesini istedim çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeydi. Aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

ve bunu iki iç çamaşırı modeliyle üçlü yapan bir kız söylüyordu. Mateo'nun öpücüğü tüm hayatımı alt üst etti.

Ellerimi beline koydum, giysilerinin ipeğini, karnının gerginliğini hissettim. İçimdeki sıcaklık tehlikeli boyutlara ulaşıyordu; dilinin her kıvrımı beni kıvrandırıyor, ıslatıyor, burada elde edebileceğimden çok daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"İşte buradasınız."

Jerry'nin homurdanan sesi bizi ayırdı.

Mateo ve ben birbirimize baktık, nefes nefese kalmaktan göğsümüz kabarmıştı, ağzı açıktı, gözleri tutkuyla parlıyordu, az önce ne olduğunu, hangi çizgiyi aştığımızı anlamaya çalışıyorduk.

Sonra birlikte Jerry'ye baktık. Abartılı bir kızgınlıkla bizi süzüyordu. "Tatil köyünde bunun için çok zaman var," diye azarladı Jerry. "Ödül törenini kaçıyorsunuz. Vera, senin için bir ödül olabilir de olmayabilir de. Ama aşağıya gelmedikçe bunu bilemezsin. Haydi çocuklar, çok eğleneceğiz."

Ve bir el hareketiyle dönüp merdivenlerden aşağı indi. Sanki az önce tanık olduğu şey, hayatımın büyük patlama versiyonu olan felaket bir olay değilmiş gibi.

Gözlerim kapıya dikilmişti, artık Mateo'ya bakamayacak kadar korkuyordum.

Az önce ne yapmıştık?

Boğazımı temizledim ve saçımı düzelttim. "İçeri dönsek iyi olacak."

"Bekle," dedi Mateo, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Onun dokunuşuyla dünyanın elimden kayıp gittiğini hissettim ve bir kez daha gözlerinin ışıltılı derinliklerinde kayboldum. "Bu olamaz."

"Başka bir şey olabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadım. Kalbim kıyma makinesinden geçiriliyordu.

"Evet, olabilir," dedi. Sesi kararlılıkla titriyordu, kaşları birbirine yakındı.

"Sen evlisin," dedim çaresizce, kelimeler neredeyse hıçkırık olarak kaçıyordu. "Her şey bitti."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, bitmedi. Bitmedi. Senin için bitmedi. Sadece bir öpücüktü, bunu atlatabilirsin. Kendine sana asıldığımı söyleyebilirsin. Bu senin hatan değildi."

"Seni istiyorum," dedi, tutuşu daha da sıkılaşmıştı. "Seni en başından beri istiyordum, sadece bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Çünkü bu mümkün değil!" Göğsüne bir yumruk indirerek haykırdım. "Bunu bilmiyorsun," diye tısladı.

"Sen evlisin!" Bağırđım. "Ben diğerkadın olamam!"

"Sen zaten diğerkadınsın!" diye bağırđı. Sözleri bana çarptı ve beni paramparça etti. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Zaten öylesin, istesen de istemesen de. Beni büyüledin, Vera. Beni kör ettin. Bana yeminlerimi unutturdun. Ve tek yapman gereken parlamaktı." Sertçe yutkundı, gözleri beni delip geçti. "Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

Gitmem gerekiyordu. Bana daha fazla anlatmasına izin veremezdim.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru koştum, içeri girdiğimde kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. Alternatif olarak tuğla duvara tırmanıp Las Palabras'a kadar koşabilirdim ama bunu yaparken muhtemelen kendimi yaralayacağımı hissediyordum. Aşağıya, kalabalığa, herkesin bizi beklediğı yere inmem gerekiyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılıp merdivenlerden yuvarlanacağımdan emindim. Ama bir şekilde aşağıya inmeyi başardım, mahzenin soğuşu çıplak tenimin üzerinde geziniyordu. İzinsiz girdiğim için herkesin bana baktığını görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine hepsi Jerry'nin ayakta durduğı odanın ortasına bakıyordu ve Angel'a "En Gelişmiş İngilizce" için bir kağıt parçası uzatıyordu.

Herkes alkışlayıp tebrik sözcükleri haykırırken ben de gizlice yerime geçtim. Becca bana baktı ve ben de ona gergin bir gülümseme verdim.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu sessizce.

Başım ileri geri gidip geliyor, dudaklarım birbirine yapışuyordu. Konuşamıyordum. Konuşsaydım, başlardım... Ne yapardım bilmiyorum. Ama kötü olurdu.

Birkaç dakika sonra arkamda Mateo'nun varlığını hissettim ve sandalyesini çekti. Yemin ederim, ciğerklerim pes etti ve kalbim de onu takip etmeye karar verdi. Sadece yanımda oturması bile çok fazlaydı, özellikle de tadının nasıl olduğunu öğrendikten sonra. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda, vücudunu ellerimin altında hissedebiliyordum.

Hâlâ kafamın içinde "Sen zaten diğerkadınsın" cümlesinin tekrar tekrar çaldığını duyabiliyordum.

Bu çok fazlaydı. Belki de kusmam gerekiyordu.

"Ve en iyi kakhaha ödülü Vera Miles'a gidiyor!"

Kusmuk tekrar aşağı indi. Ne oluyor lan? Boş tatlı tabağıma körlemesine baktığım yerden başımı kaldırdığımda Jerry'nin elinde bir

bir kağıt parçası ve bana el sallıyor.

En iyi *kahkaha* mı? En iyi kahkaha ödölünü nasıl kazanabilirim? Hayatımda tek bir gün bile gülmemiş gibi hissediyordum.

Mateo alkışlarken kulağıma "Kazandın," diye mırıldandı, nefesinin hissi beni olduğum yerde dondurdu. "Yukarı çık."

Nasıl oldu bilmiyorum ama dediğini yaptım. Sandalyemden kalkıp masanın etrafından dolaşarak odanın ortasına geldim ve Jerry beni hemen kucakladı. Gazeteyi bana uzattı ve fotoğraf çekmeye başlayan Manuel'e onunla birlikte gülümsememi istedi. Sanırım yine de gülümsedim. Bulaşıcı olduğu söylenen kahkahamın bana bir ödöl kazandırdığı gerçeğine odaklanamıyordum bile.

Onun yerine kötü adam olduğum için ödöl almalıydım.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

"Kalk, uykucu."

İnledim ve tek gözümü açtım. Yatak odası ışıkla dolmuştu. Claudia'nın yatağın kenarında oturduğunu görmek için yavaşça döndüm, saçlarım yüzümdeydi. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

"Saat kaç?" Başucumdaki bir bardak suya uzanırken boğazım düğümlenerek sordum. Ağzımın tadı ekşiydi.

"Kahvaltıya geç kalmanıza on dakika var," dedi.

"Ugh," dedim bardağı boşalttıktan sonra. "Bütün gün uyuyamaz mıyım? Hasta olduğumu biliyorlar."

Bana bir bakış attı. "Hayır, yapamazsın. Bu bizim sondan ikinci günümüz. Yatağa girdiğinde kendini iyi hissediyordun."

Bu doğrudu. Jerry'den "en iyi kahkaha" ödülünü aldıktan saniyeler sonra, kusma ihtiyacıyla tekrar sarsıldım. Sinirden mi, korkudan mı, yoksa yemekten mi bilmiyorum ama aniden tuvalete koştum ve kabinde kustum. Ondan sonra, etrafta takılıp herkesle parti yapacak ve Mateo'yla yüzleşecek havada değildim, bu yüzden Claudia beni Peter the Everything Man'in minibüsüyle eve götürdü. Kalbim çalkantılarla dolu bir şekilde doğruca yatağa gittim ve gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum.

Tek düşünebildiğim diğer kadın olmamak için ne kadar çabaladığımdı. Artık Isabel'in iyiliğini umursuyormuşum gibi davranamazdım, çünkü dürüst ve şirret gerçek, umursamadığımdı. Onu tanı mıyordum - tek bildiğim onun için yanlış olduğu ve onu sevmediğiydi. Ama annemle babamın boşanmasının bana ne yaptığını biliyordum ve bunu Chloe Ann'e de yapmak istemi yordum.

Ama Mateo'nun da dediği gibi, başka bir seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Onun sözlerini düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu büyülediğimi. Parladığımı.

Ona yeminini unutturduğumu.

Böyle bir şey nasıl olur da aynı anda hem midemi bulandırır hem de beni olağanüstü derecede mutlu eder?

"Kalkacak mısın yoksa bir bardak su daha getirip kafana dökmem mi gerekiyor?" Claudia bacağıma vurarak söyledi.

"Vay canına, çok acımasızsın," dedim. Yavaşça doğruldum ve sanki bütün gece hiç nefes almamışım gibi nefes verdim.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana. Dün gece Mateo hakkında tek kelime etmemişti, bunu takdir ettim.

 zg n bir şekilde başımı salladım. "Bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

"Verandada ne oldu? Bir sigara için ölüyordum ama bölmek istemedim."

Bacaklarımı altımda  aprazladım ve birbirine bastırdığım ellerime baktım.

"Beni  pt ."

Tepkisini ölçmek için ona hızlıca bir bakış attım. Geniş geniş gülümsüyordu. "Gülümseme," diye uyardım onu. "Bu iyi bir şey değil."

"İyi bir şey değil mi? Vera, senin neyin var?"

"Neyim var benim?" Tanrım, nereden başladım ben buna?

"Kötü bir öpücük müydü?"

"Hayır," dedim, hatırladıkça vücudum titriyor, dudaklarım elektrikle karıncalanıyordu. Parmak uçlarımla hafifçe dokundum. "Yaşadığım en güzel  p c kt ."

"O zaman sende bir sorun var." "O evli."

" yle mi?" diye alay etti, ağzı açık. "*Hiçbir* fikrim yoktu. Sanki bu konuda hiç konuşmuyorsunuz."

Ona ters ters baktım. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Gözleri düşünceli bir şekilde odada dolaştı. Sonunda şöyle dedi: "Hayır, çünkü sizi birlikte görüyorum ve aranızda özel bir şeyler olduğunu biliyorum. Bu aptalca ya da... nasıl derler... anlamsız değil. Bu gerçek."

"Ona yeminini unutturduğumu, benim zaten diğer kadın olduğumu söyledi."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Bunu o mu söyledi? Vay be. Mateo... gerçekten açılıyor."

"Evet, işte bu yüzden nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bütün gün odamda kalmak istiyorum."

"Ondan uzakta mı?"

"Daha güvenli olur."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Artık güvenli bir yer yok, Vera. Bunu biliyorsun." "O zaman ne yapmamı  neriyorsun?" Haklı olmasından nefret ediyordum. Duvarlar

ne bu odadakiler, ne de kalbimin etrafına özenle inşa ettiklerim beni koruyamazdı.

"Tavsiyemi ister misin?" diye sordu. Başımı salladım. Yataktan kalktı ve bana baktı. "Bence, siktir et. Devam et. Olan oldu. Sen

birkaç gün içinde gidiyor. Kalan az zamanınızı birlikte geçirebilirsiniz. Hiçbir şeyden pişman olma. Git onunla ol. Yakında, o sadece bir anı olacak."

Bunun üzerine gözlerim yaşarmaya başladı. Başımı salladım ve yüksek sesle nefes verdim. Olan olmuştu bile. Ondan saklanabilirdim, onu terk edebilirdim, İspanya'yı yıldızlara asla tam olarak dokunamadığım hissiyle bırakabilirdim. Ya da bunu yapabilir, yaşadığımı hissetme şansı için derin uzayın soğuşunu göze alabilirdim. Eğer o benim için bir anıdan başka bir şey olmayacaksa, eğer o hayatına devam edecek ve ben de kendi hayatıma devam edeceksem, beni değiştirecek, yeniden doğmamı sağlayacak bir anı istiyordum.

Ona baktım, yine soyunmuş hissediyordum. "Onun gibi bir adamın benim gibi bir kızı isteyebileceğini düşünmenin beni bu kadar mutlu etmesi yanlış mı?"

"Sana kalbin zamana aldırmadığını söylemiştim," dedi kapıya doğru yürürken. "Kalp neyin doğru neyin yanlış olduğuna bakmaz." Kapı aralığında durakladı. "Jerry'nin masasına oturmayı unut. Senin için bir yer ayırıyorum, acele etsen iyi olur!"

Kapıyı kapatarak odadan çıktı. Duvarlar etrafımda parçalandı.

Kahvaltıda herkes akşamdan kalma görünüyordu. Mateo ile göz teması kurmaya çalıştım ama o Wayne, Eduardo ve Polly ile oturuyordu. Sanırım tüm oturma kuralları bir kenara bırakılmıştı ve herkes arkadaşlarıyla oturuyordu.

Claudia sözüne sadık kalarak bana bir koltuk ayırdı ve onunla, Ricardo'yla ve Becca'yla birlikte oturdum. Becca bana telefonundan herkesin neden bu kadar sert görüldüğünü açıklayan resimler gösterdi. Ben ayrıldıktan sonra içki ve parti uzun süre devam etti. Bir yanımda bunu kaçırdığım için üzgündü ama ayrılmakla doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Sonum, bir fotoğrafta Froggy Carlos'la öpüşürken, bir sonraki fotoğrafta restoranın dışındaki mankenle öpüşen Sammy gibi olabilirdi, tabela artık Froggy'nin boynunda asılıydı.

Kahvaltıda neredeyse hiçbir şey yemedim, bu sefer tamamen sinirden kaynaklanıyordu. Derim titriyormuş gibi hissediyordum ve dizim masanın altında zıplayıp duruyordu. Zaman zaman Mateo'ya bakıp göz teması kurmayı umuyordum ama Wayne'in koca kafası hep yoluma çıkıyordu.

Jerry günün programını günceller güncellemez, Mateo ile bir seansım olması umuduyla oraya gidip programa baktım.

Yaptım. Öğle yemeğinden sonra bir iş oturumu, tıpkı birlikte yaptığımız ilk oturum gibi.

Siesta.

Bu düşünceyle sırtımdan aşağı bir ürperme yayıldı.

Sonraki birkaç saat pekmez gibi akıp geçti, eğlenmediğim söylenemez. Sara, Manuel ve Paco ile teke tek görüşmelerim oldu ve gayet iyi geçti. Sara ile işi hakkında, Manuel ile müzik hakkında, Paco ile İspanya'daki göçmenlik sorunları hakkında konuştuk. Ayın başında nasıl olduklarını düşündüğünüzde inanılmaz bir gelişmeydi. Artık hepimiz akıcı bir şekilde ve eski arkadaşlar gibi sohbet edebiliyorduk.

Mateo'yu öğle yemeğinde de göremedim. Geç gelmişti ve kapıya en yakın masaya oturmuştu, ne yazık ki Lauren ile oturmak zorunda kalmıştı. Bir süre sonra belki de beni görmezden geldiğini düşünmeye başladım. Belki de dün gece yaptıklarımızdan pişman olmuş ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermişti. İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında buna şaşırımdım ama bu düşüncenin beni yavaş yavaş parçaladığını söylemeliydim.

Dışarıda güneşin altında oturmuş, çantamdan Kindle'ımı çıkarıp en son Game of Thrones romanımı okumak üzereyken Mateo önümde belirdiğinde hâlâ bunu düşünüyordum.

Kalbim yavaşladı ve yavaşça yukarı baktım.

"Ben de seni arıyordum," dedi, elleri kot pantolonunun ceplerinde. Şimdi yine gündelik kıyafetlerini giyiyordu - gri fit tişört, yıpranmış kot pantolon. Saçları dağınık siyah dalgalar halindeydi ve dokunulmak için yalvarırcasına yüzüne doğru sarkıyordu. Gözleri yıldız ışığı gibi parlıyordu.

"Öyle miydin?" Ben sordum.

"Dün gecedten sonra senin için endişelendim."

Garip bir şekilde gülümsedim. "Evet, şey... Şimdi daha iyiyim."

"Güzel." Bana elini uzattı. Rolex'ini takmadığını ve eskiden olduğu yerde hafif bir bronzluk çizgisi olduğunu fark ettim. Elbette hâlâ evlilik yüzüğünü takıyordu. "Moladan sonra bir seansımız olduğunu fark ettim. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Parmağındaki yüzüğe baktım. Ne anlama geldiğini düşündüm. Sonra onun benim için ne anlama geldiğini düşündüm. Temkinli bir şekilde uzandım ve elimi ona uzattım. Beni ayağa kaldırdı, uzun eteğim bacaklarımın etrafında su gibi akıyordu.

"Seninle yürüyüşe çıkmayı çok isterim," dedim. "Belki altında uyuyacak bir ağaç bulabiliriz."

Gözleri dans etti ve elimi sıkarak kolumdaki sinirlerin titremesine neden oldu. "Belki."

Yine de elimi tutmaya devam etmedi, bunu beklediğimden değil. Ama tepeden aşağı, köy yoluna doğru yürürken bana yaklaştırmaya devam etti, ellerimiz birbirine sürtündü. Öpücüğünün nasıl bir şey olduğunu bildikten sonra, aramızdaki en ufak temasın tenimi tutuşturmasına hâlâ şaşıırıyordum. Adam beni yavaş yavaş mahvediyordu.

Acantilado'dan uzaktaki yolda çok fazla konuşmadan, sadece birbirimizin arkadaşlığının, tatlı kokulu esintinin ve güneş ile sert toprak arasında bizi kavuran sıcaklığın tadını çıkararak yürüdük. Hava ağustos böcekleriyle vızıldıyor ve kelebeklerle uçuşuyordu. Tarlalar pusla parıldıyordu. Yaz resmen gelmişti.

"Söyle bana Vera," dedi. "İspanya'da en çok neyi özleyeceksin?"

"Sen," dedim otomatik olarak. Gerçek buydu, bundan kaçış yoktu, artık yoktu.

Çok güzel bir gülümsemesi vardı. "Bunun için memnunum. Ama siz de ülkeyi özleyeceksiniz, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Aslında buraya evimden daha çok ait olduğumu düşünüyorum. Burası... insana yaşadığını hissettiriyor. Size, ne bileyim, ruh veriyor."

"İspanya sana çok yakışıyor," dedi. "Bunu yüzünde görebilirsin. Bence burada mutlu olabilirsin."

Gülümsemem biraz küçüldü. "Ben de öyle düşünüyorum..."

"Bazen eviniz doğduğunuz yer değildir," diye belirtti.

Söylediklerinin doğru olduğunu bilmeme rağmen buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mateo aniden elimi tuttu. Beni yolun kenarına götürdü ve bir çitin üst telini kaldırdı, beni içinden geçirmek üzereydi. Ayağımın takılmamasına dikkat ederek altından geçtim ve el ele, uzun otlar ve parlak kırmızı çiçekleriyle dolu altın rengi bir tarlada yürüdük. Uzakta pitoresk bir meşe ağacı vardı, parıldayan yeşil gölgesi sarımtırak zemine yaslanmıştı.

Ağacın yanına gittik, eteğimi kaldırıp gölgenin kenarında durarak tarlaya ve Mateo'ya bakarken çimenler çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu. Çimenler ve çiçekler neredeyse ağacın gövdesini yutmuştu ve oturacak açık bir alan bile yoktu.

"Altında kestirmek için pek de iyi bir ağaç değil," dedim.

Omuz silkti, güneş ışığı yukarıdaki yaprakların arasından üzerine vuruyordu. "Uzaktan daha iyi görünüyordu."

Hâlâ elimi tutuyordu. Sanki ikimiz de bunu aynı anda fark etmişiz gibi gidip diğer elimi tuttu ve ikisini de sıktı. Çenesini eğdi ve dikkatle bana baktı. Birkaç dakika önce sergilediğimiz kibar tavır hızla yok oluyordu. Aramızdaki değişimi hissedebiliyordum, gerilim daha da artıyor, dikkati ona, bize çekiyordu. Ne olduğumuza ve çözülmemiş olana.

Her şeye dikkat çekiyordu. Ve Mateo'nun güçlü elleriyle bana tutunduğu her an, derin gözlerinin benimkilere dikildiği her saniye, arayış ve arayış, gerginlik yoğunlaştı.

"Vera." Adımı ipek gibi söylüyordu ve bunu duymaktan asla bıkmayacağımı biliyordum. Yüzündeki tutkulu ifadeye dayanamayarak yere baktım. "Dün gece sana nasıl hissettiğimi söyleme fırsatım olmadı."

Ağustos böcekleri cıvıldayarak kalbimin ritmine uyuyordu. Hafif bir esinti saçlarını karıştırarak geçti.

"Biliyorum." Kalın kalın yutkundum. Derin bir nefes aldım ve kendimi sabitlemeye çalıştım. "Ve bunu duymaktan korkuyorum."

"Neden?" diye sordu. "Sen aynı şekilde hissetmediğin için mi?"

Başımı kaldırıp baktığımda, gözleri benimkileri ararken alnında sıkışmış bir acı gördüm. "Hayır," dedim ona, korkak bir gülümsemeye. "Çünkü ben biliyorum."

Gülümsememe karşılık vermesini bekledim ama kaşları daha da çatıldı ve bakışlarındaki ateş tehlikeli boyutlara ulaştı. Bir elini yanağıma koyup onu kavrarken diğer eliyle enseme kavradı. Beni orada tuttu, bakışları içime işledi ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim. Hareket edemezdim. Tamamen, bütünüyle, yüzde yüz onun olmuştum.

"Hayatım eskiden kaotikti," dedi sessizce. "Eskiden daha çok bir yaşamdı. Sonra kaza oldu. Ve Isabel'le tanıştım. O benim hayatım olan kaosu aldı ve düzenledi. Düzeltti, ayırdı ve dokunmaya korktuğum bu küçük kutulara koydu. Sen, *sen*, Vera, o kutuları buldun ve açtın. Onları parçalara ayırdın. Kaosu serbest bıraktın, hayatımı yeniden enerji ve yıldızlarla doldurdun." Göz kapakları baştan çıkarıcı bir şekilde sarktı, boynumdaki kavrama daha da sıkılaştı. "Çok parlak yanıyorsun," dedi, sesi kollarımdaki tüyleri kaldıracak kadar alçak ve sertti. "Seninle birlikte yanmak isterdim."

Dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissediyordum.

Sonra beni öptü. Sertçe. Tutkuyla. O kadar yoğun bir şekilde ki zorlukla nefes alabiliyordum. Dudakları ve dili ağzımdan ayak parmaklarıma kadar şok dalgalarına neden oldu, her yerimi kabarcıklar ve güneş ışığıyla doldurdu ve kendimi uçuyormuş gibi hissettim.

Yerde kalmak için başını tuttum, parmaklarımı başının arkasındaki pürüzsüz saçlara batırdım ve sıkıca kavradım. Saç tellerini çekiştirdim, bu da ağzımın içinde inlemesine neden oldu, bu inleme aramızdaki ateşi daha da alevlendirdi.

Kaybolup gittiğimi, arzudan başka bir şeye dönüşmediğimi hissediyordum.

Arzu bir pitonu, etrafımızı sarıyor, bizi ısıltılı bir ölüme doğru sıkıştırıyordu.

"Estrella," dedi ağzını çekip çene kemiğimden boynuma doğru öpmeye başlarken. "Hiç kimseyi, hiçbir şeyi seni istediğim kadar istememiştim."

Dudakları kulağımın arkasına geçip hassas tenimi emerken inledim. "Sana söz veriyorum, bana sahip olabilirsin. Ben seninim," dedim nefesim kesilerek.

"Sen benim yıldızımsın," diye mırıldandı. "Sen benim Estrella'msın." Dudaklarını köprücük kemiğime kadar götürdü ve oradaki dövmeleleri hafifçe ısırdı. "Buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Korkarım çok sabırsızım, çok açgözlüyüm, çünkü sen buradasın, sana şimdi sahibim."

Başka bir şey söyleyemeden gömleğini tuttum ve başının üzerinden çekerek ağaca doğru fırlattım. Parmaklarım sert, bronzlaşmış göğüs kaslarına bastırdı ve kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebildim. Parmaklarımı göğsündeki kısa tüylerin arasına soktum ve onları da çekiştirdim, ondan bir inilti daha aldığımda gülümsedim. Tanrım, o öyle bir erkekti ki, daha önce hiç sahip olmadığım bir erkek, olgunluk ve maçoluğun yeni, güzel bir türüydü. Neredeyse yeniden bakire olduğumu hissediyordum.

Ama kesinlikle bu şekilde davranmak istemiyordum. Ellerimi kot pantolonuna götürdüm ve hızla kemer tokasını açıp fermuarını indirdim. Pantolonu hemen çıkarmak yerine bir elimi pantolonundan aşağı kaydırıp ve onu avuçladım. İç çamaşırı giyiyor olsaydım, sikini ellerimde hissettiğimde sırsıklam olurlardı. Çimento gibi sertti ve beni çok heyecanlandıracak kadar büyüktü.

Gözleri yuvalarından fırladı ve inleyerek, "Sen de açgözlüsün," dedi.

Dudağımı ısırdım ve pantolonunu çıkarmaya başlarken ona utangaç bir bakış attım. "Emin ol öyleyim." Yere baktım ve hemen dizlerimin üzerine çöktüm,

Çimleri iterek yolundan çektim. Pantolonunu çıkardım, sonra parmaklarımı iç çamaşırının bandının altında gezdirdim. Haklıydım, David Beckham'ınkiler değildi ama siyah boxer külottu ve kalça kemiklerindeki seksi çıkıntıları sergiliyordu. Dilimi hızlıca bir tanesinin üzerinde gezdirdim ve üzerindeki tuzun tadına baktım.

"Bana işkence ediyorsun," dedi kısık bir sesle. "La tortura."

"Bueno." Sırıttım. Aleti tamamen görünene kadar yavaşça soydum. Etkileyiciydi -güzel kesilmiş, kalın çevresi, güzel uzunluğu, kılları kesilmişti. Ellerimi taşaklarının altına koydum ve ağırlığını hissettim. Bunu yapmayı seviyordum. Ayrıca hiç bronzluk çizgisi olmadığını da fark ettim. Çıplak güneşleniyor olmalıydı.

Tanrım, bu görüntü neredeyse ellerimdeki kadar sıcaktı.

Birdenbire, içimde olmasından başka bir şey istemedim ve sert uzunluğundan, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Ağzımla başladım. Sikini elime aldım ve nemlendirdiğim dudaklarımın arasına yerleştirdim, diğer elimle de kıcının sert yuvarlaklığını kavradım. Ellerini saçlarımın kalın tellerine geçirip hafifçe çekerken tırnaklarımı geçirdim. Onun hissini, tadını çok fazla seviyordum. Farkına varmadan hızla hareket ediyordum, ağzıma boşalmasını o kadar çok istiyordum ki neredeyse kendimi unutuyordum.

"Alto," diye tısladı, İspanyolcasına geri dönüyordu. Onu düzeltecek değildim. Benimle istediği kadar İspanyolca konuşabilirdi. "Alto, por favor."

Onu dudaklarımdan kaydırdım ve cilveli bir gülümsemeyle ona baktım. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Geri çekilip pantolonunu, külötünü, çoraplarını ve ayakkabılarını tamamen çıplak kalana kadar tekmelediğinde gözleri parladı, harika bir şekilde şık ve bronzdu, iyi eğitilmiş kasları güçlü aktiviteler için hazır. Dizlerimin üzerinde kaldım ve bana bakarken huşu içinde onu izledim.

"Kontrolün bende olmasına alışkınım," dedi. Sonra yere düştü, atletimi başımın üzerinden yırttı ve sutyenimi saniyeler içinde çıkardı. Beni geriye itmeden önce uzun bir süre gözlerimi göğüslerimde gezdirdi, çıplak bedenimin altındaki uzun çimenler katlandı ve eteğimi kalçalarımın kadar kaldırdı. Bacaklarımı güneşin altında iç çamaşırsız ve Brezilya ağdalı bir şekilde açmış beni görünce gözlerinin nasıl açıldığını izledim.

"Bella," diye mırıldandı boğuk bir sesle, ellerini kalçalarımdan içeri doğru kaydırarak. Bir çift el hiç bu kadar iyi hissettirmemişti, özellikle de kıvrımlarımı bulup içime girmeye başladıklarında. "Bella Estrella."

Gözlerimi kapattım ve başımı çimlere yasladım, inanılmaz derecede tahrik olmuş ve özgür hissediyordum. Bunu Mateo'yla yapıyor olmak, bu kadar açık, bu kadar maruz, bu kadar savunmasız olmak ne kadar korkutucu olsa da kendimi güvende hissediyordum. Derinlerde bir yerde bunun sadece o an için olduğunu biliyordum. Sonrasının acı verici olacağını biliyordum. Şimdilik, çimlerin üzerinde, parmakları beni derinden becerirken, onun ellerindeydim ve bana hiçbir zarar gelemeyeceğini biliyordum.

G noktamın tümseğine gelme hareketi yaptı ve kendimi parmağının etrafında kenetlenmiş, daha fazlası için, onun tamamı için yalvarırken buldum.

"Bekle," dedim nefes nefese bir iniltiyle. Yere fırlattığım çantamı işaret ettim. Bir an Kindle'ımı fırlatırken ona zarar verip vermediğimi düşündüm ama umurumda değildi. Ben sadece sevişmeyi önemsiyordum. "Çantamda prezervatif var."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sizi temin ederim ki temizim."

Ona umut verici bir gülümseme verdim. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ama ekstra dikkatli olmayı seviyorum." Ve kesinlikle ilk başta, bir erkeğin geçmişi hakkında her şeyi gerçekten bilmediğimde ve birkaç gün içinde onu sonsuza dek terk edeceğim *zaman*. Kimse cinsel yolla bulaşan bir hastalık ya da hatıra olarak bir bebek istemez.

Mateo endişemi anlayarak başını salladı ve birkaç dakika içinde prezervatifi sikinin üzerine kaydırmaya başladı. Tanrım, çok güzeldi; o çok güzeldi. Özellikle de kendini okşadığında, gözleri kapalı, dudağı saf bir zevkle kıvrılmıştı. Çok ateşliydi.

"Beni sikecek misin, sikmeyecek misin?" Parmaklarım klitorisime sürtünerek sordum, kalınlaştıkça sabrım azalıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, gülümsemesi nefis bir şekilde sinsiydi. "Sana kontrolün bende olduğunu söylemiştim," diye homurdandı. Elimi kaldırıp kıcının arkasına yerleştirdi ve üzerime eğilerek sikini içime doğru yönlendirdi. Yavaşça, lezzetli bir şekilde, kabzasına kadar daldırırken onun için genişledim.

Bir eli göğüslerimi sıkıp yoğururken, diğer eli boynumun arkasındaydı ve beni yerimde tutuyordu. Meme uçlarımın uyarılmasıyla neredeyse boşalmamın mümkün olduğunu bilmiyordum ama eli klitorisime inip dudakları benimkine çıkana kadar nefes nefese kalıp inliyordum. Öpüşmemiz onun itişlerinin hızına göre gelişti, önce yavaş, sonra daha hızlı, daha ıslak, çılgınca.

Neredeyse uçurumun kenarına geldiğimde, ellerim kıcını sıkıca kavrayıp onu daha derine iterken, topuklarım sırtının terli küçük kısmını kazarken, ağzıma doğru inledi ve bana bakana kadar uzaklaştı.

Derinliklerinde baş döndürücü bir çılgınlık vardı, sanki şehvet onu çıldırtıyordu.

"İspanya'da aynı anda hem sevişir hem de sevişiriz," diye homurdandı. "Bana bakmalısın Vera. Bana bağlı kalmalısın, benimle kalmalısın."

Bu benim için yeni bir şeydi. Seks sırasında çok fazla göz teması kurmazdım. Bu onu çok samimi, çok anlamlı yapıyordu. Bunların hiçbirini istememiştim, ta ki şimdiye kadar.

Yutkundum, nefesimi buldum ve gözlerimin içine bakmasına izin verdim. Bir süre sonra ben de ona gerçekten bakmaya başladım. Bana verdiği yakınlığa karşılık verdim, evrenin, evrenimizin yaratıldığını gördüğümü düşünene kadar daha derine baktım. O kadar tahrik olmuşum ve o kadar derine inmişim ki uyuşturucu almış olabilirdim.

Sevişmemizin görüntüsü beynime kazındı. Başının arkasındaki masmavi gökyüzü, alnındaki tere yapışan siyah saçları, yanlarımızda uzanan altın çimen, onun zengin bronzunun altındaki mürekkepli tenim, bizi sıcaklığıyla yıkayan güneş ışığı.

Kendime *bunu asla unutmayacağımı* söyledim. *Asla unutmayacağım.*

Ve işte o zaman beni vurmaya başladı. Artan orgazmın kombinasyonu, Mateo'nun bana hediye ettiği güzel zevk, kilitli bakışlarımızın yoğunluğu ve samimiyeti. Hepsi kalbime çarpmaya, ruhuma çarpmaya başladı ve ona olan duygularımın dışarı akmasına izin verdi. Sevgiyle dolup taşıdığımı hissettim, büyük, yakıcı, parlak bir sevgi, ağzına kadar doluydu ve içimden patlamaya, ördüğüm duvarları aşındırmaya ve bir daha asla yükselmemelerini sağlamaya hazırdı.

Saniyeler sonra boşaldım ve sertçe boşaldım. Orgazmım içimi parçaladı, şok dalgaları, titreme ve dalgalanmalar vücudumun her yarığını doyurdu. Serbest bırakılırken onun adını haykırdım, sesim havaya karıştı. Sel beni ele geçirdi ve gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı, gökyüzüne, durgun mavilikte asılı duran gündüz ayına bakarken geri yuvarlandılar.

"Estrella," diye fısıldadı Mateo boğuk bir sesle, beni dövmeye devam ederken, kendini tamamlamaya zorluyordu. "Benim Estrella'm."

Boşalırken başımı eğip ona bakabilecek kadar kendime geldim. Onun da gözleri ıslak ve parlaktı, dudakları bir iniltiyle kıvrılana kadar yakışıklı yüzünde bir şok ve şaşkınlık ifadesi vardı, yüzü zevkin acısıyla buruşmuştu, gözleri tüm duyularını içeride tutmak için sıkıca kapanmıştı. Haykırdı, alçak sesle ve ilkel bir şekilde. Vücudunun içime doğru itme ve çekme hareketi yavaşladı ve onu bacaklarımın arasında daha sıkı tuttum.

Sonunda dirseklerinin üzerine çöktü, terli göğsü benimkine baskı yapıyordu, parmakları şakaklarımdaki saçlara gömülmüştü. Başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor, hâlâ orada olduğunu bilmediğim gözyaşlarımı siliyordu. Gözlerimiz birbirimize sabitlenmiş, birbirimizi bu kadar net görmenin bağımlısı olmuştuk.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve küçük bir inanmazlık kahkahası attı. Bir parmağını yüzümde gezdirdi, sanki beni bir heykel için ezberliyormuş gibi yüz hatlarımın izini sürdü. Dudaklarımda durdu ve onları öptü, aramızdaki tutku hala yanıyordu.

"İşte bu gerçek bir siesta," dedi sessizce, sanki o tarlada yalnız değilmişiz gibi.

Kıkırdadım ve sırtarak kollarımı sırtına doladım; teninin pürüzsüzlüğünü, kaslarının gücünü ve güneşin sıcaklığını hissettim. "Sanırım bu siestayı biraz daha fazla tercih ediyorum."

Bir bulut güneşin önünden geçti ve sonra tekrar parladı.

Gülümsemesi hüzne dönüştü ve iç çekti. "Gitmene izin veremem, Vera."

Birdenbire onun ağırlığı sanki dünyanın, bizim dünyamızın ağırlığı gibi üzerime çöktü. "Burada sonsuza kadar yatabileceğimizi sanmıyorum. Frog'la, yani Juan Carlos'la bir seansım var."

Parmaklarını yanağımda gezdirdi, o kadar yumuşaktı ki kelebek kanatları gibi hissettim. "İspanya'yı terk etmene izin veremem. Yapamam... *Beni* bırakmana izin veremem." Derin bir nefes aldı ve kalın bir şekilde yutkundu, dudakları birbirine sertçe bastırdı.

Kalbim eziliyormuş gibi hissediyordum. "Keşke kalabilseydim..." "O zaman kal," dedi. "Bir yolunu bul."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bu imkansız."

"Bizim imkânsız olduğumuzu söyleyip duruyorsunuz," dedi. "Ama yeterince inancınız yok. Yıldızlara inancınız var ama bize yok."

"Ama biz imkansızız. Sen... lanet olsun, artık bunu söylemek bile istemiyorum."

"Ben evliyim, bunu biliyorum. Ama-"

"Hayır," diye bağırdım usulca, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bu konuda konuşmak bile istemiyorum. Bu beni *öldürüyor*, Mateo. Bu fikri aklıma bile getiremiyorum çünkü bundan hiçbir şey çıkmayacak. Burada kalamam. Hiç param yok. Ülkenizde istediğim kadar kalmama izin verilmiyor. Eve dönmek zorundayım. Ailene dönmek zorundasın. Kızına. Karına. Evrenine."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Sana yeni bir tane yaratacağımı söylemiştim. Ve senin de içinde olmanı istiyorum. Merkezde olmanı."

Gözlerinde o kadar büyük bir inanç, sözlerinde o kadar büyük bir inanç vardı ki, bu beni kağıt kesiği gibi ince ince kesti.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi çaresizlikten çatlıyordu. "Bilmiyorum. Ama... kalabilirsin ve sonra bir şeyler düşünebiliriz."

"Mateo," dedim yavaşça, çok korkmuş ve umutsuz hissediyordum. Onu terk etmek istemiyordum ama onun metresi olmayı da hayal edemiyordum. Nasıl olmuştu da her şey eskisinden daha da karmaşık hale gelmişti? Mateo iyi ilişkilerin karmaşık olmadığını söylememiş miydi? Biz bu açıdan da kesinlikle boku yemiştik.

Ama Mateo tutkuluydu. Artık ikimizin de bunca yıldır aradığı hayatla doluydu.

Alnını benimkine dayadı, burnunu burnuma dayadı ve gözlerini kapattı. "Sen benim hayatıma ışık getiriyorsun. Sen gittiğinde, içimde sadece kara bir delik kalacak. Kalbimi de yanında götüreceksin." Nefesi derinleşti ve gözlerimin içine baktı. "Vera, ben sana aşığım."

Şimdi kendimi uzayda sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Onun sözleriyle süzülmekten başka bir şey yapamıyordum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Seni seviyorum." Sonra alnımdan öptü, uzun, sıcak ve tatlı. Göğsüm kanatlanırken bu anda aşırı doz almak istedim.

Ama yapamadım. Tekrar nefesimi ve sesimi buldum. "Yapamazsın," diye mırıldandım. "Beni tanımıyorsun."

Gülümsedi. "Seni tanıyorum."

"Yeterli zaman olmadı."

"Zaman umurumda değil," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bir şeyi bildiğimde, onu bilirim. Artık aşkın ne olduğunu biliyorum. Ve seni seviyorum. Ve daha önce yaşadığım hayata geri dönmeyi hayal bile edemiyorum, çünkü o bir hayat değildi. Sadece var olmaktı. O sadece ertesi günü kovalamaktı, böylece altımdan geçtiğini hissedebiliyordum." Büyük elini kalbimin üzerine koydu. "Günleri kovalamayı bırakmamı sağladın. Onlara tutunmamı sağladın."

"Ve şimdi ikimiz de bu işin peşini bırakmalıyız," dedim ona elimden geldiğince inançlı bir şekilde, her ne kadar bunu söylediğim için kendi kalbimi kırıyor olsam da.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüm. Neden bekar olamadı? Neden ben daha yaşlı olamadım ya da

ya da neden onunla başka bir zamanda tanışamadım? Çok iyi olabilirdi.

Çok *iyiydi*.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yeniden aktığını hissettim. "Sus," dedi usulca. "Ağlama yoksa ben ağlarım."

Yapmamaya çalıştım. İçimde tutmaya çalıştım. Ama bir aylık ikinci tahmin ve ıstırap birikmişti. Sel suları yeniden yükselmişti. Ağlamaya başladım. Mateo üzerimden yuvarlandı ve sonra kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti. Başımı öptü ve çenesini başımın üzerine koydu, böylece boynuna ve göğsüne doğru hıçkırarak ağlamakta özgürdüm.

Bana sarıldı, hiçbir şey söylemedi, sadece ağlamama izin verdi. Gözyaşlarım kuruyana kadar güneşin kavurduğu o tarlada öylece yattık. İkimiz de sorunlarımız olsa da tatil köyünde uğraşmamız gereken kızgın bir Anglo ve İspanyol olduğunu biliyorduk.

O alanı terk etmek zordu. Kıyafetlerimi tekrar giyip güne devam etmeye hazırlanmak zordu çünkü güne devam etmek, ben gidene kadar bir sonraki güne ve bir sonrakine devam etmek anlamına geliyordu. Şimdi ben de Mateo gibiydim, her birine tutunuyor, bırakmaya korkuyordum.

Ama yapmak zorundaydık. İkimiz de mecbur olduğumuzu biliyorduk.

Elimi tuttu ve birlikte tarladan uzaklaştık, yola geri döndük ve tesise doğru yürüdük. Küçük bir parçam, belki de orada olanların böyle olması gerekmediğini, güne, birbirimize biraz daha tutunabileceğimizi düşündü. Ama herkesi görür görmez elimi bıraktı.

Ayrı olmaya geri dönmüştük. Duygularımız gizlenmeye geri dönmüştü. Artık bir sırdık.

Ve zamanımız tükeniyordu.

On Altıncı Bölüm

Tüm hayatım değişmiş gibi hissetmeme rağmen günün geri kalanı her zamanki gibi geçti. Öğleden sonraki seansları dinlemeden, görmeden geçirdim. Kafamda o görüntüyü tekrar tekrar canlandırıp durdum; çimlerin üzerinde birlikte olduğumuz, onun üzerimde olduğu, arkasında masmavi gökyüzünün olduğu görüntüyü. Eğer yeterince hayal edersem, bacaklarımın arasındaki sıcaklığı, onun içimde oluşunu hâlâ hissedebiliyordum. Onun içimde olması, bedeninin ve teninin ellerimde olması, sanki aynı çamurdan yoğrulmuşuz gibi doğru hissettirmişti.

Akşam yemeğinden hemen önce beni tekrar buldu, çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş, şaşkın bir şekilde oturuyor ve hiçbir şeye bakmıyordum, bunca yıldır benden kaçan tüm duyguları işlemeye çalışıyordum.

Hiçbir şey söylemeden elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Elini elime dolaması artık yeterli değildi. Onun her şeyi bana verilmişti, almak için özgürdüm ve daha azı olamazdı. Ama her ne kadar onu öpmek, ona sarılmak, kıyafetlerini çıkarmak ve ona binmek istesem de yapamazdım. Şimdi olmaz, burada olmaz. Eğer tarla bizim için bir evrense, burası başka bir evrendi.

"Belki benimle akşam yemeği yemek istersin diye düşündüm," dedi gülümseyerek. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu, mutluydu ve en iyi yüzünü mü takınıyordu yoksa bizim boşunallığımızı kabullenip kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeye mi çalışıyordu merak ettim.

Ben de aynısını yapmak istedim ama bunun için kalbimi çukurdan çıkarmak gerekiyordu.

"Akşam yemeğini sensiz hayal edebileceğimi sanmıyorum," dedim ona.

Gözleri biraz yumuşadı, dudaklarının kenarları düştü. Başını salladı ve elimi bıraktı, sonra da elini sırtımın alt kısmına koyarak beni koridora doğru yönlendirdi.

Artık gerçekten de oturma düzeni ortadan kalkmış gibiydi. Bazı masalarda tüm Anglolar, bazılarında ise tüm İspanyollar oturuyordu. Jerry, Wayne'le birlikte kendine kocaman bir kadeh şarap dolduruyordu ve bunu hiç umursamıyor gibi görünüyordu.

Her zamanki gibi Claudia koltuk kurtarıcısıydı ve bizi Ricardo ile kendisine doğru yönlendirdi.

İlk oturduğumuzda, yüzüme ve bize bir kez bakıp seks yaptığımız sonucuna varacağından emindim. Bunun olması gerektiğini hissettim.

Sanki ben "Mateo Casalles'i Becerdim", onunki de "Vera'nın Vajinasını Seviyorum" yazan bir tişört giyiyormuşum gibi. Ama yapmadı. Claudia çok neşeli görünüyordu ve henüz şarabına dokunmamıştı bile.

"Birazdan hepimizin vedalaşacağını düşünürsek," diye not ettim, "iyi bir ruh hali içindesin."

"Sen tam bir oyunbozansın," dedi.

Mateo bana bir kadeh şarap doldururken kaşlarını kaldırdı, her zamanki centilmenliğiyle. "Buzzkill? Mutlu olmak gibi mi yoksa arı gibi mi?"

Ona sırttım. "Sanki biri senin tüm mutluluğunu öldürüyormuş gibi."

Cık cık diye bir ses çıkardı. "Vera, bu korkunç. Gevezelik etme." "Sorun değil," dedi Claudia. "Doğru olsa da hepinizi çok özleyeceğim. I Bunu düşünmek bile istemiyorum, bu yüzden düşünmeyelim, tamam mı?"

"Anlaştık," dedim.

Ricardo ile birbirlerine neşeli bir bakış attılar. "Ricardo," dedi yavaşça, bize dönmeden önce gözlerinde yıldızlarla ona bakarak, "Madrid'e transfer olmak için işini alıyor."

"Güle güle Valencia," dedi en geniş gülümsemesiyle. "Ama Valencia çok güzel," dedi Mateo.

Ricardo'nun cevabı "Evet ama Claudia Madrid'de" oldu. "Zaten değişiklik zamanı geldi ve kira kontratım da bitmek üzere. Sanırım Madrid'in tadını gayet iyi çıkaracağım."

"Madrid de çok güzel," diye kabul etti Mateo, neredeyse sessizce kendi kendine.

Vızıltıdan bahsediyorum. Claudia'nın iyi haberinin sevinçli bir şey olduğunu biliyorum ve onun adına gerçekten çok mutlu oldum. Ama birlikte olabildikleri, birbirleri için hareket edebildikleri gerçeği... çok acı vericiydi. Mateo'nun da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordum. Elini kalçama koydu ve yumuşak bir şekilde sıktı, bir yandan da mutlu çift için gülümsüyordu.

Mateo'nun övgüsüne uymaya çalışarak, "Bu harika bir haber," diyebilirdim. "Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar."

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. Claudia bir şeyler olduğunu anlamıştı ve yemeğin geri kalanında bana bakmaya devam etti. İşimiz bittiğinde hepimiz sunum gruplarımızla buluşmak üzere dağılmak zorunda kaldık ama Claudia beni kenara çekip içimi dökmeye çalıştı. Ona sadece genel olarak üzgün olduğumu ve bu konuyu kapatmasını söyledim. Doğruyu söylemediğimi düşündüğünü biliyordum ama beni zorlamayacak kadar iyi bir arkadaşı.

Sunumlar İspanyollar tarafından yapıldı. Benim grubum ben, Tyler (ugh), Jorge ve Eduardo'dan oluşuyordu, ben ve Tyler sadece

Diğerleri de herkese vermek zorunda oldukları sunumları yapıyorlardı. Her ne kadar işleriyle ilgili sunumlar yapmaları teşvik edilse de, gerçekten her şeyi yapmakta özgürdüler ve Eduardo bundan faydalandı ve birlikte yaptığımız Cosmo seks sınavını model almaya çalıştı.

Sunumunun adı "Ne tür bir Las Palabras İspanyolusunuz?" idi ve sunumunun büyük bir kısmı testin üzerinden geçmek ve izleyicilere nasıl çalıştığını açıklamaktan ibaretti. "Sex Pest" vardı ve gururla bu kategoriye girdiğini söyledi, "Noisy Know-It-All", "Secretly Fluent One", "Butt Kisser", "Drunk Animal", "Caffeinated Crazy", "Anglo Challenged" ve Mateo gibi biri olduğunu varsaydığım "Celebrity". Testi yaptığımda ben de "Seks Hastası" oldum. Keşke hileli olduğunu söyleyebilseydim.

Her İspanyol dört ila beş dakikalık bir sunum yaptığından, bu yaklaşık iki saat boyunca dinlenme odasında rehin tutulduğumuz anlamına geliyordu. İspanyol arkadaşlarımı ne kadar sevsem de, bazıları o kadar sıkıcıydı ki, sonunda sandalyemde uyuyakalıyordum.

Ta ki sondan ikinci sunumu görene kadar: Mateo'nunkini. Onunla bu konu hakkında pek konuşmamıştım, bilirsiniz, seks olayı ve diğer şeyler yüzünden, bu yüzden onunkinin ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Duvardaki beyaz tahtayı silerek temizlediğinde ve izleyicilere işaret ederek bir takımyıldızı ismi söylemelerini istediğinde şok oldum. Beatriz Başak takımyıldızının adını söyledi ve o da Başak takımyıldızının yıldızlarını, onları birbirine bağlayan çizgiler de dahil olmak üzere tam olarak çizdi. Angel Büyük Ayı'nın adını verdi ve Mateo da onu çizdi. Ed ona düşündüğünüzden daha karmaşık olan Orion'u çizmesini söyledi ve Mateo bir şekilde kimsenin pek dikkat etmediği kollarına kadar mükemmel bir şekilde çizdi. Çizerken bize her birinin ardındaki hikâyeleri, varlıklarının ardındaki gerçek mitleri anlattı. Leo'ya geldiğinde, benim Koyunsu Aslan Lambert hikayemi tekrarlayarak başladı, sonra kendi kendine kıkırdadı ve hızlıca doğru olanı anlattı.

İşini bitirdiğinde kalemi yere bıraktı ve elleri arkasında hepimizle yüzleşti.

"İnsanoğlu var olduğundan beri yıldızlar tarafından yönetildiğini hissetmiştir," dedi zengin, öğretmene benzer bir sesle ve bir profesyonel gibi herkesle derin bir göz teması kurdu. "Ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Yıldızlar bizi birbirimizin yollarına yerleştirebilir - buradaki herkesin birilerinin kurbanı olduğunu söylemeye cüret ediyorum

Bir çeşit göksel kader. Belki de hepimizin kaderi burada buluşmak, birbirimizle birlikte olmaktı, ama parlayıp parlamamaya karar vermek bize kalmış. Yıldızlar ulaşılabilir değildir. Dokunulmaz değiller. Ve bizi kontrol etmiyorlar. Ben sadece yıldız kavramını aldım ve kendime göre şekillendirdim." Kolunu sallayarak yıldızlarla dolu duvarı işaret etti. "Bu odada kendi evrenimi yarattım. Yollarımız ayrıldığında, hepinizi aynı şeyi yapmaya davet ediyorum. Kendi evreninizi tasarlayın, kendi yıldızlarınızı yaratın, kendi hikayelerinizi yazın ve kendi kaderinizi yaratın."

Yaptığı şey, edindiği bilgi birikimi ve sahip olduğu pratik beni o kadar şaşırtmıştı ki, sahneden indiğini ve herkesin alkışlamaya başladığını fark etmem bir anımı aldı.

Kendime geldim. Ayağa kalktım ve daha fazla alkış almak için yüksek sesle alkışlamaya başladım. Birkaç meraklı bakışla karşılaştım. Sanırım insanlar tüm olanlardan benim kadar etkilenmemişti ama önemli değildi. Mateo'nun birkaç sıra önündeki yerine oturduğunu gördüğümde yüzünün kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirdim, sevimli bir şekilde utanmıştı.

Her şey bittiğinde ve son sunum tamamlandığında, onu kenara çektim, uzanıp başını aşağıya çekerek bir öpücük kondurmama çok az kalmıştı. Her nasılsa, parmaklarımı koluna geçirerek bundan kaçınmayı başardım.

"Harikaydı," diye mırıldandım, yanımdan geçen herkesin muhtemelen bara doğru gittiğinin farkındaydım.

Bana memnun bir gülümseme verdi. "Böyle düşünmene sevindim." "Bunların hepsini nereden öğrendin?"

"Lobideki dergi yığınları arasında bir National Geographic buldum," dedi. "Sanırım seni etkilemek istedim. Yine. Bu sefer daha az acı verici bir şekilde."

Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Beni etkiledin. İki seferde de."

Ve saatler önce, sahada, bana hayatımın en iyi seksini yaptığında düşündüm. Eğer arka planda takılan Wayne olmasaydı bunu ona söyleyecektim.

Wayne'e baktım ve bana mahcup bir gülümseme verdi. "Böldüğüm için çok özür dilerim. Mateo! Belki daha önce başladığımız şeyi bitirebiliriz diye düşündüm." Bana baktı. "Sıkıcı iş konuları. Sakıncası yok değil mi Vera?"

Tabii ki umurumdaydı. Gün nihayet bitmişti ve hala şansım varken Mateo'ya söylemek ve yapmak istediğim milyonlarca şey vardı

bunları yapmak için.

Mateo'nun alnındaki belli belirsiz çizgilerden endişeli olduğunu görebiliyordum, Wayne'e evet ya da hayır demenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

İçimi çektim ve elimi Mateo'nun omzuna koyarak onu sıktım. Onun yerine ben karar verecektim. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Yüzünde tamamen savunmasız bir ifade vardı.

Wayne bunu fark ettiyse de umursamadı. "Sağ ol, Vera," dedi kendi şivesiyle.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve aceleyle oradan çıkıp kıyamet merdivenlerinden aşağı indim. Herkes barda müzik dinliyor, dans ediyor ve yarın yokmuş gibi gülüyor olsa da bunu yapamayacağıma karar verdim. Numara yapamazdım. Doğruca eve gittim, erkek şortumu ve tişörtümü giydim ve doğruca yatağıma girdim.

Bir yarın vardı. Ve hızla geliyordu.

Sırt üstü uzanıp tavana baktım, ara sıra açık pencereden kahkaha sesleri ya da müzik notaları geliyordu. Ay ışığı duvarlara vuruyor ve odayı serin gri bir maviyle yıkıyordu. Çok fazla duygu, uzaklaştıramadığınız küçük böcekler gibi içime doğru ilerliyordu. Bu yatakta, benim demeye başladığım bu odada neredeyse son gecem olmasından nefret ediyordum. İspanya dışındaki hayatın benim için ne anlama geldiğinden, eve döndüğümde neler olacağından, bu kadar uzaktayken burada hissettiğim hayatı nasıl hissetmeye devam edeceğimden korkuyordum. Claudia ve Ricardo'nun birlikte olma şansına sahip olmalarını kıskanıyordum. Yalnızdım çünkü yatakta tek başıma yatıyordum ve bunun daha birçok yalnız gecenin başlangıcı olduğunu biliyordum.

Ve kızgındım. Hem Mateo'ya aşık olduğum için hem de ona bu kadar geç aşık olduğum için kızgındım. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna, bana derin bir ruhsal bağ hissettiğim bir adamı sunabildiğine, ancak asla benim için tam olarak uygun olamayacağına kızgındım. Mateo'nun benimle birlikte olmak istediği konusunda söyledikleri umurumda değildi. Böyle bir şey olamazdı ve o sadece böyle düşünerek kendini kandırmaya çalışıyordu. Bunun gerçekte ne kadar imkânsız olduğunu fark etmesine izin verseydi, o da bu kadar öfkeli hissedirdi.

Orada ne kadar süre yattığımı, tamamen uyuşana kadar duyguların beni ısırmasına ve kemirmesine izin verdiğimi bilmiyorum, ama partinin sona erdiğini duyacak kadar uzun sürdü. Ve sonra ön kapının çalındığını duydum.

Kalktım ve dikkatlice kapımı açtım, kafamı dışarı uzattım, yarı yarıya oturma odamda yine bir parti kurulduğunu görmeyi bekliyordum. Onun yerine

Sadece Sara bornozuyla kapıyı açıp Mateo'nun diğer tarafta, gecenin gölgesinde olduğunu gördü.

"Özür dilerim," diye ondan özür diledi, ama gözleri çoktan benim üzerimdeydi. "Buraya Vera ile konuşmaya geldim."

Sara cevap vermem için bana baktı, hiçbir şey söylemedi. Ona belli belirsiz bir baş selamı verdim. İkimize de zayıf bir şekilde gülümsedi ve odasına geri çekildi.

Onu o şekilde uyandırdığı için kötü hissetmeliydim ama hayatımda hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim. Mateo kapıyı arkasından kapattığında kapımın eşiğinde durdum, ellerim beklentiyle bir sıkılıp bir açılıyordu. Beş büyük adımda yanımdaydı. Kalbim beş kat aşağı düşmüş gibi hissetti.

Sinirlerimi yatıştırdım ve kapıdan geri çekilerek odama girmesine izin verdim. Kapıyı kapatmak için arkamı döndüm ve ne olduğunu anlamadan elleri saçlarımda ve belimdeydi, vücudum onunkine doğru bastırılmıştı, ağzı aç ve benimkini arıyordu.

"Vera," diye hırladı ağızımın içine, dudakları sıcak ve tarçın tadındaydı. "Uzak kalamadım."

"Yapmadığına sevindim," dedim soluk soluğa, hafif bir ifadeyle, boynumu emmeye başladığında başım geriye düştü. Elleri gömleğimin altındaydı, göğüslerimi avuçluyor ve ağırlıklarını hissediyordu, başparmakları meme uçlarımda yuvarlanıyordu, bacaklarımda arasındaki basınç kapasiteye ulaşana kadar tekrar tekrar.

"Senin için çok ıslandım," dedim kulağını yalayarak. Edepsiz konuşmalardan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildim ama onu denemeyi düşündüm.

Hiç irkilmedi bile. "Bırak da tadına bakayım."

Tişörtümü başımın üzerine çekti, sonra kalın dilini göğsümden aşağıya, göğüslerimin üzerinden karnımın ortasına doğru gezdirdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve dünkünün tam tersi bir şekilde ganimet şortumu ayak bileklerime kadar indirdi ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sağ bacağımı kaldırdı ve omzuna koydu. Bir elimi denge için kapıya dayayıp bir elimi de saçlarına koyduğumda, dilini bacaklarımda arasında gezdirdi, yavaşça kalçalarımda iç kısımlarını yalayarak benimle alay etti. Sakalları hassas cildime karşı muhteşem bir sertlikteydi, sinirlerim aşınmayla dans ediyordu.

Sonunda dili beni buldu, ona söylediğim kadar ıslaktı. Beni yalayıp yuttu, açlığı hala tatmin olmamıştı. Boşalmama saniyeler kalmıştı ki

çekildi. Soğuk ışıktaki parlayan ağızla bana bakan kara gözlerine baktım.

"Daha derine inmek istiyorum," dedi, bakışları benimkileri kırmadan. Ayağa kalktı ve kollarını kalçalarımın altından ve sırtımdan geçirerek beni kollarının arasına aldı. Ay ışığının aydınlattığı odada yürüyüp beni yatağa atarken küçük bir çığlık attım.

Kıçımın üzerine düştüm, göğüslerim zıplıyordu ve beni kalçalarımın tutup kabaca yatağın kenarına çekti, bacaklarım başının iki yanında duruyordu. Tanrım, baskın Mateo'yu ben de seviyordum.

İşe geri döndü, elleriyle kıçımı kaldırdı ve beni yüzüne doğru tuttu. Uzun, kalın dilini içeri itti ve beni bu şekilde sikmeye başladı. Vücudum çok erken boşalmamak için gerilirken ellerim otomatik olarak çarşafı kavrıdı, sonra *siktir et* diye düşündüğümde rahatladım.

Dalgalar üzerimden geçerken ağızım sessiz bir iniltiyle sonuna kadar açıldı, başım bir o yana bir bu yana döndü. Bu orgazm neredeyse bir şeytan çıkarma ayini gibiydi ve en güzel şekilde bedenimden çıkmıştı. Üzerime gelip beni öptüğünde, aynı dili tekrar ağızıma soktuğunda ancak kendime gelebilmişim. Onun üzerinde aldığım tada bayılmışım.

Birkaç dakikalığına çıplak bedenime doğru eğildi ve yüzümdeki saçları okşadı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, gözleri benimkileri arıyordu.

Başımı salladım. "Artık öyleyim." Yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle olacağımı düşünmüştüm. Sadece bir kez."

Başını bir kez salladı ve sessiz bir kahkaha attı. "Hayır. Hayır, hepsi değil. Daha fazla olamayana kadar seninle olacağım."

Gülümsemem melankolinin etkisiyle geriledi. Uzanıp çenesine dokundum ve parmaklarımın tersiyle sakalını okşadım. "Bunu daha önce başlatamamış olmamız çok yazık."

"Evet," diye mırıldandı, alnımdan öperek. "Ama iyi şeyler zaman alır. Seninle bu kadar az vakit geçirmekten ne kadar nefret etsem de, diğer günlerin hiçbirinden vazgeçmezdim. Hepsi değerliydi. Hepsi beni sana yaklaştırdı. Hepsi bana ne istediğimi gösterdi."

Elimi boynunun arkasına koydum ve onu kendime çektim, onu bir öpücükle sardım, yumuşak alt dudağını emdim. Gömleğini çıkardım, sonra o da pantolonunu çıkardı ve ustalıkla prezervatifini taktı. Arkasından süzülen ay ışığında bir sanat eseri gibi görünüyordu, ince ayarlanmış bir zarafet ve kas silüeti.

İkimiz yatağa uzandık, o beni yan çevirdi ve arkadan itti, bir eli benimkini başımızın üstünde tuttu, parmaklarımız birbirine dolandı. İspanyolların aynı anda hem sevişip hem de sikiştikleri konusunda haklıydı. Sıcak ve ateşliydi, bedenim onu doyumsuzca arzuluyordu, homurtuları kulağımda yüksek sesle ve hayvansı bir şekilde yankılanıyordu. Aynı zamanda, samimi ve güvenliydi ve birbirimizle olduğumuz her an, kenara daha da yaklaştırıldık, kendimi ona aşık olduğumu hissettim, düştüm ve düştüm.

Boşaldığımızda birlikte boşaldık ve dalgalar içime çarpıp gerçekliğimi bir anlığına yok ederken, keşke prezervatif takmasaydı da onu içime çekebilseydim dedim. Hâlâ daha fazlasını istiyordum, onun her şeyini istiyordum.

Gerçekten açgözlüydüm.

O gece ay gökyüzünden kaybolduktan sonra sadece birkaç saat uyuduk. Geri kalan zamanda sikişiyor, sevişiyor, gecenin hiç bitmeyeceği umuduyla birbirimizin bedenlerini keşfediyorduk.

Ama sonunda güneş doğdu ve uzaktaki bir çiftlikten gelen bir horoz bize birlikte geçireceğimiz son tam günün geldiğini hatırlattı.

Ertesi gün -son gün- tamamen zaman çalmakla ilgiliydi. Sabahın erken saatlerinde Mateo bana veda öpücüğü verdi ve odasına geri döndü. Sara bizi birlikte görmüş olsa da, yine de tedbirli olmak zorundaydık. Sırf Mateo'nun gece uğrayıp odama girdiğini gördüğü (ve belki de hayvanlar gibi seviştiğimizi duyduğu) için bir şey kanıtlayamazdı ve ben bunun Sara için önemli olmayacağını söylesem de başkası için önemli olabilirdi.

Bu yüzden son gün, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydık. Rol yapmak biraz kolay olmalıydı; ne de olsa son bir aydır öyle ya da böyle rol yapıyordum. Ama öyle olmadı. Tenim onun yokluğunda eksik hissediyordu; o bu kadar yakın ama bu kadar uzaktayken kalbim acıyla ağrıyordu. Bizi birbirimize bağlayan tek şey, odalar arasındaki bilmiş bakışlar ve sinsi gülümsemelerdi.

İşlerin bu şekilde yürümesi hiç de adil değildi. Mateo için bedenimin ve kalbimin meselelerine o kadar dalmıştım ki etrafımdaki hüznü kaçırıyordum. Belki de sonuçta bu iyi bir şeydi, ama nereye baksam, İspanyol ya da Anglo, herkesin gözlerinde yaklaşan vedanın sessiz hüznünü gördüm. Hepimiz birbirimize o kadar iyi bağlanmıştık ki

Herkesin içten içe acı çektiğini, ertesi akşam hayatlarının eskisi gibi olmayacağını hissettiğini biliyordum.

Her bire bir görüşmem acı-tatlı oldu. Alışılmadık derecede duygusal olan ve zarif parmaklarıyla gözyaşlarını silen Beatriz; özleyeceği her şey hakkında konuşmayı bırakmayan Angel ve tak tak şakalarıyla beni güldürmeye devam eden Antonio vardı, bu da onları ne kadar özleyeceğimi fark etmemi sağladı.

Öğle yemeğinde Mateo, Polly ve Eduardo ile oturdum. Yemeğin yarısında Jerry yemek salonunun ortasında ayağa kalktı ve bize akapella bir şarkı söyledi. Aslında Jerry gibi bir ahmağın bu kadar iyi şarkı söyleyebilmesi şaşırtıcıydı ve odadaki bazı gözyaşlarının yeniden akmasına neden oldu. Şarkı İspanyolcaydı ve Mateo bana bunun ünlü bir veda şarkısı olduğunu söyledi. Bunu zaten sessiz tonlardan ve tatlı, kristal sestten anlamıştım.

Mateo'ya sürekli dokunmamak çok zordu. Kendime sürekli nerede olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım. Masamız odanın arka tarafında olduğu ve sırtımız duvara dönük olduğu için zaman zaman masanın altında el ele tutuşabiliyorduk. Onun tenini ve damarlarındaki nabızı hissetmek beni rahatlatıyordu. Hem bana onun gerçek olduğunu ve şu anda burada olduğunu hem de yakında gideceğini hatırlatıyordu.

Öğle yemeğinden sonra Jerry son boş zamanı iptal etti ve üzerinde program logosu bulunan kalemler ve küçük kağıtlar dağıttı. Odanın etrafında dolaşıp varsa telefon numaralarımızı telefonlarımıza girmemiz ya da e-postalarımızı yazmamız için yarım saatimiz olduğunu söyledi. Daha sonra hepimiz grup fotoğrafı çekirmek için çimlere çıkacaktık.

Elimde kalemle hemen Mateo'ya baktım. Yutkunmaya çalıştım. "Sanırım bilgi alışverişinde bulunmalıyız."

Başını salladı, gözleri bana parlıyordu. "Tabii ki."

E-postasını yazdı ve parmağıyla üzerine dokundu. "Bu özeldir." Sonra telefon numarasını yazdı. "iMessage yurt dışında çalışacak. İstedğin zaman bana mesaj atabilirsin."

Bu göğsüme bir çekiç gibi indi. Mesajlaşmak. Birbirimizi her gün görüp sevmekten, birbirimizi hiç görmemeye ve mesajlaşmaya başlamıştık.

"Her şey yoluna girecek Vera," dedi sesi alçalarak. "Seni çok etkileyen sunumumu hatırla."

"Kendi kaderimizi yazabileceğimizi söylüyorsun," dedim, o anda buna inanamayacak kadar bıkkın ve inatçı hissediyordum.

"Diyorum ki," dedi dikkatle, "bu hikâyenin sonu değil. Benim yazdığım şekilde değil."

Eduardo yanıma gelip sözümü keserek, "Hey, adamlarınızın bilgilerini almak isterim," dedi, "ve eğer varsa Facebook'u da."

Mateo'dan bir adım geri çekildim, artık çok yakın durmuş olabileceğimizin farkındaydım ve yanıtını almak için ona baktım.

Mateo ona sıkı bir gülümseme verdi. "İnanır mısınız, Facebook'um yok. Bunun için çok yaşıyım."

"Buna inanabilirim," dedi Eduardo iyi huylu bir şekilde. Mateo bu şakayı kendi kendine yapmış olsa da, gözlerinin üzerinden bir gölgenin geçtiğini ve onları kararttığını gördüğüme yemin edebilirim.

Eduardo'dan ayrılmak zorunda kaldığı için duygusal çalkantılar yaşıyor gibi görünen güzel Polly ile bilgi alışverişinde bulundum, ardından odanın içinde dolaşarak e-posta, Facebook ve telefon numaralarını paylaştım. Hemen hemen herkesle konuştum.

Lauren bile.

Ben ona yaklaşmadım, o da bana yaklaşmadı ama kadınlar tuvaletinden çıkarken ona rastladım. Her şeyi unutacak ve onunla konuşmak zorunda kalmadan buradan ayrılacaktım. Ama yapamadım.

"Hey," dedim yanımdan geçip giderken, ona haddini bildirmek için bir şeyler söylemeye hazırdım.

Yavaşça arkasını döndü ve bana iğneleyici bir bakış attı. Ama parıltılı gözlüklerinin ardından gözlerinin kıpkırmızı ve şiş olduğunu, kenarlarının da yaşlarla ıslandığını gördüm.

"Sen iyi misin?" Gereksiz bir endişe duyarak sordum. Kendime engel olamadım.

Burnunu çekti ve başını salladı. Sonra sanki kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi sırtı dikleşti, ifadesi sertleşti. "İyi misin?" diye karşılık verdi.

"Hayır," dedim dürüstçe.

Bana umursamaz bir bakış attı. "Peki. O zaman biliyorsun." Döndü ve banyonun kapısını iterek açtı. Giderken kendi kendine, "Tabii ki kendi işine bakabilirsin," diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Hah. Sanırım Brony'nin sonunda bir cinsel tercihi oldu ve bu da sürtük utandıran feminist Lauren'dı. Sanki her yerde kalpler kırılıyormuş gibi görünüyordu. Aldığım ilk tavsiyeyi düşündüm

Gabby'nin beni otobüse bıraktığında verdiği bir öğüttü. "Sakın aşık olma" demişti. Las Palabras'ta ne olduğunu tam olarak biliyordu, her bir programı. Bunun neden bir reality şov olmadığını merak ediyordum.

Kısa süre sonra, insanların duyguları daha kontrollü hale geldiğinde, hepimiz grup fotoğrafı için çimenlikte bir araya geldik. Tam bir kaos vardı. Eduardo, Angel, Sammy ve Kurbağacık Carlos 70'lerin Penthouse'larında orta sayfa pozu verir gibi ön tarafa uzanırken, geri kalanımız hep birlikte ezildik, güldük, dokunduk, sarıldık.

Bir yanımda Claudia, diğer yanımda Mateo vardı. Mateo sanki bir çiftmişiz gibi kolunu bana dolamıştı. O fotoğraf için yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim ve gülümsememin gülünç derecede büyük olduğundan emindim. Fotoğraf makinesi tıklamayı durdurana kadar Mateo'nun kolunu diğer taraftaki Ed'e de doladığını fark etmedim, sanırım işleri daha az şüpheli hale getirmek için.

Önemli değildi. Hepimiz zamanın geri kalanı için bir anın içinde yakalanmıştık. Duvarımda olmasını istediğim resim buydu, böylece kendimi yalnız hissettiğimde ona bakabilirdim. Ona bakabilir ve hayatımın bir ayı boyunca bir ailem, arkadaşlarım ve yanımda sevgim olduğunu hatırlayabilirdim. Yüzümdeki o yüce ifade her şeyi anlatırdı. Görünüşe göre birkaç gün içinde hepimize e-posta ile gönderilecekti ve ben şimdiden bunun getireceği sevinç ve acıyı bekliyordum.

Son iş oturumlarının hepsi iptal edildi ve Jerry hepimize saat altıda akşam yemeğine döndüğümüz sürece istediğimizi yapmak için serbest zamanımız olduğunu söyledi. Bu akşam daha erkendi çünkü bazı İspanyolların, Anglolara öğretimdeki tüm sıkı çalışmaları için teşekkür etmek amacıyla yapmak istedikleri birkaç özel gösteri vardı.

Bunun tam tersi olması gerektiğini hissettim - bana aşkı ve hayatı öğrettikleri için İspanyollar için bir şeyler yapmak istedim.

Ama her zaman Mateo ile başlayabilirdim. Jerry boş zamanı duyurur duyurmaz birbirimize doğru yöneldik, birkaç saatliğine uzaklaşmak ve ne şekilde olursa olsun birlikte olmak istiyorduk. Sara ve Nerea'nın benim daireme geri döndüklerini gördüğümünden beri onun kulübesine doğru yürüdük. Dairesini kontrol ettik ama Marty/Mark birkaç kişiyle birlikte oradaydı ve birkaç bira açmışlardı. Bizi kalmaya davet ettiler ama bu doğru gelmedi.

Böylece, yolun aşağısına ve yemek salonuna geri döndük. Mateo sandalyelerden birkaç minder kaptı ve bana doğru salladı. "Yemek için

Eski zamanların hatırına," dedi. Onları ağacın yanına götürdü ve yere attı.

Gerçekten istediğimiz şeyi yapmak için yeterli mahremiyetimiz olmayabilirdi ama en azından biraz vardı.

Uzandık, bu sefer birbirimize olabildiğince yakındık. O sırtüstü yatmış gökyüzüne bakarken ben de yan yattım ve başımı elimle destekledim. Ona bakabildiğim kadar uzun süre bakmak, çoğu insanın gözden kaçırdığı özelliklerini içime çekmek istiyordum: Kirpiklerinin ne kadar koyu ve uzun olduğunu, uçlarından nasıl kıvrıldıklarını, siyah kaşlarının ipeksi parlaklığını, bronz elmacık kemiklerini süsleyen küçük beyaz bir yara izini, şakaklarındaki tuz ve biber saçlarını.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu, başını yana çevirip bana bakarak.

Sırıttım. Kelebek kanatları kalbime çarptı. "Her zaman."

Aramızda yumuşak bir an geçti. Yine tehlikeli bir şekilde hüznü olmaya başlamıştı.

Boğazımı temizledim, kendimi canlanmaya zorladım. "Bana her gün bir soru soracağını söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Ve sonunda sorumu sorabileceğimi söylemiştin?"

Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Böyle bir şey hatırlıyor gibiyim, evet."

"Sana yirmi sorum var. Hemen şimdi." "Bize siesta yok mu?"

Gülümsemem sinsi idi. "Bu gece siesta yapabiliriz. Diğer şeylerin arasında..." Başını salladı. "Bu adil. Sor bakalım."

Böylece yirmi sorum ve yirmi cevabım oldu. Bekaretini ne zaman kaybettiği (on dört yaşında, Barbara Lopez'e, okuldan sonra, spor salonunun arkasında), hiç üçlü seks yapıp yapmadığı (iki kez, yirmili yaşlarında, futbol maçlarından sonra), yaptığı en sapıkça şey (bir takım arkadaşının bir kızın kışına girmesini izlerken otuz bir çekmek... görünüşe göre bu o zamanlar normalmiş) ve seks yaptığı en tuhaf yer (Barselona'daki Tibidabo Eğlence Parkı) gibi cinsel sorular sordum. Sorulara devam edemeyecek kadar azdığımda, kişisel sorulara geçtim: ilk evcil hayvanı Pedro adında bir golden labradordu, lisedeki en iyi dersleri beden eğitimi (tabii ki) ve tarihi (çok ilginç), en sevdiği çocukluk anısı babasıyla Cebelitarık açıklarında balık tutmaktı. Annesinden bahsetmediğini fark edince ona annesinin adını sordum. Adı Sandra'ydı ve o daha çocukken kanserden ölmüştü.

sadece üç. Babası sonunda yeniden evlenir ve kız kardeşi Lucia sadece üvey kardeşidir.

"Peki ya en sevdiğin anın?" Ona sordum, sorular azalıyordu. "En sevdiğim ilk anım Chloe Ann'in doğduğu gün," dedi kendi kendine gülümseyerek.

"Onunla birlikte odaya girmeme izin verilmedi, ben de bütün gün koridorda volta atıp durdum, aklımı kaçırdım, delirdim. Çok uzun bir doğum sancısıydı. Ama sonunda o küçük kırmızı yüzü gördüğümde... Onu yeterince sevemedim.

Kendime, onu dünyaya getirmek için elimden geleni yapacağımı söyledim. mutlu etmek, onu güvende tutmak için, bedeli ne olursa olsun. Ve yaptım da."

Sesinde umutsuz bir gerginlik vardı, gözleri uzaklara bakıyordu. Bir şey söylemek istemeyerek birkaç dakika onu izledim.

Sonunda bana döndü ve "En sevdiğim ikinci anımı bilmek ister misin?" dedi.

Başımı salladım.

"Bu," dedi, beni işaret ederek. "Bunların hepsi, hepiniz. Burada."

"Ben henüz bir anı değilim," diye fısıldadım.

"Ama olacaksın. Yarından sonra tüm bunlar bir anı olacak." Gözlerinde yumuşak bir hüznü vardı. "Sen ve ben, biz her zaman oluşmakta olan bir anıydık."

Bu beni çok üzdü. Hem de çok. Acıttı çünkü doğruydı. Birdenbire kulağıma umutlu şeyler fısıldamasını, her şeyin bir şekilde hâlâ yolunda gidebileceğini söylemesini istedim. Kendimizi kandırmanın cazibesini görebiliyordum.

"Keşke seni şu anda öpebilseydim," dedim usulca, ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu.

"Yapabilirsin," dedi, yüzü ciddiye. "Ve eğer herhangi bir sonucu olaksa, seve seve katlanırım."

Ama yapamadım. Özel hayatında devam etmek başka bir şeydi. Bunu herkesin önünde sergilemek başka bir şeydi, özellikle de İspanyol dedikodu gazetelerinde sık sık boy gösteren biriyle.

Ben ona baktım, o da bana baktı ve Las Palabras'ta son bir siesta için çimlere uzandık.

On Yedinci Bölüm

Gecenin geri kalanını kim nasıl atlattı bilmiyorum. Duygusal katliamın boktan bir gösterisiydi, herhangi bir *Grey's Anatomy* bölümünden daha kötü, gözyaşlarıyla dolu saf bir kaostu.

Her şey akşam yemeğinden sonraki gösterilerle başladı. Manuel gitarıyla, Nerea elbisesi, ayakkabıları ve her şeyiyle solo bir flamenko performansı sergiledi ve Jerry başka bir şarkı söyledi. Kısa süre sonra Sara ve Beatriz de onlara katıldı ve Antonio, Kurbağacık Carlos ve Jorge arkalarında durarak müzikle birlikte yüksek sesle alkışladılar.

Angel'ın her bir Anglo'ya üzerinde Acantilado yazan küçük bronz bir domuz heykelciği dağıtmasının ardından gülüşmeler olsa da evde tek bir kuru göz bile yoktu. Benim elimi sıktı, herkesin elini sıktı, hepimize tek tek - ve gözleri yaşararak - her İspanyol'un sıkı çalışmamız için bize teşekkür ettiğini ve çok özleneceğimizi söyledi.

Domuzun soğuk metalini ellerimde tuttum ve yanımda oturan Mateo'ya baktım, tamamen kaybetmek üzereydim.

Bana gülümsedi. "Bizi hatırlayacak bir şey."

Alt dudağım titredi. Masanın karşısındaki Claudia ve Ricardo'ya baktım, onlar da gözlerinde yaşlarla bana gülümsüyorlardı.

Dediğim gibi, evde tek bir kuru göz bile yoktu. Gece çöküp sangria akmaya başladığında durum daha da kötüleşti. Herkes sarhoştı. Lauren ve Tyler'ı aynı anda hem öpüşüp hem de ağlarken gördüm (ki bu gerçekten rahatsız ediciydi), büyük Antonio banyoda saklanıyor ve gözyaşlarını Froggy Carlos'un kazağına kuruluyordu, Angel sarhoştı ve Sammy'ye olan aşkını açıkça ilan etti - Tanrıya şükür Sammy de ona özensiz de olsa kocaman bir öpücükle karşılık verdi.

Yanıma gelip beni daha iyi tanıyamadıkları için üzgün olduklarını söyleyen insanlar oldu, beni asla unutamayacaklarını söyleyenler oldu. Ne kadar çok sangria ve bira içersem, o kadar çok aynı şeyleri söylemeye başladım. Sadece büyük bir kırmızı burunlu, rimelli ağlama festivaliydi. Hepimizin kendini adaması gerekirdi.

Orada herkesle birlikte kalmak kalbimi ne kadar kırırsa da, kalbim Mateo'yla birlikte olmayı hak ediyordu. Daha fazla dayanamadığımda, gittim.

Ed ve Jorge ile kibarca sohbet ettiği kapının yanına gitti.

"Sana yıldızlar hakkında daha fazla şey anlatmamı istemiştin," dedim Mateo'ya parlak bir sesle.

Gülümsemesini bastırdı ve Jorge ile Ed'e başıyla selam verdi. "İzninizle beyler."

Gecenin karanlığında birlikte yürüdük ve sonra yatak odamın karanlığında kaybolduk.

Yatağa yığıldık, tutkumuz üzüntümüz tarafından engellenmemiştı, ağızlarımız ve ellerimiz zevk ve neşe arıyor, birbirimizden alabileceğimizi alıyorduk. Tüm gözyaşlarını, tüm düşünceleri bir kenara bıraktım ve sadece var olmaya karar verdim. Biz saf, ilkel bir sektik.

"Yıldızları görmeye başladın mı?" İçime girip çıkarken sordum, başparmağı klitorisimi yavaş, inşa eden vuruşlarla ovuyordu.

"Sadece sen," diye inledi kulağımda. "Benim Estrella'm."

Saatler sonra, nihayet tatmin olduğumuzda, bedenlerimiz terlemiş, bitkin ve günün yorgunluğunu üzerinden atmış bir halde battaniyenin altına yerleştik. Başımı kolunun kıvrımına koydum, parmaklarım güzel ama fazla çalışmış aletine doğru inen yumuşak saç izini okşuyordu. Anı yaşamaya çalıştım ama an bir saatin akrep ve yelkovanı gibi geçip gidiyordu ve yarın gece bunu yapmayacağımı biliyordum; bir uçakta uyuyor olacaktım.

Bu harika şeyin aynısını bir daha asla yaşayamazdım.

Gözyaşları tekrar akmaya başladı, sessizce ve istikrarlı bir şekilde, ta ki bir hıçkırık benden kaçana kadar. Baştan aşağı yıkılmışım.

Mateo gözyaşlarımı nazikçe öptü ve beni göğsüne çekti, güçlü kolları beni sardı. Kalbinin yüksek sesle attığını duyabiliyor, okyanus ve misk kokusunu alabiliyordum. Elini sırtımda gezdirdi ve başımın üstünü öptü.

"Kendini yalnız ve kaybolmuş hissedeceğin geceler olacak," diye mırıldandı saçlarıma. "Benim de kendimi yalnız ve kaybolmuş hissedeceğim geceler olacak. Bu olduğunda, ikimizin de bunu hatırlamasını istiyorum, hemen şimdi. Düşüncelerimizi bu odaya, bu ana geri getirelim. Yalnız olmadığımız yere. İkimizin de bulunduğu yere."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Umarım yeterli olur." "Asla yeterli olmayacak," dedi.

Onun kollarında uykuya daldım.

Kuru kırlar, eski taş ahırlar ve yıkık dökük duvarlarla beneklenmiş altın tarlalar pencerenin önünden geçiyordu. Yavaş yavaş, daha fazla benzin istasyonu, daha fazla ev, daha fazla bahçe, daha fazla çit vardı. Daha fazla trafik, daha fazla insan, daha fazla beton. Madrid şehri yaklaşıyor, aşkım ve hayatım uzaklaşıyordu.

Otobüsün en arkasındaydım, başım Mateo'nun omzundaydı. Artık kimsenin kimseyi umursamadığını fark etmiştim. Otobüsteki herkes, her Anglo, her İspanyol ya kendi duygusal sıkıntılarıyla ya da akşamdan kalma halleriyle baş etmeye çalışıyordu. Bazıları, örneğin gözyaşları içinde bir poşete kusmuş olan Eduardo, her ikisiyle de uğraşır gibiydi. İspanyollar çok tutkuluydu, duygularını kollarına takıyorlardı. Onların bu yönünü özleyecektim.

Özlemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

O sabah Mateo ve ben yataktan sürünerek çıktık ve kahvaltıyı kaçırdık çünkü ikimizin de toplanması gerekiyordu. Bunun için bile neredeyse hiç zamanımız yoktu. Saat onda hepimiz otobüse dolmuş ve Las Palabras'a son kez bakıyorduk. Tabii tekrar dönmezsek. Ama Becca'nın bile gözleri parlıyordu - buraya her gelişinde tekrar tekrar veda etmek zorunda kalıyordu. Ben de Las Palabras'a geri dönebilirdim. Ama özlemeyeceğim yeni insanlar olacaktı.

Ve Mateo Casalles olmayacaktı.

Şehre yaklaştığımızda şoför Manolo, insanları canlandırmak için radyoyu açmaya karar verdi. Ne yazık ki Lana Del Rey'in "Summertime Sadness" şarkısı çalmaya başladı. Bu otobüs için kesinlikle doğru şarkı değildi.

"Gitmeden önce beni sertçe öp," diye şarkı söyledi tatlı sesi. Sözler çok gerçikti, eve çok yakındı, dizeler derinden kesiyordu. Gözlerimden yine yaşlar dökülüyordu, bir baraj daha patlıyordu.

Ayağa kalktım. "Kapat şu üzücü boku!" Otobüste Manolo'ya bağurdım, sonra hışımla geri oturdum. Sanırım biri alkışladı. Radyo kapandı ve etrafta sadece burnunu çekenler duyuldu.

Mateo'nun hafifçe kıkırdadığını duyabiliyordum. Takım elbisesinin ceketini çok fazla ıslatmadığımı umarak ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Ateşini özlemeyeceğim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Çok geçmeden otobüs bir üniversitenin önünden geçerek şehrin kalabalık, hareketli, sıcak yaz caddelerine doğru yol alıyordu. Trafik yutuyordu

ve uçağımı kaçıracağım anlamına gelse de, durduğumuz her saniyenin tadını çıkardım, sanki bize çalmak ve cebimize koymak için fazladan anlar bahşedilmiş gibiydi.

Sonunda tekrar harekete geçtik.

Tekerleğin her dönüşünde zaman akıp gidiyordu. Panik pençelerini içime, kırılğan boynuma geçirdi. İkinci bir şans olmayacaktı.

Kimsenin bize bakmadığından emin oldum. Mateo'nun sert çenesini hızla kavradım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Zorlukla nefes alabildiğim sert, kapalı ağızlı bir öpücük. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı aktı ve dudaklarımızın arasından süzüldü. Tuz ve hüznü.

Geri çekildim, elim hala çenesindeydi, şansım olmadan önce ona söyleyebileceğim her şeyi söylemeye çalışıyordum. Gözleri ıslak ve parlaktı, bana da aynı şeyi söylemeye çalışıyordu. Otobüs Las Palabras ofisinin tanıdık girişinin önünde durana kadar birbirimize öylece baktık.

Biz de buradaydık.

Ay bitmişti. Her şey bitmişti.

Otobüsten inip çantalarımızı aldık ve herkes birbiriyle resmi olarak vedalaşmak için uzun bir süreçten geçti. Dave, Polly ve Becca gibi bazı insanların öldürecek zamanları vardı ve öğle yemeği için bara gittiler. Diğerleri hızlıca başlarını salladı ve bizi almaya gelen sevdiklerine doğru aceleyle yola koyuldu. Ben, Mateo, Claudia ve Ricardo gibi birkaç kişi ise otobüsün etrafında oyalandı. Ancak onlar aşağı yukarı çoktan evlerine varmışlardı. Ricardo Claudia'nın dairesine, Mateo da onun evine gidecekti. Neresi olduğunu tam olarak bilmiyordum ama onu kimin bekleyeceğini biliyordum.

Ve eve gidiyordum. Biraz ölmek istedim.

"Uçağın ne zaman?" Claudia nazikçe sordu.

Acıya rağmen konuştum. "Yaklaşık iki saat içinde. Bu da demek oluyor ki hemen bir taksi bulsam iyi olacak."

Mateo yol kenarına doğru yürüdü ve neredeyse kulak zarlarını patlatacak olan o iki parmaklı ıslığı çaldı. Bana döndüğünde, "İspanyolcadan bahsetmişken, sanırım sana kötü kelimeleri hiç öğretemedim" dedi.

"Put a cona, vete a la mierda, punta, tonta, bastardo, pendajo, chinga tu madre," Ricardo neşeyle sayıkladı.

"Ricardo!" Claudia göğsüne vurarak onu uyardı.

Bir şekilde gülmeyi başardım ama içi boş bir maske, geçici bir yara bandı gibiydi. Sonra taksi kaldırıma yanaştı ve Mateo hızla şoföre bir dakika beklemesini işaret etti.

Ve işte oldu.

Buraya kadarmış. Bu sondu. Vay anasını.

Veda etmeye hazır değildim.

Veda etmeye asla hazır olmazdım.

Orada öylece durmuş, şok içinde bu üç insana bakıyor, hareket edersem her şeyin biteceğinden korkuyordum. ğle yemeğine giden işçilerle dolu o kalabalık Madrid caddesinde sonsuza kadar öylece durursam, veda etmek zorunda kalmayacaktım. Devam edebilirdik ve ben de mutlu olmaya, anlaşıldığımı ve sevildiğimi hissetmeye devam edebilirdim. Orada durmaya devam edersem, bir daha asla yalnız hissetmek zorunda kalmayacaktım.

nce Claudia yanıma geldi ve beni kucakladı. Sıkıca sarıldı ve çekildi, başımdaki saçları dzelitti, dudaklarında azalan bir gülümseme vardı. "Bana her gün yazıyorsun, mesaj atıyorsun. Facebook, telefon görüşmeleri, umurumda değil. Seni seviyorum kızım."

Çenemi sıktım, kendimi tutmaya çalıştım. Sadece başımı sallayabildim ve gülümsemeye çalıştım. Gözlerim yanıyordu.

Sonra Ricardo geldi. Hiçbir şey söylemedi. Her iki yanağıma ikişer öpücük kondurdu, sırtımı sıvazladı ve hepsi bu kadar. Ama gözünde bir damla yaş yakaladım ve bu enemin titremesine yetti.

Claudia'ya geri döndü, kolunu ona doladı ve Mateo ile beni yalnız bırakmak için onu uzaklaştırdı.

Artık gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, burnum akıyordu. Hızla koluma sildim ve ne kadar dağınık grndğme, saçlarımın ıslak yüzüme yapıştığına, burnumun kıpkırmızı ve sümüklü olduğuna neredeyse glmseyecektim.

Mateo'nun gözleri kırıştı, o güzel yumuşak bakışıyla ve kollarını açarak yanıma geldi. Beni kendine doğru çekti ve olabildiğince sert bir şekilde kucakladı. Ceketinin arkasını bir can simidi gibi kavradım, kırıştırıp kırıştırmadığımı umursamadan sıkıca tuttum. Nefes alamıyordum. Kalbimin atışını hissedemiyordum. Kendimi sıkışmış gibi hissediyordum; panik ve acı içindeydim ve yere düşüp cam gibi kırılmamamın tek nedeni onun kollarıydı.

Ve sonra her şey ıslak bir ağlamayla ortaya çıktı, duygular serbest kaldı. Kendimi tutmam gerekiyordu ama bedenim keder ve üzüntüyle öyle bir savaşa girmişti ki her şeyi bırakma ihtiyaıyla kilitleniyordu.

Ama her şeyin gitmesine izin veremezdim. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Artık onunla değil. O zaman bitmişti. Bir ay boyunca yaşadığım o küçük hayat bitmişti. Sadece bir hatıraydı.

"Vera," dedi Mateo sert bir sesle kulağıma, beni sıkıca kavrayarak. "Sakın bizden vazgeçme."

Sonra gevşedi, beni serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Nefesimi tuttum, havayı yuttum. Ona baktım, alnındaki üzüntüyü ve çenesinin gerginliğini gördüm. Ve hala konuşamıyordum.

El sallamak için elini
kaldırdı. Ben de el
sallamayı başardım.

Sonra kalan tüm irademi ve enerjimi kullanarak arkamı döndüm ve taksiye yöneldim. Taksi şoförü sırt çantamı alıp bagaja attı ve bana arka koltuğa geçmemi işaret etti.

Kendime arkama bakmamamı
söyledim. Ama baktım.

Mateo hâlâ orada duruyordu, elini kaldırmıştı. Sonra elini kalbinin üzerine koydu.

Nefesim acıyla kesildi ve kendimi arka koltuğa geçmeye zorladım. Kapı kapandı, adamla aramda bir bariyer oluştu, bir daha asla göremeyeceğim aşkımla.

Kaldırıma yanaştık ve Mateo gözden kaybolana kadar koltuğumda kamburlaşarak arkamı izledim.

İkinci Bölüm

Vancouver

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Delirmiştim.

Kesinlikle deli.

On sekiz saat, uykusuzluk, üç aktarma ve istismar edilmiş gözyaşı kanallarından sonra, nihayet Vancouver'a tam bir zombi olarak indim, duygularım tükenmiş ve dünyaya karşı hissizleşmişim. Boktan havayolu yemeğime ağlayarak ve duygularımı bastırmak için bira içerek geçirdiğim saatlerden güzel bir değişiklik olsa da, zihinsel dengeme hiçbir faydası olmadı. Dışarı çıkmak isteyen bu acıyı hissetmeye devam ettim; beynim kucaklamaktan çok korktuğum şeyler üzerinde durmak istiyordu.

Yine de kültür şoku hemen sarsıcı oldu. Hayatım boyunca Vancouver'da yaşadığım için de şaşırtıcıydı. Birdenbire Mandarin dilinde yazılmış şeylere bakıyor ve hızlı bir tempoda konuşulan Kanada aksanlarını duyuyordum. Her şey steril görünümlü, modern ve sıkıcıydı. İnsanlar neredeyse hiç gülümsemiyor ve göz teması kurmuyorlardı. Bagaj alım bölümünden çantamı alıp kardeşimi beklemek üzere dışarı çıktığımda nemli bir hava ve koyu gri bir gökyüzü ile karşılaştım. Temmuz ayıydı. Yağmur yağıyordu.

Neyse ki kardeşimin söz verdiği gibi siyah bir VW Golf'ün kükreyerek kaldırıma çıkması uzun sürmedi.

Josh sürücü koltuğundan kalktı ve kollarını kaldırdı. "Ben buradayım!"

Ve sonunda, çok uzun zamandır ilk kez gülümsedim. Josh.

Her şeye rağmen onu çok özlemiştim.

"Kahretsin, bronzlaşmışsın," dedi ve bana sarılmak için arabanın etrafından dolandı. Yaklaştığında yüzünü buruşturdu. "Sen de bok gibi görünüyorsun."

"Evet, teşekkürler," dedim ve ona sırt çantamı verdim. Onu bagaja attı ve bana kocaman bir ayı gibi sarıldı.

Nedense altı hafta sonra farklı görüneceğini düşünmüştüm ama her zamanki gibi görünüyordu. Josh on dokuz yaşına kadar oldukça garip bir gençti. Sonra büyümesi durdu (Tanrı'ya şükür, çünkü on altı yaşında 1.80 boyundaydı), kas kazandı, yüzü düzeldi ve kekemeliği kayboldu. Babamın buz mavisi gözlerine ve annemin siyaha boyadığı koyu kahverengi saçlarına sahipti. Benim etkim sayesinde bazen taktığı bir dudak yüzüğü, tam kollu dövmelemleri ve bir sürü başka dövmesi vardı. Jocelyn'in onun tam bir "kötü çocuk seksi" olduğunu düşündüğünü biliyordum, ama kardeşimin bu tanımı beni gerçekten

kusmak istiyordum. Josh, bazı açılardan kötü bir çocuktı, ama bu ateşli şey kabul etmek istediğimin ötesindeydi.

"Eve dönmene sevindim," dedi. Geri çekildi ve kaşlarını çatı. "Sanırım hislerimiz karşılıklı değil."

Tek söyleyebildiğim "Çok yorgunum," oldu.

Şehirden evimize doğru kırk beş dakikalık araba yolculuğu boyunca pek konuşmadım. Konuşmadım. Göğsüm boş hissediyordum, içimde her şey boştu. Sanki hayatımın en kötü duygusal akşamdan kalmalığını yaşıyordum. Aslında, hayatımın akşamdan kalması gibiydi. Ölmek böyle bir şey miydi? Hayatlarımız sona erdiğinde, yaşadığımız tüm deneyimler için aynı kaybı, aynı acıyı hissediyor muyduk?

Josh yine de konuştu, nasıl hissettiğimin ve arabayı doldurmaya ihtiyacım olduğunun farkındaydı. Bu konuda iyiydi, diğer insanların duygularını anlıyordu. Ben dinlemedim, sadece yeni arabasının yağmurda parçalanmış camından dışarı baktım. Buradaki binalar çok sade ve sıkıcı görünüyordu, hiçbir geçmişleri yoktu. Herkes bir yerlere yetişmek için acele ediyor, su birikintilerinde tepiniyordu. Vancouver yemyeşil olmasına rağmen gökyüzünün altında karanlık ve kasvetli görünüyordu. Şehir merkezinin parlak camdan yüksek binalarının üzerinde normalde nefes kesici olan North Shore Dağları'nın görüntüsü bile içimde hiçbir şey uyandırmıyordu. Ben sadece bir kabuktum.

Gerçekten uyumam gerekiyordu.

Ara sokaktan evimizin arka kapısına doğru ilerlediğimizde, Josh bana annemizin aslında sürpriz olmayan bir sürpriz planladığını söyledi. Suşi sipariş etmişti. Annem yemek yapmazdı ve hiç yapmamıştı, bu yüzden dışarıdan sipariş vermek yeni bir şey değildi ve haftada birkaç kez dışarıdan suşi sipariş eder ya da alırdık (Vancouver'da suşi yemek zorundasınız yoksa sizi şehirden atarlar). Sadece evde olduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden ona hızlıca gülümsedim ve sonra telefonumu tekrar çıkardım. Artık uçak modu kapalı olduğu ve dolaşım halinde olmadığım için Mateo'dan herhangi bir mesaj ya da e-posta alıp almadığımı görmek istiyordum.

Yapmamıştım.

İçimi çektim ve kaldırdım. Josh evin arkasına park ederken fark etti ve başıyla çantamı işaret etti. "Facebook'ta çok fazla güncelleme yaptığını görmedim. Her yerde olursun sanıyordum. İspanyol bayrağına sarılmış ya da sangria içerken çekilmiş sarhoş fotoğrafların yok. Hiçbir şey yok."

Omuz silktim. "Facebook'a girecek zamanım yoktu." Ayrıca, ben Las Palabras'tayken buradaki hayat hiç yoktu.

Evimiz oldukça güzeldi - küçük bir ön çimenliği ve mahremiyet için uzun, sağlam bir çiti olan üç katlı dar bir evdi - ama üzerinde bulunduğu arsa absürt miktarda para ediyordu. Annem emlakçı olduğu için arsanın üzerinde oturmayı ve böylece "gerçekten para kazanmayı" planlıyordu. Emlak piyasasının önce yükselip sonra durduğu, sonra tekrar yükseldiği bir ortamda annem yıllarca para kazanmaya çalışacak gibi görünüyordu.

Josh çantamı bagajından çıkardı ve kolaylıkla omzuna aldı. Sanırım spor salonundaki antrenmanlarını artırmıştı. "Herman hakkında tek kelime etmedin."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Herman mı?" "Benim arabam. O bir Alman, değil mi?"

"Arabaların piliç olması gerekmiyor mu?" Gözlerini devirdi. "Çok cinsiyetçisin."

"Bakın, gerçekten 'Herman'ı gezdirmeye gidiyorum' ya da 'Herman'ı doldurmayı seviyorum' mu demek istiyorsunuz?"

Annemin Volvo'sunun bulunduğu tek arabalık garaja doğru yürürken omuz silkti. "Ben homofobik değilim. Ayrıca Kit, Knight Rider'da Hasselhoff'un arabası bir erkekti. Kahretsin, Aşk Böceği'ndeki Herbie de öyleydi."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedim ve el sallayarak onu uzaklaştırdım. Merdivenlerden yukarı, ana sahanlığa doğru yürüdük. Eskisi gibi görünüyordu ama tanıdık olan artık bana yabancıydı.

Annem mutfaktaydı, bir kadeh şarap içiyordu ve telefonda biriyle konuşuyordu. Beni görür görmez o güzel ve içten gülümsemesini takındı ama sonra arkasını dönüp telefonla konuşmaya devam etti. Gergin tavırlarından bir müşteriyle konuştuğunu anlayabiliyordum.

Annem yaşına göre bile muhteşem bir kadındı. Ufak tefek olmasına ve son birkaç yılda alt yarısından çok fazla kilo almış olmasına rağmen yüzü çizgisizdi ve kare gözlüklerinin arkasındaki gözleri gençti. Her zaman topuz yaptığı uzun, koyu kahverengi saçları vardı. Bunu, kendisini daha profesyonel ve gösterişli gösterdiğini düşündüğü için yaptığını biliyordum ama aynı zamanda yüksek Macar elmacık kemiklerini de ortaya çıkarıyordu.

Her zamanki gibi iyi giyinmişti; bir dolap dolusu şık takım elbisesi vardı ve şu anda da lacivert renkli şık bir takım elbise giyiyordu. Bunu fark ettiğimde aklıma Mateo'nun yemek odasında durduğu görüntü geldi

Las Palabras'ta, üzerine ikinci bir deri gibi oturan gümüş gri bir takım elbise giyiyordu. Kafamda bana gülümsüyordu, altın rengi tenine karşı uzanan beyaz dişleri.

Nefes kesici.

Ve işte tam da bu anda, yoksunluk hissi kalbimi kapladı. Her şey, onun her şeyi çok uzakta hissediliyordu. Geri dönmek imkansızdı.

"Sen iyi misin?" Josh omzuma destekleyici bir el koyarak sordu.

Başımı salladım, gözlerimin tekrar dolduğunu fark ettim. "Jet lag."

Ve jet lag benim yeni bahanem oldu. Annem yüzümdeki asık ifadeyi fark ettiğinde akşam yemeği sırasında bunu tekrar kullandım. Boşanma öncesi dönemde herkes yemeklerini alıp odalarına dağılsa da, annem nedense hala hep birlikte yemek masasında yemek yememiz konusunda ısrar ediyordu.

"Mercy gelemediği için üzgünüm," dedi annem bir parça maki ton balığını usulca ağzına atarken. Yutmadan önce çiğnemeyi tamamen bitirdi. "O ve Charles'ın gitmesi gereken bir bağış gecesi vardı."

Tabii ya. Mercy'nin müstakbel kocası Charles, eski bir İngilizdi ve şehrin en büyük müteahhitlerinden biri için çalışıyordu. Şirketi her zaman sözde hayır işleri için bir bağış kampanyası düzenliyordu ama bence bu sadece vergi indirimi ya da parti için bir bahaneydi.

Omuz silktim. Mercy'nin nişanlısı için beni bir kenara atması eskiden canımı yakardı ama artık umurumda değildi. Komik, sanırım altı hafta uzak kalmak hayatımda kimi önemsemeye değer bulduğumu anlamamı sağladı.

Yemek bittiğinde doğruca odama gittim ve Josh ile anneme yatacağımı söyledim. Saat daha yediydi ama yine jet lag. Aslında bu sefer bahane değildi. Uyku yoksunluğumun beni yakaladığını hissedebiliyordum, odama doğru koridorda attığım her adımda sanki Jöle'nin içinde ilerliyormuşum gibi hissediyordum.

Çantamı odamın köşesine sürükledim, fotoğraf yükleme niyetiyle gürültülü fanı olan dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım ve odama baktım. Mr. Bungle, Deftones, Nine Inch Nails, Soundgarden, Pearl Jam, Nick Cave and the Bad Seeds ve Depeche Mode'un posterlerinin yanı sıra internetten sipariş ettiğim birkaç sanat baskısı da bana bakıyordu. Ergen bir çocuğun odasına benzemesin diye hepsini çerçeveletmişim. Dolup taşan şifonyerimin üzerinde retro takılar ve topladığım emlak takılarıyla dolu mücevher ağacım vardı; küçük masamın üzerinde ise yığınla dergi vardı,

ciltli fantezi kitapları ve ders kitaplarım. Tavanıma yıldız haritaları ve karanlıkta parlayan yapışkan yıldızlar yapıştırmıştım.

Gözlerim Pegasus ve Aslan takımyıldızlarına takıldı ve birden Mateo'yu tekrar gördüm, sunumunu büyük bir rahatlık ve güvenle yaparken zengin aksanını duydum, sonunda yüksek sesle alkışladığımda nasıl kızardığını gördüm.

Berbattı.

Bir dakika içinde bir anıya dönüştük, bir dakika sonra ise sadece bir anıya. Hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak bir şey.

Gözyaşlarımın tekrar akmasını bekleyerek iç çektim ve artık içimde kalmadığını fark ettiğimde yatağıma doğru yürüdüm, üzerine çöktüm ve doğruca uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda, gerçek beni vurmadan önce Las Palabras'a geri döndüğümü düşünerek mutlu birkaç saniye geçirdim. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve havadaki nemi hissettim. Yağmur gürültüyle pencere camına sıçırıyor, arduvaz gökyüzünü kısmen örtüyordu.

Nefes verdim ve saatin kaç olduğunu merak ederek birkaç dakika öylece uzandım. Çantam bıraktığım yerde, masanın üzerindeydi. Yine de aniden olağanüstü bir coşku hissine kapıldım. Telefonum. Kim bilir ne mesajlar, ne e-postalar alacaktım. Mateo'dan haber almaya bir keşin bir sonraki vuruşuna ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım vardı.

Yataktan kalkıp sendeleyerek masaya gittim, üzerimde hâlâ uçakta giydiğim iğrenç kıyafetler vardı. Mateo bana sarılıp vedalaşırken giydiğim kıyafetler.

Kes şunu, dedim kendime. Her şeye üzülmeye devam edersen bir gün bile hayatta kalamazsın.

Asi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve telefonumu çıkardım. Mercy'den "Eve hoş geldin" diye bir mesaj almıştım ama sonuna bir ünlem işareti koysa ölmezdi. Jocelyn'den de nasıl olduğumu soran bir mesaj vardı. Hepsi bu kadardı.

Hayal kırıklığı fizikseldi.

Cüzdanımı ve Mateo'nun bana verdiği kâğıt parçasını çıkardım. Mesajlaşabileceğimizi söyledi. Sanırım ona mesaj atabilirdim ama telefonun özel olmamasından korkuyordum. Ya karısı çok meraklı biriye ve

sürekli eşyalarını mı karıştırıyordu? Ya bir aydır ortalıkta olmadığı için çok paranoyaksa ve gözünü ondan ayırmıyorsa?

Ya bilseydi?

Midem bulanıyordu. Las Palabras'ın duygusal sisi, devam etmek istediğiniz bir rüyadan uyanmak gibi her geçen dakika uzaklaşırken, aramızda olanların gerçekliği yavaş yavaş sızıyordu.

Ben kötü bir insandım. Bu benim için yeni bir şey değildi ama artık gerçekten biliyordum. Ben kara koyun değildim, ben bir kara deliktim. Evli bir adama aşık olmuştum... Evli bir adamla seks yapmıştım. Bana ona yeminini unutturduğumu söylemişti ve bu beni mutlu etmişti. Benim gibi insanlar iğrençti.

Ama yine de beni mutlu etti. Beni mutlu etmekten de öte. Onunla birlikte olmak beni tatmin etmişti.

Tanrım, kafayı yemiştım. Bu noktayı vurgulamak için telefonuma girdim ve ondan bir şey almış olmayı umarak e-postalarımı kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu. Mateo'nun kafamın dışında var olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ve böylece günümün geri kalanı başladı. Yavaşça hazırlandım, duş aldım,

Saçlarım yeni şampuan ve saç kremiyle mutlu oldu. Yakın zamanda yıkanmış yeni kıyafetler giydim. Las Palabras'taki hizmetçi servisi çamaşırlarınızı haftada bir yıkasa da, yine de aynı şeyleri tekrar tekrar giymek zorunda kalıyordunuz. Altı haftadır görmediğim makyajı yaptım, gözlerime ışıltılı zümrüt yeşili sürerek çıldırdım.

Duş, kıyafetler ve makyaj arasında geçen her boş anımda telefonumu kontrol ediyordum. Lanet olası şifremi o kadar sık giriyordum ki başparmağım karpal tünel olmaya başlamıştı. Sonunda, tam kendime bir kase glütensiz mısır gevreği doldururken (annemin glüten intoleransı vardı ve Froot Loops'um bayatlamıştı), bir e-posta aldım. Neredeyse sevinçten havalara uçacaktım.

Eduardo'dan geliyordu ve Las Palabras'taki herkese ne kadar harika vakit geçirdiğini anlatan bir grup e-postasıydı. Annemin steril mutfağında dururken bu isimleri tekrar görmek tuhaftı, sıcak ve altın rengi anılarım gri ve nemli ile çelişiyordu. Sanki iki dünya birbiriyle asla gerçekten kaynaşamayacak gibiydi.

Dakikalar sonra bir e-posta daha geldi, bu Wayne'den geliyordu, "tümünü yanıtla "ya bastım. Sonra bir başkası ve bir başkası daha. Kurbağacık Carlos'un iş arkadaşlarıyla İngilizce konuştuğu ilk günüyle o kadar da ilgilenmiyordum, sadece lanet olası Mateo'dan haber almak istiyordum. Ama anlaşılan o da onlara e-posta göndermemişti.

Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Eşyalarımı boşaltmak bile istemiyordum çünkü bu gerçekten her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Ama kokan kıyafetlerle dolu bir sırt çantasıyla yaşamaya devam edemezdim. Her şeyi çıkardım ve Nerea'dan gelen turron ile Angel ve İspanyollardan gelen bronz domuzu görünce kalbim sıkıştı. Onları çıkardım, yavru kuşlar gibi taşıyarak yatağımın başucundaki masanın bir köşesine koydum. İspanya için bir tapınak yapacaktım.

Evet. Bu hiç de garip olmazdı.

Josh odama girdiğinde saatlerdir yatağında oturuyor ve SLR makinemdeki fotoğrafları inceliyordum. Annem bütün gün dışarıdaydı, bu yüzden ilk kez bana eşlik ettiği için minnettardım.

"Evdesin!" diye bağırdım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Evet, erken kesildi. Yavaş bir gün."

Bulunduğum yerden onun kokusunu alabiliyordum, hamburger ve ot karışımı bir koku. "İyi misin?" diye sordu.

"Bana bunu sorup duruyorsun."

"Beni gördüğüne garip bir şekilde sevinmiş görünüyorsun."

Omuz silktim. Sanırım yedi gün yirmi dört saat etrafımda insanların olmasına çok alışmıştım.

"Ne yapıyordun?" diye sordu kapı aralığına yaslanarak. Sırt çantama, yere saçılmış kıyafetlerime baktı. "Şimdiden pes mi ettin?"

Bizden vazgeçme. Mateo'nun son sözleri kafamın içinde çınladı. Vazgeçmedim. O zaman neden benimle iletişime geçmedi? Belki de ona e-posta göndermeliydim. Özel olduğunu söylemişti.

"Vera," dedi Josh yüksek sesle. "Dünyadan kardeşe."

"Özür dilerim," dedim dalgınca ve kamera ekranını kapattım.

"Bak," dedi, "bu akşam birkaç kişiyle Met'e gideceğim. Neden sen de gelmiyorsun?"

Ugh. The Met. O iğrenç bar, ya vurur ya da ıskalar. Yine de... Evden çıkmaya, kafamı dağıtacak herhangi bir şey yapmaya hazırdım. Bütün gün konuşmayı özlediğime inanamıyordum.

Claudia'dan gelen dostça bir Facebook mesajı ve Sammy'den gelen bir e-postanın ardından, Freddie Mercury'nin gözlerini tam göğüslerime yerleştiren bir çift siyah skinny jean ve dar bir Queen beyzbol tişörtünün içine giriyordum. Sammy'nin e-postasında bir penis resmi olmasına rağmen bu iki kızdan duyduklarım ruh halime iyi gelmişti.

Met, şehir merkezinin *The Walking Dead*'in tipik bir bölümünü andıran kötü bir bölgesinde yer alıyordu. Yürümek için çok uzaktı, ikimiz de taksi için çok cimriydik ve Josh sarhoşken araba kullanmayacaktı, bu yüzden otobüse bindik. Otobüste oturmak ve etrafımdaki insanları gözlemlemek garipti. Madrid de hareketli bir şehir olmasına rağmen, orada daha fazla hayat ve samimiyet vardı. Daha fazla gülümseme.

"Neden herkesi öldürmeyi planlıyormuşsun gibi görünüyor?" Otobüs Broadway'de hızla ilerlerken Josh eğilip sordu. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Haklıydılar, biliyorsun," dedim. "Vancouver'ın eğlenceli bir şehir olmadığını kim söylemişse."

"Belki, ama... hala eğlenebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"İspanya'daki insanlar sizi görünce çok... Bilmiyorum... mutlu oldular. Dostça.

Konuşkan."

"Vancouver her zaman böyle olmuştur. Diğer büyük şehirlerden çok da farklı değil."

"Değişti."

"Hayır, Vera. Sen değiştin."

O haklıydı. Şimdiye kadar eğlencesiz güzel şehrimle mutluydum. Gece ilerledikçe bu daha da belirginleşti. Pis hipster barın köşesinde bir masa bulduk ve arkadaşlarının gelmesini beklerken atmosferi fark etmeden edemedim. Her zamanki gibiydi -sarhoş kızlar, ukala oğlanlar, buzlu 3 dolarlık Pabst Blue Ribbon kutuları- ama şimdi burası ile İspanya arasındaki farkları fark ediyordum. Erkekler bakıyordu ama sadece gerçekten sarhoş ya da aşırı kibirli erkekler kadınlara yaklaşıyordu. Sonunda müzik kutusunun yanında sürtünmeye varan bir sürü şehvetli bakış vardı ama dostça gülümsemeler ya da flörtöz sohbetler yoktu.

Josh'un arkadaşları da pek iyi değildi, bunu biliyordum ama en azından benim yanımdayken konuşuyorlardı ve Freddie Mercury'ye durmadan bakmıyorlardı. Hepsi değil. Sırık gibi Brad'i çocukluğumdan beri tanıyordum ve vücut modifikasyonu aşığı Phil liseden beri arkadaşımdı. Onlarla kardeş gibiydim.

Bir de Adam vardı, daha önce sadece birkaç kez karşılaştığım bir adam. Oldukça seksiydi, hakkını vermem gerekirdi -yeşil-mavi gözler, geniş çene, dikenli koyu sarı saçlar, güçlü bir yapı- bu yüzden normalde göğüslerime bakmasına aldırılmazdım. Ama şimdi, bu bana yanlış geliyordu. Oldukça sinsice bakıyordu ve keşke Freddy'nin ona pis pis bakmasını sağlayabilseydim.

"Demek İspanya," dedi Adam. "Eminim orada çok eğlenmişsiniz. Ibiza'ya gittin mi?"

Bira kutusunu evirip çevirerek başımı salladım. "Hayır, sadece bir yerdeydim. Acantilado, İngilizce öğretiyordum."

"Bu berbat."

Ona sert bir bakış attım. "İnan bana, öyle olmadı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana alaycı bir bakış attı. "Bilmiyorum, öğretmenlik mi? Berbat bir şey. Bu kesinlikle bir tatil değil. Biraz kültür falan görmeliydin."

Sert bir nefesle nefesimi verdim. "Çok fazla kültür vardı."

"Peki kime öğretiyordun? Çocuk muydular?"

"Hayır, yetişkinler."

"Geri zekalı mıydılar?"

Seçtiği kelimeye ters ters baktım ve kendimi çok savunmacı hissettim. "Hayır, onlar profesyoneldi. Hepsinin temel düzeyde İngilizcesi vardı. Bu sadece konuşma İngilizcesi içindi. Kelime dağarcıklarını geliştirmek ve iş ortamlarında kendilerine güvenmelerini sağlamak için."

Omuz silkti. "Bilmiyorum, bu bana hâlâ sıkıcı geliyor."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse." Yerimden kalktım ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Josh'a baktım. "İçecek bir şey ister misin?"

Başını salladı ve Adam, "Benim için de bir tane al, bebeğim," dedi.

Avucumu onun önünde uzattım ve parmaklarımı oynattım. Kafası karışmış görünüyordu. "Bana para ver," dedim, "sana bir içki getireyim."

Homurdanarak bir miktar para çıkardı ve açık olan elime yaklaştırmadan masanın diğer tarafına fırlattı. Josh'a üzgün bir gülümseme verdi. "Tanrım, Josh, ablan Avrupa'dan dönüyor ve birdenbire benden nefret etmeye başlıyor."

Ona tuhaf bir bakış attım ve masadaki parayı kaptım. Cesaretinden nefret mi ediyordun? Onu tanıımıyordum bile. Elbette daha önce birkaç kez ona cilveli bakışlar atmış, dokunaklı hareketlerde bulunmuştum ama o o zamandı, bu ise şimdi. Adam sadece bir çocuktı ve ben artık bir çocuk istemiyordum. Bir adam istiyordum, bir adama ihtiyacım vardı, özellikle de bir adama.

Kirli tuvalete gittim, kabindeyken telefonumda mesaj ve e-posta olup olmadığını kontrol ettim. Mateo'dan bir şey yok.

Dudaklarımı birbirine bastırarak telefonu elimde ezecek gibi hissettim. Çantama geri koydum ve bara doğru yola çıktım. Sıradayken,

Bir hatun botlarıma bira döktüğünde, bu yerden bıkmış olabileceğimi düşünmeye başladım. "Summertime Sadness" tüm hipster kızların ciyaklamalarına rağmen hoparlörlerden bangır bangır duyulduğunda, işte o zaman gerçekten anladım. Josh ve Adam'ın biralarını aldım ve masalarına bıraktım.

"Biran nerede?" Josh sordu. "Eve gidiyorum," dedim ona.

Ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi uzattım. "Hayır, ben iyiyim. Kal. Jet lag yüzünden. Uyumam lazım." Diğer herkese hızlıca gülümsedim. "İyi geceler."

Josh'un "Vera!" diye bağırıldığını ve ardından Adam'ın "Bırak onu, muhtemelen regl dönemindedir." dediğini duyarak döndüm ve yürüdüm.

"Siktir git," diye homurdandım nefesimin altında. Su birikintileriyle kaplı caddeye doğru yürüdüm, ışıklar cansız bir şekilde yansıyor. Dışarısoğuk değildi ama rutubet yürürken kendime sarılmama neden oluyordu, başım eğik, adımlarım hızlıydı. Birkaç blok yukarı çıktım, yarım yamalak keşlerin yerini sarhoş serseriler alana kadar yürüdüm, sonra otobüs durağıma giden yolda bir pansiyonun önünden geçtim.

Durmadan edemedim. Pencerelelerin hemen yanında küçük bir bar ve bilgisayar alanı vardı. Odanın sıcak ışıltısına, kırmızı duvarlardaki Vancouver ve BC seyahat posterlerine baktım. Hintli bir kız ve Alman görünümlü bir adam bir şeyler içip sohbet ediyorlardı, utangaç gülümsemeleri ve ellerinde rehber kitapları vardı. İki Asyalı kız bilgisayarlarının başında, kâğıt bardaklarla kahve içiyor ve fırtına gibi yazıyorlardı. Sarı saçlı ve sırt çantalı uzun boylu bir çift, resepsiyonda şehrin haritasını gösteren genç bir kadınla konuşuyordu.

Altı hafta önce Londra'daki ben buydum. Önümdeki tüm bu vaatler ve olasılıklar, yeninin yeniliği. İçerideki insanlar onları sonsuza dek değiştirecek bir şey yaşıyorlardı.

Ve işte buradaydım, karanlık, nemli bir şehir sokağında tek başıma duruyordum. Sadece anılar.
Mesaj yok.

On Dokuzuncu Bölüm

Saplantılı hale geldim.

Bu benim için yeni bir şey değildi; her zaman bir şeylere kolayca kapılırdım. On iki yaşındayken Indiana Jones'u ilk kez izledim (evet, biliyorum, yeterince uzun sürdü) ve sadece Harrison Ford'a değil, arkeolojiye de takıntılı hale geldim. Astronom yerine kesinlikle arkeolog olmaya karar verdim ve hayatımı ormanlarda ve çöllerde vahşi maceralar yaşayarak geçirmek istedim. Ayrıca beni Harrison Ford'un daha genç ve daha az huysuz olduğu 1980'lere götürecek bir zaman makinesi icat etmeye karar verdim, sonra bir şekilde onu benimle evlenmeye ikna edip onu geleceğe geri getirecektim.

On altı yaşındayken Nick Cave'e ve Nick Cave ile ilgili her şeye takıntılı hale geldim. Sohbet odalarına ve hayran gruplarına katıldım, şarkı sözlerini inceledim, analiz ettim, röportajlarını topladım ve sözlerinden bir şeyler çıkarabilmek umuduyla tekrar tekrar okudum. O zamanlar çocukların büyük bir hayranı olmasam da bebek bakıcılığı yapmaya başladım, böylece Amerika'yı dolaşmak ve onu turnede takip etmek için yeterli param olacaktı. Söylemeye gerek yok, hiçbir zaman bunun için yeterince para biriktiremedim ama var olmayan pikabım için imzalı LP'ler ve nadir konser posterleri alacak kadar kazandım.

Ve yirmi üç yaşındayken bir aylığına İspanya'ya gittim, evli bir İspanyol adama fena halde aşık oldum ve ondan haber alamadığım gerçeğini takıntı haline getirdim. Josh'la Met'e gittikten sonraki iki gün boyunca yürüyen bir saatli bombaya dönüşmüştüm. Claudia'ya, hatta programdan sonra yakınlaştığım Polly'ye bile sayısız mesaj yazdım, çünkü aynı şeyleri yaşıyorduk. En azından Eduardo onunla iletişim halindeydi. Başka insanlarla da konuştum - Sammy, Becca, hatta rock'çı Manuel bile birlikte dinlediğimiz bir grubu soran bir satır bıraktı.

Mateo yok.

Dünyanın on dakika, beş dakika, iki dakika, otuz saniye içinde değişebileceğini düşünerek sürekli kontrol ettim.

"Tamam," dedi Josh güneşli bir sabah Froot Loops kaselerinin üzerinde bana. "Baklayı ağzından çıkarma zamanı. Neden sürekli telefonunu kontrol ediyorsun?"

Yakalanınca telefonumu hızla cebime geri soktum. Konuşmak için ağzımı açtım ama bana avucunu gösterdi. "Sakın bana jet lag olduğunu söyleme."

Gözlerimi devirdim. "Önemli bir şey değil. Sadece bir arkadaşımın haber bekliyorum."

Gözleri kısıldı ve bir kaşık mısır gevreğini ağzına atıp düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladı. "Bu bir erkek arkadaş olamaz, değil mi?"

Ona boş boş baktım. "Vera, gözlerini kırpmıyorsun."

Gözlerimi kırptım. Birkaç kez.

Başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum."

"Neye?"

"Seni daha önce bir erkeğe karşı hiç böyle görmemiştim," dedi.

O sadece bir adam değil, söylemek istedim. O benim erkeğim. En azından öyleydi.

Sayılır.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim, yemek yerken gözlerimi sürekli kırptırdığımdan emin olarak.

"Emin misin? Çünkü bacağın masayı sallamaya devam ediyor ve gözlerin deli gibi bakıyor."

Bacağımı hareketsiz bıraktım. Konuşmayı Josh'un sanatına getirdim çünkü bu ikimizin de konuşmayı sevdiği bir konuydu. Ama boş kaselerimizi lavaboya koymak için kalktığına, hemen telefonumu çıkardım ve kontrol ettim. Dürtüm kontrolden çıkmıştı.

Ama bir e-posta aldım!

Koltuğumda kıpırdandım, daha yakından bakarken dudağımı ısırdım.

Kahretsin. Mateo'dan değildi. Las Palabras'tandı. Ve bir ekti.

Kalbim boğazımda, eki indirdim ve açtım.

Nefesimi içime çektim, boğazımın arkasında bir acı oluştu. Son günkü grup fotoğrafıydı.

Uzaktan bakıldığında mavi gökyüzüne karşı gülümseyen yüzlerden oluşan bir bulanıklık gibi görünüyordu. Parmaklarımla yakınlaştırdım ve Mateo ile bana doğru yaklaştım.

İşte oradaydık. Yanaklarım kıpkırmızıydı, yüzüm taze ve nemli, sanki üzerimde ışıltılı bir parıltı vardı. Mateo kolunu bana dolamıştı. Ekranda onun yüzünü görmek tuhaf hissettirdi, sanki bir şekilde ona baktığımı biliyordu, sanki müdahaleci davranıyordum. Bunu açıklayamıyordum. Anılarımdakinden daha yakışıklı görünmesi de yardımcı olmamıştı.

"Anlıyorum," dedi Josh ve arkama döndüm, arkamda olduğunu ve omzumun üzerinden merakla baktığını fark ettim. Bir an için deja vu yaşadım,

Sonra Josh'a bir e-posta yazarken Mateo'nun da bana benzer bir şey yaptığını hatırladım.

"Bu grup fotoğrafı," dedim. Hepimizi gösterecek şekilde hızla yakınlaştırdım.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi daha fazlasını söylemek istediğini belli eden bir ses tonuyla. Dönüp koridordan odasına gitti ve beni olan bitenin resmiyle baş başa bıraktı. Tek başıma, sessizce, çok uzun bir süre baktım, herkesin yüzünü ezberledim, seslerini, aksanlarını, kahkahalarını hatırladım. Tükürük ağzıma doldu ve yuttum.

Sonunda kalktım, annemin yüksek teknoloji ofis bilgisayarından 8x10 boyutunda parlak bir çıktı aldım ve duvara, turrone ve domuzun üzerine astım. Kendime yaptığım tapınak büyüyordu.

Takıntı devam etti. Kalbimin kırılmasını engelleyen tek şeyin bu olduğunu hissediyordum.

Ertesi gün, Mercy ve Charles akşam yemeğine gelmeden önce, elimi taşın altına koymaya ve Mateo'ya e-posta göndermeye karar verdim. Bana özel olduğunu söylemişti ama her ihtimale karşı olabildiğince profesyonel görünmesini istedim.

Merhaba, Mateo!

Sadece sana bir satır yazmak ve İngilizcenin nasıl olduğunu görmek istedim! Vancouver'da işler harika, her ne kadar normalden daha fazla yağmur yağıyor olsa da bu çok şey anlatıyor. Güneşli günler bana Las Palabras'ı hatırlatıyor! Neyse, bir merhaba diyeyim dedim. Umarım ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyorsundur.

En iyisi,

Vera Miles

Şimdiye kadar yazdığım en iyi e-posta değildi ama idare etmek zorundaydı. Gözlerimi kapatıp gönder tuşuna basmadan önce tam beş dakika bekledim, gönderip göndermemeyi düşündüm. Artık gitmişti, ellerimden çıkmıştı. Ve tabii ki şimdi takıntım iki kat artacaktı.

Cesur davranmaya ve akşam yemeği için dışarı çıktığımızda telefonu evde bırakmaya karar verdim. Mercy ve Charles önceden bir şeyler içmek için bize geleceklerdi ve sonra Stanley Park'taki The Fish House'a gidecektik.

"VeeVee." Mercy kollarını iki yana açarak eve girerken takma adımı söyledi. "Daha bronz olacağını düşünmüştüm."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim hızlı ve yüzeysel bir sarılma gerçekleştirirken. "Döneli daha bir hafta olmadı ve yağmur bütün rengimi aldı."

"Gerçekten bronzlaşma stüdyoma gitmen gerekiyor," dedi turuncuya çalan bronzlaşmış kolunu benimkiyle kıyaslayarak. Bu pek de adil bir karşılaştırma sayılmazdı çünkü benimkinde solgunluğu daha da belirginleştiren dövmeler vardı.

Mercy ve ben belli belirsiz birbirimize benziyorduk. Aynı yapıdaydık, göğüslerimiz ve kalçalarımız cömertti, ama o daha uzun durmasını ve daha sıkı görünmesini sağlayan çok sayıda pilates yapıyordu. Saçları kimyasal olarak düzleştirilmişti ve yıllardır doğal saç rengini görmediğim için boyatıp boyatmadığını anlayamadığım koyu altın sarısıydı. Özetle, şık ve sade giyim tarzıyla *Friends* dizisindeki Jennifer Aniston'a benziyordu. Yüzük parmağındaki pahalı taş ve pırlanta küpeleri materyalist arzularının ganimetleriydi.

Charles'a hızlıca sarılmaya gittim.

"VeeVee," dedi küçümseyici aksanıyla. Londra'da zaman geçirdikten sonra aksanının "BBC İngilizcesi" olduğunu öğrendim. Biliyordum çünkü onu çok taklit ediyordum.

"İyi görünüyorsun Chuck," dedim, bana VeeVee demesinden nefret ettiğim kadar onun da bundan nefret ettiğini biliyordum.

Balkonun yanındaki oturma odasına çekildik, annem bu vesileyle İspanya'dan şarap almıştı. Etrafta oturup sadece İspanya hakkında hafifçe sohbet ederken, kendimi binlerce mil uzakta, bir kıtanın ötesinde, Atlantik Okyanusu'nun ötesinde gibi hissettim. Gevezelik eden ve tadı aynı olmayan şarabı yudumlayan Vera sadece bir hologramdı.

Restorana gitmeden önce çantamı almak ve telefonumu masanın üzerine bırakmak için odama girdim. Mercy kafasını içeri soktu ve odamın ne kadar dağınık olduğu hakkında yorum yapmasını bekledim ama onun yerine duvardaki Las Palabras fotoğrafını gördü.

"Ooh, bu yeni," dedi. "Bu İspanya'dan mı?" Odayı geçti ve sonra ona baktı.

"Evet," dedim gergin bir sesle, keşke ona bakıp yargıda bulunmasaydı, ki bunu kafasının içinde yaptığını biliyordum. Kimsenin bu insanlar hakkında bir şey düşünmesini istemiyordum.

"Kolunu sana dolayan bu yakışıklı adam da kim?" diye sordu şaşkınlıkla, parmağıyla Mateo'yu göstererek. Onu uzaklaştırmak istedim.

Bu arada Charles da onu takip etmiş ve hayvanat bahçesindeki seyirciler gibi ona bakıyordu.

Charles kaşlarını çatarak, "Tanıdık geliyor," diye düşündü.

Kendimi tutamadım. "Atletico Madrid'de oynadı," dedim gururla. "Mateo Casalles."

Uzun zamandır onun adını yüksek sesle söylememiştim. Kulağa hayattan daha büyük geliyordu.

Charles başını salladı. "Ah, bu her şeyi açıklıyor." Charles büyük bir futbol hayranıydı ve Mercy'yi sık sık sabahın beşindeki maçlara götürür, Manchester'a tezahürat yapardı. En azından eskiden öyleydi - muhtemelen o bırakana kadar bundan şikâyet ediyordu.

"O evli," dedi Mercy yüzünde bir tiksinti ifadesiyle. Kaşlarımı kaldırdım, yüzüğünü nasıl bu kadar net görebildiğini merak ediyordum ama bana telefonunu gösterdi. Adını Google'da aratmış ve lanet olası bir Wikipedia sayfası çıkarmıştı.

Kahretsin. Onu Google'da aramak aklıma bile gelmemişti.

Sertçe yutkunarak resme baktım. Takım formasıyla, bir maç sırasında birine bağırırken, koyu bronz teni, vahşi saçları ve ateşli gözleriyle çekilmişti. Bu beni hayrete düşürdü.

Şimdi telefonumu geride bıraktığım için gerçekten mutluydum.

Mercy dişlerini emdi ve telefonunu tasarım çantasına koydu. Sonra da sanki bir şey yapmış gibi debriyajını Charles'a vurdu. "Evlendiğimizde, yurtdışında başka bir dil öğrenmene imkân yok. Özellikle de orada her tarafına eğilen fahişeler varsa."

Bekle. Kız kardeşim bana aşüfte mi dedi?

"Aşüfte mi?" Karanlık bir şekilde tekrarladım. Neydi bu, ellili yıllar mı?

"Ah VeeVee," dedi nazlı bir kahkaha atarak. Charles'ı kolundan yakaladı ve onu odadan dışarı çıkardı.

Onlar gider gitmez, onlara parmağımı gösterdim. Mateo muhtemelen aile karşıtı davranışımı onaylamazdı ama her neyse.

Akşam yemeği yalnız bir olaydı. Ailenizle, kanınızla çevrili olmanıza rağmen kendinizi tamamen yalnız hissetmeniz ne kadar da tuhaf. Güneş parlarken bile

English Bay'in pırıl pırıl kıyıları ve Josh yanımdayken kendimi görünmez ve karanlık bir yerdeymişim gibi hissettim.

Parmaklarım telefonumu arıyor, onu evde bıraktığım için kendime lanet ediyordum. Cevap verip vermediğini kontrol etmek istiyordum, onu siber olarak takip etmek istiyordum. Deliriyordum, bu çaresizlik hissi kemiklerimde bir oyuk açıyordu. Bunun iyi olmadığını, değer verdiğim ve sevdiğim insanları kaybettiğim için bu kadar üzülmemem gerektiğini biliyordum, oysa onları gerçekten kaybetmemiştim, onlar hala hayattaydı ve hayatlarını yaşıyorlardı. Ama artık onun hayatının bir parçası değildim. Annem, kız kardeşim ve Charles ile birlikte otururken, kimsenin hayatının bir parçası olmadığımı fark ettim.

Yarın babamı arayıp Calgary'ye gelip onu ziyaret edip edemeyeceğimi sormayı düşündüm. O ve Jude her zaman çok misafirperverlerdi ve artık program bittiğine ve bir stajım olmadığına göre, yazın istediğimi yapmakta özgürdüm. Sanırım okula dönmenden önce kafedeki işime geri dönmeye ve biraz daha para kazanmaya çalışmalıyım.

Vay canına. Bunların hiçbirini dört gözle beklemiyordum. Ne iş, ne de okul. Eski halime dönmemin ne kadar süreceğini merak ediyordum. İspanyol Vera Vancouver'a ait değildi.

Sonunda eve döndüğümüzde, neredeyse odama koştum, sinirlerim karıncalandı, kalbim bir çentik attı. Kapıyı arkamdan kapattım ve telefonumu elime aldım.

Ve işte oradaydı.

Gönderen olarak Mateo'nun adı. Bir cevap göndermişti.

Şimdi gerçekten titremeye başladım, telefon neredeyse ellerimden fırlayacaktı.

Endişem kontrolden çıkmadan önce kendime *nefes* al dedim. Aynı anda sersemlemiş, heyecanlı, gergin ve kusmuş hissediyordum.

Bir an için gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve sonra e-postayı açtım.

Vera,

Sizden haber almak çok güzel. Aşağı yukarı e-postalarımı görmezden geldiğinizi düşündüm ve sizi telefonla taciz etmek istemedim, ancak şimdi yanlış adrese gönderdiğimi görüyorum. "Verastar5" yerine "VerastarS" yazmışsınız gibi görünüyor. Şimdi VerastarS'ın benim hakkımda ne düşündüğü konusunda biraz endişeliyim.

Geri döndüğünüz için mutlu gibisiniz, değil mi? Keşke aynı şeyi kendim için de söyleyebilseydim ama durum böyle değil. La Palabras'ı çok özledim ve en çok da seni özledim. E-postandan senin de aynı şeyleri hissedip hissetmediğini anlayamadım. Sesin farklı geliyordu. Seninle konuşmak, sesini duymak isterdim. İngilizcem hızla kayboluyor. Gökyüzüne bakıyorum ve şehirden yıldızları göremiyorum.

Telefonda konuşmak istersen haber ver. Bana bir zaman ver, seni ararım. Sanırım senden sekiz saat ilerideyim ama zaten sensiz pek uyuyamıyorum.

Sevgiler,

Mateo

(İspanya'da birlikte siesta yaptığınız adam)

Mutluluktan öleceğimi sandım. Rahatlama damarlarımda sıcak bir şekilde atıyordu ve uyuşturucu benzeri bir coşku hissiyle doluydum. E-postayı tekrar tekrar okudum, doğru olduğundan, gerçek olduğundan, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin oldum. Her seferinde daha da mutlu oldum.

Mateo bana ulaşmaya çalışıyordu ama tavuk tırnağı el yazım onu yoldan çıkardı. Tanrım, onu görmezden geldiğimi düşündüğüne inanamıyorum. Ve sonra benim gerçek e-postam onunkine kıyasla çok havalı ve profesyoneldi. Kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

Bensiz pek uyumazdı. Telefonumu göğsüme sarıp odamda bir Disney kahramanı gibi dans edebilseydim, ederdim. Tamam, belki de az önce yaptım.

Acınası dönüp durmalarım bittikten sonra hemen ona cevap yazdım. Bulunduğu yerde saatin sabah dört civarında olduğunu hesapladım ve kendime ondan hemen bir geri dönüş beklememem gerektiğini hatırlattım. Ona yarın sabah beni benim saatimle sekizden sonra arayabileceğini söyledim, bu da onun saatiyle dört civarı olacaktı, iş çıkışı için mükemmeldi. Ya da, eğer gerçekten hırslıysa, beni bu gece arayabilirdi - geç saatlere kadar kalıyordum.

Umarım kendini hırslı hissediyordur. Saat altı gibi uyandıysa, bu beni iki saat kadar kısa bir süre içinde arayabileceği anlamına geliyordu.

Ne yapacağımı bilemez halde annemin koleksiyonundan bir şişe şarap alıp odama götürdüm ve açtım. En sevdiği iki albüm olduğunu bildiğim Paul Simon'ın *Graceland*'ini ve ardından *Still Crazy After All These Years*'ı açtım ve dans ettim, dans ettim ve aşık bir aptal gibi davrandım. Bir ara Josh kapıyı çaldı.

odamda bir parti veriyordu ve o davetli değildi. Bana bakışından, beni götürmek için beyaz önlükleri getirmeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Gece yarısı olduğunda biraz depresyona girmiştım. Belki de midemin dibindeki bir şişe şaraptan kaynaklanıyordu. En azından yarın beni aramaya çalışacağını bilerek iyimser olmaya çalıştım ve tam yatağa girerken telefon çaldı.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Arama ekranımda son derece uzun ve yabancı görünümlü bir telefon numarası yanıp söndü.

Cevap vermeden önce birkaç dakika gözümü dikip baktım. Sesimin havalı çıkmasını umuyordum.

"Alo?" Mırıldandım. "Vera konuşuyor?"

"Vera," Mateo'nun zengin ve güzel sesi hattan geldi.

Nefesimin kesilmesi için yeterliydi. Gözyaşları **g ö z l e r i m i** okşadı, burnumu sızlattı.

"Mateo," dedim nefes nefese.

"Merhaba," dedi, sesimiz yeryüzünde yankılanmasına rağmen çok sıcak, çok yakın geliyordu. "Pardon, seni aramak için çok mu geç kaldım?"

Komikti, akıcılığı biraz azalmıştı. "Hayır, hiç de değil," dedim. "Uyanıktım."

"Oh, güzel."

Havayı koyu bir sessizlik kapladı ve ben ne diyeceğimi bilemez halde kendi kendime gülümserken buldum kendimi.

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Las Palabras'ta iş görüşmelerimizi yaptığımızda."

Hafifçe güldüm. "Şey, bir bakıma. Herhangi bir senaryoya uymak zorunda değiliz." "Hayır, ama sana sorularım var."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Ne giyiyorsun?"

Kıkırdadım. "Ne, ciddi misin?"

Güldü. "Evet, ama önce diğer sorularımı soracağım." İç çektiğini duydum ve sesi alçaldı, yumuşadı. "Nasılsın, gerçekten? Sesini duymak, Vera'yı duymak çok güzel."

Evet, adımlı söyleyişine hâlâ bayılıyordum. Kadınsı organlarım tepki olarak karıncalandı; çok uzun zamandır mahrum kalmışlardı.

"Seni duymak da güzel," dedim ona. "Ben iyiyim."

"Sadece iyi misin?"

"Benimle ilgili iyi olan tek şey senin aramış olman... yoksa..." İspanya'dan döndüğümünden beri kaybolmuş ve yalnız olduğumu ona ne kadar itiraf etmek istediğimden emin değildim.

"Eğer yardımı olacaksa, ben iyi değilim," dedi. Sesini hafif tutmaya çalışıyordu ama içindeki ciddiyeti duyabiliyordum. Onun tarafında bir yerde bir araba korna çaldı. Madrid sokaklarının güneş ışığıyla olduğunu hayal ettim.

"Yardımcı olmuyor ama yine de oluyor," diye itiraf ettim.

Gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum. "Anlıyorum. Ben... Bilmiyorum. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Kendi şehrimde, kendi evimde bir yabancı gibi hissediyorum. Isabel'e bakıyorum ve ne dediğini anlayamıyorum. İşimi yapmaya gidiyorum ve uzun zaman önce bırakmışım gibi hissediyorum. Sokaklardaki insanlar tanıdık değil. Değişmeyen tek şey Chloe Ann. Tüm dünya dönerken o sabit duruyor."

Dudağımı ısırđım. "Farklı bir ülkeye döndüğüm için böyle hissettiğimi sanıyordum."

"Bence Las Palabras farklı bir ülkeydi. Ve sen ve ben, sana yeni bir evren istediğimi söylemiştim. Ama işte eskisine geri döndüm. Bazı açılardan değiştiğimi biliyorum ve eskiden olduğum kişiye dönmek isteyip istemediğimden pek emin değilim."

Nefesimi verdim, kalbim nefesimle birlikte eridi. "Ben de aynen böyle hissediyorum." "O zaman ikimiz adına da üzgünüm."

Sessizleştik. Artık garip değildi. Sadece birbirimizin nefes alışını duymak, hayatta olduğumuzu bilmek rahat ve doğal hissettiriyordu. Otobüs sesi gibi bir şey duydum.

"Neredesin?" diye sordum.

"Calle Toledo'dan aşağı yürüyorum," dedi, sesi hiç de nefes nefese gelmiyordu.

"Dizin nasıl?"

"Daha iyi," dedi. "Sabahları acıyor ama hepsi bu. Toptan uzak durduğum sürece iyi olacağım." Sesi biraz kederli geliyordu, sanki yeniden futbol oynamak planlarının bir parçasıymış gibi. Sahada ne kadar neşeli görüldüğünü, kendinden ne kadar emin ve kontrollü olduğunu hatırladım. Aynı duyguyu bir restoranın ortak sahibi olmaktan alamazdı. Bu konuda hiç konuşmamış olsak da, Mateo yemek konusunda en ufak bir tutkuya sahip görünmüyordu.

mutfağı, bana neyin bok gibi tadı olduğunu ve neyin o kadar bok gibi tadı olmadığını söylemenin dışında.

"Ofisten mi geliyorsun?"

"Evet," dedi. "İş yerinde çok fazla zaman geçiriyorum. Sanırım ortağım benim biraz deli olduğumu düşünüyor. Ona kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalıştığımı söyledim. Şehir merkezindeki bir binada küçük bir oda ve evden çalışmamı istediğini biliyorum. Ama yapamam."

"Neden?" Bir fikrim olmasına rağmen sordum.

"Çünkü Isabel orada," dedi. "Ve ben ona bakmaya dayanamıyorum."

Göğsüm sıkıştı ve derin bir nefes almaya çalıştım. "Ona söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Yapılması gereken doğru şey bu, değil mi? Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Düşünmek için."

"Ne hakkında?"

"Yeni evrenim hakkında. Hiçbir zaman enine boyuna düşünmeden bir şeye atlayan biri olmadım. Seninle bile, artıları ve eksileri tartmak için bir ay harcadım."

Bu benim için yeni bir şeydi.

"Anlıyorum." "Sadece iki eksi vardı."

Kendi kendime başımı salladım, ne olduklarını biliyordum. "Sence biliyor mudur?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Aramızdaki mesafe çok uzun zamandır var. Partilere çok gidiyor. Genelde ben de giderim ama geçen gece onu reddettim. Bundan hoşlanmadı. Ama hayır, bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum."

Bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum.

İşler ciddileşti. "Vera?"

"Öyle mi?" Nefes nefese kaldığımı hissederek fısıldadım. "Özür dilerim." "Çok mu fazla gelmeye başladı?"

Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Evet."

"Kendini kötü hissetme," dedi. "Evli olan sen değilsin." İçini çekti, sessizlik birkaç dakika boyunca hattı sardı. "İkimiz de yetişkiniz. Başka bir yol seçebilseydim, seçerdim. Ama seni seviyorum. Ve ne kadar bencilce olursa olsun, kendimi ya da seni bundan mahrum etmek istemiyorum."

Kendimden nefret etme duygusu kirli pençelerini içime batırmaya çalışırken, "Biliyorum," dedim. O beni seviyordu. Bu kadar güzel bir şey beni nasıl bu kadar utandırabilirdi?

"Sen hâlâ benim Estrella'msın," dedi. "Değil misin?"

"Evet." Öyleydim. Ve yıldızlar gibi ulaşılamaz, dokunulamaz, çok uzaklardaydım.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Vera," dedi. Bazen eğlenmek için adımı söylemeyi sevdiğini, dilinden dökülmesine izin verdiğini düşünürdüm. "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Neredeyse gülüyordum. Sanki ilk randevumuzu yapmışız ve bir sonrakini planlıyormuşuz gibi konuşmuştu. "Mateo," dedim. "Bu hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Ciddiyim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Gelecek aya ne dersin?"

"Ağustos'taki gibi mi?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde sordum.

"Evet," dedi. "Okul başlamadan önce biraz vaktin var, değil mi?" "Hangi parayla?"

"Seni buraya uçuracağım."

"Peki ben nerede kalacağım?"

"Üzülmene gerek yok, Vera."

"Şey, ben biraz üzgünüm!" Dedim. "Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum," dedi sesi hırçınlaşarak. "Sana ciddi olduğumu söyledim ve öyleyim. Sözüme inanmıyor musun?"

"Peki nerede kalacağım?" Tekrarladım. "Senin evinde

mi?" "Sana bir otel odası ayarlardım."

Sesindeki samimiyete güldüm. "Bir otel odası. Mükemmel."

"Anlamıyorum..."

"Senin metresin olmayacağım, Mateo!" Telefonda bağırdım. "Sen karını sürekli aldatırken ben bir aylığına İspanya'ya uçup bir otelde saklanmayacağım."

"Ama Las Palabras'ta..."

"O farklı bir hayvandı ve bunu sen de biliyorsun," diye hararetle devam ettim. "Biz daha iyi biliyorduk. Yaptığımız şey yanlıştı. Yaptığımız şey, eminim sonunda bize musallat olacak. Ama lütfen, isteyerek gidip senin metresin olamam. Aynı anda hem başka bir hayat yaşıyormuş gibi yapıp hem de beni saklamana izin veremem. Bunu yapmayacağım."

İşte o anda sessizlik tuhaf gelmeye başladı ama kalbim o kadar yüksek sesle atıyor, başımdaki kan o kadar sıcaktı ki bunu fark etmedim bile. O kadar çok zaman geçti ki, arka planda bir kuş cıvıltısı duyana kadar telefonu yüzüme kapattığını düşündüm.

Sonunda yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Vera. Çok üzgünüm. Her konuda haklısın. Sanırım... doğru düzgün düşünemiyorum. Hayır, hiç de değil. Sadece sensiz o kadar körüm ki. Sadece eskisi gibi hissetmek istiyorum. Senin için çaresizim ve doğru kararlar veremiyorum. Tam bir pislik gibi davranıyorum. Affet beni, lütfen."

Ugh. Elimi göğsüme koyup bastırdım. Sesi çok kaybolmuş geliyordu; benim tanıdığım Mateo gibi değildi. Sonra tekrar, ben de tanıdığım Vera değildim.

"Sorun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Seni affediyorum. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sanırım yapılacak tek şey.... konuşmaya devam etmek?"

Eğilip ışığı söndürdüm ve tekrar yorganın altına yerleştim. "Bunu çok isterim."

"Ee," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Ne giyiyorsun?"

"Vete a la mierda," diye küfrettim ona en iyi İspanyol aksanımla.

"Boka git," diye yorumladı mutlu bir şekilde. "Bunu sevdim. Telaffuzunu beğendim, oldukça iyi. Şu şekilde söylemeye ne dersin..."

Ve böylece, Las Palabras'tan bir hafta sonra, Mateo bana gökyüzündeki yıldızlar solmaya başladığında sabah beşe kadar İspanyolca nasıl düzgün küfür edileceğini öğretti.

Yirminci Bölüm

Bir önceki aya kıyasla Temmuz ayı tembel tembel geçti. Bazı açılardan bu iyi oldu çünkü geçen her gün beni Vera'nın İspanya versiyonundan biraz daha uzaklaştırdı. Anıları ayrıntılı olarak yeniden yaratmayı zorlaştırdı, konuşmaları unutturdu, kendimi unutturdu. Her gün beni geri dönmek istemediğim eski Vera Miles olmaya biraz daha yaklaşıyordu, bu yüzden ay ne kadar yavaş geçerse o kadar iyiydi.

Günler boyunca beni ayakta tutan tek bir şey vardı, o da Mateo'ydu. Elbette, yağmur dinmiş olduğu için yaz havasının ve muhteşem sahillerin tadını çıkarıyordum. Babamı ve Jude'u görmek için Calgary'ye gitmişim ve bu babamın beni hala şımarttığı hoş bir kaçıştı. Waves Coffee'deki işime geri döndüm, ancak tam zamanlı çalışmıyordum, bu yüzden fırsat buldukça vardiyalı çalışıyordum. Hatta şehre geldiğinde Jocelyn'i kısa bir süreliğine gördüm, bu da Granville Caddesi'nde sefahat dolu bir geceyle ve çok fazla içtiğim için gözyaşları içinde kalmamla sonuçlandı. Bu olaydan sonra aceleyle Saskatchewan'a döndüğü için onu suçlayamazdım.

Ama tüm bunlara rağmen beni sabahları kaldıran ve her günü iple çekmemi sağlayan Mateo'ydu. Çok meşgul bir adamdı, İngilizcesi sayesinde Londra'da bir restoran açmaya çalışıyordu, bu yüzden her gün telefonda konuşamıyorduk. Ama elimizden geldiğince mesajlaştık ve mesajlaşmanın yeterli olmadığı durumlarda e-posta gönderdik.

Bazen gökkuşağının altındaki her şey hakkında saatlerce konuşurduk. Diğer zamanlarda birlikte bir film izler, bilgisayarımızdaki DVD'lerimizi senkronize etmeye çalışırdık. Geçen gece telefonda seks yapmayı denedik ki bu benim için bir ilkti. Birbirimizle müstehcen konuşurken nerede olduğunu hiç sormadım ama bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Çılgınca İspanyolca konuşurken kendini tatmin ediyordu ve bu o kadar tahrik ediciydi ki boşalmam sadece saniyelerimi aldı. Ses kontrolüm gibi vibratörlerim de kesinlikle işe yaradı. Anneniz ve kardeşinizle yaşarken kimse çığırtkan olmak istemez.

Bununla sınırları zorluyorduk ama yine de doğal geliyordu.

Yani bazı açılardan tatmin olmuşum. Seks hayatım kendi fantastik yolunda sağlıklıydı, onunla iletişimde kalabiliyordum, sesini duyabiliyordum, onunla

konusuyor, birbirimizi anlıyor ve eğleniyorduk. İlişkimizin ikinci bölümü gibiydi, Las Palabras'ta yaşadıklarımızın daha yavaş ve uzak bir versiyonuydu.

Ama başka açılardan kesinlikle perişan haldeydim. Orada fiziksel olarak meme uçlarımı ısırmasına gerek kalmadan meme uçlarımı ısırıldığını fısıldadığını duyabildiğim çok fazla zaman vardı. Beni sevdiğini ve bana sarılmak istediğini söyleyebildiği çok fazla zaman vardı ve ben beni kollarına alamadığı için içimde bir sızı hissetmiyordum.

Günümdeki tek yüksek nokta oydu ve bir süre sonra bu artık yeterince iyi değildi. İndikten hemen sonra yaşadığım o depresyon, o deliler diyarına iniş, bana geri dönüyordu. Daha da kötüsü, okul yılı için ders seçmeye başlamam ve geleceğimin ne getireceğine odaklanmam gerekiyordu - kalbimin sahibi olan adamı içermeyen bir geleceğe.

Olağanüstü sıcak ve nemli bir günde, kendimi kopmaya oldukça yakın hissettim. Mateo ile sabahın erken saatlerinde telefonda bir tür kavga etmiş olmamız da yardımcı olmadı. Belirli bir şey yüzünden bile değildi, sadece çok şirret ve sinirli davranıyordum ve o bu tavrı pek iyi karşılamadı, bu yüzden içindeki kızgın İspanyol aygırı ortaya çıktı. Onun bu yönünü çok sık görmüyordum, ama bu bana sebepsiz yere bir sürtük olamayacağımı ve bunun için çağırılmayacağımı fark ettirdi.

Uykusuz ve kavgamız yüzünden daha da sinirli bir halde sabahı Faith No More'un *King for a Day* albümünden sinirli bir müzik dinleyerek geçirmiştim. Odamı temizlerken tekrar tekrar dinledim.

"Pekâlâ, buraya kadar," diye gürlledi Josh müziğin üzerinde, aniden kapı aralığında belirerek. iPod yuvasına doğru yürüdü ve ses sürgüsünü aşağı doğru itti, sonra masama yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. "Buna bir son vermeliyiz."

Camıma milyonuncu kez camsil sıktım ve kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bu. Senin kızgın müziğin."

"Yani? Patton'dan nefret etme."

"Ben nefret eden biri değilim. Ama beni deli ediyorsun Vera," dedi boynunun arkasını ovuşturarak. "Dürüst olmak gerekirse, beni biraz endişelendiriyorsun."

Şimdi dikkatimi çekmişti. Tamamen arkamı döndüm ve süpürgeyi pencere kenarına koyarak onunla yüzleştirdim. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Kalp atışları hızlanıyor.

Müziği işaret etti. "Her gün öfkeli albümünü çalışyorsun. Temizlik yapıyorsun ama *hiç temizlik* yapmıyorsun. Seninle konuşuyorum ama çoğu zaman orada bile değilsin. Sen sadece kız kardeşimin eskiden olduğu kişinin hayaletisin."

Bunu ondan duymak biraz acı verdi. Gerçekten o kadar belli miydim? İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Sonra günün ilerleyen saatlerinde ya da bazen sabahları, artık bilmiyorum, bok içindeki bir domuz gibi mutlu oluyorsun. Aptal aptal bakıyorsun, lanet bir kukla gibi, gülümsüyorsun ve bu harika. Ama hâlâ buradaymış gibi görünmüyorsun. Sonra yine o günlük regl dönemine giriyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Bak, birbirimize her şeyi anlatmadığımızı biliyorum. Senin daha yaşlı olduğunu ve kendi sorunların olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama bana biraz izin ver. Bazen hayatı yaşamak zor oluyor, anlıyor musun? Sanki İspanya'dan hiç dönmemişsin gibi hissediyorum."

Boğazım acıyordu. Gözlerim acıdı. O haklıydı. İspanya'dan hiç dönmemiştim.

Uzandı ve kapıyı kapattı. "Bana orada ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin ama... bence bu ikimize de iyi gelebilir."

Kardeşim haklıydı. Ona gerçekten hiçbir şey anlatmamıştım. Ona arkadaşlarımı özlediğimi söyledim ve o da yolculuğun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Ama konu Mateo'ya geldiğinde tek kelime etmemiştim. Josh onun adını bile bilmiyordu.

O, gerçekten güvенеbileceğim, gerçekten güvenebileceğim tek aileydi. Diğerleri yanımda değilken o benim yanımdaydı. Sonunda ne kadar aptalca görünse de ona gerçeği borçluydum.

Ağır bir iç çekişle yatağa oturdum ve yanımdaki yeri okşadım. "Otur," dedim. "Sana Nicolas Sparks gibi davranmak üzereyim." Nicolas'tan ne kadar nefret ettiğimi çok iyi bildiği için isteksizce oturdu.

Sparks'ın kitapları ve filmleri. Madrid'de otobüse adım attığım andan taksiye bindiğim ve dikiz aynasından Mateo'yu izlediğim ana kadar kendimi kaptırdım.

Josh'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nutku tutulmuştu. Gidip kendime bir bardak su getirdim, konuşmaktan boğazım acımişti ve sonra ona geçen aydan, telefon görüşmelerimizden ve tüm bunların beni nasıl etkilediğinden bahsettim.

"Yani," dedim yüksek sesle nefes vererek. "Bütün hikâye bu. Kirli, utanç verici gerçek bu. Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Kaşlarını çattı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Senden neden nefret edeyim ki?" "Çünkü" dedim. "Evli bir adamla yattım."

"Ama sen ona aşıksın," dedi ciddiyetle. "Ve seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Sen aşık olmazsın, Vera. Herkesle arana mesafe koyuyorsun."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Farkında olmayabilirsin ama farkındasın. Bazen kafana çok takıyorsun, sanırım. Bütün kız arkadaşlarım en ufak bir şeyde çenesini kapatmazdı ama senin açılmanı sağlamak diş çekmek gibi bir şey. Ve bu adam, Mateo, eğer sana ulaşmayı başarabilirse... Bilmiyorum. Bence bu iyi bir şey."

Hmmm. Kendin hakkında öğrendiğin şeyler.

"Bununla birlikte, seni hiç kıskanmıyorum." Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerinde gerdi. "Çünkü eğer ikiniz bir daha birlikte olacaksanız, şu anda yaptığınız şeyi yapmaya ve telefonda konuştuğunuz gibi konuşmaya devam etseniz bile, bunun sonuçları olacaktır. Bir noktada işler sarpa saracak. Hep öyle olur."

"Babam ve Jude gibi," dedim üzüntüyle, yorganımın üzerindeki çiçek desenine bakarken, parmaklarım dalgınca çizgileri takip ediyordu.

"Evet," dedi Josh acımasızca. "Babam ve Jude gibi." Ses tonu yükseldi. "Ama bu çok uç bir durum. Babam ve Jude yıllarca birlikte oldular. Artık birbirlerini sevmediklerinden emin olmama rağmen annemi oyalıyordu. Tek hatırladığım kavgalar, sanki annem ve babam birbirlerinden hep nefret etmişler ve sadece bizim yüzümüzden birlikte kalıyorlarmış gibi. Ama evet, sonunda öğrendi ve gerisini biliyoruz."

Kalbim her sevinçle çarptığında bunu düşünmüyormuş gibi davranamazdım. Sanki bunca zaman kendime mutlu olmak için izin vermemiştim çünkü mutluluğun bir başkasının potansiyel mutsuzluğundan kaynaklandığını biliyordum.

"Yine de söylemek zorundayım," diye devam etti, "babamı mazur görmüyorum çünkü tam bir hıyar gibi davranıyordu. Kesinlikle. Ama... Jude ile ne kadar mutlu olduklarını görüyorum ve bir yanım bunu anlıyor. Bu konuda yanlış bir yol izlediler. Jude'dan etkilendiği anda annemden ayrılmalıydı... ya da en azından, bilirsiniz... Görselleştirmek istemiyorum ama ne demek istediğimi anladınız. Yaptıklarının sonuçları her zaman olacaktı ama bunu bir sır olarak saklamayarak fazladan bir sürü kalp ağrısından kurtulabilirlerdi."

Ona baktım, kardeşimin bir kez olsun bu kadar anlayışlı ve ciddi olmasına şaşırmıştım. Belki de son zamanlarda hepimiz büyümüştük. "Ben sadece

Aşk gibi bir şeyin nasıl yanlış olabileceğini anlamak."

Omuz silktili. "Saf bir yerden geliyorsa yanlış olabileceğini sanmıyorum. Sanırım sen de her şeyi içinde saklayan ve birisini öldürene kadar hayatı boyunca gizlice ona özlem duyan kızlardan biri olabilirsin. Ama öyle değilsiniz. Hissettiklerin yanlış değil Vera... Öyle siyah ve beyaz değil." Boğazını temizledi. "Şimdi izin verirsiniz, gidip kafayı bulmam ve bu östrojeni sistemimden atmam gerekiyor." Gitmeden önce bana göz kırptı.

Kapı kapanıp beni düşüncelerimle baş başa bıraktığında, Josh'a sırrımı açtığım için kendimi biraz daha iyi hissettim. Artık o kadar da yalnız olmadığımı hissetmişim. Ne yazık ki bu konuda konuşmak sorunu çözmemişti. Bu şekilde devam edemezdin, her gün kalbim ve zihnim arasında, doğru ve yanlış arasında, hayaller ve gerçekler arasında bir savaş yaşıyordum.

Onu unutmaya başlamalıydim.

O gece telefonuna cevap vermeyerek başladım. Sonra bir sonraki.

Ve bir sonraki.

Mateo'yla son konuşmamın, kardeşimle yaptığım konuşmanın üzerinden üç gün geçmişti. Aptalca bir şekilde, aramalarını, mesajlarını ve e-postalarını görmezden gelerek, o yokmuş gibi davranabileceğimi ummuştum. Pek işe yaramıyordu. Enkaza dönmüştüm. Hatta Isabel'i örnek alıp zihinsel olarak kaosumu ve kalp ağrımı küçük kutulara koymaya başladım ama ne kadar dayanacaklarımdan emin değildim. Mateo kadar güçlü değildim.

Üçüncü gece, Josh benim üzülmemden bıkip usanarak beni tekrar arkadaşlarıyla dışarı davet etti. Bu sefer en sevdiğim barlardan biri olan Cambie'ye gidiyorduk. Biraz pis görünümlü bir backpacker hostelinin altında yer alıyordu ve gerçekten ucuz bira sürahileri vardı. Oturmak için büyük piknik masaları vardı, bu yüzden genellikle bir masayı tanımadığınız bir sürü insanla paylaşırdınız. Yemekler çok kötü değildi ve bilardo masaları ve atari oyunları vardı. Ancak tuvaletler her zaman iğrençti, kabinlerdeki kapılar sizi zar zor görüyordu ve nadiren kilitleniyordu. Görünüşe göre erkekler tuvaletinde hepiniz uzun bir çukura işemek zorundaydınız.

Yine de çok severdim. Ucuz ve rahattı, gösteriş yoktu ve her gece en az bir kavga çıkıyordu. Ayrıca yazın, oturup içebileceğiniz ve sizi para için rahatsız eden keşleri görmezden gelebileceğiniz geniş bir veranda alanı vardı.

Ne yazık ki, oraya vardığımızda veranda doluydu ve içerideki piknik masasının ucunu zar zor kapmayı başardık. Diğer yarısı bir gelin partisi tarafından ele geçirilmişti, gelin tavşan kulakları ve bir duvak takmıştı ve tamamen bok suratlı görünüyordu. Bu beni içten içe ürpertti. Sarhoş olup eğlendiklerinden değil, parmağındaki taşa bakılırsa varlıklı biriyle evleniyordu ve sarhoş maskaralıklarına rağmen tamamen mutlu ve aşık görünüyordu.

Kıskanmıştım. Tamamen mutlu değildim, sadece aşıkım.

Tuhaf bir gece olacağını biliyordum. Biramı hızla içmeye başladım, Josh'la paylaştığım sürahiyi sadece on dakika içinde bitirdim. Gelin kız nişanlısından her bahsettiğinde kalbimin kararak soğuduğunu hissediyordum. Bu sırada yanımda ellerini masaya vurup burnunu silen Adam oturuyordu. Belli ki banyoda bir şeyler yapıyordu ve ben de aynı şeyi yapıp yapmadığını görmek için Josh'u dikkatle izledim. İkimiz de lisede kokaini bırakmıştık ama onun hâlâ ara sıra kullandığını biliyordum.

Artık bana göre değildi, bu yüzden kendime bir sürahi daha aldım ve gece boyunca içmeye devam ettim. Çok geçmeden sürahiler masanın üzerine yığılmaya başladı ve kendimi Adam'a doğru eğilirken buldum, sanki onunla flört ediyordum. Sanırım gerçekten de yeniden Yaşlı Vera olmaya başlamıştım.

Josh'un arkadaşı Brad'den bir sigara aldım ve gecenin ılık havasında sendeleyerek dışarı çıktım. Kendimi kaybettiğimi hissediyordum, çok yavaş bir şekilde, boş bardaklar gibi tükeniyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece kalbimi onaracak, beni göğsümün içindeki mağaradan uzaklaştıracak, her şeyi unutturacak bir şeye ihtiyacım vardı. Tek düşünebildiğim Mateo'nun nerede olduğu ve karısıyla birlikte olup olmadığıydı. Onunla yatakta mıydı? Onu öpüyor muydu? Ona tekrar aşık oluyor muydu? Her düşünce içime bir hançer daha saplıyordu, duygular o kadar fizikseldi ki sokakta sigara dumanıyla kaplı bir şekilde dururken omuzlarım çöküyordu.

Onu görmezden gelerek her şeyi unutabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım. Sadece daha da kötüleşti.

"Hey," dediğini duydum Adam'ın, bana doğru geliyordu. "Bir fırt alabilir miyim?"

Acıya rağmen doğrulmaya çalışarak ona küçük bir gülümseme verdim. Ona uzattım ve parmağı benimkine değdi. Hiçbir şey hissetmedim. Bana bakmaya devam etti, gözlerini hızla kırptırdı, sigarasından nefes çekerken burnu seğiriyordu.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu. "Şu anda nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Sarhoş. Sarhoş hissediyorum."

Gülümsedi. Biraz yırtıcı bir gülümsemeydi. "Güzel. Gevşek hissetmenin yanlış bir tarafı yok."

Omuz silktim. "Sanırım değil."

Sigaraya uzandım, neredeyse düşüyordum. Beni kollarımdan yakaladı, elleriyle beni sıktı ve doğruldu. "Yürüyüşe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

Aptalca, uyuşukça başımı salladım. Elimi tuttu ve beni sokağın yukarısına, pis kokulu, karanlık ve kirli bir ara sokağa götürdü.

Birden sigarayı yere attı, beni yapışkan tuğla duvara doğru itti ve dilini ağzıma soktu. Tadı bira ve nikotin gibiydi. Bir an için şok oldum ve sonra içimden bir ses beni öpmesine izin verdi. Hatta ben de onu öptüm. Başka birinin kollarında olmak, başka birinin sevgisinin nesnesi olmak iyi hissettiriyordu.

Ne yazık ki, bu sadece bir öpücük değildi. Elleriyle beni yokluyor, göğüslerimi acıyla sıkıyor, kot pantolonumu çıkarmaya çalışıyordu. Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı ve sarhoş, duygusal olarak hasar görmüş sersemliğimi kırdı. Bu iş iyi gitmiyordu.

"Adam," dedim, "dur."

"Eskiden benimle flört eden kıza ne oldu?" dedi, boynumu o kadar sert ısırdı ki kan akıttığını sandım.

"Ciddiyim," dedim. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni boğazımdan yakaladı ve duvara doğru itti, başım sertçe duvara çarptı. Yıldızlara doğru göz kırptım, korku üzerime çökmüştü. Aman Tanrım. Ya bırakmadıysa?

"Ciddisin," diye hırladı. "Herkes senin nasıl bir sürtük olduğunu, herkes için bacaklarını açtığını biliyor. Benim neyim var, ha? Orosu kığın için yeterince iyi değil miyim?"

"Lütfen Adam," dedim, konuşmaya çalışıyordum, bunu yaparken boğazım avucuna bastırıyordu. Hangi lanet uyuşturucunun etkisindeydi? "Seni yönlendirmişim gibi görünüyorsa özür dilerim-"

"Yalancının tekisin," dedi, sonra beni tekrar öptü ve kot pantolonumu indirmeye çalıştı. "Kahrolası fahişe birdenbire benim için fazla iyi olduğunu düşünüyor."

"Sarhoşsun. Boku yemişsin." "Sen benimsin."

Hareket edemiyordum, boğazımı demir gibi kavramıştı. Bağırarak için ağzımı açtım ama hemen diğer eliyle ağzımı kapattı ve kot pantolonumu o an için bıraktı. Gözbebekleri deli gibi büyümüştü, ileri geri gidip geliyordu, yüzü kıpkırmızıydı, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. Daha önce hiç bu kadar çirkin bir şey görmemiştim.

"Çenenin kapayacak ve onu alacaksın," dedi. "İstediyini biliyorum. Birdenbire bunu söyleyemeyecek kadar namuslu oldun. Bir sürtük beneklerini değiştirmez."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Adam'ın arkasından Josh'un bağırdığını duydum. Omzunun üzerinden baktığımda Josh'un bize doğru koştuğunu gördüm. Saniyeler içinde elini Adam'ın omzuna atıp onu benden uzaklaştırdı.

Nefes nefese kaldım, yapışkan duvar boyunca kayarak yere düştüm ve Josh'un Adam'ın suratına yumruk atmasını izledim.

"Senin derdin ne lan?" Adam burnunu tutarak haykırdı.

"O benim kız kardeşim, seni sık kafalı!" Josh bağırarak kafasının yan tarafına vurdu. Kardeşimi daha önce kimseyle kavga ederken görmemiştim, bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ama şimdi o kadar öfkeliydi ki Adam'ı dövüp yok etmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"İlk günden beri benim peşimdeydi," diye haykırdı Adam, kolunu uzatarak Josh'un durmasını sağlamaya çalışıyordu. "Bunu o istedi."

"Hayır," dedi Josh, yerde titreyerek yatan beni göstererek. "Bunu hiç istemedi."

"Her neyse, onun büyük bir sürtük olduğunu biliyorsun."

Ve Josh ona bir yumruk daha attı, bu sefer Adam gülmeye başladı. Sonra bana doğru geldi ve ellerimden yavaşça tutarak beni ayağa kaldırdı. "Yaralandın mı?" diye sordu bana bakarak.

Başımı salladım, boğazımda bir yumru vardı ve konuşamıyordum. Kolunu bana doladı. "Hadi, seni eve götüreceğim." Güçsüzce başımı salladım ve beni yola kadar götürüp bir taksi çağırdı.

İçeri girdikten sonra deri ceketini çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdi.

Birkaç blok boyunca sessiz kaldık, soğuk şehir ışıklarının neon parıltısı kucığımızda yanıp sönüyordu.

"Vera," dedi sessizce, "ben sadece senin kardeşimim. Ben Mercy ya da annen değilim. Sana hayatını nasıl yaşayacağını söyleyecek değilim. Ama bunu yapmaya da devam edemezsin."

Ona bir bakış attım, yüzünde gölgeler bir yükselip bir alçalıyordu. "Ne yapıyorsun?" Test edercesine sordum. "Bunu benim istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "İstemediğini biliyorum. Kim olursa olsun, kim söylerse söylesin, kimse böyle bir şey istemez. Ama... Sanki istemediğin bir yolda ilerliyormuşsun gibi hissediyorum. Üzüntülerini içerek ve kendini bu tür durumlara sokarak yalnızlık duygusuyla hareket ediyorsun. Kendine daha iyi davranmalısın."

Kendine bundan daha iyi davranmalısın, Mateo'nun sözleri kafamın içinde çınladı.

Bu anının, beni Dave'le yakaladıktan sonraki anısının acısından habersiz bir şekilde hıçkırarak ağladım. Mateo. Haklıydı, benim hakkımda hep çok haklıydı. Ve ben onu kendimden uzaklaştırıyordum çünkü bu çok zordu. Bundan daha iyi davranılmayı hak ediyordu.

Josh beni kucakladı. Bütün yolculuk boyunca öyle kaldım.

Eve vardığımda sendeleyerek odama gittim, kapıyı kilitledim ve Mateo'yu aradım. O anda ona her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Cevap vermeden önce uzun bir süre çaldı. "Hola, es Mateo," dedi yavaşça, neredeyse sorgularcasına. Onu kötü bir zamanda aradığımı biliyordum; telefon numaramı görmüş olmalıydı ve şimdi numara yapıyordu.

"Mateo," diye boğuldum, gözyaşlarım yükseliyor, göğsüm sıkıştıyordu. "Si," dedi.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm ve seni şu anda bu şekilde aradığım için çok üzgünüm ama seninle konuşmam gerekiyordu..." Sustum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Arka planda bir kadın sesi duydum. "Quien es?" Nefes alamıyordum.

"Evet," dedi Mateo bana, sesi gerilmişti. "Te llamaré de Nuevo, estoy teniendo el desayuno."

Sonra telefonu kapattı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Korkunun soğuk pençesini hissettim, onu arayarak bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Yatağıma uzandım, sonra yan döndüm ve bir topun içine kıvrıldım. Kollarının beni sardığını, dudaklarının alnımda olduğunu, gözlerindeki nezaketi ve tam anlayışı hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Yapamadım işte. O haklıydı. Bu asla yeterli olmayacaktı.

Telefon çaldığında yarı uykuluydum, yüzüm gözyaşlarıyla kaplıydı, battaniye altımda sırlıklıydım. Mateo'ydu. Ellerimin arasında tuttum, bırakmaya korkuyordum.

"Mateo?" Yumuşakça ağladım.

"Vera, Vera," dedi sesi titreyerek. "Ah, Vera, Estrella'm, ne oldu?"

Bir süre konuşamadım. Sonunda diyebildim ki, "Seni özledim. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Oh, Estrella, yıldızım. Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok. Senin için çok endişelendim, aramalarım ya da e-postalarım cevap vermedin. Sanırım artık beni sevmiyorsun. Kalbim kırılıyor."

Göğsümü yumruk yaptım. "Benimkini de. Bu çok zor. Bunu daha fazla yapamayacağım."

"Lütfen, lütfen, Vera, böyle söyleme. Her zaman bir yolu vardır."

Yoktu. Sadece tek bir yol vardı ve bu fikri her aklıma getirdiğimde suçluluk duygusundan midem bulanıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona. "Sana çok ihtiyacım var, seni çok özledim. Sorunu görmezden gelirsem ortadan kalkacağını düşündüm."

"Sorun ne?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Evet. Bizim sorunumuz."

"Sahip olmak için iyi sorunlar olabilir," dedi sessizce. "Bu sorunu yaşamayı sana hiç sahip olmamaya tercih ederim. Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?"

Emin değildim. Tek bildiğim, sürekli acı çektiğim ve onun sesinin bu acıyı dindirebilecek tek şey olduğuydu. Sesi bile evim gibi geliyordu. "Sanırım çok fazla hissediyorum," dedim ona. Nefesime konsantre olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ne lanet bir geceydi.

"Bu kadar çok hissetmene sevindim."

İğneleyici bir şekilde güldüm. "Bilmiyorum. Kalbim bir fahişe."

Arka planda motorun değişen vites seslerini duydum. "Şu anda neredesin? Sana öyle seslendiğim için çok özür dilerim. Riskli olduğunu biliyorum."

"Sorun değil, geldiğine sevindim," dedi. "Ben de tam kahvaltı ediyordum. Şimdi işe gidiyorum."

Kiminle olduğunu sormaya cesaret edemedim, karısı olduğunu biliyordum. "Ne aldın?"

"Bir sürü anne ve satranç," dedi.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı ve kıkırdadım. "Benim favorim."

Ertesi gün akşamdan kalma bir şekilde uyandım ama yine de bir önceki sabahtan daha iyi hissediyordum. Bu iyi bir başlangıçtı.

Bölüm Yirmi Bir

Mateo ile Madrid'in o gözyaşlarıyla ıslanmış sokağında ayrıldıktan tam yedi hafta sonra hayatımı değiştirecek bir telefon aldım.

Telefonum çaldığında saat 03:30'du ve beni rüyasız bir uykudan uyandırdı. Telefonumu elime aldım ve ekrana baktım. Mateo'ydu.

Kalbim küt küt atmaya başladı, gecenin bir yarısı beni araması için bir şeylerin çok yanlış gitmiş olması gerektiğini düşündüm. İspanya'da saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama uyuyor olduğumu biliyor olmalıydı.

"Alo, Mateo?" Evi uyandırmak istemediğim için telefona telaşla fısıldadım.

"Vera," dedi kalın bir sesle. Tanıdık sesini duyunca tüylerim diken diken oldu. Şu ya da bu sebepten dolayı onunla birkaç gündür telefonda konuşmamıştım, aramızda sadece birkaç mesaj geçmişti.

"Neyin var? İyi misin?" "Sanırım."

Doğrudum ve sertçe yutkundum. "Sesin iyi gelmiyor."

"Sadece..." diye devam etti. Sessizlik kilometrelerce genişlikteydi. "Ne?"

"Bugün boşanma davası açtım."

Kalbimin hâlâ orada olduğundan emin olmak için elimi göğsüme götürdüm. "Ne?" Usulca ağladım. Şaşırmıştım, sersemlemiştim, beynim kısa devre yapıyordu. "Anlamıyorum."

"İşe yaramıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. O da biliyordu."

"Lanet olsun," diye yemin ettim. "Özür dilerim. Ben sadece... Şok oldum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. O... üzgün müydü?"

"Elbette," dedi basitçe. "Boşanmayı hiç istemiyor ama kendimi onu sevmeye zorlayamıyorum. İçten içe onun da beni sevmediğini düşünüyorum. Chloe Ann yüzünden yıllardır bu böyle."

Kahretsin. Bu çok gerçektir.

"Ne zaman... ne zaman son olacak?" Yumuşakça sordum.

"Bunu bilmiyorum. Her şey değişir. O bunu kabul etti. Ancak ben hakimim ortak velayet kararını kabul etmedim."

"Seni uygun olmayan bir ebeveyn olarak mı görüyorlar?" Bildiğim bir şey varsa o da Mateo'nun kızını ne kadar çok sevdiğiydi.

"Hiç de değil. Ama İspanya'da velayeti her zaman anne alır. Ortak velayet için temyize gitmek zorundasınız. Tam velayeti almasına izin verirdim ama iş ziyaret haklarına gelince ona pek güvenmiyorum. Kızımı benden alabilir ve ben onu hiç göremem. Bunun birkaç arkadaşımın başına geldiğini gördüm ve buna katlanamam."

Bu çok ağırdı. Boşanmış birini tanımak için çok gençtim ve bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an için yaşıma bana ağır gelmeye başladı. Ama endişelenecek daha büyük şeyler vardı. Bu Mateo'nun yüküydü ve her ne kadar bununla bir ilgim olduğundan korksam da onun yanında olmalıydım.

"Isabel'e nafaka ödemek zorunda mısın?"

"Hayır," dedi. "Çünkü evliliğe girerken parası vardı. Yargıç sadece karşı taraf ekonomik olarak açıkça dezavantajlı durumdaysa nafaka ödemeye zorlar. Eminim Isabel'in benden tek kuruş alamaması ona acı veriyordur, ama ailesi ve soyu ona bakacaktır, belki de benden daha iyi bakacaktır. Ama Chloe Ann için, ödemem gerekenden fazlasını ödeyeceğim. Ona elimden geldiğince çok şey vereceğim."

"Özür dilerim," dedim usulca, onun için acı çektiğimi hissederek. "Bunun ne kadar zor olacağını ancak tahmin edebilirim."

"Üzülme," dedi. "Evet, zor olacak. Ama mücadele edeceğim. Bunun işe yarayacağına inancım var. Bunu istiyorum, Vera. Ve seni istiyorum."

Damarlarımdaki kan yavaşlayarak bir vızıltıya dönüştü.

"Bunu benim için yapmadın," diye mırıldandım, bir soru değil, bir ifadeydi bu. "Lütfen bunu benim için yapmadığınızı söyle."

"Estrella'm," dedi. "Bunu kendim için yaptım. Senden isteyeceğim şeyi kabul etmesen bile, bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Sekiz yıl mutsuz olmak için uzun bir süre."

Şimdi nefeslerim yavaşlıyor, çıkarken boğazımda düğümleniyordu. "Bana ne soracaksın?"

"Gel benimle yaşa."

Sesinde kalbime kadar ulaşan, çelik kapıları açan ve kelebekleri serbest bırakan bir çaresizlik akımı vardı. Gözlerimi kapadım, bu adamın beni sevdiği, beni çok istediği hissine teslim oldum.

Ama kelebekler teker teker düştü. Ve kalbim tekrar kapandı.

"Yapamam," diyebildim. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Seni buraya uçuracağım. Seninle ilgileneceğim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Okulum," dedim. "Diplomam. Şimdi okulu bırakamam. Bir yılım daha var."

Sessizlik odayı çorak bir araziye çevirdi.

"Belki bir yıl sonra," diye devam ettim, bir şeyler bulmaya çalışarak.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bir yıl bekleyemem. Bir yıl içinde başka birinin yıldızı olabilirsin. Bunun olmasına izin veremem. Sen sadece ve sadece bana aitsin."

"Seni bekleyeceğim," dedim güçsüzce, kendimi bir İkinci Dünya Savaşı filminde yaşıyormuş gibi hissederek.

"Yirmi üç yaşındasın," dedi hoyratça. "Senden asla beni beklemeni istemem. Vera, sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Seni burada, şimdi, bu gece istiyorum, eğer sana sahip olabilirsem."

Parmaklarım göğsümün üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı, sıkışmayı hissettim. Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki, sadece kollarında olmayı, kalbini kalbimde hissetmeyi, güzel yüzünü öpmeyi. Lanet olsun, bu beni yavaş yavaş öldürüyordu. Bunca zaman, ayrıldığımızdan beri her gün, yavaş yavaş hayatım tükeniyordu.

"Belki buraya gelebilirsin?" Gözyaşlarımın akmamasını dileyerek söyledim. "Yeni bir restoran açabilirsin..."

"Gözümü kırpmadan yapacağımı biliyorsun," diye beni temin etti. "Ama kızımı bırakamam ve onu yanımda götüremem. İspanya'da kalmak zorundayım. Madrid'de." Telefonda yutkunduğunu duydum. "Madrid'i seversin Vera," dedi sessizce. "İstersen bir iş bulabilirsin ya da ben sana bakarım. O evreni yaratabiliriz. Çok güzel olurdu. Lütfen. Lütfen, bir düşün."

Bunu düşünmekten başka çarem yoktu. Hayatımın aşkı, onunla birlikte olmak için İspanya'ya taşınmamı istemişti. Öleceğim güne kadar düşünebileceğim tek şey buydu.

"Mateo, seni seviyorum," dedim ona. "Lütfen bunu bil."

"Bunu biliyorum," dedi. "Ve beni uzaktan sevmeni istemiyorum. Beni tam burada, kollarımda sevmeni istiyorum."

Kelebekler yeniden kıpırdandı, kanatları kaburgalarımın sürtündü ve arkalarında şampanya köpüklerinden bir iz bıraktı. Bu lanet adam. Bu sevimli, güzel, tutkulu adam. Bana yeniden umut aşıliyordu, o tehlikeli, acımasız şey.

"Bizden vazgeçme," diye fısıldayarak alevleri körükledi.
"Vazgeçmedim." "Seni yakında arayacağım," dedim sesimi bulduğumda. "Adios."

Hat kesildi. Odam bir mezar kadar sessizdi. Yine yapayalnızdım ama bu sefer bir umut yükü, bir kutu kelebek ve köşede bir kaos vardı.

Açılmayı bekliyor.

Ertesi sabah erkenden kalktım ve Josh'la konuşmak için koridora çıktım. İşe gitmeden önce onu yakalamak istiyordum. Gerçek şu ki, Mateo'nun aramasından sonra gözüme uyku girmemişti ve gecenin geri kalanını zihnimde artı ve eksi listelerini gözden geçirerek geçirdim. Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyordum.

"Josh?" Bir elimle kapının tokmağına hafifçe vurarak söyledim. "Uyanık mısın?"

Kapıdan homurdandığını duydum. Annem odasıındaydı, güne hazırlanıyordu ve ben bunun tamamen özel kalmasını istiyordum. Şansımı denedim ve kapıyı aralayıp kafamı içeri uzattım. Şaşırtıcı bir şekilde normalde olduğu gibi esrar kokmuyordu.

Kapıyı açtı, tek gözü açık, saçları dağınık bir halde gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Buna uyumak deniyor, Vera," diye homurdandı. "Terbiyeli misin?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, üzerimde kıyafetlerim var."

"Seninle konuşmam gerek," dedim. Yüzüme bir kez baktı ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Tamam," dedi ve beni içeri aldı.

Kapıyı arkasından kapattım ve üzerinde bir yığın porno bulunan masa sandalyesini kaldırdım. Kaşlarımı çatarak bir dergi aldım ve ona doğru salladım. "İnsanlar hâlâ bunları satın alıyor mu? Yani, internet porno dolu. Bedava porno."

Yatağına oturdu ve omuz silkti. "Ben eski kafalıyım, ne diyebilirim ki?"

Gözlerimi devirdim. "Ew."

"Peki ne oldu? Sanırım buraya kardeşinizle Hustler'ı tartışmaya gelmediniz."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, kesinlikle yapmadım, seni lanet olası ucube." Oyalandığımı fark ederek iç çektim. "Yani... Mateo boşanıyor."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Yok artık."

"Hiç de bile," dedim. "Dün gece beni arayıp söyledi."

"Vay be. Şey... Sanırım bu iyi bir şey, değil mi? Bence öyle. İptal etti, doğru olanı yaptı. Artık yalan yok."

"Evet, ama kızı bununla nasıl başa çıkacak? Bak ben ne hale geldim."

"Bence çocukken boşanmak, gençken boşanmaktan çok daha kolay. Sen on üç yaşındaydın. Bence sen benden çok daha kötü idare ettin ve ben on bir yaşındaydım."

"Bu benim hatam."

Kaşlarını çattı ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "Vera, tam olarak paçayı kurtarmış sayılmazsın ama ben olsam sana yuva yıkan adam da demezdim. Sadece bu şekilde oldu. Belli ki mutsuzdu. Kahretsin, mutlu olmak olmaktan daha iyi değil mi?"

"Ama ne pahasına?"

"Bak Vera, burada kendini mağdur etmek istediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu en iyisi. Bunu biliyorsun ve bunu bilmek seni kötü bir insan yapmaz. Dünyada daha kötü insanlar da var, incitici ve kindar şeyler yapıyorlar. Siz sadece çok karışık bir zamanda birbirinize aşık oldunuz. Hayat bu. Olur böyle şeyler. Mateo asla aşık olmayı, karısını incitmeyi, boşanmayı planlamadı. Sen de bunların hiçbirinin olmasını istemedin. Sen kara filmlerinden birinde evli erkeklere sinsice yaklaşan bir femme fatale değilsin. Kendini biraz rahat bırak. Bu *iyi* bir şey."

Boğazımı temizledim. "Onunla yaşamamı istedi."

Şimdi afallamıştı. "Pardon, ne dedin?"

"Gelip onunla Madrid'de yaşamamı istedi. Şimdi." Kuru kuru güldü. "Ama yapamazsın."

"Biliyorum."

"Okulun var."

"Biliyorum."

"Oraya gitmenin hiçbir yolu yok." "O beni uçururdu."

Dudağını ısırды ve başını salladı.

"Anlıyorum." "Evet."

Derin bir sessizliğe gömüldük, ikimiz de aynı soruyla boğuşuyorduk.

"Peki," dedi, "ona hayır mı diyeceksin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Vera..."

"Ben de ona evet demiyorum. Sadece... bunun hakkında konuşmaya ihtiyacım var. Bunun üzerinde çalışmam lazım."

"Bunun üstesinden gelmene yardımcı olabilirim. Gidememenin asıl nedeni okulun olması. Neden mezun olana kadar beklemiyorsun?"

"Beklemek istemiyorum," dedim. "Beklemek beni boğuyor." "Çok dramatik."

Kollarımı havada salladım. "Burada kalmamın ne anlamı var? Okula gideceğim ve her dakikasından nefret edeceğim. Evet, diplomamı bitirmek istiyorum ama Madrid'de de programlar var. Ben sadece... Eğer şimdi harekete geçmezsem, sahip olduğumuz şey tamamen yok olacakmış gibi hissediyorum ve bunu kaybedemem."

"Sanırım yirmi üç yaşında pervasız ve maceracı olamıyorsan, ne zaman olabilirsin ki?" diye düşündü.

Başımı salladım. "Okul konusunda endişeli değilim. Fazladan bir yılın ne önemi var? Ben kendimi biliyorum. Bir şekilde diplomamı alacağımı biliyorum. Mesele bu değil."

"O zaman sorun nedir?"

"Belirsizlik yüzünden çok şeyden vazgeçmiş olurum. Ya işler yolunda gitmezse?" "O zaman eve geri dönersin."

"Ama..." Bunu zar zor düşünebiliyordum. "Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum." Gözlerinde bir bakış yakaladım. "Ve bana dramatik olduğumu söyleme. İlişkimizin oraya kadar gidip onunla yeni bir hayat kurmaya çalışmamı kaldırarak kadar güçlü olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ondan başka kimsem olmazdı."

"Peki ya arkadaşın Claudia?"

Burnumdan nefes verdim. "Evet. Tanrı'ya şükür. Ama öyle olsa bile aynı şey olmazdı. Ya Las Palabras'ta kurduğum ilişkiler sadece o balonun içinde hayatta kalmak içinse? Ya o dünyanın dışında hiç şansları yoksa?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek yatak başını daha da kötüleştirdi. "Bak, Vera. Sen ona aşıksın, o da sana aşık. Belli ki ilişkiniz buraya kadar gelebilecek kadar güçlü. Ve uzun mesafe, bu en kötüsü. Neyi seçersen seç, senin için burada olacağım. Sadece bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

"Ne?" Ona merakla baktım.

"Eğer burada kalmaya karar verirsiniz, lütfen ağlamayı ve onun için üzülmeyi bırakın."

"Ama burada kalırsam, yapacağım tek şey bu olur." "O zaman cevabını aldın."

Kahretsin. Lanet Josh, ne zaman bu kadar zeki oldu? O haklıydı. Belirsizliği, aşkı, bir *adam* için başka bir ülkeye taşınmayı göze almaktan ne kadar korksam da, yaşadığım hayat için en iyi çözümün bu olduğunu biliyordum. Mateo'ya hayır dersem hem kendi kalbimi hem de onunkini kıracaktım. Çok uzun bir süre mutsuz olacaktım ve hayatımın geri kalanını hata yapıp yapmadığımı merak ederek geçirecektim.

Pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşamak istemedim. Sadece yapmadığın şeylerden pişmanlık duyarsın. Las Palabras'a ilk kaydolduğumda kendime böyle demiştim. Otuz yaşında, bir adamla evli olmak ve kalbimin sesini dinleseydim hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Çünkü kalbim, son zamanlarda ne kadar hırpalanmış olsa da, İspanya'nın nabzına göre atıyordu.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Sanırım ben İspanya'ya gidiyorum." Josh gülümsedi. "Ve sanırım kız kardeşimi yine kaybedeceğim."

Uçuşan ve içimi heyecanla dolduran kelebeklere rağmen suratımı astım. "Oh, hadi ama."

"Sadece şaka yapıyorum," dedi. "Belki bir gün ziyaretine gelirim." "Yirmi beş yaşında bir kız kardeşi var."

"Ah, yaşlı kadınlar, en sevdiğim," dedi alaycı bir şekilde. Bir porno aldım ve ona fırlattım.

Güldü ve eline aldı. Bir süre boş boş baktıktan sonra bir kenara bıraktı ve tekrar bana baktı. "Anneme ne zaman söyleyeceksin?"

Oh, Tanrım.

Neden Madrid'e uçabileceğimi ve anneme bundan bahsetmeyeceğimi düşündüm ki?

Oh, lanet olsun. Beni öldürecekti.

Hareket edemiyordum. Josh ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Hey. Ona söyleyeceğin zaman bana haber ver, ben de sana destek olayım, tamam mı? Şimdi git buradan ki ben de uyumaya devam edebileyim."

Güçsüzce başımı salladım ve odasından çıktım. Koridorun sonundaki odasından annemin sesini duyabiliyordum. Bu kolay olmayacaktı ve eğlenceli de olmayacaktı.

Onunla bu konuşmayı yapmadan önce Mateo'ya söylemeye ve uçak biletini halletmeye karar verdim. Okul harcımı zaten ödemişti, bu yüzden tehlikede olan bu kadar çok şey varken onu ikna etmek daha da zor olacaktı.

Sonunda, ben daha çok tehlikedeydim. Sadece bunu görmesini sağlamam gerekiyordu.

İşler hızlı ilerledi. Kararımı verir vermez Mateo'ya söyledim. Onun sesinden duyduğum sevinç, kalbimdeki sevinci daha da artırdı. Çok heyecanlı ve gergindim ama bir o kadar da mutluydum. İyi hissettiriyordu. Gerçek gibiydi. Yapılacak en doğru şey gibi geliyordu. Bana Iberia Havayolları'ndan bir bilet aldı. 25 Ağustos'ta Vancouver'dan New York'a, oradan da Madrid'e uçacaktım.

Doğal olarak Claudia'ya söylemek zorunda kaldım. O da en az benim kadar heyecanlanmıştı. Bu iyi hissettirdi, özlenmek, istenmek. Belki de orada yeni bir hayat kurabileceğimi hissetmeye başlamıştım.

Yeni bir evren.

Jocelyn'i de haber vermek için aradım. Nasıl tepki vereceğinden emin değildim, belki de bana deli diyecekti. Ona Mateo hakkında her şeyi yazıyordum ve ben İspanya'dan yeni döndükten sonra Vancouver'ı ziyarette geldiğinde, ilişkimizin ne kadar lanetli olduğunu gözyaşları içinde dinledi. Beni hiç böyle görmemişti ve sanırım onu Saskatchewan'a kadar korkutmuştum. Ama İspanya'ya taşınma haberimi şaşırtıcı derecede iyi karşıladı ve hiç yargılamadı.

"Seni mutlu eden şeyi yap," dedi hafifçe.

"Mateo'yu yapmak beni mutlu ediyor," diye şaka yaptım.

İç çekti. "Ne kadar romantik bir isim. Mateo Casalles. Vera Casalles de kulağa hoş geliyor. İspanyol kraliçesi gibi konuşuyorsun."

İspanyol kraliyetinden bahsedilince irkildim. "Burada kimse evlenmiyor."

"Hayır, sanırım öyle değil," dedi. "Daha yirmi üç yaşındasın ve önünde koca bir hayat var ve bir daha asla evlenmek, hatta çocuk sahibi olmak istemezse şaşırmam."

Ah, bu acıttı. Jocelyn'in çok patavatsız olabileceğinden bahsetmiş miydim?

"Ben daha çok birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı ve bunun gerçekleşmesi için önce bir süre birlikte yaşamamız gerektiğini kastetmiştim. Ya da, bilirsin, az önce söylediğin gibi."

"Üzgünüm, Vera. Ama, demek istediğim, oraya gittiğinde bunu aklında tutmalısın. Seni sık sık göremeyecek olsam da gerçek aşkın için İspanya'ya taşınma fikrini destekliyorum ama kalbini de korumaya çalış."

Bunun için çok geç olduğunu bilmiyor muydu?

Ona söyledikten sonra, bunun Facebook'umda ortaya çıkmasının ya da bir şekilde ağzımdan kaçmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Anneme söylemenin zamanı gelmişti.

Ne yazık ki Mercy'nin bittiği bir günü seçmiştim. O ve annem mutfakta birlikte yemek pişiriyorlardı. Josh o hafta fazladan vardiya almıştı ve evdeydi, yani onun desteğini istiyorsam, hemen işe koyulmam gerekecekti.

Göğsüm çimento ile doluymuş gibi hissettim. Ugh. Bu çok kötü olacaktı.

Josh'un odasına gittim ve ona bir bakış attım. "Vakit geldi."

Başını salladı ve bana katılmak için dışarı çıktı ve koridorda yürüdük.

Sanırsın ki savaşa gidiyorum.

Mutfağa girdik. Annem şarabını yudumluyor ve gözlüklerinin üzerinden Mercy'ye bakıyordu. Mercy'nin üzerinde evinden getirmiş olduğu şık bir önlük vardı, saçlarını zahmetsizce arkaya doğru toplamış, yapmaya çalıştığımda kafamda bir hayvan varmış gibi görünmeme neden olan o topuzlardan yapmıştı. Bir kâseye parmesan rendeliyordu, yanında bir tavada glütensiz lazanya hazırlanıyordu.

Adanın diğer tarafında durdum ve onlar bana ve Josh'a bakana kadar boğazımı temizledim.

"Ne oldu, tatlım?" Annem sordu.

Bir dakika içinde bana tatlım demeyecekti. Josh'a baktım.

Bana cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Kendimi çok hasta hissettim, sanki bir yığın sinir yemişim de midemin dibinde oturup kıpırdanıyorlarmış gibi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim, sesim fısıltıdan daha yüksek değildi.

Mercy peyniri yere bıraktı ve başını şaşkınlıkla eğdi.

Gözlerinin içine bakmaya korkuyordum, onun yerine adaya baktım.

Boğazımı temizledim. "İspanya'ya taşınmaya karar verdim."

Sessizlik vardı. Riske girdim ve yukarı baktım.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Sanırım bunu tartışabiliriz."

Mercy ona baktı ve yüz ifadesini değerlendirdi. Dişlerini emdi ve şöyle dedi: "Elbette Vera. Orada gerçekten mutlu olduğunu görebiliyordum."

"Daha fazla çalışmaya başlaman gerekecek," dedi annem. "Ve bunun derslerine engel olmasına izin veremezsin."

Mercy, "Bir yıl içinde çok para biriktirdim," dedi. "Zor ama yapılabilir bir şey."

"Ne zaman gitmek istiyorsun?" diye sordu annem. "Önümüzdeki sonbahar mı? Önümüzdeki yazı ayarlayabileceğini sanmıyorum. Mercy'nin düğünü ve diğer şeyler var."

"Evet, benim
düğünüm." Ooh,
oğlum.

Josh'un beni dürttüğünü hissettim.

Yutkundum. "Gelecek hafta gidiyorum."

Mercy peynir rendesini düşürdü. Mutfakta yankılanan bir takırtıyla yere düştü.

"Ne?" diye tısladı annem.

Mercy başını sallayarak, "şaka yapıyorsun," dedi. Josh'a baktı. "Onun nesi var? Bu bir şaka mı?"

"Hayır," dedi Josh. "Benim bununla bir ilgim yok ama destek için buradayım."

Teşekkürler Josh, diye düşündüm öfkeyle. Artık çok geçti. oktan ıldırmışlardı. Gitme nedenim olan Mateo'yu daha ne kadar sır olarak saklayabileceğimi merak ediyordum.

"Gitmiyorsun," dedi annem şarap bardağını yere bırakarak. "Okulun var. Tanrım, Vera. Aklını kullan. Bazen seni ve hayal dünyanı merak ediyorum."

"Bu yıl okula gitmeyeceğim."

"Cehennem gibi değilsin," diye hırladı, gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

"Bir yıl ara veriyorum. Ya da belki iki. Belki Madrid'de üniversiteye giderim. Eminim-"

"Yine uyuşturucu mu aldın?" Mercy öfkeyle kollarını kavuşturarak sordu, dudağı sanki bu durum hayatını bir şekilde etkiliyormuş gibi kıvrılmıştı.

Ona ters ters baktım. "Hayır. Uyuşturucu kullanmıyorum. Sadece İspanya'ya gidiyorum."

Annem kesin bir ifadeyle, "Yapamazsın ve yapmıyorsun," dedi. "Baban bunu duyana kadar bekle."

"Doğru. Neden hep yanlış bir şey olduğunda babamı arıyorsun da doğru bir şey olduğunda hiç aramıyorsun?"

"ünkü seninle işler hiç yolunda gitmiyor," diye tersledi annem.

Ahh. Tamam, ağlama, ağlama, dedim kendime. Kötü bir dili vardı ve bunu biliyordum.

"Anne," diye uyardı Josh onu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Joshua," dedi, sesi gerçekten çok iyi olduğu o buz gibi rekabetçi emlakçı tonuna bürünmüştü. "Gerçekten onun kararını destekliyor musun?"

Yutkundu ama başını salladı. "Evet. O bir yetişkin, ne isterse yapabilir."

"Hayır," diye araya girdi Mercy. "Yapamaz. Parasını *annemle babamın* ödediği bir okula gidiyor. Boktan işinde zar zor para kazanıyor. Üçkâğıtçılık yapmaya başlasa bile İspanya'ya gidemez." Bunun üzerine bana sanki böyle bir ihtimal varmış gibi sert bir bakış attı.

"Zaten bir uçak biletim var," dedim ve bunu söylediğim anda solucan kutusunun bir kova yılanı dönüşeceğini biliyordum. Hepsini dışarı çıkıyordu, durdurulamaz bir şekilde.

"Uçak biletini nasıl aldın?" diye sordu annem. Sanki Mercy haklıymış gibi Mercy'ye gergin bir bakış fırlattı.

"Benim için satın alındı."

"Kim tarafından?" diye sordu.

"Aşık olduğum adam tarafından."

Sessizlik. Buzdolabının motorunun çalıştığını duyabiliyordum. Dışarıda bir yerde bir köpek havlıyordu. İçimdeki kan yüksek sesle atıyordu.

Annemin kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Ne adamı?"

Mercy aniden "Aman Tanrım!" diye çığlık attı ve ellerini ağzına götürdü. Anladı.

"Ne?" diye tekrar sordu annem. "Burada neyi kaçıyorum?"

"Futbolcu!" Mercy bağırdı. Parmağını havaya kaldırarak beni işaret etti. "Sen futbolcuya aşıksın!"

Göz ucuyla annemin "Futbolcu mu?" diye sorduğunu görebiliyordum ama gözlerinde tiksinti dolu bir ifade belirlediğinde tüm odağım Mercy'deydi.

"Vera, o evli!" diye bağırdı. "Aman Tanrım, *evli* biriyle birlikteydin. adam?"

"Ne?!" diye bağırdı annem yüksek sesle.

"Boşanıyor," dedim güçsüzce, sanki bu yardımcı olacakmış gibi. Olmadı. Olan oldu.

"Aman Tanrım, Vera," dedi annem, bayılacakmış gibi elini başına götürerek. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Vera, seni aptal salak. Neyin var senin? Neyin var senin?"

"Ben aptal değilim," diye çaresizce karşılık verdim.

"Evli bir adamla ilişkin vardı!" Mercy kendini kaybetmişti. Ellerini çırparak başını sallamaya devam etti. "Yapamam bile... Yapamam."

"Bu kadar dramatik olma. Öyle bir şey değil."

"Oh, tabii ki değil. Hepimiz senin nasıl biri olduğunu biliyoruz. Bacaklarını bir an olsun kapatamıyorsun, değil mi?"

"Kapa çenenin Mercy," diye alay etti Josh.

"Vera," diye fısıldadı annem, adanın kenarına tutunarak. "Lütfen bana tüm bunların bir şaka olduğunu söyle."

Başımı salladım. "Öyle değil. Beni İspanya'ya uçuruyor. Onunla yaşayacağım. Onu seviyorum." Nefesi kesildi. Devam ettim. "Bu bir şaka değil, bu sadece hayat ve gerçekleşiyor."

"Sen tam bir sürtüksün," dedi Mercy, neredeyse bana tükürerek. "Babamın anneme yaptıklarından sonra mı? İkiniz de bu hale geldikten sonra? Peki ya ben ne olacağım? Ben gelecek yıl evleniyorum, evlendim ve sen o kadar bencil, fahişe bir veletsin ki gidip evli bir adamla, İspanyol bir pislikle birlikte oluyorsun ve bu konuda çok havalı olduğunu mu sanıyorsun?"

Nefes alamıyordum. Yüzüm kıpkırmızı, sıcak ve gergin oldu. Panik atağın yaklaştığını hissediyordum, beni korkunç bir felç durumuna demirlemişti. Hareket edersem, kız kardeşimin kendini beğenmiş suratına bir yumruk atacağımdan korkuyordum.

"Hey, neden hepimiz burada sakinleşmiyoruz?" dedi Josh emir verircesine, ellerini kaldırarak.

"Siktir git Josh," dedi Mercy. "Yoluma çıkıyorsun ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Josh'un gitmesi artık umurumda değildi. Zaten olduğumdan daha fazla incinemezdin. Bunun kolay olmayacağını biliyordum ama lanet olsun, sözlerinin bu kadar acımasız, bu kadar nefret dolu olacağını düşünmemiştim.

"Vera Elizabeth Miles," dedi annem, sesi aniden sertleşmişti. Ona bıkkınlıkla baktım, aniden yine korktum. Bu ses tonundan, kayıtsızlığın ve hayal kırıklığının ölü tonundan hoşlanmamıştım.

Burnundan sertçe nefes aldı. "Eğer bu evi terk edersen, eğitiminden vazgeçersen, okul harcı için benden bir kuruş bile alamazsın. Ve bir daha asla bu eve girmene izin verilmeyecek."

"Anne!" Josh ona bağırdı. "Deli misin sen?"

"Kapa çeneni Joshua," diye tersledi, gözleri parlayarak. "Senden daha fazlasını beklerdim. Bunun yerine, kız kardeşini şimdiye kadarki en aptalca hareketi sırasında destekliyorsun."

Tamam. Görünüşe göre daha fazla yaralanabilirdim. İçim burkuldu, acı fizikseldi, sanki tüm vücudum ateş altındaydı. Ama ciddi olamazdı, değil mi? Babam ve Jude'la arasında geçenler yüzünden aşırı tepki veriyordu, değil mi?

Acıyla yutkundum ve ona baktım. O da bana baktı. Gözlerinde sevgi yoktu.

"Beni duyuyor musun?" diye devam etti, yüz ifadesi buz gibiydi. "Gelecek hafta bu kapıdan çıkarsan, buraya dönmene izin vermem. Okulla ilgili hiçbir yardım alamazsın. Tamamen kendi başına kalacaksın. Babanın da sana yardım edeceğini düşünme bile, çünkü etmeyecek. Anladın mı? Eğer lanet bir yuva yıkıcı olacaksan, geleceğini pantolonunun içinde tutamayan bir adam için çöpe atacaksan, sonuçlarına da katlanacaksın. Bu tür şeyler hayatta cezasız kalmaz. Umarım bundan ders alırsın, *tatlım*."

Tatlım kısmı tam bir katildi. Gözlerim yaşardı, yüzümün ön tarafı sıcak ve gergin hissediyordu. Onları uzakta tutmayı başarak başımı salladım ve arkamı dönüp hızla odama doğru yürüdüm, kalbim boğazımda, ciğerlerim havasızdı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve birkaç dakika orada durdum, az önce olanları özümsemeye, vücudumu bir arada tutmaya çalıştım. Sanki her an parçalanacakmış gibi hissediyordum.

Belirsizlik içinde yeni bir hayat şansını riske atıyordum ve kesin olan tek şey, eğer geri dönersem, hiçbir hayata geri dönemeyecek olmamdı.

Yere yığıldım.

Seçimimi yapmıştım.

Üçüncü Bölüm

Madrid

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

"Yazıklar olsun bize, baştan mahkûmuz. Tanrı küçük kirli kalplerimize merhamet etsin," diyordu Trent Reznor kulağıma usulca. Havada 35.000 fit yükseklikte, pencereden sadece bulutlara ve yuvarlak ufuklara bakarak müzik dinlemenin ne olduğunu bilmiyorum ama hayat çok daha derin görünüyor. Çok geçici. Belki de her an düşüp ölebileceğiniz içindir. Belki de hayatınızın gerçekte ne kadar küçük olduğunu fark etmenizi sağladığı ve müziğin aydınlanmanızın soundtrack'i olduğu içindir.

Ya da belki de iç karartıcı ve yoğun bir şekilde ilişkilendirilebilir bir şarkı dinlediğiniz içindi. İçimi çektim ve bir sonrakine geçtim, tam da emniyet kemeri işaretleri yandığında ve pilot Madrid-Barajas Havaalanı'na inişimizi anons ettiğinde.

Kemerimi bağlamama gerek yoktu, uçarken asla çıkarmazdım. -Bu yüzden başımı duvara yasladım ve bulutlar uçağı karşılamak için yükselirken pencereden dışarı baktım. Muazzam bir déjà vu yaşıyordum, ki bu da Mayıs sonunda Londra'ya indiğimde de aynı sinir harbinin sistemimde dolaşıyor olmasından dolayı anlamlıydı. Ancak bu kez sinirlerim gerilmekten çok daha fazlası vardı: tüm kalbim, ruhum ve hayatım tehlikedeydi.

Vancouver'daki son hafta hayal edebileceğiniz kadar berbat geçmişti. Annem yüzüme bile bakmıyordu ve ondan sonra Mercy'yi bir daha hiç görmedim. Josh benim kurtarıcımdı. O benimle hayal kırıklığı ve nefret dünyası arasında bir tampon görevi görüyordu. Başkaları sevmezken o bana sevildiğimi hissettirdi.

Ben de İspanya'da normalden daha uzun süre kalmak için çalışma izni başvurusunda bulunmam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışırken son derece meşguldüm. Kanadalı olduğum için İspanya'da çalışmak oldukça kolay bir süreç olacaktı ama bu daha sonra uğraşmam gereken bir şeydi. Benim için en önemli şey oraya gitmekti.

Doğal olarak annem babamla konuştu ve o da benden pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hata yaptığımı düşünüyordu. Ama eğer eve dönersem Calgary'de onunla birlikte yaşayabileceğimi söyledi. İşin o noktaya gelmemesini umuyordum ama böyle bir ihtimalin olduğunu bilmek güzeldi.

Bunu, kuyruğum bacaklarımın arasında Kanada'ya dönmeyi düşünmek istemedim. Bütün gün boyunca aklım "ya olursa "lara gitti.

Uçuş. Ya Mateo'nun arkadaşları ve ailesi benden nefret ediyorsa? Ya ben uzaktayken kıvılcım ölmüşse? Ya kızlarının iyiliği için karısıyla barışmaya karar verdiyse? Ya beni nasıl seveceğini unuttuysa ya da en başından beri beni hiç sevmediğini fark ettiyse?

Sorulara ve uykusuzluğa kendimi o kadar kaptırmıştım ki varışta korkunç bir türbülansa girdiğimizde irkilmedim bile. Yanımdaki adam koltuğunu parmak eklemleri tebeşir beyazı olana kadar kavırıyordu, vücudu kaskatı kesilmişti ve benim tek korkum aşkı kaybetmektir.

Kısa süre sonra indik ve herkes hayatta olduğu için rahatlamış, uçaktan inmek için can atarken, ben korkudan koltuğuma yapışmıştım. Birden yapamayacağımı anladım. Birdenbire ne kadar büyük bir adım attığımı, ne kadar cesurca ve biraz da sorumsuzca bir şey yaptığımı fark ettim. Kafamın içinde konuşan sadece annem değildi, bendim, büyük bir hata yaparak her şeyini riske atmış olabileceğinden korkan bendim. Banka hesabımda beş yüz Kanada doları vardı ve bir şeyler ters giderse eve dönmemin hiçbir yolu yoktu. Uçuş görevlisi koridora gelip uçaktan inerken yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda, "Bu uçakta kalıp beni eve geri götürmesinin bir yolu var mı?" diye sordum. Kibarca güldü ve sonra bana kıcımlı kaldırmamı söyleyen hançer bakışları fırlattı.

Havaalanında ağır çekimdeymiş gibi yürüdüm, her şey çok tanıdık ama yine de yabancıydı. Yeniden İspanyolca konuşulduğunu duymak güzeldi ve elbette İspanyolca bilmediğim ve Las Palabras'ın aksine İngilizce kesmeyeceği için beni endişelendirse de, kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladı. "Hey, başardım, buradayım" hissi uyandırdı.

Keşke bu kadar korkmasaydım. Mateo benimle bagaj teslimde buluşacağını söylemişti ve onu göreceğim için gerçekten çok heyecanlıydım. Farklı görünecek miydi? Ben farklı mı görünüyordum? Bu tutkulu mu olacaktı? Garip mi? Ağlayacak mıydım?

Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muydu?

Sanki hasta olacaktım gibi hissediyordum. Gümrükten geçtikten sonra banyoya girdim ve kabine oturdum, nefes alıp vererek sinirlerimin lastik bir top gibi zıplamasını önlemeye çalıştım. Ondakı geriye saydım, aynada makyajımı yaptım ve jet-lag olmuş gibi görünmediğimden emin oldum. Normal görünüyordum... biraz iri gözlü ama normal. Dövmelerimi kapatan uzun kollu bir elbise giymiştim, sadece uçarken daha şık görünmek istiyordum, saçlarımı geriye doğru örmüştüm.

Tamam. Bunu yapma zamanı.

Banyodan çıkıp atlıkarıncama doğru yürüdüm, gözlerim kalabalık alanda uzun boylu, yakışıklı İspanyol bir adam arıyordu. Onu göremedim. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir yolculuktan sonra nihayet çantalarım ortaya çıktı; Josh'un bana verdiği büyük bir valiz ve seyahate çıkarken yanıma aldığım sırt çantam vardı. Ne de olsa tüm hayatımı taşıyordum ve her şeyin bu iki çantaya sığabilmesine şaşırıyordum. Geriye kalan her şeyi geride bırakmak zorundaydım, Josh onlarla ilgileneneğine ve annemin her şeyi atmasına izin vermeyeceğine söz vermişti. Yapacağından değil, ama aşırı tepki verme eğilimini göz önünde bulundurursak, ona hak vermezdim.

Çantaları bagaj arabalarından birine koydum ve etrafıma bakındım. Onu göremediğim halde bir yerlerde beni izliyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Beş dakika sonra gerçekten paniklemeye başlamıştım. Ya benim için hiç gelmediyse?

"Vera sen misin?" Yanımda yumuşak bir ses duydum.

Döndüğümde en az model boyunda, söğüt gibi uzuvları olan, uzun, gür kahverengi saçları ve yeşilimsi gözleri olan bir kız gördüm. Bronz tenini ortaya çıkaran metalik yeşil renkte bol askılı bir atlet ve onun gibi kadınlar dışında herkesi sarkık bir bebek bezi poposu varmış gibi gösteren Hammer pantolon giymişti.

"Evet," dedim, kararsızca gülümseyerek.

"Ben Lucia," dedi bana bembeyaz dişlerini göstererek. Elini uzattı. "Ben Mateo'nun kız kardeşiyim."

"Oh," dedim yavaşça. O neden buradaydı? Mateo neredeydi? Elini sıktım, ilk başta gevşekti, ta ki kiminle konuştuğumu anlayana kadar. Tanrım, görgü kurallarım neredeydi? "Merhaba," dedim çabucak. "Kusura bakmayın. Uçaktan yeni indim ve... sanırım Mateo'nun burada olacağını düşünmüştüm."

"Öyleydi ama avukatlarla bir toplantıya çağrıldı," dedi sempatik bir gülümsemeyle. "Benden gelip seni almamı istedi."

"Çok nazıksınız," dedim kendimi berbat hissederek. İyi bir üne sahip olamazdım - yani, eğer gelmesini o istediye, o zaman beni biliyordu. Ve şimdi havaalanına gelip beni almak zorundaydı.

"Merak etme," dedi elini sallayarak. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Eliyle arabayı işaret etti. "Geçici otoparka park ettim ama çok uzak değil."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkür ederim." "İyi misin?"

Bunu söylemeyi bırakmalıydım. "Yardıma ihtiyacım yok. Benim var."

Gülümsemi ve uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Tam olarak çıkaramadığım bir kadın parfümü kokusu aldım. Hafifçe önümde yürüdü, arabasının anahtarları elinde şingirdiyordu. İnce topuklu ayakkabılar giydiğini fark ettim ve onların içindeki rahatlığını kıskandım.

Dışarıda gri gökyüzüne ve bunaltıcı sıcaklığa adım attığımızda "Ayakkabılarını beğendim," dedim.

"Mango," diye cevap verdi. "Sonbahar satışları yakında başlayacak. Gitmemiz gerekecek. Mango, Zara, Blanco, en iyi fırsatlar onlarda. Kırk avroya deri ceket alabilirsin. Kırk! Gerçek deri." Omzunun üzerinden bana baktı. "Alışveriş yapmayı seviyor musun? Dövmelerini beğendim."

"Ah, teşekkürler," dedim, bu kadar arkadaş canlısı olmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Sanırım ağabeyi çekici biri olduğu için mantıklı geliyordu. Yine de, Lucia'yla tanışma şansım olsaydı düşmanca karşılanacağımı düşünmüştüm, bu anlık kanka-arkadaş olayıyla değil, ki şaşırtıcı bir şekilde bunun bir rol olduğunu düşünmemiştim.

Uzun bacaklı yürüyüşüne yetişmeye çalışarak arabayı ileri ittim. "Ve evet, alışverişini severim. Evde Zara var. Güzel elbiseleri var."

Omuz silktili. "Aşağı yukarı. Burası bir İspanyol mağazası, değil mi? Ama içimden bir ses Blanco'yu daha çok seveceğini söylüyor. Mateo'nun yanına yerleşir yerleşmez gidelim." Anahtarlarını havaya kaldırdı ve kilitlerin açıldığı elektronik *doo doo* sesi araba sırasının aşağısında çınlayana kadar fobu tekrar tekrar tıklattı. Memnun bir şekilde, takip etmem için bana el salladı.

Vay canına. Gümüş renkli, iki kapılı bir Mercedes'ti. Arabalardan pek anlamam ama çok pahalı görünüyordu.

"Güzel araba," dedim.

"Beğendin mi? Erkek arkadaşım benim için aldı," dedi.

"Güzel erkek arkadaş," diye yorumladım ve ona yavaşça başımı sallayarak onayladım.

"Evet," dedi, minnettar bir gülümsemeyle ona bakarak. "Beni şımartmayı seviyor. Yakında sen de onunla tanışacaksın." Bagajı açtı ve sırt çantamı yukarı kaldırdı, belli ki ince kollarında biraz kas vardı. Birlikte ağır valizimi kaldırdık ve arkaya ittik.

"Şimdi gel," dedi başını sallayarak. "Seni yeni evine götüreceğim."

Vay be. Buraya kadar onun için taşındığımı biliyordum ama kaldığım yerin evim olarak tanımlandığını duymak kulaklarımı tırmaladı. *Benim evim*. Bu bana gerçeküstü geldi. Sanki uçaktan iner inmez bir arkadaş ve bir ev bulmuştum. Bu doğru gelmedi. Çok kolay görünüyordu.

Arabayı park yerinden yavaşça çıkarırken bana sinsice sıırttı. "Görünüşe göre şoktasın."

Yutkundum. "Evet."

"Kardeşim sana pek bir şey anlatmadı, değil mi?" "Pek anlatmadı. Ama ben de çok fazla şey sormadım."

"Anlıyorum," dedi ve orta konsoldan bir kutu Altoids çıkardı. Bir tanesini bana uzattı ve sert naneli şekerlerden hoşlanmasam da, on iki saat boyunca uçakta kaldığım için nefesimin muhtemelen kötü koktuğunu biliyordum. Ağzıma attım ve tadı beynimin canlanmasını sağladı.

"Evet," dedim. "Her şey son dakikada oldu. Sanırım buraya gelmeye o kadar odaklanmışım ki, sonrasında neler olduğunu pek düşünmedim. Mateo bana yeni dairesinden bahsetti, sonra... bilirsin işte. Ama sanırım fiziksel olarak buraya taşınmayı, buranın benim evim olacağını pek düşünmemiştim."

"Endişeli misin?" diye sordu, dudakları hafifçe büzülmüş, ince kaşları çatılmıştı.

Evet, çok endişeliydim. Ama muhtemelen yanlış anlayacağı şeyler hakkında. "Hayır," dedim ona. "Sadece..."

"Merak etme, seni anlıyorum," dedi. "Evden aniden ayrılıp buraya gelmenin senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Elbette, annem ve babam, Mateo ve sizin için çok şaşırdık. Las Palabras'tan döndüğünde farklı biri olduğunu düşünmüştük. Ama boşanmak istediğinde ve sonra bize senden bahsettiğinde, şey..."

"*Sen bir fahişe değil misin?*" diye kafamda bitirdim. Açıkçası, yeterince duyduğumu düşünmüyordum.

"Şey, kesinlikle şaşırtıcıydı," diye devam etti bir gülümsemeyle. "Ama sonuçta bu Mateo'yu mutlu etti. Zaten hepimiz onun Isabel'le mutlu olmadığını biliyorduk. En azından ben biliyordum. O her zaman prestij için bu işin içindeydi, Mateo için değil." Sanki benim de aynı durumda olduğumdan emin olmak istercesine yüzüme hızlı bir bakış attı. "Dediğim gibi, seninle tanıştığını söylediğinde çok mutluydu. Her şey çok hızlı gelişti ve eminim diğer taraftan bu konuda söylenecek sözler olacaktır ama ne diyebilirim ki, Mateo kendisi için en iyisini bilir ve hepimiz Mateo'yu destekliyoruz."

Bu bir kerede sindirilmesi gereken çok fazla şeydi. "Yani annen ve baban ona kızmadılar mı?"

Omuz silkti. "Babam ilk başta pek anlamadı. Ama annem biliyordu. Sanırım onun için de benzer bir durum söz konusuydu."

Baba. Hiçbirimiz Mateo'yu bu kadar... sanki..." diye düşünerek parmaklarını direksiyona vurdu, "Atletico'ya geri dönmüş gibiydi. Bilirsiniz, içindeki hayat geri döndü. Ondaki değişimin nedenini gerçekten umursamadığımızı görmek çok güzeldi." Göz ucuyla beni süzdü ve gülümsedi. "Senin hoş bir kız olduğunu görebiliyorum. Onun alışık olduğundan çok farklısın, bu yüzden bazı insanlar sana tuhaf tuhaf bakarsa şaşırma. Sadece çok daha gençsin ve dövmelelerin var. Belli tip insanlarla pek uyuşmuyor. Ama biliyorsun, senden hoşlanıyorum."

Sinirlenmem gerektiğini söylediği onca şeye rağmen omuzlarımın hafifçe gevşediğini hissettim. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Güzel. Mateo baş belası olabileceğimi söylüyor ama kardeşim olarak buna hakkı var."

"Siz ikiniz yakın mısınız?" Ondan pek sık bahsetmese de yakınlarmış gibi görünüyordu.

Elini ileri geri hareket ettirdi. "Aşağı yukarı. Aramızda her zaman yaş farkı oldu, bu yüzden belki de olmamız gerektiği kadar yakın değiliz. Ama çaba gösteriyoruz."

Komik olan şey, birbirlerine yaşça benim Mateo'ya olduğumdan daha yakın olmalarıydı. Dudağımı ısırardım.

"Ama tek mesele bu değil," diye güven verici bir şekilde devam etti. "Ben ergenlik çağına geldiğimde o çoktan taşınmış ve takımın bir parçası olmuştu, bu yüzden onu çok fazla göremedim. Yine de iyi bir ağabeydir. Ve iyi bir babadır da. Belki en iyi koca değil."

Ona baktım, tüylerim diken diken olmuştu. Bana gülümsüyordu. "Bu doğru, değil mi? Diyorum ki, eğer gülemiyorsanız, hayat çok ciddi demektir. Boşanma Amerika'da olduğu kadar popüler olmayabilir ama giderek daha fazla oluyor. Hayat bu. Elinizden geleni yaparsınız, değil mi?"

Başımı salladım, yavaşça yutkundum. "Evet." Keşke diğer insanlar da bunu bu kadar kolay görebilseydi. "Peki, bununla nasıl başa çıktığını sorabilir miyim? Boşanmayı kastediyorum?"

Mercedes'i otoyoldan çıkarıp bir bulvara sokarken dudaklarını birbirine sürttü ve omuz silkti. "Bu kolay değil. Isabel onun ortak velayete sahip olmasını istemiyor."

"Neden?"

"Sanırım onu bildiği tek yolla cezalandırıyor." "Kızlarıyla mı?"

"Evet," dedi. "İşler bu noktaya geldi. Isabel'in özellikle seni ya da burada olduğunu bilip bilmediğinden çok emin değilim ama başka bir kadın olduğunu biliyor. Elbette her kadın gibi incinmiş ve aşağılanmış durumda."

Göğsüm soğuk ve ağırdı. Hepsi benim hatamdı.

"Çok öfkeli. Chloe Ann'in babasını bir daha görmesini istemiyor." Soluk pembe tırnaklarını aniden ıslanan gözlerine sürdü, sesi bir oktav daha yükseldi. "O zaman ben de yeğenimi bir daha göremem. Baba, anne, onlar torunlarını çok seviyorlar. Ve Isabel'in umurunda değil. Chloe Ann için en iyisinin ne olduğunu, yani babasını görmeyi bile umursamıyor. Onlar yakınlar, biliyorsun. Mateo onun için her şeyi yapar. Isabel'le bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeninin bu olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Bu çok fazlaydı. Mateo'nun ben gelmeden önce mutsuz olduğunu ve bir değişiklik istediğini, yeni bir evren istediğini söylemesine rağmen, ben olmasaydım bu böyle olmazdı. Bunu ben yaptım. Kız kardeşi yeğenini, anne babası torunlarını kaybediyor olabilirdi. Mateo hayatındaki ışığı, en mutlu anısını kaybediyor olabilirdi. Hepsi benim yüzümden. Çünkü onu istedim. Çünkü gençtim, aşıkım ve bencildim.

Lucia sanki düşüncelerimi duymuş gibi burnunu çekerek, "Kendine bu kadar yüklenme," dedi. "Mateo kazanacak. Kazanmaması için hiçbir neden yok. Mahkemeler onun harika bir baba olduğunu görecek. Bu sadece çok uzun bir süreç çünkü Isabel bunu zorlaştırıyor. Parası için bile her adımda savaşıyor. İspanyol kadınları olarak savaşmayı severiz. Ama Mateo sonunda iyi olacak. O çok saygı duyulan biri."

"Buraya bu kadar erken gelmemem gerektiğini düşündürüyor bana," dedim dikkatlice, kelimelerim pişmanlıkla iğnelenmişti.

"Belki de," dedi. "Ama başka bir kadına aşık olmanız iyi bir ebeveyn olmadığınız anlamına gelmez. Bunun hiçbir etkisi olmamalı."

"Diğer kadın on beş yaş daha genç, dövme ve piercinglerle kaplı ve Kanadalı olsa bile mi?"

O güzel gözleriyle beni o kadar uzun süre inceledi ki, bir kamyonetin arkasına çarpacağımızdan korktum. "Kanadalıları severiz," dedi sonunda. "Her şey iyi olacak."

Bu ayıltıcı konuşmadan sonra ona kendimi korkunç bir insan gibi hissettirmeyen şeyler sordum. Bana büyük bir cep telefonu şirketinde pazarlama işinde çalıştığını, hala ailesiyle yaşadığını çünkü son erkek arkadaşıyla sadece altı ay önce ayrıldıklarını anlattı.

ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Şimdi, arabası olmasına rağmen, yeni sevgilisinin yanına taşınmak isteyip istemediğinden emin değildi. Ona neden kendi başına taşınmadığını sorduğumda, bunun kulağa pek eğlenceli gelmediğini söyledi.

Sonunda araba şimdiye kadar gördüğüm en güzel caddelerden birine girdi. Genişti, klasik binalar ve bolca yeşillik ve renk vardı. Kaldırımında her türden şık giyimli insan, tonlarca butik ve tapas bar vardı. Bu gri günde bile hayat doluydu.

"Burası Salamanca mahallesi," dedi Lucia. "Eski erkek arkadaşım şu sokakta yaşıyordu. Burayı seviyorum, Mateo'nun bir yeri olduğu için şanslısın. Oldukça pahalı olabilir."

"Sen ve ailen nerede yaşıyorsunuz?"

"Şehrin hemen kuzeyindeyiz. Erkek arkadaşım şu anda Ibiza mahallesinde yaşıyor ve o kadar da kötü değil. Eğer benden yanına taşınmamı isterse, bunu sorun etmem."

Lucia apartmanlara baka baka birkaç tur attıktan sonra arabayı başka bir yola doğru sürdü. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Buraya sadece bir kez gelmiştim. Ama şimdi hatırladım."

Sonunda, neredeyse Paris'i andıran krem rengi bir binanın önünde bir park yeri buldu. "İşte geldik."

Arabanın camından ona baktım. Muhteşemdi. *Burada mı yaşayacaktım?*

Arabadan indik, Lucia çantasını omzunda sallıyordu, ben de valizi taşıyordum ve girişteki cam kapılardan geçtik. Zemin beyaz mermer fayanslarla kaplıydı ve kapıcı masası koyu renk ahşaptı. Lucia masanın arkasında bir gazeteyi karıştıran adama başıyla selam verdi ve asansöre doğru ilerledik.

"O sadece gündüzleri burada," dedi düğmeye basarken. "Geceleri binaya girmek için anahtar kartınızı kullanmanız gerekiyor."

Asansör küçüktü, bize ve eşyalarımıza ancak sığıyordu; zemin daha iyi günler görmüş kırmızı kadifeydi. Sanırım tüm bina lobi kadar iyi yenilenmemişti. Bu hoşuma gitmişti. Biraz yorgun ve yıkık dökük bir şeye sahip olmak daha çok benim gibi hissettiriyordu.

Altıncı kat olan en üst katta indik ve Lucia'yı ortasından kırmızı ve altın rengi bir halı geçen şık parke zeminli uzun bir koridorda takip ettim. Her dairenin kapısının çerçevesinin etrafında karmaşık pervazlar vardı. Vancouver'da asla böyle bir yer bulamazsınız ve gerçek zaman dilimine ait olmasını sağlayamazsınız.

"Bu bina kaç yıllık?" Ben sordum.

Anahtarlarını bulmaya çalışırken omuz silktiler, parlak saçları yüzüne düşüyordu. Koridorun sonundaki kapılardan birinde durmuştuk, süslü bir pencereden içeri ışık sızıyordu. "Mateo bilirdi. Aşağı yukarı iki yüz yıllıktır. Buradaki binalarımız diğer Avrupa şehirleri kadar eski değil."

"Benim için çok eski," dedim ona, hayretle.

Anahtarı kilide soktu ve yeni evime girdik. Nefesimi içime çektim. *Çok güzeldi.*

Zemin koridordaki gibi parkeydi ama daha açık bir akçaağaç rengindeydi. Duvarlar dokuluydu ve kremsi kırık beyazdı. Tavanlar çok yüksekti ve Las Palabras'ta olduğu gibi demir avizeler sarkıyordu ama bunlar duvarlarla aynı renge boyanmıştı. Duvarlardaki Matador resimlerine hayranlıkla bakarak yavaşça ön koridordan aşağı doğru yürürken, solda mutfakla karşılaştım, bir şef için uygun, pırıl pırıl krom ve granitten oluşan büyük bir açık alan. Onun ötesinde düz ekran televizyonu ve yumuşak beyaz deri kanepesi olan oturma odası vardı. Uzak duvardaki pencereler yerden tavana kadar uzanıyor, her yeri ışıkla yıkıyordu. Aşağıdaki sokağın boğuk seslerini duyabiliyordunuz ve sokağın karşısındaki başka bir güzel daireye bakabiliyordunuz.

"Bu harika," dedim nefesimin altında, pencereden dışarı bakarken. Omzumun üzerinden ona baktım. Sırt çantam hâlâ omuzlarında, mutfağın kenarında duruyor ve telefonundan biriyle mesajlaşıyordu.

Kendime bir tur attırmaya karar vererek sağıma baktım ve sonunda bir banyo olan başka bir koridor gördüm. Koridorda yürüdüm ve solumdaki ilk odaya göz attım. Bir çalışma masası, bir dizüstü bilgisayar ve açık bir dosya dolabı dışında neredeyse hiç mobilyası olmayan küçük bir çalışma odasıydı. Altındaki halıya birkaç kâğıt dökülmüştü. Bir duvar boyunca çok sayıda kutu yığılmıştı. Bunu görmek, Mateo'nun taşınmak, hayatına yeniden başlamak zorunda kaldığının kanıtını görmek kalbimi biraz burktu.

Büyük bir değişimle karşı karşıya kalan tek kişi ben değildim.

Koridorda ilerlemeye devam ettim ve omzumun üzerinden "Mateo'nun ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye seslendim.

Sağ taraftaki kapıyı açtım ve zevkle dekore edilmiş ama içinde yaşanmamış küçük bir misafir yatak odasına benzeyen bir yere baktım.

"Az önce bana mesaj attı," dedi. "Bir saat kadar daha sürer diye umuyor."

Başımı salladım ve solumdaki kapıyı açtım. Son kapıyı. Ebeveyn yatak odası. Muhteşemdi: lüks otellerde bulabileceğiniz kabarık beyaz yorganlı bir kral yatak, sokağa açılan büyük bir pencere, devasa bir antika şifonyer, gömme dolap (Lucia'yla alışverişe çıkmak için harika bir bahane) ve geniş bir en-suite banyo gibi görünen bir şey.

"Evet," dedi Lucia. Sırt çantasını kanepeye bırakırken dönüp ona baktım. "Artık burada olduğuna göre, korkarım trafik daha da kötüleşmeden gitmem gerekiyor."

Hem yalnız kalmaktan korkarak hem de yeni yerimi tek başıma keşfetmeye hevesli bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Beni çabucak kucakladı ve her iki yanağıma da parfümlü birer öpücük kondurdu. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Umarım öyledir."

Nazlı nazlı gülümsedi. "Burası artık senin evin, Vera. Kardeşimle birliktesin. Birbirimizi o kadar çok göreceğiz ki yakında ben de senin için bir baş belası olacağım."

Döndü ve kasıla kasıla kapıya doğru ilerledi. Sonra durdu ve "Sana bunları bırakmayı unuttum" diyerek mutfak adasının üzerine bir anahtar ve bir anahtar kartı bıraktı.

Sonra o gitti ve ben yeni evimde yapayalnız kaldım.

Sessizlik, yapılması gereken eşyaların yerleştirilmesi, almam gereken duş ve yapmam gereken keşifler beni hemen bunalttı. Bunun yerine kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kapıdan gelen anahtar sesi beni uyandırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hemen doğruldum ve birkaç kez göz kırparak kapıya baktım. Nerede olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Mateo'nun evi. Benim evim. Kanepede uyuyakalmıştım, bedenim ve zihnim seyahatlerimden yorgun düşmüştü.

Tanrım, kapıdaki Mateo muydu?

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı.

Kapı açıldı ve içeri girdi. Bütün nefesim kesilmişti. Zaman durma noktasına geldi.

Kalbim bir çentik attı.

Hava elektrik yüklü hale geldi.

Mateo Casalles bir odaya girdiğinde gerçekten başınıza gelen tüm o klişe şeyler.

İnanılmaz görünüyordu. Geniş omuzlarını ortaya çıkaran keskin kesimli çelik grisi bir takım elbise, altında boğazının kıvrımlarını göstermek için üst düğmeleri açık beyaz bir gömlek ve kravat yoktu. Gri mokasenleri çorapsızdı, böylece bronzlaşmış ayaklarını görebiliyordunuz. İri ellerinde kalın bir evrak çantası.

Alyans yok.

Yüzüne bakmadan önce bunun ağırlığını hissederek bir an durakladım.

Güçlü çenesi boyunca birkaç günlük kirli sakalı vardı, saçları görmeye alışık olduğumdan biraz daha evcilleştirilmiş, hafifçe geriye taranmıştı. Saçlarının dağınık olmasını tercih ederdim ama bu onun büyük burnunu ve yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Gözlerinin altında belli belirsiz bir morluk vardı, sanki yeterince uyumamış gibiydi ama gözlerindeki bakış bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Merak, şaşkınlık ve belki de en sevdiği yemeğin ben olduğumu düşünmeme neden olan bir miktar özlem ve arzu doluydular.

"Vera," dedi alçak bir sesle, sanki bir hayaletmişim gibi emin değildi. Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve yavaşça bana doğru yürüdü, çantasını tezgâhın üzerine koyarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bakışlarımız birbirimize kilitlenmişti, aramızdaki o elektrik aramızda titreşiyordu.

Kendimi yavaşça ayağa kalkarken, ona bakarken, uzun zamandır görmediğiniz birini, hayalini kurduğunuz birini, bedeninize ve zihninize sahip olan birini gördüğünüzde hissettiğiniz o küçük garipliği hissederken buldum. İlk randevu gibiydi, her biri diğerini süzüyor, aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyor, ne yapacağını düşünüyordu.

En azından *ben* öyle hissediyordum.

Mateo asla aşırı analiz yapan biri değildi.

Aniden bana doğru yürüdü, gözlerinde bir çılgınlık vardı ve baş döndürücü bir an için beni tüketebileceğini düşündüm.

Kollarını bana doladı ve beni sıkı, sert, neredeyse acı veren bir kucaklamanın içine soktu, sanki ellerinden koparılacakmışım gibi beni tuttu. Onun sarhoş edici kokusu, taze okyanus esintileri ve şehvetli misk karışımı beni içine çekti ve sert göğsünün bana doğru bastırılmış hissiyle güçlendim. Boğuk bir çığlık attım, bedenim açlıkla dolup taşıyor, kalbim onunkini arzuluyordu. Kutup tundrasının ortasında duruyor olabilirdim, umurumda bile değildi; onun kollarında olduğum sürece kendimi *evimde* hissediyordum.

"Burada olduğuna inanamıyorum, Estrella'm," diye mırıldandı saçlarıma. "Buna inanamıyorum. Rüya görmediğime dua ediyorum."

"Ben de aynı şey için dua ediyorum," dedim, parmaklarımı ona bastırarak, teması kaybetmekten korkarak.

Hafifçe geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, sıvı yoğunluğuyla yanan gözleriyle bana baktı. "Ama sen gerçeksin."

Beni derinden öptü, dudaklarımız birbirimizin içindeki tutkuyu besledi, dillerimiz tatlı ve baharatlı bir şekilde birbirine karıştı. O arzu pitonu geri dönmüştü, canımı acıtana kadar beni sıkıyor, ondan başka hiçbir şeyi, bu andan başka hiçbir şeyi istememe, ihtiyaç duymama, arzulamama neden oluyordu. Parmaklarımızdaki ateşle birbirimizi kavradık, sanki daha fazla yaklaşamayacakmışız gibi birbirimize bastırdık. Onun sikini içimde hiç bu kadar çok istememiştim, aramızdaki fiziksel bağı, onu bu kadar derin ve kalın hissetmeyi.

Ben daha ellerime harekete geçmelerini söyleyemedim, onlar çoktan pantolonuna uzanmış, fermuarını açmış, külotunun içine kaymış ve ellerimde uzun, sert ve ağır olan sikini çıkarmışlardı. Tanrım. *Ona* dokunurken neredeyse boşalıyordum.

Tutuşum karşısında inledi ve bu sadece iç çamaşırlarımın sıırılsıklam olmasıyla birlikte zonklamamı daha da artırdı. Hemen çıkmaları gerekiyordu.

Birbirimize çılgınca sarıldık, Mateo'nun öpücükleri derinleşti, dili ağzımı sikti ve dizlerimin büküldüğünü hissettim. Neredeyse düşüyordum.

ama elleri kollarımda güçlü bir tutuşa sahipti. Gözlerindeki alevle beni sırt üstü yatana kadar halının üzerine indirdi. O sadece pantolonunu ve külotunu çıkarmayı başarırken ben elbisemi yukarı kaldırdım ve külotumdan sıyrıldım. Gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı ama "Siktir et" diye homurdandı ve üstüme çıktı.

Başı hemen bacaklarımın arasına girdi ve ben de saçlarını yumruklayarak kıvranmaya başladım. "Tanrım, bu tadı özlemişim," diye inledi, klitorisime gelen titreşim nefes nefese kalmama ve saçlarını sertçe çekmeme neden oldu. Dilinin beni orgazma götürmesi hiç zaman almadı. Yıldızları görmüyordum, ben yıldızdım.

Hiç ara yoktu, hiç mola yoktu. Vücudum hâlâ dalgaların üzerindeyken, coşkuyla titrerken, sikini girişime yerleştiriyordu.

"Sana sahip olmalıyım, bu şekilde, hemen şimdi," dedi kararlılıkla. "Ben temizim.

Bana güveniyor musun?"

Tabii ki yaptım. Ona prezervatif takmayacaktım zaten. Şimdiye kadar ona güvenmediysem burada olmamalıydım. Neyse ki hap konusunda dindar biriydim.

"Evet," dedim, neredeyse yalvararak. "Lütfen içime gir."

Ellerini her iki yanımdaki halının üzerine koyduğunda, cevabı tek bir hamleyle derinlere inip beni genişletmek oldu. Nefesim kesildi ve yavaşça dışarı kaydı. Sonra tekrar içeri girdi. Sonra dışarı. Tatlı, güzel zamanını alıyordu. Kaygan siki ve beyaz iş gömleğiyle içeri ve dışarı iterken ona baktım. Ellerimi kendime saklayamıyordum. Mememle oynamaya başladım ama çok geçmeden elimin yerini onunki aldı.

"Bu benim işim," diye homurdandı, parmakları klitorisim ve siki arasında ileri geri kayıyordu.

Çok geçmeden, itişleri gittikçe hızlandı ve kontrolde o kadar ustaydı ki, benimle doğru oynuyordu, o boşalana kadar ben boşalmıyordum. İkimiz de haykırdık, inledik ve spazmlardan sarsıldık, ağzımı açık bırakan ve gözlerimi geri döndüren sonsuz bir dalgaya bindik. Yavaşlamaya başladığında içimde kaldı, yüzümü ve her yerimi nazıkçe öptü. Göz kapaklarımı, burnumu, yanaklarımı, çenemi. Nefes alış verişimiz sonunda normale döndü ama henüz çekip gitmesini istemiyordum. Kollarımı onun kaslı sırtına doladım ve onu kendime çektim, yüzü boynumun kıvrımlarındaydı.

Onun tekrar böyle olmasını hayal etmişim. Kendimi yalnız, soğuk ve sevilmemiş hissettiğim o gecelerde beni ayakta tutan şey buydu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Sonunda evdeydim.

Şafak sökmeden uyandım, dünya grenli bir mürekkep mavisine doymuştu. Yerde, kanepede, duvara karşı, yatakta, duşta geçen seks gecesinden sonra günlerce uyuyacağımı düşünebilirdim. Ama tüm o çılgınca hareketliliğe rağmen tamamen uyanıktım, jet lag yüzünden iç saatim allak bullak olmuştu. Yanımda mışıl mışıl uyuyan Mateo'ya baktım, çarşafların serin beyazına karşı çok bronzlaşmış ve esmerdi. Onun burada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Parmaklarımı burnunda gezdirmek, yumuşak dudaklarını, sert çenesini, çenesini, elmacık kemiklerini hissetmek istedim ama onu uyandırmak istemedim. Dün geceki dayanıklılığına biraz şaşırmıştım; benim yaşımdaki erkeklerle birlikte olduğumda, bırakın beşi, iki kuvvetli seanstan sonra bile bitkin düşüyorlardı. Mateo'yu devam edemeyecek hale gelene kadar yıpratmak istiyordum, yeni hedefim buydu.

Bu düşünceyle kendi kendime gülümsedim ve yavaşça yataktan kalktım. Dışarıdaki ışık çoktan mürekkep renginden gök mavisine dönmüştü ve pencerelerin ince camından kuş cıvıltılarını duyabiliyordum. Bu dairede eksik olan tek şey bir balkondur. Güne dışarıda başlamak güzel olurdu.

Çıplak uyuduğumuz için erkek şortumu ve tişörtümü giydim ve kendime kahve yapmak için mutfaka gittim. Barista becerilerimi iyi bir şekilde kullanabileceğim süslü bir espresso makinesi vardı ama dağınık ve gürültülü olacağını biliyordum. El değmemiş gibi görünen yiyeceklerle dolu dolapları karıştırdım ve sonunda bir hazır kahve kabı buldum. Çaydanlık ısınırken tezgâha yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Daire sabahları serindi, Madrid'in bir sıcak hava dalgasından geçtiği düşünülürse bu iyi bir şeydi. Dün o kadar çok girip çıkmıştım ki bunu hissedecek zamanım bile olmamıştı.

Üç fincan sade kahve içtim, kalbim tekrar tekrar çarpmaya başladı ve etrafıma, yeni evime baktım. Alışmak biraz zaman alacaktı, özellikle de jet lag ile. Londra'dayken ilk birkaç günü sis içinde geçirdiğimi ve şimdi geriye dönüp baktığımda zar zor hatırlayabildiğim şeyler yaptığımı biliyorum. Tam şu anda geriye dönüp baktığımda düşündüğüm, hissettiğim her şeyi hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ediyordum: heyecanlı, gergin, umutlu ve korkmuş.

Düne kıyasla Mateo'yla birlikte olduğum için kendimi çok daha iyi hissediyordum. Korkularımın çoğunu yok etti, ancak yine de kalbimin arkasında gizlenen bazı karanlık endişeler vardı. Buraya uyum sağlayamayacağımdan endişeleniyordum - evet, Las Palabras'ta İspanyollarla iyi anlaşmıştım ama burası Madrid şehriydi ve bazı açılardan hakkında hiçbir şey bilmediğim yepyeni bir oyundu.

Arkadaşlarının ve ailesinin beni sevmeyeceğinden endişeleniyordum - Lucia çok tatlı bir kızdı ve söylediğine göre ailesi beni ve Mateo'yu kabul ediyordu ama bundan emin değildim. Arkadaşlarına gelince, kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşlarının hepsi otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olacaktı. Benim hakkımda ne düşüneceklerdi ki? Hâlâ parti yapmayı, dışarı çıkıp sarhoş olmayı, yüzünüze bayat bira fırlatılan konserlere gitmeyi ve insanların kalabalıkta sörf yaparken kafanıza tekme atmasını seviyordum. Şık bir salonda martini yudumlayan, sıkıcı şeylerin dedikodusunu yapan bir kız değildim. Çocuğum yoktu, hatta evcil hayvanım bile yoktu. Prestijli bir kariyerim, iyi maaşlı bir işim ya da genel olarak bir işim yoktu. Lanet olsun, İspanyolca bile bilmiyordum.

Ve tabii ki en büyük endişem boşanmanın kendisi ve buna dahil olan her şeydi, özellikle de Chloe Ann. Küçük kızın bunu ona yaptığım, babasını ondan uzaklaştırdığım için bana kızacağından endişeleniyordum. Isabel'in ve yarı kraliyet ailesinin nefret dolu olmalarından ve diğer kadın, kötü yuva yıkan kadın olduğum için peşime düşmelerinden endişeleniyordum. Ve her şeyden çok, Mateo ve benim için devam etmenin çok fazla olacağından endişelendim. Las Palabras'ı ve birbirimizi her gün görmeyi atlatmıştık; birbirimizi hiç görmediğimiz uzun mesafeli bir ilişkiyi de atlatmıştık ama bu son sınav olacaktı. Tüm bunlar etrafımızda dönerken benim Madrid'e taşınmama ve Mateo'yla birlikte olmaya dayanabilirsek, o zaman gerçekten her şeye dayanabilirdik.

İşlerin nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Anı yaşamaya başlamalıydım, gelecek hakkında çok fazla endişelenmemeliydim, yoksa delirecektim. Zaten tüm doğru adımları atmıştım; şimdi bunların beni nereye götüreceğini görme zamanıydı.

Sonunda Mateo boxer külotunu giymiş olarak yatak odasından çıktı ve koridorda durup uykulu gözlerle bana bakarken bir yandan da yatağının başını kaşıdı. Her zamanki gibi, cehennem canavarı kadar seksi olmakla kesinlikle sevimli olmak arasındaki çizgiyi aşıyordu.

"Çok güzel bir rüya gördüm," dedi esneyerek ve bana doğru ilerledi. "Madrid'de benimle yaşamaya geldiğini. Şimdi seni evimde görüyorum.

mutfaktayım, boktan kahvemi içiyorum ve sormak zorundayım... hala rüya mı görüyorum?"

Ona sırttım. Onu görmek bile kalbimi roketle çevirirken neden kahve içmekle uğraştığımı bilmiyorum. "Ben de rüya görüyor olabilirim. Bazı şeyler gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

Geldi ve beni alnımdan öptü. "Seni böyle seviyorum, hayalimdeki Estrella." Buzdolabına doğru yürüdü ve onu açtı, ben de uzun bir süre kışına hayranlıkla baktım. "Sen, mutfağında, bir hayal gibi."

"Ben de seni mutfakta seviyorum. Özellikle de ben buradayken," dedim, gözümde hınzır bir parıltıyla tezgâhı okşayarak. Üzerine oturmak için zıpladım, bacaklarımı açtım ve amımı işaret ettim. "Ve sen tam buradayken." Gülmesini bekliyordum. Yaşadığımız geceden sonra hemen ilgilenmesini beklemiyordum ama buzdolabının kapağını kapattı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye mırıldanarak iç çamaşırlarıma uzandı. Kalçalarımı kaldırdım ve onları bacaklarımdan aşağı çekti. Zaten kalın, sert ve dikkat çekici olan sikini külotundan çıkarırken onları yere attım.

Dudağımı ısırdım, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum. "Tabii ki daha fazlasını istiyorum. Peki ya sen?"

"Vera," diye fısıldadı hararetle, bana doğru yaklaştı, bacaklarım kalçalarına dolandı, elleri saçlarımdaydı. Yüzüme baktı, inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Sana asla doyamıyorum, asla. Hayatımın geri kalanı boyunca seni her gün, günde birkaç kez becerebilirim ve yine de asla doyamam." Beni öptü, yumuşak ve ıslaktı, sonra bir parmağını içime doğru kaydırды. Bu saldırı karşısında nefesim kesildi, hemen daha fazlasını istedim.

"Tu coño es mi hermosa prisi3n," dedi nefes nefese.

Sırttım ve ona bakmaya çalışarak geri çekildim. "Ne dedin sen? Kukumla ilgili bir şey mi?"

"Bu iyi bir şey ve gerçek," dedi tembelce sırıtarak. Sonra beni tezgâhın üzerinde sikmeye başladı, bacaklarım ona sarılmıştı, tırnaklarım kışına batıyordu.

Güzel bir sabahtı.

Madrid'deki ilk haftam göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Belki de jet lag'in bununla bir ilgisi vardı, ama sanki büyük, havadar bir rüya gibiydi.

Seks ve yemekten başka bir şey yoktu. Eğer apartmanda kayıp zamanımızı telafi etmiyorsak, Madrid'i keşfetmeye çıkıyorduk. Şehrin çok genç ve canlı bölgelerinde birçok tapas barında yemek yedik. Hiç de beklediğim gibi değildi. Mateo'yla birlikte olduğumda beni lüks restoranlara, her şeyin buzdan yapıldığı ve garsonların gülümsemediği şık barlara, elitlerin gittiği salonlara götürüp yemek yedireceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine, neredeyse gecekonduda yaşıyorduk. Konuyu açtığımda, zaten bu tür yerleri pek umursamadığını ve rahat ortamlarda daha rahat olacağını düşündüğünü söyledi. Açıkçası, muhtemelen yakında eski eşinin kalabalığıyla karşılaşmaktan kaçınmaya çalıştığını düşündüm ve bunun için onu suçlayamazdım. İlk haftanın bana getirdiği mutluluk balonunun içinde yaşamaktan keyif alıyordum ve bir gün gelip bizi bulacak olan gerçekliği dört gözle beklemiyordum.

Güneşli bir Cumartesi günü, şehir hala bunaltıcıydı ve yerel halkın çoğu Mallorca'ya ya da sahil plajlarına kaçtığı için garip bir şekilde boştu, sonunda Claudia ile buluşabildim. Pek çok meslektaşı tatilde olduğu için işinde daha uzun saatler çalışıyordu ve takılma fırsatımız olmamıştı. Ricardo da artık Madrid'de onunla birlikte yaşıyordu, bir iş tayini alabilmişti.

Mateo ve ben Plaza Mayor'a doğru yürüdük ve onlarla bira çeşitlerinin bulunduğu bir açık hava kafesinde buluştuk. Hava böyleyken ihtiyacım olan tek şey bir veranda ve biraydı. Her ne kadar yapış yapış olmak hiç eğlenceli olmasa da, Vancouver'ın ılıman ve yağmurlu havası sayesinde her zaman güneşten ve sıcaktan yararlandım. Sıcak havadan şikayet ettiğimi asla duyamazsınız.

Caddenin karşısına geçmek için beklerken Mateo bana, "Onları tekrar görmek güzel olacak," dedi. Ortalık sakinleştğinde elimi tuttu ve beni yolun karşısına geçirdi. Bu gibi küçük şeyler içimi *gıcıkıyor*, kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. Herkesin içinde elimi tutması ya da kolunu belime dolaması hoşuma gidiyordu.

Bu benim için özellikle anlamlıydı çünkü diğer insanların bize bakışlarını, dövmeli bir kızla iş adamının görüntüsünü sık sık görürdüm. Erkekler kıskanç, kadınlar ise iğrenmiş görünüyordu. İşin iyi tarafı Mateo kesinlikle otuz sekiz yaşında görünmüyordu, yani aslında o kadar da skandal değildi, insanlar sadece yargılamak için herhangi bir sebepten hoşlanıyorlardı. Ayrıca Mateo'nun Las Palabras'ta yaptığı gibi daha az giyinmeye başlamasının da faydası oldu - onun imzası olan "iş" görünümü kot pantolon ve blazer ceketti - ve ben de

giyinmeye başladım. Bu benim için zor bir şey değildi, özellikle de yaz aylarında - iyi bir sundress'i severdim.

"Bakın kimler gelmiş, Anglo ve İspanyol!" Claudia'nın meydanın karşısından bağırdığını duydum. Claudia ve Ricardo sandalyelerinden kalkmış, yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Claudia ıslıl ıslıl görünüyordu, teni derinlemesine bronzlaşmış, üzerinde düz yeşil bir v yaka ve beyaz bir etek vardı. Ricardo sinekkaydı tıraş olmuş, şort ve futbol forması giymişti.

Ona sarıldım ve yanaklarına birer öpücük kondurduk. "Harika görünüyorsun," dedim ona yukarıdan aşağıya bakarak.

"Sen de öyle. Marilyn Monroe gibi," dedi. Üzerinde kirazlar olan retro tarzda beyaz bir elbise giyiyordum. Marilyn'e mi yoksa Rockabilly'ye mi benzediğimden emin değildim. Her iki durumda da göğüslerim kesinlikle biraz güneş alıyordu.

O Mateo'yla selamlaşırken ben de Ricardo'yla selamlaştım. "Beni affetmelisin," dedi beni çabucak gagalayarak. "Las Palabras'tan döndüğümüzden beri İngilizcemiz pek iyi değil."

Claudia sırtarak, "Kendi adına konuş," diye onu uyardı. Bana baktı, gözleri dans ediyordu. "Geçen gün uluslararası hesaplarla ilgilenmek üzere terfi ettim."

"Tebrikler!" Ona söyledim.

Mateo ellerini rahatça ceplerine sokarak, "Bu harika," dedi. Diz hizasında siyah bir şort, Keds (çorapsız) ve düz beyaz bir polo tişört giymişti, yüzü sıcaktan dolayı sakallı olmak yerine kirli sakallıydı. "Vera gelmeden önce bir cümleyi zar zor bir araya getirebildim."

"Ah, bu doğru değil," dedim. Ben buraya gelene kadar neredeyse her gün İngilizce konuştuğumuzu ve telefonda görüştüğümüzü hatırlatmak istedim. Ama Claudia bunu zaten biliyor olsa da, bir şey ağzımı kapatmama neden oldu. Belki de artık nihayet burada olduğum ve nihayet birlikte olduğumuz için, şimdiye kadar geçen tüm zaman gerçek bir ilişkinin parçasıydı. Bu bir ilişkiydi -kısa bir ilişki, uzak bir ilişki, o itiraf edip boşanma davası açmadan önce- ama kesinlikle zararsız değildi.

Onlarla birlikte oturduk ve Acantilado'da olduğu gibi Mateo ve Ricardo bize içki getirmeye gitti. Onun uzun boylu, geniş omuzlu halinin barın karanlığında kayboluşunu izledim, gözlerimi ondan alamıyordum.

"Şu haline bak, ne kadar da aşıksın," diye alay etti Claudia. Gözlerimi devirdim. "Kendine bir bak."

Beni başından savmak için el salladı. "Belki bir ay önce, Ricardo buraya ilk geldiğinde. Artık klozet kapağına işemesinden, eşyaların kapaklarını hiç kapatmamasından bıktım."

"O zaman eminim yakında o ben olacağım, o yüzden izin ver de gözlerim açılsın, olur mu?"

Birasını bitirirken gülümsedi ve birkaç dakika beni inceledi. Bu kez köpek dişlerini görebileceğim kadar geniş bir şekilde gülümsedi ve "Burada olduğun için çok mutluyum! Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "*Yapılacak* tek şey buymuş gibi görüne kadar yap."

"Pekala," dedi ve elini uzatıp bir anlığına benimkinin üzerine koydu. "Bunu yaptığına sevindim. Bu senin için büyük bir değişiklik olmalı. Nasıl başa çıkıyorsun?"

"Açıkçası şikâyet edemem," dedim nazlı bir gülümsemeyle.

Parmağını bana doğru salladı. "Bu bakışı biliyorum. Las Palabras'ın son gününde sende de vardı."

"Las Palabras'ın son gününde ağlıyordum."

"Hepimiz ağlıyorduk. Ama gözyaşlarınızın arasında aynı bakış vardı. Tamamen tatmin olmuş. Sanki harika bir yemek yemiştiniz gibi."

"Tatmin oldum. Bu iyi bir kelime," dedim sandalyede arkama yaslanarak. Başımı güneşe doğru eğdim, güneş gözlüklerim için mutluydum. Aşağıdan güvercinler cıvıldıyor, kaldırım taşlarının arasında yürüyorlardı. Uzun zamandır tam olarak bunu hayal ediyordum, güneşte olmayı, hayatın olduğu yerde olmayı, arkadaşlarımla ve aşkımla yeniden birlikte olmayı. Işıklar gibi içime çekmem gerekiyordu.

"Sonbahar ne zaman geliyor?" Gözlerimi kapatıp yüzümü gökyüzüne çevirerek ona sordum. "Daha doğrusu, yaz ne zaman biter?"

"Sıcaktan bunaldınız mı?" diye sordu. "Zayıf Kanadalı."

"Hiç de değil, bayıldım" dedim ona. "Ama biliyorum ki mevsimler yakında değişecek. Elimden geldiğince uzun süre buna -yaz ve güneş ışığına- tutunmak istiyorum."

Sanki ten rengi ona bir şey söyleyebilirmiş gibi koluna baktı. "Ben iki hafta daha diyorum. Sonra bitmeye başlayacak. Ekim'de farkı hissedeceksin."

O kadar ilerisini düşünmeye cesaret edemedim.

Çok geçmeden Mateo ve Ricardo içkilerimizle geri geldi ve tüm öğleden sonrayı güneşin altında dinlenerek, buz gibi biralarla sıcağı kovalayarak geçirdik. Kafam iyiydi - yaz kafası, en iyisinden. Ve hayır, bir

Arı. Kelimenin tam anlamıyla saatlerce orada oturduk, hepimiz eski günlerdeki gibi sohbet ettik. Sonlara doğru onları dilime adapte ettiğim için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım, bu yüzden öğrenmeme yardımcı olmaları için sonunda İspanyolca konuşmalarını sağladım. Kendimi kaybetmişim ama bir süre sonra bazı şeyleri anlamaya başladım.

Bir süre sonra yollarımızı ayırma vakti gelmişti. Onları bir şeyler içmeye davet ettik - ilk misafirlerimiz olacaklardı - ama Claudia biraz sarhoş görünüyordu ve baş ağrısından şikayet ediyordu, bu yüzden başka bir gün için plan yaptık ve Ricardo onu eve götürdü.

Daireye geri dönerken, yürüyüşlerimiz kaldırımın taşları boyunca kıvrıla kıvrıla ilerlerken, Mateo başka bir barı işaret etti. Ben de sarhoştum ama devam edecek enerjim vardı, özellikle de güneş yeni batmaya başladığı için.

Oldukça kalabalıktı ama sanırım Cumartesi gecesiydi. Büyük bir bar değildi ve rustik bir çekiciliği vardı. Patatas bravas (baharatlı portakal soslu patates), kalamar ve zeytinlerden oluşan küçük tabaklar bar boyunca sıralanmıştı. Mateo elini omzuma koydu ve kendisi tuvalete giderken ona bir bira söylememi istedi.

Bara gidip yaslandım ve barmenin dikkatini çekmeye çalıştım çünkü yaşlı bir adamla sohbet ediyordu. Yirmili yaşlarının ortasında genç bir adam yanıma yaklaştı. Göz ucuyla yaklaştığını görebiliyordum ve ona bakana kadar aslında oldukça sevimli olduğunu fark etmemiştim. Gözlerine düşen kumral saçları, bronz teni, yeşil gözleri ve gamzeli bir çenesi vardı.

Bana İspanyolca bir şeyler geveledi ama ben sadece gülümseyip "Los sientos, je ne parle pas Spanish" diyebildim. Sonra da sarhoşken yaptığım İspanyolca denemesinden dolayı kendime güldüm. Bir şekilde hem Fransızca hem de İngilizce ile karıştırmayı başarmıştım.

Adam güldü. "Amerikalı mısınız?"

"Aslında Kanadalıyım," dedim.

Sanki bu daha iyiymiş gibi başını salladı ve biraz daha yaklaştı. "Güzel. Peki Madrid'de ne yapıyorsun?"

Ona gülümsedim, kibar ve çekici olmaya çalıştım ama aynı zamanda yanlış bir fikre kapılmasına da izin vermedim. "Ben burada yaşıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Gücenmiş görünmüyordu, evdekiler gibi değil. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Benimle yaşıyor," diyen Mateo'nun hırçın sesini duydum arkamdan, kolu omzuma dolanmıştı. Ona baktım ve gözlerindeki soğuk çelik bakışını, çenesindeki kasların gerildiğini görünce şaşırdım. Adama sanki yumruğunu suratına indirecekmiş gibi bakıyordu.

Adam ikimizin arasına birkaç kez baktıktan sonra ellerini havaya kaldırdı ve yüzünde bir gülümsemeyle bir şeyler mırıldandı. Arkasını döndü ve barın derinliklerine doğru yürüdü.

"Ne dedi?" Ben sordum.

Mateo birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Nabzının boynundaki bir atardamar boyunca attığını görebiliyordum. Öfkeliydi... ya da belki başka bir şeydi.

Mateo kıskanmış olabilir miydi?

"Mateo," dedim.

Gözlerini çoktan gözden kaybolmuş olan adamdan yavaşça ayırdı ve bana baktı. Kızgın görünmek yerine endişeli, neredeyse çıldırmış görünüyordu. Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

"Özür dilerim," dedi usulca, sesi anlamadığım bir şeyle kırılmıştı. "Benimle gel."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve parmağımı barmene doğru salladım. "Bira istemiyorsun."

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldadı. Elimi tuttu ve beni tuvaletlere doğru götürdü. Kadınlar tuvaletini tekmeleyerek açtı ve kafasını içeri soktu. Sonra beni içeri soktu ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ne... ne?" Beni engelli kabinine götürüp ikimizi de oraya kilitletiğinde hala biraz kafam karışmış bir şekilde sordum. "Mateo."

Yüzümü tuttu ve beni sert ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. İçimdeki nefes çekildi, yerini ateş aldı. "Senin için tek erkek benim," diye homurdandı. "İçine boşalacağım ve seni sertçe boşaltacağım."

Peki, tamam o zaman.

Adam kıskançtı. Hoşuma gitmedi dersem yalan söylemiş olurum.

Elbisemi belime kadar sıyırdı ve beni külotsuz görünce inledi - komando olmak için iyi bir neden olduğunu biliyordum. Birdenbire beni kaldırdı ve duvara yasladı, ben onu kalçalarımınla kavrarken sikini çıkardı. Sıkı ve hızlı bir şekilde içime itti ve sürtünmeden dolayı nefesim kesildi.

Beni acımasızca becerdi, tutkusu ve ihtiyacı statik elektrik gibi havayı dolduruyordu, vücudunun her dokunuşunda mevcuttu. Şehvetten çıldırmıştı ve ben de onun için çıldırmıştım.

İşi bittiğinde, ikimiz de nefessiz ve ağırlıydık, birbirimizi yeniden şık bir görünüme kavuşturduk. Ben onun yakasını düzelttim, çekiştirdiğim saçlarını düzelttim; o da göğüslerimi elbisemin içine soktu, saçlarımı kulaklarımın arkasına itti. Birbirimize sırttık, aşık iki aptal gibi ve kabinin kapısını açtık.

Sanki bitirmemizi bekliyormuş gibi orada duran bir kadın vardı.

Yüzünde zaten bir tiksinti ifadesi vardı ama gözlerini Mateo'ya diktiğinde sanki dünyanın en büyük örümceğini görmüş gibi genişledi.

"Mateo mu?" diye haykırdı ateşli bir inançsızlıkla.

Oh lanet olsun. Sertçe yutkundum ve dikkatimi ona vermeye başladım. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve koyu kahverengi saçlarını son derece şık bir şekilde küt kestirmişti. Kırmızı ruj, gözlerinde kedi gözlü sekreter gözlükleri, beyaz kapri pantolon üzerine sarı mücevherli bir tunik. Sofistike. Yaşlı. Ve belli ki Mateo'yu tanıyordu.

Ve birden nefes alamaz oldum. Bu iyi olamazdı.

Mateo bir şey söyleyemeden -aslında konuşamayacak kadar sersemlemişti -Bir elini kalçasına koydu ve başını eğdi, ikimize de manipülatif bir parıltıyla baktı, inançsızlığın etkisi geçmişti. Beni işaret etti ve Mateo'ya baktı. "Mateo, senin eşin olduğuna inanmıyorum."

Esposa'yı anladım. Karım demekti.

"Sonia," dedi sesini bularak. Boğazını temizledi. Bana baktı ve gözlerinde mutlak bir korku gördüm. Bu benim temelimi sarstı. "Vera, bu Sonia. Onu uzun zamandır tanıyorum. Paris'e taşındı. Madrid'e döndüğünü bilmiyordum." Bu sözleri, bu hatunun boşanmadan haberi olmadığını bilmem için vurgulamıştı; en azından ben öyle anladım.

Bu hiç de iyi görünmüyordu. Şimdi utançtan kızarıyordum, yanan bir domates gibi. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Ona başımı salladım ve karşılık vermediği hızlı bir gülümseme verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Onu geçtim ve Mateo'ya omzumun üzerinden özür dileyen bir bakış attım. "Biraz hava almam lazım."

Banyodan ve bardan çıkıp gece havasına girdim. Günün sıcağına rağmen belli bir serinlik yerleşmişti.

Yaz düşündüğümde daha erken bitiyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi gün Pazar'dı ve Mateo'nun küçük Chloe Ann'iyle nihayet tanışmam gerektiğini düşündüğü bir gündü. Son derece gergindim, özellikle de Sonia ile barda olanlardan sonra. Ben dışarı çıktıktan sonra Mateo arkadaşına Isabel'le boşandıklarını açıkladı. Benim hakkımda bir şey söylemedi, sanırım bu oldukça açıklayıcıydı. Sonia Isabel'in değil de onun arkadaşı -arkadaşlarından birinin eski kız arkadaşı- olmasına rağmen, ondan nefret ettiğini hissedebildiğini söyledi.

Bu kesinlikle geceye gölge düşürdü ve normal bir çift olamayacağımızı içime bir tekme atarak anlamamı sağladı, en azından henüz değil. Sadece benim yüzümden değil, Sonia gibi insanlarla karşılaşmak istemediği için eğlenceli restoran ve barlarda takılıyorduk. Claudia ve Ricardo uzun zamandır tanıştığımız ilk arkadaşlarımızdı, ailesini henüz görmemiştim ve çok fazla saklanma durumu varmış gibi görünüyordu.

Asılı kaldığımız kahvaltıda konuyu açtığımda, ilişkimizin her zaman olduğu gibi tecrit edilmiş olduğunu hissettiğimde, bana Chloe Ann'i almaya gideceğini ve onu en sevdiği yerlerden biri olan hayvanat bahçesine götürebileceğimizi söyledi.

Isabel'i aradı ve ben de hiçbir şey anlamadığım için konuşmalarını pervasızca dinledim. Birkaç gergin an oldu, Mateo'nun elinin topuğu alnına bastırdı, gözleri sıkıca kapandı. Sonunda kadın razı olmuş gibi göründü ve Mateo rahat bir nefes aldı.

Ancak ben sinir küpüydüm. Bahsettiğimiz kişi onun kızıydı. Ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordum. Mateo bana, Isabel'in Las Palabras'ta tanıştığı başka bir kadın olduğunu bilmesine rağmen, benim burada onunla yaşadığımı bilmediğini söylemişti, yani Chloe Ann'in benden kesinlikle haberi yoktu.

"Ona ne söyleyeceksin?" Daha sonra duvardaki kancadan anahtarlarını alıp gitmek üzereyken sordum. "Chloe Ann'e kim olduğumu söyleyeceksin?"

Bana yumuşak bir bakış attı. "Ona başka bir ülkeden, Kanada'dan bir arkadaşım olduğunuzu ve çok iyi biri olduğunuzu söyleyeceğim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kollarımı kavuşturdum. "Bu kadar mı? Yani, sence Isabel'e benden bahsetmez mi? Bunu düşünmüyor musun?"

Belki de ona benden bahsetmelisin? Yani, Sonia ile olan şey... tekrar olacak, sence de öyle değil mi?"

Başını salladı ve nefes verdi, omuzları hafifçe çöktü. Yenilmiş görünüyordu. Bir süre ayaklarına baktı, sonra bana döndü, alnında sessiz bir çaresizlik vardı. "Vera, sadece Chloe Ann'i görmeni istiyorum. Onun seni görmesini istiyorum. Siz benim hayatımdaki en önemli kızlarsınız. Bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim. Bana bir iyilik yapar mısın?"

Ona hayır diyemedim. "Ne?"

"Bugün onu buraya getirdiğimde dövmelelerini kapatabilir misin? Saçlarını topla. Ve sana Estrella diyeceğim."

Midemin boşaldığını hissettim. Kaşlarımı çattım, kendimi rahatsız hissediyordum. "Kim olduğumu saklamamı mı istiyorsun? Başka biri gibi mi davranayım?"

Dudakları sempatik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır, Vera. Sadece... sen çok güzelsin, hayat dolusun. Farklısın. Haklısın, Isabel'e senden bahsetmeliyim. Ama Chloe Ann'i görmeni de istiyorum ve Isabel'in bunu ondan duymasını istemiyorum."

"Bundan hoşlandığımı

sanmıyorum." "Lütfen?

Sadece bu seferlik."

"Yine de muhtemelen babamın arkadaşı Estrella ile tanıştığını söyleyecektir, ne fark eder ki?"

"Lütfen."

İçimi çektim ve hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda gezdirdim. "Peki."

Yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı, hızlı bir kucaklaşma. "Teşekkür ederim. Yakında döneceğim."

Sonra da gitti.

Koridorun duvarına yaslandım, bacaklarım önümde yayılmıştı ve beni zar zor ayakta tutuyordu. Bu iş çok karmaşık bir hal alıyordu ve ne zaman biteceğini bilmediğim bir zamana kadar da karmaşık olmaya devam edecekti. Bir çift boşandığı anda işler asla düzene girmezdi. Gördüğüm kadarıyla boşanmanın kendisi işin en kolay kısmıymış gibi görünüyordu ve asıl boktan şey daha sonra, yıllarca devam eden boktan şeydi.

O zaman Mateo'nun beni neden bu kadar gizli tutmak istediğini anladım. Lucia benimle birlikte olmasının yargıca kötü yansımayacağını söylemişti ve bu doğru olabilir ya da olmayabilirdi ama Mateo'nun düşündüğü bu değildi. Isabel onunla yaşadığımı öğrenirse, bunun Chloe Ann'in ortak velayetini alma şansını etkileyeceğinden korkuyordu. Ve ben

Başka bir kadın olsaydım muhtemelen bu kadar sorun olmayacağını biliyordum.

Ama ben bendim. Dövmelerim, piercinglerim, giyim tarzım, duruşum, on beş yaş daha genç olduğum gerçeği vardı. Isabel'in beni istediği her şeye dönüştürebileceğinden emindim; tek yapması gereken beni gösterip tehlikeli, suçlu, çocuğu için bir tehdit olarak adlandırmaktı.

Hayatım boyunca ilk kez dövmelerimden dolayı bir pişmanlık hissettim.

Ama Mateo seni sen olduğun için seviyor, dedim kendi kendime. Seni sen yapan tüm o şeylerden dolayı.

Haklı olduğumu biliyordum. Başka biri olsaydım, daha yaşlı, mürekkep yalamamış, namuslu, klas ve ağırbaşlı biri olsaydım, Mateo'nun bana aşık olmayacağını biliyordum.

Mateo'nun bana aşık olmasının nedenlerinin, hayatını paramparça etmek için kullanılabilecek nedenlerle aynı olması çok utanç vericiydi.

Kalbime çöken bu ağırlıkla yatak odasına gidip dar kot pantolonumu ve Freddie Mercury uzun kollu tişörtümü giydim. Saçlarımı geriye taradım ve arkada topuz yaptım. Koyu göz makyajımı biraz azalttım ama ne yazık ki bu sadece yaşımı vurguluyordu. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Neyse ki beş yaşındaki bir çocuk için her yetişkin aynı görünüyordu.

Onun dönmesini beklerken, dairenin içinde volta atmaya başladım, kafamı dağıtmaya çalışıyordum, dün gece Sonia'yı gördükten sonra içimde oluşmaya başlayan bu korkunç korku hissi, sanki seks ve eğlence haftası bitmişti ve şimdi işler çok gerçek ve çok ciddi olmak zorundaydı. Buraya geldiğimden beri Josh'la sadece bir kez konuşmuştum ama yine onun tavsiyesine ihtiyacım olacağını hissediyordum. Mateo'ya tam da bu konuda yük olamazdım. Zaten yeterince endişesi vardı.

Birden cep telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Arayan Mateo'ydu. "Hey, neredesin?" diye sordum.

"Özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Onun yerine benimle hayvanat bahçesinde buluşmaya gelebilir misin?"

Neler oluyordu? "Ne? Neden?"

"Lütfen," dedi. "Bu şekilde daha iyi olacak. Güven bana."

Burnumdan sertçe nefes verdim. "Peki. Oraya nasıl gideceğim?"

Bana uğraşmak istediğimden çok daha karmaşık görünen bir yol tarifi verdi. Çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Yaklaşık bir saat sonra, yanlış metro durağında indikten sonra, güzel bir parkın içinde yer alan hayvanat bahçesine kadar sığın altına ilerledim. İçeri girdikten sonra Panda sergisi tabelalarına baktım. Görünüşe göre en popüler atraksiyonlardan biriydi ve Chloe Ann pandalara takıntılıydı. Büfelerde satıldığını gördüğüm doldurulmuş olanlardan birini kapmak istedim, ancak bunun muhtemelen biraz ürkütücü olacağını düşündüm, rastgele bir bayanın bir çocuğa oyuncak vermesi.

Gözlerimi onlardan ayırmadan etrafı, kokuları, çığlık atan çocukları ve aileleri izledim. Bu atmosferde olmak biraz garipti, çok sağlıklı ve normaldi.

Sonunda kalabalığın içinde Mateo'yu gördüm. Chloe Ann onun omuzlarındaydı, zor olmadı. Orada durdum, görünmeden izledim, sadece onu ve kızını birlikte gözlemlemek istiyordum.

Kesinlikle çok değerli bir küçük şeydi. Üzerinde mavi bir tayt, üzerinde leke varmış gibi görünen beyaz bir tişört ve ayaklarında küçük mavi koşu ayakkabıları vardı. Profili zarif ve sevimliydi - Isabel'in narin burnuna ve Mateo'nun dolgun dudaklarına sahipti - ve güneşte dalgalanan ve parıltıyan uzun kumral saçları vardı. Mateo'nun yanında bu kadar rahat görünmesi, başını tutması ve ara sıra bir şey yüzünden yüzüne şakacı bir şekilde vurması beni şaşırtmıştı. Bazen sanki bir atmış gibi topuklarını Mateo'nun göğsüne vuruyor, Mateo da onu kendine çekmeye çalışıyordu. Ne yazık ki, pandaların önündeki kalabalık o kadar yoğun ki, hepsinin neye baktığını ben bile göremedim.

Orada durdukları süre boyunca, neredeyse hiç durmadan, sürekli gülümseyerek onunla konuştu. Buna karşılık Mateo da gülümsüyordu, yüzünü parlatan büyük, güzel bir gülümseme. Bu resmin dışında neler olup bittiğini bilmek neredeyse yürek parçalayıcıydı ve bir kez daha suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı.

Ne kadar süre takipçi olmayı planladığımı bilmiyordum ama sonunda Mateo'nun altıncı hissi devreye girdi. Başını çevirdi ve koyu renk gözleri bana doğru geldi.

Yumuşak bir el sallamak için elimi hızla yukarı kaldırdım. O da bana gülümsedi ve Chloe Ann'e bir şeyler söyledi. Kız yüzünü buruşturdu, bu artık panda yok olayından memnun değildi ve onu bana doğru getirdi.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı, nasıl duracağımı bilemedim ve tam önümde dururken ona bakakaldım. Chloe Ann'in gözleri beni hiç fark etmiyordu; uzaklarda başka hangi hayvanların gizlendiğine bakıyordu.

"Hola," dedi Mateo bana sıcak bir şekilde. Artık İspanyolca mı konuşuyordum?

Chloe Ann sonunda bana baktı, merakla aşağıya bakıyordu. "Hola," dedi kısık bir sesle.

Ona gülümsedim. "Hola. Me llamo es Estrella." Ve şimdiden dili tamamen berbat ediyordum.

"Mateo," dedi kendi kendine işaret ederek. Onun bacağına dokundu. "Chloe Ann." Sonra onunla hızla İspanyolca konuşmaya başladı ve ben sadece ne söylendiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi bakabildim, gülümseyebildim ve başımı sallayabildim.

Konuşması bittikten sonra Chloe Ann bana gülümsedi ve onu yavaşça yere indirdi. Koşarak yanıma geldi ve elimi tutup hafifçe çekti. "Vamos!" diye bağırdı kıkırdayarak ve beni panda kafesine doğru çekmeye başladı. Şaşkınlıkla güldüm ve Mateo'ya kaşlarımı kaldırdım.

"Pandalar," dedi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve gidişimizi izleyerek. "Su favorito."

Sanırım kızına pandaların ya onun ya da benim favorim olduğuna dair bir şeyler söylemişti, çünkü beni kalabalığın yanına götürdü ve bir sürü şey söyleyerek onlara doğru işaret ediyordu. Sadece başımı sallayabildim ve tekrar tekrar "Si, si," diyebildim ama bu onu tatmin etmek için yeterli görünüyordu. Konuşmaya devam etti. Bu şimdiye kadarki en şirin şeydi ve içimde her zaman uykuda olduğumu varsaydığım anaç bir parçanın titreşmeye başladığını hissettim.

Mateo'nun varlığını arkamda hissettim, bana dokunmadan bile yaydığı enerjiye hayran kaldım. "Ona Estrella'nın daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmediğini söyledim," diye fısıldadı kulağıma, "ve senin en sevdiğin hayvan panda."

"Bunu nasıl bildiğini sorgulamadı mı?" Ben de fısıldadım.

"Hayır. Babasının söyledikleri genellikle doğrudur."

Genellikle.

Çok geçmeden Chloe Ann kalabalıktan sıkıldı ve beni ve Mateo'yu kaplanlara doğru götürdü, ikimizin de elini tuttu. Benim gibi sözde bir yabancının yanında bu kadar cesur ve rahat olmasına şaşırmıştım. Belki Mateo'nun benim yanımdayken ne kadar rahat olduğunu anlamıştır diye düşündüm, ama onun sadece mutlu ve maceracı küçük bir şey olduğunu da söyleyebilirdim.

Mateo bana ve aramızdaki kızına gülümsedi. Yüzündeki memnuniyet ifadesi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; bu an için sevgiden başka bir şey yoktu. Kaplanları bulduk, Chloe Ann bana onlar hakkında her şeyi anlattı. Ben sürekli "Grande gato" diyordum ve o da beni sabırsızlıkla düzeltiyordu.

İşimiz bittiğinde oturacak küçük bir kafe bulduk ve bir şeyler yedik. Chloe Ann sadece külâh dondurmasını yerken konuşmayı kesti, o kadar zevkle yiyordu ki, normalde böyle ikramlara izin verilmediği izlenimine kapıldım. Babam onu şımartıyordu.

İşi bittiğinde onu oturduğu yerden kaldırdı ve kucağına oturttu, ona aptal suratlar yaptı ve alnına ahududular üfledi. Kız kontrolsüzce kıkırdıyor, bundan hoşlanıyor ve dondurma yapışkanlı parmaklarını onun gömleğine siliyordu. Adamın umurunda değildi.

Aralarındaki etkileşimi izlerken içimi bir sıcaklık kapladı. Rahmim beni tekmelemeye başladı. Biraz acıyordu.

Sonra ona "adios" gibi bir şey söyledi ve birden Chloe Ann'in yüzü tuğla gibi düştü. Alt dudağı dışarı fırlamış, kaşları birbirine yapışmıştı. Hızlı hızlı, hıçkırıklarla kesik kesik konuşarak ona bir şeyler feryat etti.

Mateo hafif görünmeye çalışarak özür dilemeye devam etti. Başını salladı ve Mateo'nun boynuna gömdü, sessizleşti, küçük kolları ona sarıldı. Onu sıkıca tuttu ve bana bir bakış fırlattı - kalbi kırılmış gibi bir bakıştı bu.

Sonunda kalkmak zorunda kaldı ve park çıkışına doğru yürürken Chloe Ann'i bu şekilde tuttu. Hediyelik eşya dükkânını görünce gözyaşları kurur gibi oldu ve heyecanla doldurulmuş bir maymunu işaret etti. Mateo onu yere bıraktı ve o da göğsüne bastırarak ona doğru koştu.

"Bu neyle ilgiliydi?" Ona sordum.

"Onu eve götürme zamanının geldiğini söyledim," diye itiraf etti usulca. "Eve ne zaman geleceğimi sordu. Beni özlediğini ve geceleri ona hikâyeler anlatmamı istediğini söyledi. Ona artık eve gelmeyeceğimi söyledim." Gözleri sulanmaya başlamıştı. İç çekti. "Onu her gördüğümde böyle oluyor. Keşke onu daha çok görebilseydim ama boşanma kesinleşene kadar Isabel haftada bir kez görüşmemize izin veriyor."

"Ama yasal olarak bunu yapamaz," dedim. "Eğer boşanmanız kesinleşmemişse, sadece ayrılmışsınız demektir. Haklarınız var."

Yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ama şu anda Isabel'le kavga etmek istemiyorum, Chloe Ann söz konusuken olmaz. Isabel'i mutlu etmek ve barışı korumak için elimden geleni yaptım ve yapacağım."

Durumun ciddiyeti üzerime çöktü. Mateo'nun sesindeki çaresizlik açıktı. Gözlerim doldu. "Ben berbat bir insanım," diye ağzımdan kaçırdım, içimde tutamıyordum.

Mateo'nun gözleri şokla irileşti. "Sakın böyle bir şey söyleme," diye fısıldadı sertçe, bakışları alev alevdi. "Bunu asla kendin hakkında söyleme, anladın mı?"

"Baba!" Chloe Ann haykırdı. Gözlerini yavaşça benimkilerden ayırdı ve ona baktı. Bir aşağı bir yukarı zıplıyordu, maymunu başının üzerine kaldırmış, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Por favor, Papa!"

İçini çekti ve burnunun kenarını sıkı. "Si, Chloe Ann," dedi ve ona doğru yürüdü, maymunu elinden alıp tezgâha doğru götürdü. Chloe Ann onu takip etti, gömleğinin kenarına tutunup heyecanla çekiştirdi.

Göğsümdeki sıkışıklığı hafifletmeye çalışarak derin nefes aldım. Ancak Mateo ve Chloe Ann -ve maymun- dükkândan çıktıklarında acı geri geldi. Mateo durdu ve bana el salladı. "Adios," dedi ve kızı da aynısını söyledi. Sonra uzaklaştılar.

Sanırım ben de ayrı ayrı ayrılmak zorunda kaldım. Hayatlarımızın gerçekten bir araya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Hafta biraz durgun geçti. Hava hala sıcak ve nemliyken, bunaltıcı havanın boğazımı saran bir eldivene dönüştüğünü hissettim. Sıcaklığı güzel bulmayı bıraktım; bunun yerine onu bunaltıcı ve can sıkıcı buldum, sabrım sınanıyordu. Mateo'ya neşeli görünmek, yeni hayatıma uyum sağlamaya çalışmak için elimden geleni yaptım. O isteyken, mahalleleri gerçekten iyi hissedene kadar şehri kendi başıma keşfettim. Madrid'i çok sevdim. Ama midemdeki huzursuzluk düğümünden kurtulamıyordum.

Josh ile telefonda konuştum ve tavsiyesi şu şekildeydi: "Kimse bunun kolay olacağını söylemedi, zor şeyler buna değer. Dayan" şeklinde olsa da, sadece sesini duymak ve dertleşebileceğim birinin olması bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Claudia ile de konuştum ama çok derinlemesine konuşmadım. Sanırım buraya taşındığım için pişman olduğumu düşünmesinden korktum ve durum gerçekten de öyle değildi.

Perşembe günü Mateo eve geldiğinde beni kanepede oturmuş, tek kelimesini bile anlamadan televizyon kanalları arasında dalgın dalgın gezinirken gördü. Koyu gri gökyüzünden yağmur yağmaya başlamıştı ama sıcak dışarıdan pencerelere baskı yapıyordu.

Evrak çantasını mutfak tezgâhına fırlatarak, "İşte bu," dedi. "Gülümseyen Estrella'mı özledim."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek ona bakmak için döndüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söylemekte pek iyi değilsin," dedi. Yanıma geldi ve yanıma oturdu. Bugün yelek de dahil olmak üzere lacivert şık bir takım elbise giymişti. İngiltere'den bir müşteriyle görüşmesi vardı, sözde restoranının franchise'ını almakla ilgilenen biriyle.

"Toplantınız nasıl geçti?" Konunun benden uzaklaşmasını isteyerek sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu zor bir satış. Sanırım beni hâlâ büyük bir futbol yıldızı sanıyorlardı ve bu yüzden tanışmaya hevesliydim. Ortağımın onlara ne söylediğinden emin değilim ama biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı."

"Kimse seninle hayal kırıklığına uğrayamaz," dedim ve onu kendime çekip usulca öptüm. Dudaklarını ve dilini hissetmek hâlâ sinirlerimi sanki yıldırım çarpmış gibi karıncalandırıyordu. "Ayrıca, biraz araştırma yapmaya hevesli olsalar seni her zaman Google'da arayabilirler."

"Beni Google'da mı aradın?" diye sordu merakla.

Burnuna hızlı bir öpücük kondurdum. "Elbette," dedim. "Vancouver'dayken senin çıplak fotoğraflarını bulmak istedim."

Yavaşça sırtıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Bunu sevdim. Hiç bulabildin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Mateo Casalles adında Meksikalı çok şişman bir adam olduğunu biliyor muydun? Çıplak fotoğraflarının çekilmesiyle ilgili bir sorunu yok."

Güldü. "Bildiğim iyi oldu." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çekiştirdi. "Sana bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" Artık sürprizleri seviyor muydum? Emin değildim.

"İki sürprizim var, muhtemelen biri diğerinden daha çok hoşuna gidecek. Bu akşam ailemin evine yemeğe gidiyoruz."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım, gerçekten. Ama kaygım buna izin vermedi.

"O kadar endişeli görünme," dedi nazik bir ifadeyle. "Onlar seni sevecek, sen de onları seveceksin. Onları sevmeseniz bile Carmen'in yemeklerini seveceksiniz." Carmen onun üvey annesiydi ve ona asla anne diye hitap etmezdi. "Lucia da orada olacak elbette ve görüştüğü adamı da getirebilir, böylece kendini garip hisseden tek kişi sen olmak zorunda kalmazsın. O da henüz onlarla tanışmadı."

Bu biraz yardımcı olur. Nefes verdim. Bir noktada onlarla tanışmak zorunda kalacağımı biliyordum ama bu fikir beni hâlâ korkutuyordu. Lucia'nın onlar hakkında söylediklerine rağmen, benden hoşlanmayacaklarından çok korkuyordum. Benden hoşlanmalarına, Mateo ve benden birlikte hoşlanmalarına ihtiyacım vardı.

"Ve," diye devam etti, "yemeği atlatmanın ödülü olarak, yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirmek ve bu lanet sıcaktan kaçmak için, yarın sabah bizi Barselona'ya götürüyorum. İşten izin aldım ve avukatla bir süre daha görüşmeyeceğiz - oradaki dairede kalabiliriz. Sahilde beş gün. Ne dersiniz?"

Bu yüzüme gerçek bir gülümseme yerleştirdi.

"Gerçekten mi?" Ben haykırdım. "Oraya öylece gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Sen benim Estrella'msın. Senin için her şeyi yaparım."

"Bir şey var mı?" Baştan çıkarıcı bir şekilde sordum. İç çamaşırı giymediğimi görene kadar eteğimin kenarını yavaşça kaldırdım.

Salyalarının aktığını, gözlerinin şehvetle parladığını görebiliyordum. "Özellikle de bu," diye hırladı. Başını bacaklarımın arasına gömerken ben de kanepeye uzandım.

Kısa süre sonra ikinci kez gülümsüyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ailesinin evine gitmek için hazırlanmam çok uzun sürdü. Sahip olduğum her şeyi deniyor, saçımla ve makyajımla oynayarak kendimi olabildiğince ağırbaşlı göstermeye çalışıyordum. Sonunda uzun kollu, vücuda oturan ama göğüs dekoltesini kapatan lacivert bir elbisede karar kıldım ve saçlarımı boynumdaki dövmelemleri kapatacak şekilde ördüm. Bu insanlarla işimi şansa bırakmayacaktım.

Arabayla oraya giderken, biraz çatlamaya başlamıştım. Nefesim daralmış, düşüncelerim karmakarışık. Avuç içlerimi tekrar tekrar elbiseme sürüyordum. Gençken, boşandıktan sonra panik atak geçirmiştım ve bu bana o ataklardan birini tekrar yaşıyormuşum gibi geldi.

Bunu Mateo'dan saklayamazdım. Bana şöyle bir baktı ve arabayı otoyolun kenarına çekti, aynı anda hem özel hem de kamusal.

"Vera," dedi, koltuğunda dönerek ellerini yüzüme koydu. "Bana bak, Vera."

Gözlerindeki panikten etkilenererek gözleriyle buluşmayı başardım, sanki o da benim hissettiklerimi hissediyor, duygularımı kendi duyguları için emiyordu.

"Vera," dedi, sesi alçak, yatıştırıcı ama güçlüydü. "Sen iyisin. Benimlesin, değil mi? Buradasın ve iyisin. Sadece nefes al. Yavaşça nefes al. Yavaşça nefes ver."

İstediği gibi yaptım, nefesimin bedenime girip çıkmasına odaklanmaya çalıştım. Sonunda kalp atış hızım yavaşladı ve kendimi daha merkezde ve kontrolde hissetmeye başladım.

"Ah, Estrella'm," dedi usulca. Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Ne oldu?" diye mırıldandı.

Yutkundum. "Bilmiyorum," dedim güçsüzce. "Ben sadece... Ben sadece çok korkuyorum."

Çok korkuyorum."

İçini çekti ve kollarını bana doladı. "Korktuğunu biliyorum. Korkman da normal. Ama göreceksin... benim ailem senin ailen değil." Hafifçe irkildim, annem ve Mercy'nin anıları yüzüme çarptı. Ona onlar hakkında her şeyi anlatmıştım, biliyordu. Devam etti, "Hayatında iyi insanları ve mutluluğu hak ediyorsun. İnan bana, benim ailem iyi insanlardır."

"Benden hoşlanmayacaklar," dedim, neredeyse hıçkırarak. "Deste bize karşı yığılmış durumda, Mateo. Benim hakkımda yanlış olan çok fazla şey var."

"Vera," dedi sertçe. Geri çekildi ve dikkatle gözlerimin içine bakarak onu dinlememi emretti. "Seni neden sevdiğimi biliyor musun?"

Düşünmeye çalıştım ama o yıpranmış halimle hiçbir şey bulamadım. "Hiçbir fikrim yok."

"Seni seviyorum çünkü sen sensin. Biraz çılgınsın ve ben bunu normal olmaktan daha ilginç buluyorum. Tutkulusun ve bunu sakın olmaktan daha büyüleyici buluyorum. Meraklısın, maceracısın, seksisin, hayat dolusun ve bende daha iyi bir adam olma, daha yüksek sesle yaşama, tüm lanet kuralları esnetme ve yıkma isteği uyandırırıyorsun." Beni sertçe öptü ve o kadar şaşırmıştım ki, sözleri karşısında şok olmuşum, o ayrılmadan önce karşılık verecek zamanım olmadı. "Ve tüm bunlar ailemin de sana aşık olması için sebepler."

Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Şey, cinsel kısmı hariç."

"Hey, ben mutlu olduğum sürece onlar da mutlu olur. Ve Vera, sen beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun. Şu anda bile, etrafımızda olup biten tüm bu saçmalıklara rağmen, hala mutluyum çünkü yanımda ve yatağымda sen varsın. Bunu da atlatacağız. Sana söz veriyorum. Yıldızlar üzerine yemin ederim." Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

Dudağıım titredi. Lanet olsun, sürekli ağlamaktan gerçekten yorulmuşum ama en azından şimdi bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Bay ve Bayan Casalles şehrin dışında, güzel bir banliyö mahallesinde, iki katlı alçı bir evde yaşıyorlardı. Burası bana evimi hatırlatıyordu, tek farkı tüm evlerin İspanyol tarzı harika bir mimariye sahip olması ve bahçelerin çok daha renkli olmasıydı.

Mateo arabayı garaj yoluna, Lucia'nın Mercedes'inin yanına çekti. Tuhaftı, Mateo'nun kullandığı araba siyah bir SUV'du, kız kardeşininki kadar gösterişli değildi, her ne kadar kendisinin de bir Mercedes'e parası yetiyor olsa da. Mateo'nun bu yönünü seviyordum, oldukça zengin olmasına rağmen takım elbiseleri ve daireleri dışında bunu pek göstermiyordu.

Arabadan indim, her adımımın, her hareketimin farkındaydım, ağır çekimde yürüyordum. Yanıma geldi ve kolunu koluma doladı.

"Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" diye sordu, sırtarak Be

n. "Hayır," dedim. "Ben de sana aynısını söylemeyi unuttum mu?"

Yüzünü ellerinin arasına alarak sakalını okşadı. "Bu yaşlı şey?"

Merdivenlerden verandaya çıktık ve kapı zilini çaldık. Doğruca eve dalmadığına şaşırmışım.

Diğer taraftan ayak sesleri duyduğumda nefesimi tuttum. Kapı açıldı ve kalın gri sakallı, gözlüklü, yaşlı bir adam bize baktı. Mateo'dan biraz daha kısa boyluydu, biraz şişmanlamıştı ve bana hemen daha zayıf bir George R. R. Martin'i hatırlattı. Başında balıkçı şapkası bile vardı.

Mateo saygıyla başını sallayarak, "Baba," dedi.

Babası oğluna hafifçe gülümsedi ve sonra gözlerini bana dikti. Gür gümüş kaşlarını kaldırdı ve Mateo'ya İspanyolca bir şeyler söyledi.

Mateo bana baktı. "Babam İngilizce bilmiyor. Ama senin çok güzel olduğunu düşünüyor."

Şimdi kaşlarımı kaldırdım. Söylediği şey bu gibi görünmüyordu.

Neyse ki verandada durup bunu düşünecek zamanımız yoktu. Kapıyı daha geniş açtı ve Mateo bizi içeri götürdü.

Evin kendisi rahat ve davetkârdı. Çok sayıda İspanyol halısı, pastoral manzara resimleri arasında bazı Dali ve Picasso baskıları, ahşapla karışık renkli duvarlar. Harika kokuyordu, otlar ve zeytinyağı gibi.

"Mateo!" diye bağırdı bir kadın, mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkıp ellerini dağınık önlüğüne silerek. Bu Carmen olmalıydı ve ilk başta ne kadar genç görüldüğüne şaşırmışım, ta ki babasının yeniden evlenmeden önce on yıl beklediğini hatırlayana kadar.

Mateo'nun yüzünü ellerinin arasına aldı, ben gülmek zorunda kalana kadar sıktı, sonra onu her iki yanağından iki kez öptü. Uzun boylu, canlı ve arkadaş canlısı bir yüzü olan bir kadındı. Sonunda bana odaklandığında ve gözlerinde aynı sıcaklığı görebildiğimde, onun sadece arkadaş canlısı, iyi bir insan olduğunu biliyordum.

Hemen yanıma geldi ve beni eski bir arkadaşımıymışım gibi kucakladı. "Vera," dedi, aksanı ağırdı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Vera. Mateo'ya seni soruyordum."

O kadar şaşırmışım ki ne diyeceğimi bilemedim. Çekildi ve omuzlarımdan sıkıca kavrayarak beni baştan aşağı süzdü. "Çok güzelsin. Ne kadar güzel bir yüzün var." Mateo'ya baktı. "O bir melek, Mateo."

"Daha çok kılık değiştirmiş bir melek gibi," dedi neşeyle, ona attığım hançerler karşısında dudağını ısırarak.

Carmen ona, "Oh, sen iyi değilsin," dedi. Dönüp bana baktı. "Aç mısın? Umarım açsındır." Beni oturma odasına doğru götürmeye başladı. "Gel, gel, otur."

Mateo'nun babası bir şeyler söyledi ama Carmen onu başından savdı. "Sessiz ol Sebastian," diye onu uyardı. "Mateo'nun babası tek kelime İngilizce bilmez ama merak etme, görüldüğünden daha zararsızdır. Yaşlılığında Hemingway'e dönüştüğünü sanıyor."

George R. R. Martin hakkında bir yorum yapmak istedim ama zorlamamaya karar verdim. Arkadaş edinmeye çalışırken insanlara karşı gruplaşma eğilimim vardı.

Carmen beni yıpranmış kadife bir kanepeye oturttu. Babası ve Carmen mutfakta kaybolurken Mateo da bana katıldı.

Mateo kolunu omzuma atarak, "Harika gidiyorsun," dedi. "Carmen çok güzel."

"Evet, öyle."

Bir süre sonra babası elinde bir şişe şarap ve iki kadehle çıkageldi. Bize birer tane verdi ve kırmızı şişeyi kadehlerimize doldurdu. Mateo ona teşekkür etti ama o sadece homurdanarak mutfığa geri döndü.

"Babam utangaçtır," dedi Mateo. "Ve şarabını içmeden önce biraz huysuz olabilir. Daha sonra gevşeyecektir, göreceksin. Eminim senin için gergindir."

"Ben mi? Neden?"

"Çünkü İngilizce bilmiyor ve konuşmayı diliyor," dedi. "Hep öğrenmek istemiş ama bir türlü fırsat bulamamış."

"Belki bir gün ona İngilizce öğretebilirim," diye önerdim. "Görünüşe göre bu konuda iyiyim."

"Öylesin," dedi bardağının kenarını benimkine vurarak. "Ve bunu teklif etmen bile beni çok ama çok mutlu ediyor."

Carmen mutfakta çalışırken biz de şarabımızı bitirdik. Sonunda babası dışarı çıktı ve Mateo'yla sohbet etmeye başladı, şarap içtikçe daha da hareketleniyordu. Sonra Lucia geldi, güzel yüzünde asık bir ifade vardı.

"Neyin var kardeşim?" Mateo ona sarılarak İngilizce sordu.

Omuz silkti. "Carlos akşam yemeğine gelmiyor. Geç saate kadar çalışıyor. Tekrar."

Yanıma geldi ve bana hızlıca sarıldı. "Seni tekrar görmek güzel Vera," dedi içtenlikle, biraz somurtmuş olsa da.

"Carlos'u sikeyim," dedi Mateo.

"Mateo!" Carmen mutfaktan onu uyardı. "Lütfen kibar ol."

Güldü. "Ben ciddiym Lucia. Bu akşam yemeklerini hep iptal ediyor. Onu ne zaman kovacaksın?"

Ona ters ters baktı. "Sebeplerinin hepsi doğru. Bu kadar aşırı korumacı olma."

Tekrar oturdu ve beni kendine doğru çekti. "Aşırı korumacı değilim. Sadece görünmez bir adamla çıkıyor olmana sinirleniyorum, hepsi bu. Yani, yüzünü göremiyorsan onu nasıl öpebilirsin ki? Karmaşık görünüyor, değil mi?"

Carmen gibi hissederek ona dirsek attım. "Kibar ol."

Bana bir ahmak gibi sırtıttı. "Ne? Bu doğru. Böyle şeyleri merak ederim."

Gözlerimi devirdim ama içten içe ikisi arasındaki şakalaşmadan keyif alıyordum. Şakacı Mateo her zaman eğlenceliydi ve her seferinde onun tuzağına düşen Lucia'yı kızdırmayı gerçekten seviyordu.

Akşam yemeği de hemen hemen aynıydı, tek fark babasının daha fazla gülümsüyor olmasıydı. Bana da birkaç soru sordu ve hevesli kunduz Lucia benim için tercüme etti. Yemekler harikaydı -sonunda turistler için yapılmamış otantik ev yapımı paella- ve sonsuz şişe şarap vardı. Mateo bizi eve götürebilmek için ayık kalırken ben oldukça sarhoştum, her şeye gülüyordum. Ve o zaman geldiğinde, aslında ayrılmak istemiyordum. Carmen ile uzun uzun kucaklaştık ve Sebastian bile vedalaşırken yeterince sevecen görünüyordu. Tüm huysuzluğuna rağmen gözlerinde doğuştan gelen bir nezaket vardı.

Arabayla geri dönerken Mateo'ya ailesi hakkında çok yanıldığımı söyledim.

"Sana söylemiştim," diye azarladı beni. "Onlar iyi insanlar ve bana güveniyorlar."

"Keşke herkes onlar gibi iyi olsa," dedim.

"Evet, dünya daha iyi olurdu," dedi. "Ama açıkçası onlara ve işlerin bu şekilde yürümesine minnettarım. Bazen herkesin sizin tarafınızda olmasına ihtiyacınız yoktur, sadece birkaç kişiye ihtiyacınız vardır."

Gülümsedim ve bir gün bunu içime sindirebilmek için dua ettim.

Birkaç vuruşluk bir sessizlik geçti, gece arabada giderken oluşan o rahat hava, sadece karanlıkta tekerleklerin sesi

otoyol ve gösterge paneli ışıklarının yumuşak parıltısı.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordu sonunda. "Ne yapmalıyız?"

"Barselona'dan döndüğümüzde bir parti vermeliyiz. Las Palabras'taki herkesi, burada ya da yakınlarda yaşayan herkesi davet edelim."

Gülümsemem neredeyse yüzümü parçalayacaktı. "Bu harika bir fikir!"

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi. Elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Biraz eğlenceyi ve arkadaşlığı hak ediyoruz, değil mi?"

O gece eve geldik ve birbirimizin kıyafetlerini yırtarak kapıdan zar zor içeri girdik. Mateo'ya beni ne kadar güzel hissettirdiğini gösterebilmeyi umuyordum.

Barselona tam anlamıyla bir cevher oldu. Her şeyden önce, yol gezilerini severim, bu yüzden Mateo ve benim İspanya kırsalında jet gibi gitmemiz, şarap imalathanelerinde ve zeytin çiftliklerinde durmamız ve olgunlaşmış ve çökmekte olan her şeyi içip tika basa yememiz inanılmazdı. Sonra Barselona şehrinin kendisi ayaklarımı yerden kesmeyi başardı. Şehir, ilginç ve avangardın bir karışımı olan bir güzellik labirentiydi. Dali ve Gaudi'ye özgü mimari milyonlarca fotoğraf çekmeme neden oldu, dar ve mütevazı ara sokaklar bizi gizli tapas barlarına ve kullanılmış kitapçılara götürdü, Las Ramblas'ın işlek caddesi, yukarı ve aşağı sıralanan tüm canlı heykellere para üstü vererek çok fazla avro harcamama neden oldu.

Mateo'nun dairesi Las Palabras'ta hayal ettiğim kadar muhteşemdi. Geniş altın kumlu plaja bakan modern görünümlü yüksek bir binadaydı. Balkon kapıları açıkken geceleri su dalgalarının çarpışını duyabilir ve gündüzleri okyanus esintilerini hissedebilirdiniz. Daire sadece bir stüdyoydu ve seyrek bir şekilde döşenmişti, her şeyden çok bir otel odası gibi görünüyordu. Ama yine de kesinlikle mükemmeldi. Ayrılmadan bir gün önce piknik öğle yemeğimizi (gül şarabı, etler ve peynirler) hazırladık ve dairenin hemen önündeki plaja gittik. Pazartesi günüydü ve hafta sonundan daha az kalabalıktı, etrafta sadece birkaç bronzlaşmış vücut vardı. Bütün gün yapmaktan korktuğum şeyi yapmaya karar verdim.

hafta sonu boyunca üstsüz güneşlenmekti.

Plaj havlunun üzerine oturdum ve ipli bikinimin arkasını çözdüm, göğüslerim serbest kaldı. Mateo'nun sörf şortunda biraz hareket görebiliyordum,

her zaman var olan ereksiyon.

"Bunu onaylıyorum," dedi, göğüslerime şehvetle bakarak. Göz kamaştırıcı güneş ışığında o kadar beyazdılar ki gözlüğe ihtiyaç duymamasına şaşırdım. Onlara uzun süre bakarsa kör olabilirdi.

"Onları yenemiyorsan, onlara katıl diye düşündüm," dedim ve tekrar uzandım.

"Bu bir Amerikan ya da Kanada deyimi olmalı çünkü kimse göğüslerinizi dövmemeli. Isır ve yala, evet, ama sadece ben."

Gözlerimi güneşten koruyarak ona baktım. "Bu bir ifade. Yani bu plajdaki herkes üstsüz, ben de üstsüz olabilirim."

"Evet, öyle de olabilir," dedi. "Erkeklerin sana bakmasından hoşlanmamam çok kötü."

Kaşlarımı çattım. "Bu plajdaki çoğu erkeğin göğüs görmeye alışık olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ama göğüslerin değil. Senin göğüslerin soluk, Kanadalı göğüsleri.

Özeldirler, güzeldirler ve çok büyüktürler."

Bir kahkaha attım. "Vay canına, gerçekten de cazibeni konuşturuyorsun, değil mi?"

Omuz silkti ve parmaklarını göğsümdeki kayan yıldızın üzerinde gezdirdi. "Sahildeki diğer kızlar senin gibi işaretli değiller. Onlar sadece üstsüz kadınlar, ama sen benden başka kimsenin görmemesi gereken muhteşem bir şeysin."

"Üstümü çıkarmayacağım," dedim ona. "Ve eğer şanslıysak, onları cayır cayır yakmayacağım."

Hemen bir tüp güneş kremi aldı. "O zaman bu iş için gönüllü olabilir miyim?"

"Benimle herkesin içinde seks yapmamaya çalışacak mısın?" "Söz veriyorum."

Göğüslerime güneş kremi sürdü ve ben de tahrik olmamak için elimden geleni yaptım. Samanlıkta bir yuvarlanma için daireye geri dönebilsek de, hala mümkünken güneş ışınlarını emmek istedim - bu neredeyse son bir ya da iki hafta güzel havaydı. Ben sadece açık altın rengindeydim, Mateo ise maun rengine yakın zengin bir bronzdu. İspanyollar yaz boyunca *karardı*.

Meme uçlarıma çok fazla ilgi göstermeye başladığında elini ittim. Sonunda ipucunu anladı ve belki de ereksiyonunu yoldan geçenlerden saklamak için yüzüstü yattı. Kadınlar buradaki plajlarda üstsüz dolaşsa da, bu cinsel bir şey olarak görülüyordu.

Sonunda etrafta yatmaktan ve terlemekten yoruldum, bu yüzden sörfe gittik, dalgalarda oynadık. Hala üstsüzdüm ve her şeyi kesinlikle özgürleştirici buluyordum. Evet, dövmelemlerim ve benzeri şeyler yüzünden bazı bakışlar alıyordum ama genel olarak kimse gerçekten umursamıyordu. İnsanların gerçekten baktığı tek an Mateo'nun beni omzuna alıp dalgalara doğru yürüdüğü ve beni kararsızca suya attığı andı. Akdeniz'in yaz sonu serinliğine düştüm ve birkaç şok edici an boyunca çırpındım, çığlık attım, sonra sırtarak beni yukarı çekti. Ben de onu indirmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim ve tekrar suya düştüm.

Pislik.

Dalgaların arasından çıktık ve beni kendine çekti, sertçe öptü, tadı tuz gibiydi. Sonra kıcıma hafifçe vurdu ve güldü. Barselona Mateo biraz sapkındı, bu hoşuma gitmişti.

Ertesi gün de hemen hemen aynı şeyi yaptık, ancak öğle yemeğimizi geçen gün tesadüfen bulduğumuz küçük barlardan birinde, sarı bir avluda yemek için şehre doğru yola çıktık. Barselona o kadar taze ve yeniydi ki Madrid'e dönmek zorunda kaldığımız için garip bir şekilde üzüldüm. Sanırım deniz havası ve hafif esintiler bana evimi hatırlattı, ayrıca ikimizin sadece kendimiz olabileceği ve umursamadan şehirde dolaşabileceği gerçeği vardı.

Bununla birlikte, dönüşümüzü dört gözle beklediğimiz çok şey vardı. Çarşamba günü Madrid'e döndüğümüzde, hava birkaç derece daha serinlemişti, Cuma akşamı Las Palabras'lılar için planlamam gereken bir parti vardı. Madrid'de yaşadığını bilmediğim Jerry ile temasa geçtim ve listedeki yaklaşık on iki İspanyol'a ulaşarak sevgililerini ya da bir arkadaşlarını getirmelerini söyledim. Mini bir buluşma iyi geldi ve belki Madrid'deki Las Palabras ofisinde bir iş bulabilirim diye düşünmeye başladım. Mateo'nun benimle ilgileneneğini söylediğini biliyordum ama okula gitmediğim için eninde sonunda bir şeyler yapmam gerekecekti. Her ne kadar kendimi İspanyolca'ya kaptırmayı planlamış olsam da, uzun bir süre akıcı konuşamayacaktım. Günlerimi meşgul edecek ve küçük de olsa ilişkimize ve yaşam tarzımıza katkıda bulunduğumu hissettirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Perşembe gecesi idi, Mateo'yla birlikte kanepeye yerleşmiştik, üzerimize kocaman kabarık bir battaniye sarılmıştı, ellerimizde kırmızı şarap kadehleri vardı, Claudia'dan bir telefon aldım. Saate baktım ve saatin on olduğunu düşündüm.

Saat ondan gelen bir telefon için alışılmadık derecede geç bir saatti; sonra yine parti yarındı ve belki de ne getireceğini bilmek istiyordu.

"Alo?" Ben sordum.

"Vera?" dedi, sesi tuhaftı, biraz paniklemiş gibiydi. Kalbim zamanda ileri atladı.

"Evet? Claudia, iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi tedirgin bir ifadeyle. Bunu hamile bir duraklama izledi. "Diez Minutos'un son sayısını gördün mü? Daha bugün çıktı."

"Hayır," dedim dikkatlice. Mateo merakla bana bakıyordu ama sadece omuz silkebildim. Dikkatimi tekrar telefona çevirdim. "Neden?"

"Um," dedi. "Online versiyonda olup olmayacağından emin değilim. Ama belki de mağazaya gidip kendiniz için bir kopya almak istersiniz, görmek için. İçinde sizin bir resminiz var."

Kalbim gıcırdayarak durdu. "Ne?" diye sordum. Sert bir sesle sordum.

Şimdi Mateo oturduğu yerden kalkmış, neler olduğunu anlamak için dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Ama ben bile anlayamıyordum çünkü Claudia'nın söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu.

"Nasıl içinde olabilirim?" Dikkatlice sordum.

"Öylesin işte," dedi. "Sekizinci sayfada. Senin bir resmin var.

Paparazziler aldı."

"Ne?!"

"Barselona'da sahildesin. Fotoğraflarda üstsüzsün."

Duvarları sarsacak kadar yüksek bir sesle nefes aldım. Ayağa fırladım, elimi ağzıma götürdüm, telefon neredeyse ellerimden düşüyordu. "Bu nasıl olabilir?"

Claudia çaresiz bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Sahilde sık sık ünlülerin fotoğraflarını çekerler. Senin meme uçların görünmüyor. Ama bu sensin. Arka arkaya üç fotoğraf. Birinde Mateo'yu öpüyorsun. Diğerinde seni omzunda taşıyor. Diğerinde arkandan tokat atıyor. Vera, bunların hepsi Mateo'yla ilgiliydi. Şimdi de seninle ilgili."

Nefes bile alamıyordum. Telefonun parmaklarımın arasından kayıp yere düşmesine izin verdim. Mateo'yu iterek geçtim, evimin anahtarlarını ve tezgahın üzerindeki bozuk para kutusundan on avroluk bir banknot aldım ve koşarak kapıdan çıktım. Yalınayak, pijama pantolonlu ve tişörtlü olmam önemli değildi, merdivenlerden aşağı, lobiye ve gecenin karanlığına doğru koşuyordum.

En yakın market geç saatlere kadar açıktı ve sadece bir blok ötedeydi; kahve, tuvalet kağıdı, yumurta veya dedikodu dergisine ihtiyaç duyduğunuzda mükemmeldi. Kapının üstündeki zil çaldı, kendimi floresan ışıkların içine attım, çıplak ayaklarım yapışkan zemine çarpıyordu. Umurumda değildi ve uzun süre aramak zorunda kalmadım. İşte oradaydı, tezgâhın altında, gazete ve şekerlemelerin yanında duruyordu.

Sayfaları karıştırmamak için kendimi zor tutarak kaptım ve satın aldım. Satın almaktan kastım, on avroluk banknotu tezgâhın üzerine bıraktım ve tezgâhtarla göz göze gelmeden banknotu orada bırakıp dergiyle birlikte dükkândan çıktım.

Yarım blok kadar gitmişim ki ara verip kitabı karıştırmaya karar verdim ama Mateo'nun gölgeli figürünün apartmandan çıkıp doğruca bana doğru geldiğini gördüm. "Vera," diye arkamdan seslendiğini duydum ama ben bir görevdeydim.

Sokak lambalarının turuncu ışıltısı altında sekizinci sayfayı çevirdim. Ve işte oradaydım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tıpkı Claudia'nın tarif ettiği gibiydi. Resimler grenli olsa da Mateo'nun yanında bir hayalet kadar solgun görünüyordum ve dövmelemlerimi ve üstsüz olduğum gerçeğini hesaba kattığınızda biraz beyaz çöp gibiydim. Kalçamın üst kısmındaki selülit bile seçilebiliyordu.

Bu bir kâbusun gerçeğe dönüşmesiydi.

"Sorun ne Vera?" Mateo bana yetiştiğinde sordu. "Ayakkabı giymemişsin. Hadi seni içeri götürelim."

Beni eve geri götürmek için koluna girmeye çalıştı ama yere baktı ve neye delirdiğimi gördü. Bir şey açıklayamayacak kadar şokta olduğum için bu iyi oldu.

İspanyolca küfretti ve dergiyi elimden çekip aldı. Korku ve şaşkınlıktan ne hissettiğine dikkat edemiyordum ama yüzüne dikkat etmeden de edemedim. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Sokak lambalarının doğal olmayan ışıltısı altında bile yüzü koyu kırmızıya dönüyordu, çenesi o kadar gergindi ki birinin kafasını ısırp koparacakmış gibi görünüyordu. Dergi elinde buruşmaya başladı.

Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Bekle. Ne yazıyor?"

Bana bakamıyordu bile.

"Mateo," dedim umutsuzca. "Lütfen. Makalede ne yazıyor?" Hâlâ cevap vermeyince, içine girmiş gibi görüldüğü o transı bozmayınca bağırdım, "Lütfen! Bu benimle ilgili, bilmeye hakkım var!"

Sonunda gözlerini kırıştırdı ve başını çevirip bana baktı, sert gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Yutkundü ve dalgın bir şekilde, "Diyor ki... Diyor ki, Barselona sahilinde karım olmayan biriyle fotoğraflanmışım. Şehirde birkaç gün geçirdiğimizi ve Isabel'le boşanıp boşanmayacağımızı merak ettiklerini söylüyorlar. Eğer boşanmazsak, bundan sonra boşanacağımızı da eklemişler. Tanrıya şükür Chloe Ann'den bahsetmemişler."

"Hakkımda söylediklerinin hepsi bu mu?" Ben sordum. "Sadece senin karın olmayan biri olduğumu mu?"

Endişeli bir şekilde bana baktı.

"Mateo," dedim, "bilmeye hakkım var. Bununla başa çıkabilirim. Eğer bana ne yazdığını söylemezsen, internetten bulup Google'dan çevireceğim."

Hâlâ bana bakıyor, yutkunurken adem elması sallanıyordu.

"Tamam!" Dedim ve dönüp boş yoldan apartmana doğru koşmaya başladım. Mateo'nun durmam için bana bağıracığından emindim ama o hâlâ orada durmuş, elinde dergiyle hiçbir şeye bakmıyordu. Öfkeden katatonik hale gelmişti.

Başka bir şey olsaydı, kalıp ona yardım ederdim, onu içeri götürürdüm. Ama bu beni çok fazla ilgilendiriyordu ve yalan söylenmesinden nefret ediyordum.

Daireye daldım ve sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı açtım. Diez Minutos için hızlı bir arama yaptım ve dergiye tıklamaya başladım, Mateo Casalles'i arayana kadar aradım ve aradım.

İşte karşıma çıkan ilk hikâye, Mateo'nun dolgun kıcımı tokatladığı fotoğraftı. Arama motorunun sonuçları gösterme şekline bakılırsa, altındaki hikâye Las Palabras'ta okuduğum hikâyeydi, Isabel'le restoranda çekilmişti.

Derin bir nefes aldım, gözlerim iki hikâye arasında gidip geliyordu: Göğüslerim dışarıda, H&M'den aldığım daracık bikinim, solgun tenim, vahşi saçlarım ve mürekkebimle ondan on beş yaş büyük bir adamla sörf yapıyordum. Bir de zarif kısa sarı saçları, olgun ama güzel yüzü, şık elbisesi ve şık giyimli kocasıyla el ele olan Isabel vardı. Nasıl göründüğünü tam olarak biliyordum ve bu nedenle bunun nasıl sonuçlanacağını da tam olarak biliyordum. Bunun için Google çeviriye bile ihtiyacım yoktu. Ben yan taraftaki değersiz genç şeydim. Eski bir futbol yıldızı ile yarı kraliyet ailesinin evliliğini yıkan ve geride küçük kızlarını bırakan yuva yıkan sürtük.

Diğer kadından daha kötüydüm. Ben köpeklerle atılmayı bekleyen Jezebel'dim.

Ölüme mahkûm olduğumuzu o anda anladım. Her zaman öyleydik.

En kötüsü de tüm bu paparazzi olayının beni gafil avlamasıydı. Mateo röportaj için çağırılmıyordu ya da normalde onu takip eden fotoğrafçılar ya da kapısının önünde hayranları yoktu. Benim için o sadece Mateo'ydu, eski bir futbol yıldızı değil, bu yüzden günlük hayatımızda bunların hiçbirini düşünmedim bile. Sadece ara sıra bir şey bana bunu hatırlatırdı, örneğin televizyonda Atletico takımının bir klibi ya da Mateo'nun hafif topallayarak yürüdüğü yağmurlu günlerde. Bunun dışında, onun gerçekten önemli biri olduğundan tamamen habersiz, bir balonun içinde yaşıyordum.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim ve birazdan okuyacaklarıma karşı kendimi çelikleştirdim. Bizimle ilgili makaleye tıkladım ve en üstteki Google Translate'e bastım.

Mateo'nun söylediklerinin aşağı yukarı doğru olduğu ortaya çıktı. Sadece benimle ilgili bir sürü şeyi atlamıştı. Özellikle de benim "başka bir kadın" olmadığımı, Google çeviriye göre Mateo Casalles gibi saygı duyulan biri için pek de uygun görünmeyen ahlaksız bir genç kız olduğumu. Ayrıca bundan sonra Mateo'ya pek saygı duyulmayacağını da eklediler, gerçi hangi yaşlı adam yarı yaşında bir metresi olduğunu düşünmemiştir ki.

Bu lanet dergiler de en az memlekettekiler kadar kötüydü. Dedikodu sitelerinde kendilerine yapılan muameleden dolayı ünlülere sempati duysam da, yine de hikayeleri hevesle okuyordum. Milyon yıl geçse de bunlardan birine konu olacağım aklıma gelmezdi.

Mesele şu ki, ülkede kaç kişinin eski bir futbol yıldızının neler yaptığını umursadığından emin değildim ama bu dergi umursuyordu. Bok, eğer henüz olmadıysa, büyük bir şekilde fana çarpmak üzereydi ve buna hazırlanmak için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece aşağılanmış ve utanç içinde değildim, aynı zamanda bunun Mateo ve bana ne yapacağından da çok korkuyordum. Kalbimin bir gün kırılmaya yol açacak küçük kırıklar aldığını hissediyordum.

Sonunda Mateo daireye geri geldi. Başımı bilgisayardan kaldırdım, içim içime sığmıyordu ve ona dikkatle baktım. Dergi gitmişti, muhtemelen ait olduğu yerde, çöpte bir yerlerdeydi. O da en az benim hissettiğim kadar korkunç görünüyordu, gerçi onu bunaltan öfke gitmiş gibiydi ve şimdi sadece kaybolmuş ve yenilmiş görünüyordu.

"Vera," dedi sesi kısık bir şekilde, yavaşça bana doğru gelirken. Tam önümde dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Başını birkaç dakikalığına kalçalarıma yasladı, gözlerini birbirine kenetledi, nefes alıp verdi. Ayaklarımda dibinde o kadar küçük, o kadar uysal görünüyordu ki. Bu beni içten içe tedirgin ediyor, kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyordu.

Başını kaldırdı ve alnı kederle kaplandı. "Çok üzgünüm Vera," dedi usulca. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin." Sesinin çatlaması ruhumu sızlattı.

Elini sıkıca kavradım. "Bu senin hatan değil."

"Evet öyle," dedi. "Senden bunun bir parçası olmanı istedim."

"Benden *bunun* bir parçası olmamı istemedin," dedim ona kararlılıkla.

"Evet, istedim. Hayatımın bir parçası olmanı istedim. Seni istedim. Sonuçlarını, seni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedim. Hiç düşünmedim."

hiçbir şey hakkında. Sonunda hayatımda, yanımda olmana kendimi öyle kaptırmıştım ki. Hiç düşünmedim." Elimi öptü ve bana baktı. "Hâlâ düşünmüyorum. Vera, beni çıldırtıyorsun, beni delirtiyorsun." Gözlerini tekrar kapattı ve dudakları parmaklarımı okşayarak konuştu. "Aşk bir hırsız gibidir, seni tüm düşünce ve mantığından mahrum bırakır ve geriye kalan tek şey hayatta kalabilecek kadar güçlü olması için dua edebileceğin bir kalptir."

Lanet olsun, tüm bu incelemeler karşısında bile tutkusu hiç azalmadı.

"Lütfen beni bırakma," dedi sessizce, gözleri benimkilere yalvarıyordu. İçimde bir şeyler parçalandı. "Seni neden terk edeyim ki?"

"Çünkü," dedi yavaşça. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Korktuğunu."

"Ben hep korktum Mateo," dedim. "Seninle tanıştığım andan beri korkuyorum. Ama bu gideceğim anlamına gelmiyor."

"Bu senin için adil değil," dedi beni duymamış gibi. "Barselona'da güvende olduğumuzu sanıyordum. Kimsenin fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını düşünmüştüm. Düşünmediğim için yanılmışım ve bu hata bize pahalıya mal oldu."

İçimi çektim ve ellerimize baktım. Bu bize ne kadar pahalıya mal olacaktı? Isabel şimdi öğrenecekti, arkadaşları öğrenecekti. Saklamaya çalıştığı şey -beni- artık her şey açığa çıkacaktı. Bu sadece Mateo'nun hatası değildi, benim de hatamdı. Bir süre daha gizlenmemiz gerektiğini, şansımızı çoktan zorladığımızı, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Sadece öğrendiğimizde, bunun ortak velayet verildikten sonra, kızını görme hakkına sahip olduktan sonra gerçekleşmesini ummuş ve dua etmişim.

"Şimdi ne yapacağız?" Tekrar ona bakarak sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını hafifçe salladı. "Bilmiyorum. Geçmişte yayınlara kızdığım oldu. Bilirsiniz, gençken ve bir daha asla yapmayacağım aptalca şeyler yaparken. Ama bu beni hiçbir yere götürmedi ve şimdi de götüreceğinden emin değilim. Deneyebilirim."

Başımı salladım, aşırı iftira içeren bir şey olmadığı sürece magazin dergileriyle mücadele etmenin her zaman faydasız olduğunu biliyordum. Dergi hiçbir şeyi gerçekmiş gibi sunmuyordu -sadece spekülasyon- dolayısıyla bunda yasadışı bir şey yoktu.

Nefesini uzun ve sert bir şekilde verdi. "Sanırım yapabileceğimiz tek şey beklemek." "Isabel'e söyleyebilirsin," dedim. "Başka biri ona söylemeden önce."

Yüzünü buruşturdu. "Evet ama belki de hiç öğrenmeme ihtimali de var."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Eğer inandığın şey buysa, kaba bir uyanış yaşayacaksın demektir."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi. "Bakalım yarın ne olacak. Partimiz var. Ondan sonra ona söyleyeceğim."

"Tanrım, parti," diye bağırdım. "Herkes ne diyecek?"

Elimi sıktı. "Vera, lütfen, hiçbir şey söylemeyecekler ve söylerlerse de kötü bir şey olmayacak. Bu insanların hepsi oradaydı, hepsi biliyor. Onların da kendi savaşları var."

Tamamen bitkin bir halde koltuğa yaslandım. Özellikle Barselona gibi eğlenceli ve anlamsız bir seyahatten sonra bu tür şeyler bana iyi geliyordu. Şansımızı zorlamıştık ve umurumuzda değildi çünkü sadece birbirimizle birlikte olmak istiyorduk. Ama gerçeğin her zaman ortaya çıkmanın bir yolu vardır.

Ve şimdi hala birlikteydik ama gerçekten yüzleşmek zorundaydık: aşk ilişkimizin inanmak istediğimiz kadar saf olmadığı gerçeğiyle. İyi niyetin hiçbir anlamı yoktu. Sonuçlarına rağmen birbirimizi seçmiştik ve artık bedelini biz ödeyecektik.

O gece yatakta birlikte uzandık. Sevişmedik, sadece karanlıkta birbirimize tutunduk, bedenlerimize ve kendi zihinlerimizin çılgınlığına sarıldık.

"Senden ne istediğimi unutma," diye mırıldandı kulağıma uykuya dalarken.

"Hmmm?"

"Bizden vazgeçmeyeceğine söz ver."

Söylemeyeceğim, dedim ama yüksek sesle değil. Doğru çıkmama ihtimaline karşı bunu söylemekten çok korkuyordum.

Ertesi sabah skandal hakkında pek bir şey duymamıştık. Isabel'den ya da hoşnutsuz herhangi birinden telefon gelmemişti. Bir yanımda belki de bu işten sıyrılacağımızı, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu. Diğer yanımda ise ağına düşmek için beklediğini düşünüyordu, tercihen biz rahat ve habersizken.

Gardımı hiç düşürmek istemedim. Bütün gün gergin bir enkaz gibiydim, parti malzemeleri ve menü için alışveriş yapıyordum ve balonun

her an düşebilir.

Ve oldu da, ama beklediğim şekilde değil.

Cep telefonum çaldığında ben mezeleri hazırlıyordum - pastırmalı deniz tarağı ve keçi peynirli gözleme gibi nasıl yapılacağını bildiğim şeyler - ve Mateo da marketten alkol almak için dışarı fırlamıştı. Yine Claudia'ydı.

"Lütfen bana iptal ettiğini söyleme," dedim cevap verirken. "Çünkü bunu tek başıma halledemem!"

"İptal etmiyorum," diye hemen beni temin etti. "Ricardo ve ben bir saat içinde yardım etmek için orada olacağız. Ben sadece..."

"Tanrım, şimdi ne
olacak?" "Adını
biliyorlar."

Kalbim dondu. "Adımı biliyorlar da ne demek?" Yavaşça sordum. "Kim onlar?"

"Onlar," dedi. "Diez Minutos dergisi, senin adını biliyorlar. Artık resimleriyle birlikte internete."

"Ne?!" Telefona kükredim, kalp krizi geçirmeme saniyeler kalmıştı. Tepsiyi fırına ittim ve dizüstü bilgisayara koştum, çılgınca yer imlerine eklediğim sayfaya gittim.

"Basınla konuştun mu?" diye sordu ben tıklarken.

"Hayır," dedim, göğsüm kurşundan daha ağır hissediyordum, nefesim kısalmış ve acı veriyordu. Sayfayı yukarı çektim ve açıklamasına kadar kaydardım. Şimdi şöyle yazıyordu: "Casalles'in bu Haziran ayında bir İngilizce dil programında tanıştığı Vera adında Kanadalı bir kadınla. Yirmili yaşlarının başında olduğu söylenen bu genç kadının Casalles'le birlikte Salamanca varoşlarında bir apartman dairesinde yaşadığı söyleniyor."

"Oh, fuuuuuuuuuuck," diye nefes nefese kaldım, elim telefonun üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bunu nasıl anladılar?"

"Biri onlara söylemiş olmalı."

"Ama kim? Las Palabras'tan biri mi?" Paranoyak zihnim gelecek olan misafirlerden Lauren'a kadar herkesi gözden geçirmeye başladı. Ama herkes bizden hoşlanmıştı ve ne kadar bisiklet olsa da Lauren bildiğim kadarıyla İspanya'da değildi.

"Bilmiyorum," dedi Claudia. "Ben öyle düşünmüyorum."

Bunu bilen diğer tek kişiyi, Mateo o adamı kışkandığında tuvalette seviştığımızı duyan kadını düşündüm. Sonia.

Claudia'ya "Birazdan görüşürüz," dedim ve telefonu kapatıp hemen Mateo'nun telefonunu çaldım.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu cevap verirken. "Mağazadan yeni çıktım."

"O Sonia denen kadına ne söyledin?" Gıcırdayan dişlerimin arasından sordum. "Ne dedin?"

"Kadın, eski arkadaşın, bizi banyoda sevişirken yakalayan kadın. Dışarı çıktım ve sen onunla konuştun. Ona bizim hakkımızda ne söyledin?"

Durakladı ve aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordum. "Ben sadece... bekle, neden?"

"Sadece söyle bana!"

İçini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bilmiyorum." "Ona adımı söyledin mi?"

"Seni Vera olarak tanıtmıştım, hatırladın mı?"

"Ona nerede tanıştığınızı söyledin mi? Nereli olduğumu?" "Evet."

"Siktir, Mateo!"

"Bana bağırma lan," diye tersledi.

Sakin bana bağırmamamı söyleme, sana bağırmak istedim. Kendimi tutmak için çok çaba harcadım. "Dergiye bizden bahsetmiş," diye öfkelendim.

Bir duraksama. "Nasıl yani?"

"Eve gel de sana göstereyim. Ama fotoğraflarda artık adım ve benimle nerede tanıştığın yazıyor. Ve şu anda seninle Madrid'de, Salamanca mahallesinde yaşadığımı. Bunların hepsini ona anlattın mı?"

Sessizlik vardı. Nefes alışını, ayak seslerini telefonda duyabiliyordum. Sonunda, "Evet, yaptım." dedi.

"Mateo!"

"Dinle, Vera. Bu ses tonunu kullanmandan hoşlanmıyorum, tamam mı? Seni incitecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun, bilerek değil. Sonia'nın işe yaramaz bilgileri alıp dergiye bildireceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyor muydun?"

"Düşünmedim-"

"Hayır, düşünmedin," diye karşılık verdim. "Bu senin bahanen olmaya devam ediyor.

Düşünmediğini. O zaman düşünmeye başla."

Ve sonra telefonu kapattım, kalbim boğazımda, içim umutsuzlukla kaplıydı. Daha önce ona hiç böyle bağırmanın, telefonu yüzüne kapatmamıştım. Telefonda hararetli tartışmalarımız sırasında bile, ilişkimizin uzun mesafeli yönü bizi gerçekten etkilediğinde, telefonu hiç yüzüne kapatmamıştım.

Neyse ki her an eve gelebilirdi ve hemen yüzüne karşı özür dileyebilirdim. Kanepenin kenarına oturdum ve ellerimi elbiseme sürttüm, o kadar hastaydım ki kusacak gibi hissediyordum.

Kapı açıldı ve Mateo elinde içki dolu bir bez çantayla içeri girdi. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve işte o zaman bunun kolay olmayacağını anladım. Şu anda kötü bir ruh hali içindeydi ve bu savaşta bir ortağım olmayacağından korkuyordum. Bunu tek başıma halledemezdim.

Çantayı tezgâhın üzerine koyarken ona hemen "Özür dilerim," dedim. "Sana bağırduğım ve telefonu yüzüne kapattığım için özür dilerim."

Dirseklerini tezgâha dayadı ve eğildi, ellerini öfkeyle saçlarında gezdirdikten sonra yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olamadan nefesimi tutarak onu izledim. Hâlâ hareket etmediğinde gerçekten endişelenmeye başladım. Belki de onu, bizi çok fazla zorlamıştım. Bunun, her şeyin ikimizin de hatası olduğunu ya da ikimizin de hatası olmadığını biliyordum ama ne olursa olsun bu işte beraberdik.

Ayağa kalktım ve dikkatlice ona doğru yürüdüm. Sanki camdan yapılmış gibi elimi nazikçe sırtının alt kısmına koydum.

"Mateo," diye fısıldadım.

Başını salladı, sonra aniden ayağa kalktı ve beni göğsüne çekti, güçlü kolları sırtıma dolandı. Tüm bedenimin ona teslim olduğunu hissettim, ayakta duramayacak kadar bitkin düşmüştüm. Onun sıcaklığını, gücünü ve desteğini hissetmek hoşuma gitti. Sanki bana küçük bir rahatlama, yaklaşan fırtınaya hazırlanmak için bir çapa verilmiş gibi hissettim.

"Lütfen benimle kavga etme," dedi saçlarıma doğru, başımın tepesini öperek. "Lütfen sinirlenme. Ben de kızgıyım, ikimize de yetecek kadar. Ben senden daha çok korkuyorum. Ama hıncımı senden çıkaramam çünkü bunu sen istemedin. Lütfen acısını benden çıkarma. Sana yanımda ihtiyacım var, ayrı değil."

Gözlerimin yaşardığını hissederek başımı salladım. Onları içeride, barajın diğer tarafında tutmayı başardım. "Özür dilerim."

"Biliyorum. Sonia gidip dergiye söylediği için de özür dilerim. Bazen bir insanı gerçekten tanımazsınız, gerçi anlamam gerekirdi ve bu benim hatamdı. Size söyleyebileceğim tek şey," diyerek geri çekildi ve

"Daha çok hata yapılacak. Ne yaptığımı bilmiyorum ama kızımı ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Peki ya benimle onun arasında seçim yapma zamanı gelirse ne olacak? diye düşündüm. Ama tabii ki bunun cevabını biliyordum.

Partide keyfimizin yerine geldiğini söylemek isterdim ama gelmedi. Ta ki Claudia ve Ricardo daha fazla şarap şişesiyle ortaya çıkıp Mateo ve beni aceleyle sarhoş edene kadar. Sırtımdaki ağırlığı görmezden gelerek parti yüzümü takınmak için elimden geleni yaptım.

Las Palabras'ta bulunan tüm yerel halkı davet etmemize ve hepsinin LCV yapmasına rağmen, hepsi gelmedi. Bu bana lisedeyken bir parti verdiğimde davetlilerin sadece bir avuç kadarının gelmesini hatırlattı. Neyse ki Mateo bana bunu kişisel olarak algılamamamı söyledi - insanlar her zaman bir yerlere gelme sözü verip sonra bunu asla yerine getirmeme konusunda kötü bir şöhrete sahipti.

İlk gelenler Lucia ve programa katılmamış olmalarına rağmen meşhur Carlos'tu. Lucia biraz çakırkeyif görünüyordu, yanakları kıpkırmızıydı ve sürekli kıkırdıyordu. Carlos iyi birine benziyordu, otuzlu yaşlarının başındaydı ve biraz kendini beğenmiş biriydi. Hiç de Lucia'nın birlikte olacağını düşündüğüm biri değildi. Ama Mateo ona ters ters bakmaktan, onu partiden atıp atmamayı tartışıyormuş gibi süzmekten vazgeçmese de yeterince iyi birine benziyordu. Kardeş sevgisi onu biraz daha sevmemi sağladı.

Lucia ve Carlos'un ardından Jerry, Angel ve onun kadar çekingen eşi Patricia geldi. Onları tekrar görmek o kadar güzeldi ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Jerry'nin hâlâ aşırı hevesli bir ahmak olması ya da inek Angel'ın İngilizcesini tamamen unutmuş olması önemli değildi, onları orada görmek bile başka bir hayata açılan bir kapı gibiydi ve beni parlak, güneşli anılarla dolduruyordu.

Çok geçmeden Antonio geldi, gür bıyıkları ve her şeye bir şakası olan sevimli ve iri yarı Antonio, ardından rockçı görünümüyle Manuel, nazik Nerea (artık parlak pembe saçlı) ve sapık Eduardo. Lucia ve Carlos da herkesle iyi anlaşıyor gibiydi; Carlos ve Antonio iş hakkında konuşurken geri kalanımız sadece içiyor, yiyor ve eski günleri yâd ediyorduk. Özellikle alkol herkesi etkilemeye başladığında, kendimi birden fazla kez gözlerim dolmuş halde yakaladım. Lanet olası İspanyollar ve onların duyguları... Herkes Las Palabras'ta sahip olduklarımızı bu kadar bariz bir şekilde özlerken etkilenmemek çok zordu.

Ancak bir noktada Lucia, Las Palabras etkisinden etkilenmediği için biraz dans müziği açtı. Sonra parti düşünceli ve duygusal bir halden mutlu ve sarhoş bir hale dönüştü. Mateo'nun umursamıyormuş gibi davrandığı bir Eduardo ve Angel sandviçinde dans ettim ama yine de Eduardo'nun herhangi bir "Sex Pest" hareketi denemediğinden emin olmak için dikkatle izlediğini biliyordum.

"Hâlâ Polly ile konuşuyor musun?" Saçlarımı savurarak ona sordum.

Biraz üzgün görünerek başını salladı. "Pek sayılmaz. Facebook'ta, evet. Aşağı yukarı. Ama biz... birlikte değiliz. Senin ve Mateo'nun olduğu gibi değil." "Mateo o Şanslısın." Melek dedi itibaren arkasında Ben olarak benim saç yüzüne sert bir tokat attı. "Ben de şanslıyım," dedim.

"Evet," dedi Eduardo, "çünkü artık hepimizle birlikte İspanya'da yaşıyorsun.

Burayı nasıl buldun?"

"Harika," dedim ve ilk kez bunu söylerken gülümsememin biraz zoraki olduğunu fark ettim. "Madrid harika bir şehir," diye ekledim, yalan gibi görünmesin diye.

Eduardo başını salladı, görünüşe göre bu cevaptan memnundu ve Patricia Angel'ı çekene kadar tekrar dans etmeye devam ettik ve bir molaya ihtiyacım vardı. Doğruca duvara yaslanmış bir bardak viski içen Mateo'nun yanına gittim. Herkesten uzak görünüyordu.

Ellerimi onun gergin karnına doladım ve kendimi ona doğru çektim. Bana gülümsedi ve yumuşak bir öpücük verdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını soracaktım."

Hâlâ dans etmekte olan diğerlerine başıyla selam verdi. "Sen iyi bir dansçısın." "Senin kadar iyi değil. Hatırladın mı? Las Palabras'ta dans ettiğini söylemiştin.

Justin Timberlake gibi."

Kıkırdadı. "Sadece seni etkilemeye çalışıyordum." "İşe yaradığını biliyorsun."

Yüzü hafifçe düştü. "Ama çalışmaya devam edecek mi?"

Sanki içimde küçük bir delik açılıyormuş gibi hissettim ve içten içe irkildim. Ufacık bir acı damladı. "Elbette," dedim ona kararlılıkla. Gömleğinin kenarlarını kavradım, bunu yapmazsam bizi gerçekliğin dalgalarına kaptıracağımdan korkuyordum.

"Sigara içmeye çıkıyorum," dedi Lucia, hırkasını kaptığı gibi yanımızdan geçip giderken. Mateo'ya alaycı bir bakış attı. "Kardeşimden beri

burada sigara içmemize izin vermiyor."

Claudia, "Ben de seninle geliyorum," dedi ve ikisi birlikte odadan çıktılar.

Mateo'ya tutunmak, bizi bu özel küçük dünyada tutmak istedim ama sonunda Jerry geldi ve onunla futbol hakkında sohbet etmeye başladı. Partide hiç kimsenin dergiden bahsetmemiş olması şaşırtıcıydı, bu da bana belki de beklediğimiz kadar kötü bir sonuç olmayacağı konusunda umut verdi. Demek istediğim, belki de otuz yaşın üzerinde kimse bu saçmalığa gerçekten dikkat etmiyordu.

Sonra telefonum çaldı. Cevap verdiğime gerçekten pişman olmaya başlamıştım.

Tezgâha gittim ve aldım. Claudia'ydı. Ne oluyor be? Az önce çıkmıştı.

"Öyle mi?" Belki de zili anlayamayacak kadar sarhoş olduklarını düşünerek cevap verdim. "Ne?"

"Vera," diye fısıldadı telefona sertçe. Arka planda İspanyolca bağırışlar duyabiliyordum. "Mateo'yu telefona bağla!"

Elimi otomatik olarak göğsüme götürdüm. "Neden? Neler oluyor?"

Claudia telaşla, "O burada," dedi. "Isabel dairenin dışında.

Ve kızgın. Çok ama çok kızgın."

Yirmi Yedinci Bölüm

Elim telefonu sıkıca kavradı. Acıyla yutkundum. "Ne?" Fısıldadım, zar zor konuşabiliyor ya da nefes alabiliyordum. Bağırışmalar devam ediyordu ve şimdi Lucia'nın sesini seçebiliyordum, birine bağıırıyordu. Hayır, birine değil.

Isabel'de.

Bayan Casalles'e.

Oh, lanet olsun.

Mateo'ya baktım ve ona el salladım. Telefon konuşmasını odanın diğer ucundan izlediği için çoktan bana doğru geliyordu.

"Ne oldu?" dedi, gözleri benimkileri ararken.

"Isabel," diye boğulmayı başardım. "Aşağıda kız kardeşinle kavga ediyor."

Gözleri büyüdü. Başını salladı. "Burada kal."

Sonra daireyi terk etti.

Yerimde donmuş gibi hissettim, arkasından kapanan kapıya bakıyordum. Telefonu elime aldım. "Geliyor." Telefonu kapattım ve arkamdaki partiye baktım. Dışarıda olup bitenlerden tamamen habersiz, fırtına gibi dans ederek eğleniyorlardı. Herkesi dışarı atmak ve partinin kesinlikle bittiğini söylemek istesem de yapamazdım çünkü onları hayatımın kirli küçük gerçekliğine doğru tekmeliyor olurdum.

Midem çalkalandı. Hasta olacaktım.

Elimi ağzıma götürerek tuvalete koştum ve hemen tüm kırmızı şarabı ve yarı sindirilmiş pideleri kustum. Tuvaletin üzerinde durdum, nefesimi tutmaya ve midemin bulanmasını engellemeye çalıştım.

Isabel

buradaydı. O

biliyordu.

Kapı çalınana ve Claudia'nın sesini duyana kadar tekrar kustum. "Vera?"

Tuvaletin sifonunu çektim, ağzımı çalkaladım ve mümkün olan en derin nefesi alırken yüzüme soğuk su serptim. Neredeyse morarana kadar tuttum ve sonra bıraktım.

Bunu atlatmak zorundaydım.

Kapıyı açtım ve ona baktım. "Kendimi iyi hissetmiyordum," diye açıklamaya çalıştım, belki birileri duymuştur diye.

Hemen bana sarıldı. "Pek iyi gitmiyor," diye kulağıma fısıldadı.

Dudağımla ısırıldı. Sertçe. "Neler oluyor?"

İri kahverengi gözleri sempatiyle kırıştı. "Gitmeyecek. Şu anda lobide çünkü sokakta olay çıkarıyordu. Lucia hâlâ aşağıda. İşleri daha da kötüleştiriyor. Kız kardeşi gerçekten... alingan."

"Dergiden haberi var..." "Evet, biliyor."

"Siktir."

"Evet, lanet olsun."

"Mateo... bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Zar zor. Bu adamda çok fazla kısıtlama var."

Her şeyi çok iyi bildiğim için başımı salladım. "Oraya gitmeliyim." Claudia bana delirmişim gibi baktı. Belki de öyleydim.

"Hayır, yapmamalısın," dedi sertçe. "Burada kal ve Mateo bu işi halledecektir."

"Ama bu yalnızca onun sorunu değil."

Beni omuzlarımdan yakaladı ve sıkıca tuttu. "Vera, onunla evli değildin, tamam mı? Bu kadına hiçbir şey borçlu değilsin. Bu arada İngilizcemi anlamadıysan söyleyeyim, o bir deli."

"Onun yerinde olsaydın sen de çıldırırdın."

Parmağını bana doğru salladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır, şimdi kendini suçlu hissetmeye başlama. Kalbinin doğruya ya da yanlışaya saygısı yok."

"Claudia," diye tersledim onu. "Kendimi hep suçlu hissettim. Her gün, her zaman." Kendimi onun elinden kurtardım. "Ve kalbim daha iyisini bilmeliydi."

O arkamdan "Bu senin suçluluğunu ortadan kaldırmayacak!" diye bağırırken ben koridorda sinsice ilerledim. Partidekilerin duyacağını bildiğim kadar yüksek sesle bağırıyordu. Ama umurumda değildi. Bu benim de pisliğimdi. O benim karım değildi ama bu işte benim de payım vardı ve onunla yüzleşmek zorundaydım. Bunu ona borçluydum.

Koridora çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, adrenalinin ayakta durup asansör bekleyemeyeceğim kadar yüksekti. Aynı adrenalin dalgasının bacaklarıma güç vermesine izin verdim, lobinin kapısını itip açana kadar bir ayağımla diğerinin önüne koymamı sağladı, beynim otomatik pilottaydı.

Lucia, Mateo ve Isabel dışında kimse yoktu. Gözlerim hemen Isabel'e gitti, onu bir kez olsun kanlı canlı görmenin verdiği yenilikle. Kızgındı, bu kesindi. Kırmızı bir yüz, kırmızı bir burun, gözyaşlarıyla çizgili bir yüz.

kalbimi kırdı. Kraliyet mavisi bir elbise, süslü Louboutin ayakkabılar, Chanel bir çanta ile hala şık bir havası vardı. O benim olmadığım her şeydi, yine de ikimizin de kalbinin derinliklerinde aynı acı kapasitesine sahip olduğunu biliyordum.

Ama o yumruklarıyla Mateo'nun göğsünü döverken ve Mateo orada öylece durup olanları kabullenmek için elinden geleni yaparken bu düşünceye tutunmak zordu. Yine de bu uzun sürmedi, çünkü kapı arkamdan kapandığı anda, davetsiz misafirin kim olduğunu görmek için karanlık gözlerini kaldırdı.

O bendim. Göğüs dekolteli, retro elbisem, kıvrılmış saçlarım ve kırmızıya boyanmış dudaklarımla bendim.

Jezebel, fahişe, orospu.

İşte oradaydım, sevdiğim adamın karısıyla yüz yüze duruyordum.

Hiç vakit kaybetmedi. Mateo'dan uzaklaştı, gözleri havai fişek gibi parlıyor, o anın çılgınlığıyla cızırdıyordu.

"Puta coño!" diye bağırarak bana doğru geldi. "Sen aptal bir sürtüksün!"

Sonra çok iyi İngilizce konuştuğunu hatırladım. Bütün hakaretlerini anlayacaktım.

"Vera!" Mateo beni dinlemediğim için üzgün bir şekilde bana bağırdı ama ona bakamadım bile. Onu kollamak zorundaydım çünkü bana doğru geliyordu ve hızla geliyordu.

Merdiven boşluğunun kapısına dayanana kadar geri geri gittim ve bir adımdan daha az bir mesafede durdu, içki ve pahalı parfüm gibi kokuyordu. Bakımlı parmağını yüzüme doğru uzattı ve tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. "Seni küçük canavar, seni lanet fahişe. Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya gelip kocamı beceriyorsun? Ha?!"

Hiç bu kadar korkmamıştım. Nefes alamıyor, düşünemiyor ya da konuşamıyordum. Ne söyleyebilirdim ki? Üzgün olduğumu, kimseyi incitmek istemediğimi, aşkımızın her şeyi telafi edeceğini düşündüğümü söylemekten başka ne söyleyebilirdim ki?

"Konuş benimle!" diye bağırdı, alnındaki damarlar zonkluyordu. "Kendin için ne söyleyeceksen söyle bana! Evliliğimi mahvettin! Zavallı kızımın hayatını mahvettin. Sen bir yuva yıkıcısın! Kendinden utanmalısın."

Ama utandım, içimden ağladım.

"Eee?" diye alay etti. "Bana, yüzüme karşı bir şey söyleyecek cesaretin bile yok ama kocamı becermekte bir sakınca görmüyorsun. Seni aptal

küçük orospu!" Göğsüme tükürdü. "İğrençsin, şu haline bak." "Vete a la mierda, Isabel!" Lucia'nın bir yerden bağırdığını duydum.

"Sen korkunç bir insansın." Isabel, Lucia'nın hakaretlerini duymazdan gelerek bana ters ters baktı. Göğsümdeki tükürük buz gibi soğuk bir hisle yavaşça aşağı kaydı. "Her yerdeki kadınlara ve ailelere hakaret ediyorsun. Siktiğimin orospusu."

"Isabel," diye sertçe uyardı Mateo onu ve göz ucuyla bize yaklaştığını görebiliyordum.

"Konuş benimle!" diye bağırdı, gözlerimi ona kapatmak zorunda kaldım, sesi içimde çınlıyordu.

Boğazımın arkası acı içinde kıstı. "Özür dilerim," diye inlemeyi başardım.

Gözleri büyüdü. "Üzgün müsün? *Üzgün müsün?* Tek anladığım bu mu?"

Ve bir anda suratımın ortasına bir yumruk indirdi. Yıldızlar. Her yerde.

Yanan yıldızlar.

Bunu ne kadar hak ettiğim umurumda değildi, çünkü hak ettiğimi biliyordum. Ama bir an için içimde bir şeyler koptu.

"Siktir git, seni kaltak," diye bağırdım ona, bana doğru geldiğini bildiğim bir başka darbeden kaçmaya çalışıyordum.

Mateo aniden Isabel'in arkasındaydı, kollarını iki yanında tutarak bana tekrar vurmasını engelliyordu. Ama ben zonklayan yanağımı tutarken bakışları bana odaklanmıştı, gözleri alev alev yanıyordu. "Vera, bu benim çocuğumun annesi," dedi bana, sesi karanlıktı, kaşları çatılmıştı. "Lütfen ona biraz saygı göster."

Ağzım açık kaldı, **y a n a ğ ı m** yanıyordu. Ne oluyor **l a n**? Göster *ona* Saygı mı? Bana vurdu!

Isabel'i çabucak geri çevirdi ve Isabel İspanyolca bağırmaya geri döndü, gerçi şimdi sesi daha çok ağlamaya benziyordu. Onu dışarı çıkardı ve gecenin içinde kayboldu. Bu arada ben orada öylece durmuş, şaşkınlık içinde kalmış ve onarılamayacak kadar aşağılanmışım. Olanlar karşısında kendimi aptal gibi hissediyor ve Mateo'nun bana söylediklerinden o kadar utanıyordum ki bir deliğe girip bir daha asla çıkmamak istiyordum.

"Özür dilerim," dedi Lucia yanıma gelerek. Kolunu omzuma doladı ve bir buklesini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Dışarıda sigara içiyorduk ve bana senin hakkında bağırmaya başladı. Mateo'yu görene kadar gitmeyeceğini biliyordum."

"Sorun değil," dedim dalgınca, dikkatimi kalbimdeki acıdan ayıramıyordum.

"Mateo Chloe Ann için en iyisini yapmaya çalışıyor, bunu biliyorsun," dedi Lucia. "Isabel de her zaman iyi bir eş olamadı, o yüzden çok fazla suçlayamıyor, ama çok gururlu. O dergide okudukları hiç hoşuna gitmedi. Bu onun imajına zarar veriyor."

"Ona zarar verdim," dedim sessizce. "Chloe Ann'e zarar verdim."

"Hayır," dedi. "Böyle şeyler söyleme. Isabel'in egosu bir gün normale dönecek ve Chloe Ann çok güçlü. Her şey yoluna girecek."

Lucia'nın güzel gözlerine baktım. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Kendine yalan söylediğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

İşler asla yoluna girmeyecekti.

Mateo o gece eve hiç gelmedi.

Lobide Isabel'le yaşadığımız olaydan sonra Lucia ve ben yukarı çıktık. Partinin bittiğini kimseye söylememiş olmama rağmen hepsi biliyordu. Kapıdan içeri girdiğimde hepsi mutfağın etrafında toplanmış, sempatik gülümsemeler ve üzgün bakışlar atıyorlardı. Claudia'ya bir bakış attım ama o sadece özür dilercesine omuz silkti.

Yine de iyi insanlardı ve her biri bana içtenlikle sarılıp veda etti, yakında akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya söz verdiler. Hatta Jerry, şehirde uzun süre kalmayı planlıyorsam Las Palabras'ta olası bir pozisyondan bahsetti.

Ne gariptir ki birkaç hafta önce kalıcılığımı asla sorgulamazdım. Şimdi, beni önemseyen gerçek dostlarım olsa bile, şehirden kovulmaya hazırdım.

Claudia bana sıkıca sarıldı ve hafta sonu olduğu için öğle yemeğine gelip beni alacağını söyledi. Kendimi daha iyi hissetmem için dikkatimi dağıtmaya çalışması kalbimi kabarttı. Lucia da aynı şekilde davrandı ve onu aramamı söyledi. O benim tarafımda olduğu için çok mutluydum ama şimdi Mateo'nun kimin tarafında olduğunu merak ediyordum.

Kafamda dönüp duran bu düşüncelerle yalnız başıma yatağa girdim. Mateo neden hâlâ dönmemişti? Ne yapıyordu? Isabel'e kaltak diyerek onu gerçekten kızdırmış mıydım? Isabel'in beni fiziksel olarak incitmiş olması, hakaretlerinin çok daha aşağılık olması onu kızdırmamış mıydı? Yoksa bunu hak ettiğim için mi önemli değildi - çünkü bunu hep hak etmişim.

Hiçbir cevabım yoktu ve Mateo da yoktu.

Sabahın dördünde ondan bir mesaj aldım.

Chloe Ann için bu gece eski evde kalacağım. Seni seviyorum. Seni yarın arayacağım.

Yine hasta olacaktım. Eski evlerinde mi kalıyordu? Isabel ile mi? Aman Tanrım. Beni sevdiğini yazdığını biliyordum ve kızı için kaldığını söylediğini de biliyordum ama bu midemi içten dışa doğru saran ve nefesimi kesen o hasta ve yapışkan hissi yok etmedi. Bu his, cenin pozisyonuna dönüp uykunun beni alıp götürmesi için dua etmek zorunda kalana kadar kendini düğümledi.

Ertesi sabah uyandıgımda, güneş kapatmayı unuttuğum perdelerin arasından içeri süzülürken, o his hâlâ oradaydı. Ondan kurtulamıyordum. İçime işliyor ve beni çılgına çeviriyordu.

Mateo kendi evrenimiz olacağımızı söylemişti. Bana bizden vazgeçmeyeceğime dair söz verdimişti. Yaptığımız şeyin doğru olduğuna, aşkın iyi olduğuna, bu işi yürütebileceğimize, risk almaya değer olduğuna ve sonunda buna değeceğine inanmam için bana pek çok neden vermişti. Ama artık bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ve bunu, bizi düşündükçe içimdeki acı daha da artıyordu. Beynimde bir düşünceye, açıkça bakmaya korktuğum bir düşünceye tutunmak isteyen küçük teller vardı. Bu düşünce acıyı temsil ediyordu.

Bu düşünce, belki de bu ilişkinin yürümeyeceğinin farkına varmaktı.

Bitmesi gerektiğini.

Bitirmek zorunda

kalacağımı.

Ve bunu yaparak, elde etmek için çok uğraştığım her şeyi kaybedecektim - İspanya'daki hayatımı, buradaki arkadaşlarımı, yeni ailemi, mutluluk şansımı kaybedecektim. Aşkı kaybedecektim. Mateo'yu kaybederdim.

Bu düşünce beni kırdı. Beni mahvetti. Bu yüzden onu reddettim, bir kenara ittim, çünkü onu düşünmek çok büyük bir görevdi ve düşünmek bile hayatımı çok değiştiriyordu. Bunu düşünmek ve doğru olduğunu fark etmek istemedim, çünkü doğru olduğunu fark ettiğimde, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecekti.

Bu konuda bir şey yapmak istemedim. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istedim.

Ama gerçekten, aşkımız ne zaman özgür oldu ki?

Mateo'nun beni aramasını ya da eve gelmesini bekleyerek yatakta ne kadar yattığımı bilmiyordum. Ama bir süre sonra gelmeyeceği belliydi.

Sonunda telefon çaldığında, arayan Claudia'ydı. Beni giyinip onunla buluşmaya gitmem için zorladı. Bedensel zarar vermekle tehdit etti, yanağımın Isabel'in bana vurduğu yerden hâlâ biraz kırmızı olduğunu düşününce bunu pek komik bulmadım. Yüzüklerinden biri uzun süre kapatıcı ile kapatmaya çalıştığım bir iz bırakmıştı. Ne yazık ki, hissettiğim derin aşığılanmayı örtbas edememişti.

Uyandığımda hava güneşli başlamıştı, ancak onunla buluşmak için kapıdan çıktığımda bulutlar içeri girdi ve havada bir serinlik vardı. Sıcak yaza veda etmenin hüznüyle jean ceketimi sımsıkı üzerime geçirdim ve Prado müzesine varana kadar sokaklarda aceleyle ilerledim. Claudia sanatın kafamı dağıtacağını düşünmüştü.

Onu karşılamak için girişe doğru koşarken Mateo'dan bir mesaj aldım.

Neredesin? Şimdi eve gidiyorum.

Kalbim belirsizlikle çarptı. Hemen geri mesaj attım.

Prado'ya yeni geldim. Claudia ile burada buluşacağım. Daha sonra döneceğim, biraz sanat eserlerine bakacağım.

Bir sonraki mesajın gelmesi için birkaç dakika bekledim. Bu arada Claudia beni fark etmiş ve yanıma gelmişti, merakla bakıyor ama burnunu sokmuyordu. Ne olduğunu biliyordu.

O da cevap verdi: *Müzenin tadını çıkarın, bu çok önemli. Eve döndüğünde görüşürüz. Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum, diye mesaj attım. Her kelimesinde ciddiydim. Kafamdaki o düşünceye, dokunmak, hissetmek, bakmak istemediğim düşünceye rağmen, Mateo'yu derinden ve her parçamla sevdiğimi şüphesiz biliyordum. Her şeyin bu kadar acı vermesinin nedeni de bu sevgiydi.

"Ne dedi?" Claudia sordu.

İçimi çektim. "Pek bir şey yok, sadece artık eve dönüyor."

Saraya benzeyen binanın görkemli girişine baktım. Her yaştan insan içeri girmek için sıraya giriyordu. Birdenbire yapmak istediğim son şeyin

Mateo'yu düşünürken bir yandan da resimlere ve heykellere bakıyordum.

Claudia bilmiş bir gülümsemeyle bana "Git," dedi. "Müzeye başka bir gün de gidebiliriz. Mateo evinizde sizi bekliyorsa, bu aklınızı Mateo'dan uzaklaştırmaz."

"Emin misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Hayatım boyunca Madrid'de yaşadım. Bu yıl sergileri iki kez gördüm. Başka bir gün tekrar geleceğiz, belki dördümüz, çifte randevu gibi. Ama inan bana, bu halde oraya gidersen Goya'ya karşı nefret duyacaksın."

Ona gülümsedim. "Bunu Bay Goya'ya yapmak istemezdim."

Beni hızlıca iki yanağımdan öptü ve ben uzaklaşırken el salladı. "İyi şanslar."

Genelde insanlar bana "iyi şanslar" dediğinde sinirlenirdim çünkü sanki şansa ihtiyacım varmış, bir konuda yardıma ihtiyacım yokmuş gibi gelirdi. Ama bu sefer gerçekten ihtiyacım vardı. Eve dönüp Mateo'yu görmek, onun kollarına atılmak ve bu kötü düşünceyi çok ama çok uzaklara gömmesini sağlamak istiyordum. Üzerimdeki yükü almasını, her şeyi yok etmesini ve beni bu karmaşayı atlatmanın bir yolu olduğuna inandırmasını istedim.

Ona eve erken geleceğimi söylememeye karar verdim. Aslında, belki ondan önce eve varıp bir sürpriz yapabilirim, biraz kahve ve kurabiye hazırlayabilirim ve biraz vicdan muhasebesine hazırlanabilirim diye düşündüm.

Acele etmeye çalışarak bir süre metroya bindim ve metro istasyonundan daireye doğru hızlıca yürüdüm. Yaklaşık bir blok ötedeydim, içimde hala dönen küçük acı tekmelerini, üstesinden gelebileceğime inandığım o korkunç korku hissini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

İşte o zaman Mateo'yu gördüm.

Caddenin karşısındaydı, parlak kırmızı bir Audi'den iniyordu. Bu onun arabası değildi. Sonra sürücü koltuğunda oturan sarışın Isabel'in başını fark ettim ve Mateo'nun dün gece Isabel'i arabasıyla eve bıraktığını anladım.

Gölgelerin beni saklayacağını umarak hemen bir dükkânın kapısına doğru geri çekildim ve sahnenin gelişmesini izledim. Beni bir daha görmesini asla istemezdim; muhtemelen arabadan atlar ve başladığı işi bitirirdi.

Mateo dün geceki kıyafetleriyle arabanın onun tarafına doğru yürüdü ve camı indirdi.

Ona bir şey söyledi. Güneş gözlüğü taktığı için yüz ifadesini okuyamadım. Mateo sağ elini kızın çenesine koymuş, bir kocanın karısına sarılacağı gibi ona sarılmış, kızın söylediklerini başıyla onaylıyordu.

Sonra onu öptü. Tam dudaklarından.

Yumuşak, şehvetli bir öpücük.

Ve o da onu öptü.

Çiğerlerim yere düştü, kalbimdeki kırıkların hepsi aynı anda patladı, her parçamı paramparça etti, parçalar beni tepeden tırnağa kesti. Tüm bunlar olurken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Sonunda uzaklaştı ve gülümsedi. Ama bu evrende o gülümsemenin ne anlama geldiğini çözecek zaman kalmamıştı, eğer bir anlamı varsa bile.

Çünkü bu düşüncenin ne anlama geldiğini, bana ne anlatmaya çalıştığını, dikkatimi neye vermemi istediğini fark ettim.

Mateo ve karısının ya da yakında eski karısı olacak kişinin birbirlerine karşı sevecen davranışlarını izliyordum. Yıllardır evliymişler gibi davranmalarını izliyordum, çünkü elbette evliydim. Bunları izliyordum ve içim içimi yiyordu, kalbim ezildi, damarlarım siyah sıvı kıskançlıkla doldu ve beni içten dışa boğdu. Bundan asla kurtulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Ve bu yanılttı.

Çünkü birlikte bir kızları vardı.

Ve ben ve duygularım, yolumda duruyordum.

Babamın annemi terk etmesini içten içe hiç istemedim. Yaşadığım tüm acılardan beni kurtaracak bir yol olsaydı, bunu isterdim. Şu anda Mateo ve Isabel'in evliliğinin önündeki engel bendim. Eğer ikisinin tekrar bir araya gelmeleri için en küçük bir şans bile varsa, bunu engelleyecek kişi ben olamazdım.

Birlikte bir aileleri vardı.

Herkes için doğru olanı yapmalıydım. Kendi kalbimi sikeyim.

İspanya'dan ayrılmak zorunda kaldım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mateo'nun beni görmemesi için acele ederek daireye dönmeyi başardım. Isabel'le arabada ne kadar zaman geçirdiğinden emin değildim ve bilmek de istemiyordum. Her adımda ölecekmişim gibi hissediyordum, binamıza girerken kendimi zor tutuyordum. Asansöre bindiğimde yere yığılmaya başladım, korkuluklara tutunarak kendimi dik tutmaya çalışıyordum. Acı o kadar büyüktü ki yine yıldızları görüyordum.

Anahtarlarımınla oynarken ve onları kapıya sokmaya çalışırken, onları düşürmeye devam ettim. Ve sonra gözyaşları gelmeye başladı, yüzümden aşağı akıyor, sulu bir filtreden görmemi sağlıyordu. Hıçkırıklarımı içimde tutmaya çalıştım, onları göğsümün derinliklerine gömmeye çalıştım, koridorda kaybetmemeye çok kararlıydım. Kendimi kaybedersem yere yığılırdım ve asla içeri giremezdim.

Bir şekilde anahtar kilide girdi ve kapı kolu döndü. İçeri daldım ve hemen parke zemine dizlerimin üzerine çöktüm, içime yayılan acıyı hissetmedim bile. Fiziksel acı tercih edilebilirdi; üstesinden gelinebilirdi. Hissettiğim şey, içimde ıstıraptan başka bir şey kalmayana kadar ortadan ikiye ayrılmaktı.

Sırtımı kapıya yasladım, kapıyı sırtımla kapattım ve hıçkırıkların içimi parçalamasına izin verdim. Nefes alamıyordum.

Nefes

alamıyordum.

Ölüyordum.

Hiçbir şey yoktu.

Göğsüm eziliyordu ve ölüyordum.

Nefes al, kendime söylemeye çalıştım. *Lütfen nefes al*.

Ama yapamadım. Nefes nefese kaldım ve yeni hayatımın acısı, üzüntüsü ve mutlak yıkımının üstesinden gelmek yerine sadece ağladım.

Her şeye veda etmek zorundaydım. Eve dönmek zorundaydım. Mateo'yu terk etmek zorundaydım. Bizi kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım.

Bitmişti.

Çığlık attım, yüksek sesle, tiz, kanlı bir cinayet. Vücudum titriyor, ellerim ve kollarım titriyor, aynı anda nefes almaya, ağlamaya ve çığlık atmaya çalışırken göğsüm hala dönüp duruyordu. Buna dayanamazdım, devam edemezdim. Bu benim her yumuşak parçamın yok edilmesi idi; acımasız ve hızlıydı ve

Kanlıydı ve canlı canlı yeniyordum, her kesigi, dilimi ve bıçağı hissetmem sağlanıyordu ve göğsümdeki yara gittikçe büyüyordu.

Öfke ve çılgınlığın etkisiyle çantamı omzumdan çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

Tekrar çığlık attım ve yere yığıldım, parmaklarım tutunacak bir şey bulmak için zemini kazmaya çalışıyordu.

"Lütfen," diye bağırdım kimseye yüksek sesle. "Lütfen bunu durdurun, lütfen bunu durdurun." Hıçkıra hıçkıra ağladım, çığlıklarım ağzımda, boğazımda, ciğerlerimde düğümlendi.

Kapının arkamdan açıldığını zar zor duydum, arkama doğru itildiğini zar zor hissettim.

"Vera?" Mateo üstümden, sesi kırılarak sordu. "Vera, Tanrım. İyi misin?"

Kapıyı arkasından kapattı ve kollarını altıma sokarak beni ayağa kaldırdı.

Nefes nefese kaldım ve tökezleyerek ondan uzaklaştım, beni ayakta tutmak için mutfak tezgahının kenarına tutundum.

"Benden uzak dur!" Çığlık attım.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri korkuyla irileşti. "Vera, lütfen, Estrella, lütfen, ne oldu?"

"Her şey bitti!" Ona bağırdım, sesimin şiddetinden ve çıkış şeklinden korkmuştum. Duygularımı hafife almıştım.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu başını sallayarak ve yaklaştı.

Onu geride tutmak için ellerimi uzattım. Doğru olduğunu bildiğim şeye sadık kalmaya çalışarak gözlerimi kısıtım. Ama o durmadı, geldi ve kollarını bana doladı, beni sıkıca kendine çekti. Donup kaldım, kaskatı kesildim, ona dokunamadım.

"Lütfen, ne bitti?" diye sordu usulca. "Lütfen konuş benimle."

"Biz," diye göğsüne doğru hıçkırdım. "Biz bittik. İspanya'dan ayrılıyorum. Eve dönüyorum."

Kıpırdamadan durarak gerildi. Kalbinin durduğunu neredeyse duyabiliyordum. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunu kastetmiyorsun."

"İstiyorum," dedim. "İstiyorum. Seni terk etmek zorundayım."

"Neden?" diye hırladı. Kendini geri çekti ve omuzlarımı sıkıca kavradı. "Neden beni terk etmek zorundasın? Isabel yüzünden mi?"

"Dün gece beni savunmadın!" Bağırđım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Geriye doğru mutfağa yürüdüm, bir elim denge için tezgahın üzerindeydi. "Üzerime tükürdü, bana vurdu ve sen beni savunmadın!"

"Yapamadım," diye fısıldadı, şoka girmiş gibiydi. "Vera, lütfen, yapamadım."

"Evet, yapabiliirdin!" Kalbim şiddetle titreyerek çığlık attım. "Beni savunabiliirdin!"

"Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok!" diye bağırđı, yüksek sesle, gözleri alev alev yanarak. "Hiçbir fikrin yok. Chloe Ann'e sahip olma şansımı canlı tutmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorsun! İkiniz arasında seçim yapmak zorunda bırakma beni."

Sanki cama dönüşüyormuşum da hemen paramparça olacakmışım gibi hissettim.

"Sana hiçbir şey sormuyorum!" Kükredim. "Ben öyle bir kadın değilim! Hepiniz bana fahişe ve yuva yıkan kadın diyebilirsiniz ama ben sizden asla imkânsız istemem. Ve sen zaten doğru seçimi yaptın."

Ellerini burnunun ve ağzının üzerinde birleştirmiş, nefes alıp vermeye çalışıyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Gözlerinde çok fazla öfke, acı ve hayal kırıklığı vardı. Sonunda ellerini kaldırdı ve "Sen bir fahişe değilsin. Isabel üzgündü, hepimizin bildiği gibi. Hem seni hem de onu aynı anda savunamazdım."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "Bu seni neden az önce onu öperken gördüğümü açıklıyor."

Yüzü düştü.

Kollarımı kavuşturdum. "Seni gördüm. Az önce."

"Vera," dedi nazıkçe. "Hayır, göründüğü gibi değil."

Acıyla yutkundum. "Belki de değildir."

"Barışı korumaya çalışıyorum."

"Onu yönlendiriyor musun?"

"Hayır," dedi hızla, kararlılıkla. "Bizi biliyor, evliliğin bittiğini biliyor. O da kabul ediyor. Ama iyi davranmak zorundayım. Çünkü-"

"Biliyorum!" Bağırđım. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Kızın yüzünden. Ve sana katılıyorum. Keşe buraya gelmeden önce, okulumdan, ailemin saygısından ve geleceğimden vazgeçmeden önce bunun ne kadar zor olacağını bilseydim. Senin için her şeyden vazgeçtim ama sonuncu oldum!"

"Sonuncu değilsin," diye bağırđı. "Bana bu saçmalığı yapma. Bu benim için adil ya da kolay değil ve sen de bunu biliyorsun!"

"Bok mu?" Öfkeyle tekrarladım, sesim çığdı. "Ne bok yiyorum ben? Buradan siktir olup gidiyorum ve geride bıraktığım geleceğime, hiçbir şeye geri dönüyorum."

"Her şeyden vazgeçecek tek kişi sen değilsin!" diye kükredi, sesi beni iliklerime kadar titretti. Bana doğru bir adım attı ve ben de tezgâha yaslanana kadar geri çekildim. "Okula geri dönebilirsin! Ülkene geri dönebilirsin! Ailemi asla geri alamam! Her şeyimi kaybettim!"

Yüzü kıpkırmızıydı, boynundaki damar sertçe atıyordu. Nutkum tutulmuştu, tekrar nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum. Öfkesi, acısı nefesimi kesmişti.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ekledim, "Özür dilerim. O zaman belki de beni kaybettiğinizi fark etmezsiniz." Etrafından dolaşmaya çalıştım ama kolumu tuttu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Zor, acıtıyor ama gitmene gerek yok."

"Gitme hakkım var," dedim ona, gözlerinin içine bakarak ve onu aşağıya çekerek. "Ayrılıyorum çünkü bu benim seçimim. Artık bir aileyi parçalayan diğer kadın olmayacağım. Olan oldu ama daha fazla zarar görmesini engelleyebilirsem engelleyeceğim. Sen, Chloe Ann ve Isabel bir ailesiniz. Birlikte olmalısınız."

"Ama sen benim ailemsin," diye bağırdı usulca, beni kendine doğru çekerek. "Lütfen Vera, bunu bana yapma. Bu işe yarayabilir. Sadece üstesinden gelmeliyiz."

"Bu işe yaramaz!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Bunu biliyorsun. Chloe Ann önce gelmek zorunda ve gelecek de. Onun hayatını daha fazla mahveden kişi olmak istemiyorum."

"Hayır," dedi başını sallayarak, gözleri kapalıydı. Kolumdaki tutuşu hiç azalmadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Vera. Bilmiyorsun. Bana güven, her şey yoluna girecek; sadece dayan, lütfen dayan. Bizden vazgeçmeyeceğine söz vermiştin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken bir yanım kollarına yığılıp ona inanmak, her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu. Ama asla her şey yoluna girmeyecekti. Doğru olanı yapmak zorundaydım. Kendi acımın, kendi kalbimin, kendi geleceğimin ve fedakârlıklarımın hiçbir önemi olamazdı. Ben her zaman kötü adam, kara koyun, kara delik olmuştum. Ama şimdi nihayet daha büyük bir insan olma, başkalarını önceleme şansım vardı.

Almak zorundaydım.

Bu benim tüm hayatım boyunca karmam oldu.

"Özür dilerim Mateo," diye fısıldadım. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır," diye yalan söyledim. Ona gerçeği söylemek her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

Titremeye başladı, gözleri yaşlarla doldu. "Yalan söylüyorsun," demeyi başardı, sesi çatlıyordu. "Yalan söylüyorsun. Beni seviyorsun."

"Bilmiyorum," dedim. "Ve burada kalamam. Burada kalıp sana ve ailene bunu yapamam."

"Ama *beni* öldürüyorsun," diye fısıldadı acı içinde. Beni kendine yaklaştırmaya çalıştı ama ben taş gibi hareketsiz, bir ağaç gibi kaskatı duruyordum. Boyun eğmedim. Buna boyun eğmeyecektim, bencil kalbimin ve duygularımın kazanmasına izin vermeyecektim.

"Vera," diye devam etti, şimdi yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Mateo'nun ağladığını görmeye dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. "Vera, sen benim yıldızımsın. Seni seviyorum. Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum, acı çektiğini ve sana acı veren ya da mantıklı gelmeyen şeyler yaptığımı biliyorum. Ama bana inanmalısın ki birlikte bunu atlatabiliriz. Bu sadece yoldaki bir tümsek, eğer dayanırsak birbirimizin kalpleri sağlam bir şekilde hayatta kalabiliriz. Daha güçlü olacağız." Öfkeyle gözlerini sildi ve sertçe yutkundu. "Lütfen, gitme. Lütfen bunun sonumuz olmasına izin verme. Lütfen bize, bana bir şans daha ver. Sen benim evrenimsin ve sen hayatımda olmazsan hiçbir şeyim olmaz. Lütfen, Vera. Seni yıldızları sever gibi, gökyüzünü sever gibi, yeryüzünü sever gibi seviyorum. Bunu sensiz yapamam. Yapamam."

Son kelimedede sesi çatallaştı ve ben kararlılığımı zorlukla kontrol altında tutabildim. Gözyaşlarıyla dolu gözleriyle gözlerimi aradı ve ben tüm aşk fikrinin ardında bir kara delik bırakarak uzayda yok olduğunu hissettim. Onu asla terk etmek istemedim, onu asla incitmek istemedim.

Ama bu benim ne istediğimle ilgili değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm Mateo. Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Ama senin için yeterince güçlü değilim. Bu çok zor."

Kalbimde kalan her şeyi çelikleştirerek onun elinden kurtuldum ve toparlanmaya hazır bir şekilde koridordan yatak odasına yöneldim.

"Sırf zor geliyor diye beni terk edemezsin," diye bağırdı arkamdan öfkeyle. "Beni sevmiyormuş gibi davranamazsın çünkü bunun işimizi kolaylaştıracağını düşünüyorsun."

Ama cevap vermek için durmadım çünkü söyleyecek bir şey kalmamıştı. Seçimimi yapmıştım. Peşimden gelirse diye kapıyı arkamdan kilitledim. I

Dolabımdan bavulumu ve sırt çantamı çıkardım ve hayatımı bir kez daha toparlamaya başladım.

Kalbim buzlu sırın altında yanıyordu ama artık onu eritemezdi, kırıp geçemezdi. Buna izin veremezdim.

Aşk, bizim aşkımız, kayan bir yıldızdı, karanlıkta yanıyordu, çok yaklaşıana kadar görünmüyordu, çok parlaktı ve yakalanamayacak kadar hızlıydı. Yandı, derin soğuğa ve karanlığa, uzayın acımasızlığına, üzerimizdeki sonsuzluğa ve içimdeki yeni boşluğa karıştı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bazı açılardan çok yavaş geçti - toparlanmak için harcadığım her saniye beni dehşete düşüren bir saniyeydi, pişman olacağımdan, oturma odasına geri dönüp kollarımı Mateo'ya dolayacağımdan ve onu sevdiğimi, bizim için savaşağımı, onu terk etmeyeceğimi söyleyeceğimden korktum.

Başka bir açıdan, çok hızlı geçti. Parmaklarımın arasından kayıp giden her saniyeye tutunmak istedim. Dairemizi seviyordum, evimizi seviyordum, şehrimizi seviyordum. Tüm zorluklara rağmen bu hayatı geride bırakmak istemiyordum; ona tutunmak ve koşulların değişmesi için dua etmek istiyordum.

Zamanın geriye doğru akmasını, evden çıkmayacağımız Barselona'ya geri dönmeyi, Isabel'e o anda söylemesini sağlamayı, hatta daha da geriye, İspanya'ya taşınmamı istediği zamana dönmeyi istedim. Ona boşanma kesinleştğinde geleceğimi söyledim. O zamana kadar Vancouver'da kalmanın bir yolunu bulurdum, annemin gazabına katlanırdım. Bu kadar güzel, bu kadar kırılgan bir şeye sahip olup da onu kendi ayağınızla ezmenin acısından kaçınmak için her şeyi yapardım.

Sonunda odadaki ve banyodaki her şeyi toplamıştım. Oturma odasında ihtiyacım olan tek şey dizüstü bilgisayarım, ceketim ve çantamdı.

Ne yazık ki Mateo kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almış, tam yanlarında duruyordu.

Orada öylece durdum, bavul yanımda, sırt çantası bir omzumdan sarkıyordu, bataklığa saplanmıştım.

"Bilgisayarımı almam gerek," diye fısıldadım. Başını kaldırıp bana bakmadı.

"Al o zaman."

Kahretsin. Delirmişti. Tabii ki kızgındı, kendi kalbimi kırdığım gibi onunkini de kırdım.

Sırt çantamı yere bırakıp ona doğru eğildim, bilgisayarımı ve çantamı hızla kaptım. Ona bakmamaya çalıştım ama elimde değildi. Gözlerim her zaman olduğu gibi ona dikilmişti. Siyah saçlarının kalınlığını, ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunu, onları çekiştirmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

parmaklarımla. Çarpıcı kaşları, tik kahverengi gözleri için mükemmel bir çerçeve oluştuyordu.

Gözleri şimdi benimkilerle buluşuyordu. Bakışlarımı yakalamak için tam zamanında başını kaldırmıştı. Gözleri hâlâ her zamanki gibi karanlıktı ama kan çanağı gibiydi ve acı doluydu. Ona baktım, kaybolmuştum, korkuyordum ve bunun onu son görüşüm olduğundan emindim.

"Chloe Ann'i seviyorum," dedi kısık sesle. "Ben de seni seviyorum. Çok farklı ama çok eşit şekillerde. Bana güvenemez misin? Neyin en iyisi olduğunu bildiğime güvenemez misin?"

Cam parçalarını yuttum. Ona
güvenmekten çok
korkuyordum.

Doğrudum ve cesaretimi toplayarak ona gülümsemeyi başardım. "Sen iyi bir adamsın Mateo. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Bana baktı, şimdi şaşkındı. "Beni gerçekten terk ediyorsun. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunların hiçbiri senin için bir şey ifade etmiyor mu?" diye fısıldadı sertçe.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Benim için *her şey* demekti."

Arkamı döndüm ve ceketimi askıdan alarak kapıya doğru yürüdüm. "Seni seviyorum, Estrella'm." dediğini duyduğumda bile devam etmek için harap olmuş ruhumda kalan tüm gücü harcadım. Lütfen gitme."

Ama kapıyı açtım. Ve gittim.

İlk başta nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Mateo'yu ve Madrid'deki hayatımı bırakıp gitmek sandığım kadar kolay değildi. Tabii tahmin etti ysem. Tek bildiğim paniğe kapılıp kaçmaktı ve nereye koştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çok az param vardı, bir gece otelde kalacak kadar.

Mastercard'ımda eve uçak bileti almaya yetecek kadar bile yoktu. Gerçekte, tamamen boku yemiştım.

Bu beni gri Madrid sokaklarında ter içinde kalana, sırtım ve kollarım da her yerim gibi ağrıyana kadar yürümekten alıkoymadı. Nerede olduğumdan tamamen emin olmadan durakladım ve hemen Claudia'yı aradım.

"Vera?" diye cevap verdi.

Ve sonra gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Bir binanın soğuk taş duvarına yaslandım, yüzümü yoldan geçenlerden korudum ve tekrar konuşabilene kadar gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Mateo'yu terk ettim," dedim ona.

Tek ihtiyacı olan buydu. Ona belli belirsiz yol tarif ettim ve birkaç dükkânın adını söyledim. Bana yerimden kıpırdamamamı söyledi ve otuz dakika sonra dar sokakta hızla ilerliyor, çantalarımı ve hayatımı hatchback'inin arkasına yerleştiriyordu.

Claudia tam olarak şehirde yaşamıyordu; dairesi batıdaydı, hala metroyla ulaşılabilirdi ama her şey biraz daha yeşil ve dağınık görünüyordu. Yarım saat kadar sürdü ve bu süre boyunca ona olanlar hakkında ağladım - onu Isabel'i öperken gördüğümü, işlerin asla düzelmeyeceğini bildiğimi, kalarak işleri daha da zorlaştırdığımı, ailesinin bir arada kalmak için gerçek şansını mahvedebileceğimi söyledim.

Şokunu ya da sempatisini mırıldanmak dışında hiçbir şey söylemedi. Sadece sessiz bir teselli oldu, ki bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ettim. Genellikle bu tür durumlarda insanlar size istemediğiniz tavsiyelerde bulunur ya da söylediklerinize çok fazla katılır, yardım etmek ister ama işleri daha da kötüleştirir.

Claudia bana ihtiyacım olan her şeyi teklif etmeye fazlasıyla hevesliydi. Fazla parası olmadığını, ancak kardeşimi ya da ailemden birini beni eve geri götürmesi için bulamazsam, o zaman bana borç verebileceğini ve geri ödeyeceğimi söyledi. Tek sorun, bunun iki hafta sonraki maaş çekine kadar sürecek olmasıydı.

İhtiyacım olduğu sürece Claudia'nın çalışma odasını odam olarak kullandım ve kanepe yerine orada havalı yatakta uyumayı tercih ettim. Ricardo onunla birlikte yaşadığı için, ikisine de mümkün olduğunca mahremiyet sağlamak istedim. Claudia'nın şişman gri kedisi Rocco'nun takıldığı yerlerden biri olduğu için pek hoşlanmadığı dar odada geçici bir kamp kurdum.

O gece Mateo'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol edip durdum, içimde ona karşı hastalıklı bir çekim, bir tür işkence dürtüsü vardı. Ancak ne mesaj atmış, ne e-posta göndermiş, ne de telefonla aramıştı. Bunun beni ne kadar yıktığını itiraf etmek oldukça aptalcaydı. Verdiğiniz acı verici kararın doğru olduğunu düşünmekten daha kötü bir şey olamazdı. Sanırım beni yanıldığıma ikna etmeye devam edeceğine dair küçük bir umut besliyordum.

Claudia ve bir şişe şarapla kanepeye oturdum ve geceyi konuşarak geçirdik. Ricardo bazı arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya karar verdi ve bizi içimizi döküp ağlamamız için yalnız bıraktı. Sadece konuşarak, konuşarak ve konuşarak ve her şeyin üstesinden gelmeye çalışarak bütün bir kutu mendili bitirdim.

Düşünmeye devam ettiğim, tekrar tekrar söylediğim, sanki doğru olmasını dilediğim tek şey, bunu kendi kendimize yaptığımız, en başından beri mahkum olduğumuzdu. Bizimki asla olmaması gereken, asla olmaması gereken bir aşktı. Keşke bunu en başından fark etseydim, devam etmenin imkânsız olduğunu bilseydim.

"Ama sen yaptın," dedi Claudia, şarabın geri kalanını bardağıma doldururken. "Sonuna kadar direndin."

"Daha çok çabalamalıydım," dedim. "Bunun olacağını görmeliydim."

"Ama aşk seni iyimser yapar," dedi. "İşte aşk budur. Aşk budur. Gelecek için umut. Sevgi inancınızı kaybetmenizi, dünyaya karanlık bakmanızı, umutsuz olmanızı istemez. Sevgi sizi imkansıza inandırır. Kelimenin anlamı budur."

"Çok şiirsel." Burnumu çektim. "Ama aşk yanıltıcıdır." Omuz silkti. "Kimse öyle olmadığını söylemedi."

Claudia ile konuşmak, olanları unutmamı ya da daha iyi hissetmemi sağlamasa bile yardımcı oldu. Ancak gece ilerledikçe ve yeni bir gün başladığında, biriyle konuşmaya devam edersem, belki de yaptığım şeyi gerçekten neden yaptığımı anlayabileceğimi hissettim.

Ancak pazartesi günü geldiğinde Claudia ve Ricardo işte olduğu için Rocco'yla baş başa kalmıştım. Kendimle geçirecek, içimden buz gibi bir el gibi uzanan o acıyı hissedecek zamandan başka bir şeyim yoktu.

Mateo'dan hâlâ mesaj gelmemişti. Mantıksız tarafım onun cüretkârlığına, yani umursamamasına gerçekten kızmaya başladı. Kendime sürekli bunun benim hatam olduğunu, bunu benim istediğimi, bunu bize benim yaptığımı hatırlatmak zorunda kaldım.

Sonunda korkularıyla yüzleşmeye -başarısız olduğumu kabul etmeye- ve Josh ile annemi aramaya karar verdim. Orta parmağımı uzattığım bir eve sürünerek geri dönmeye çalışmak kolay olmayacaktı.

Josh'un cep telefonunu aradım, önce onunla konuşmamın daha iyi olacağını biliyordum. Ondan para istemekten nefret ediyordum, benim için endişelenmesinden nefret ediyordum.

Vancouver'da saat sabahın yedisi civarındaydı ve onu tamamen uyandırıyordum ama Claudia ve Ricardo eve gelmeden önce onunla konuşmak istiyordum.

"Alo?" diye halsizce cevap verdi.

"Josh?" Sanki onu şok etmek istemiyormuşum gibi fısıldadım.

İnledi. "Evet. Vera. Saat kaç oldu? İyi misin?" "Ben..." Ben başladım. "Ben iyi değilim."

"Neyin var?" Şimdi uyanıyordu ve sesi daha telaşlı geliyordu. Derin bir nefes aldım. "Eve gelmem gerek."

İç çekti. "Oh, hayır. Vera. Ne oldu dostum?" "Mateo ve ben ayrıldık," dedim kelimeler boğazımda düğümlenerek. "Siktir," diye küfretti. "Özür dilerim. Neden?"

"Birçok nedeni var," dedim. "Artık çok zor gelmeye başladı." Komik bir homurtu çıkardı.

"Ne?" Ben sordum.

"Yok bir şey," dedi. "Sadece, zor olacağını biliyordun."

Gözlerimi telefona diktim. "Hayır. Bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Hiçbir fikrin yok Joshua, buraya geldiğimden beri neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Özür dilerim. Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum."

"Mutsuz değildim," dedim yüzümdeki bir tutam saçı savurarak. "Ben sadece... Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bazen aşkın yeterli olmadığını hiç düşünmedin mi? Her şeyin üstesinden gelemediğini?"

"Bundan emin değilim," dedi. "Daha önce hiç gerçekten aşık olmamıştım, senin gibi değil. Her zaman aşkın yeterli olacağını ummuşumdur. Aksi takdirde bu sadece bir Nine Inch Nails şarkısı olur."

"Aşk berbat bir şey."

Ama gerçek şu ki, aşka sahip olmamak berbat bir şeydi. Mateo'ya sahip olmamak berbattı. Mateo aşktı. Tüm bu duygusal saçmalıklara rağmen beni tüm kalbiyle sevdi. Dokunuşundaki tutkuyu hissettim, gözlerinde ruhunu gördüm. O adam, iyi bir baba olmaktan başka bir şey yapmaya çalışmayan o harika adam, ben engel olsam bile beni *sevmişt*i.

Ve ben Mateo'nun bana sunduğu her şeye sırtımı dönüyordum. O benim için hayatını yeniden düzenliyordu ve ben işler zorlaştığında kaçıyordum.

Doğru olanı yapıyorsun, dedim kendime. *Bir evliliği mahvettin; ne onun ne de başkasının sevgisini hak ediyorsun.*

Bu karmaydı.

Geri ödeme.

Sonuçlar.

"Eve dönmek zorundayım," dedim ona. "Herkes için doğru olanı yapıyorum."

"Peki Mateo tüm bunlar hakkında ne dedi?" "Bunun bir önemi yok."

Josh güldü. "Fark etmez mi? Vera, adam senin için karısını terk etti."

"Terk etmedi."

"O yaptı ve sen bunu biliyorsun. Sana kızgın, nedenini Tanrı bilir. Eminim Mateo senin bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünseydi, seni serbest bırakır ya da kendi kefaletini öderdi."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Çünkü beni incitmek istemiyor, çünkü bu işin yürümesine çok inanıyor."

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

Durakladım, şaşırmışım. "Çünkü benim mutluluğum bir ailenin mutluluğu kadar önemli değil."

"Belki de buna Mateo'nun karar vermesine izin vermelisin, senin değil." "Josh," dedim sertçe.

"Vera," diye karşılık verdi. "İşler çok geç değil. Hâlâ Madrid'desin, değil mi? En azından İspanya'da."

"Evet," dedim temkinli bir şekilde.

"O zaman ona geri dön ve bu işi yürüt. Onu seviyorsun, değil mi?"

Ben bir şey söylemedim.

"Şey, ya yaparsın ya da yapmazsın," diye ekledi.

"Josh, eve geliyorum," dedim, şimdi daha yüksek sesle. "Olan oldu. Bana destek olmanı istiyorum, tamam mı? Buraya geldiğimde bana çok destek oldun."

"Çünkü senin o çılgın planına inanmıştım," dedi. "Buna inanmıyorum."

"Sanırım bana borç para vermeyeceksin."

"Hayır, Vera," dedi. "Vermiyorum. Pislik gibi davrandığımdan değil ama aslında cebimde beş kuruş yok. Her şey arabaya gidiyor. O Herman pisliğin teki." Golfünden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Peki, ben ne halt edeceğim?" "Gerçekten hiç paran yok mu?"

"Hayır!" diye haykırdım. "Benim bir işim yok."

İç çekti. "Peki ya arkadaşın? Claudia?"

"Şu anda onunla kalıyorum. O da bana yardım edecek ama sadece iki hafta sonra parasını aldığı anda. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anneme sormamı istiyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısırđım. "Sana evet diyebilir."

"Belki," diye düşündü. "Ama muhtemelen olmaz. Babamla şansın çok daha yaver gidecek. Ondan nadiren bir şey istiyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Ama annem bana para verirse eve dönebileceğimi söylemiş olur. Babam verirse, muhtemelen Calgary'de yaşamak zorunda kalacağım."

"Ya da" dedi, "adamına geri dönüp Madrid'de yaşayabilirsin." "Josh, lütfen," diye yalvardım.

"Peki, tamam," dedi. "Bana birkaç gün ver, tamam mı?"

Bu iş görür. Ona bolca teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Sessizlik, Rocco'nun mırıltılarının temposu gibi etrafımda uğulduyordu. Josh'un söylediğđ her şeyi düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey hakkında düşünmek istemiyordum. Artık hissetmek istemiyordum. Göğsümdeki boşluğun dolmasını, boşluğu, acı ve şüpheyile dönüp duran o kara deliğđ ortadan kaldırmasını istiyordum.

Şüphe en kötü kısmıydı. Josh'un söylediğđ her şeyin doğru olduğunu düşünmeme neden olan kısımdı. Çok kolay ve çok erken pes ettiğđimi. Ama mesele şu ki, o benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdi. Isabel'in yüzündeki dehşeti ya da babasına neden eve gelmediğđini soran Chloe Ann'in gözlerindeki bakışđ hiç görmemişti. Tüm bunları görmeliydim, Mateo'dan çıktığđını hissetmeliydim.

Tüm bu seçimleri benim için yaptı ve ben içlerinde en hak etmeyen kişiydim. Onu farklı bir insan gibi hissettirdiğđim için benim tarafımdan kör edilmişti. Belki de gerçek şuydu ki, aşkımız neyse oydu, o parlayan yıldızdı ve Las Palabras'ta kalmalıydı. O sınırların dışında, tesadüfen karşılaştığđımız o yaşam diliminin dışında asla hayatta kalmamalıydı. Biz zamanın belli bir bölümü için yaratılmıştık ve başka bir şey bunu zorluyordu.

Josh'tan birkaç gün haber alamadım. Claudia'nın bile beni içinden çıkaramadığđı derin bir karanlığa gömüldüm. Bir an iyi olacağđımı, bunu atlatacağđımı düşündüm ve bir sonraki an, bir Lana Del Rey şarkısı ya da belirli bir koku beni ayağđ kaldırdı, gözyaşlarına boğuldu. Bu çukurdan yumuşak bir çıkış yoktu. Görünürde gerçek bir sonu olmayan pürüzlü bir rollercoaster yolculuğuydu.

Çarşamba günü geldiğinde, tam yatağa girecekken Mateo'dan bir mesaj aldım.

Bip sesini -onun özel zil sesini- duydum ve kalbim gülümsedi. Otomatikti, Pavlov'un köpeği gibi. Bu sestten mutluluk duymaya alışmıştım.

Nefesimi ağzımda tutarak, dudaklarımdan dışarı vermeye korkarak telefonumu elime aldım ve korkuyla ekrana baktım.

Seni seviyorum. Lütfen bana geri dön.

Tüm söylediği buydu. Bu, ruhumun parçalanması için yeterliydi, kalbim içten içe ağlıyor, acıdan seller akıyordu. Oh, Tanrım. Bunu nasıl atlatacaktım? Bu adamın dışarıda bir yerde olduğunu, beni içten ve dıştan tamamen sahiplenmiş bir adam olduğunu bilerek eve nasıl dönecektim?

Onu özledim. Hayır, onu özlemek doğru kelime bile değildi. Onu özledim, ona hasret kaldım. Ona ihtiyacım vardı. Onun yokluğunda içimde bir şeyler boşalıyor ve sızlıyordu, tıpkı gece açan çiçekler gibi. O benim güneşimdi, o benim her şeyimdi.

Telefonu elimde tutuyor, mesaja bakıyor, cevap vermeli miyim diye düşünüyor, nasıl cevap veremeyeceğimi merak ediyordum. Yine de içimde bir blok vardı, başını çok geç gösteren ve geçmişteki şikayetleri telafi etmeye çalışan ahlaki kısım. Beni içten içe öldürse de cevap yazmamı engelledi.

Kendimi bir daha bütün hissedip hissetmeyeceğimi, bu acının kendimden nefret etmemi engelleyip engellemeyeceğini merak ederek gözyaşları içinde uykuya daldım.

Görünüşe göre hâlâ cezalandırılmam gerekiyordu.

Otuzuncu Bölüm

Mateo'nun tek mesajından birkaç gün sonra Josh nihayet aradı. Cuma gecesi idi, Mateo'dan ayrılalı neredeyse bir hafta olmuştu. Claudia, Ricardo, Rocco ve ben kanepede oturmuş The Voice'un İspanyolca versiyonunu izliyorduk. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, bunun hayatımda üstesinden gelmem gereken bir pürüz olduğunu düşünerek kendimi kandırıyordum.

Mateo benim tek gerçek aşkım olamazdı. Daha yirmi üç yaşındaydım. İçimdeki kötümser, doğru insanı bulma olasılığımın yirmili yaşlarımın sonlarına doğru, özellikle de yaşadığım hayat tarzına göre düşük olduğunu biliyordu.

Romantik yanım aşkın her yaşta olabileceğini biliyordu. Claudia'nın da dediği gibi, aşkın zaman kavramı yoktu.

Sehpadan telefonumu aldım ve açtım. "Hey, Josh."

Sanki her şey buna bağlı değilmiş gibi rahat bir ses çıkarmaya çalıştım. Başaramadım. Sesim çatallaştı ve Claudia ile Ricardo endişeyle bana baktılar.

Onlara özür dileyen bir bakış atarak ayağa kalktım ve balkona çıktım. Hava o kadar hızlı değişmişti ki, sanki benim durumumu taklit ediyordu. Hırkama üzerine çektim. "Evet, ne oldu?" Telefona doğru söyledim.

"Selam," dedi. "Nasılsın?"

"Boktan," dedim. "Beni eve götürme şansın var mı?"

İç çekti. "Hayır. Üzgünüm, Vera. Annem hayır dedi. Ancak özür dilersem eve dönebileceğini söyledi."

Normalde bununla alay eder ve ona gidip kendini becerebileceğini söylerdim. Ama bunu yapmaktan yorulmuştum. Burada, İspanya'da barış yapmaya başlamıştım ve devam etmem gerekiyordu. Gururum o kadar da önemli değildi. Mateo Isabel'le barışı korumak için yapmak istemediği şeyleri yapabiliyorsa, ben de aynısını annemle yapabilirdim.

"Tamam," dedim iç çekerek. "Denediğin için teşekkürler."

"Yani gerçekten annemden özür mü dileyeceksin?" diye sordu kuşkuyla.

"Her şey sırayla," dedim ona. "Eve bir yol bulacağım, sonra ona hatalı olduğumu söyleyeceğim, üzgün olduğumu kabul edeceğim, her neyse."

"Dostum," dedi. "Annemle iyi geçinmeye çalışmamanız gerektiğini söylemiyorum ama bu hiç de senin yapacağın bir şey değil."

"Belki de büyüyordum," dedim ona. "Belki de hayatımda bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu."

"Doğru," dedi yavaşça. "Hâlâ senin yerini bir robotun almış olmasından endişeleniyorum. Ne zamandan beri doğru olanı yapmayı önemsiyorsun? Sen Bayan Asi'sin, hep öyleydin."

"Belki de hasarın nasıl olduğunu ilk elden gördüğümde," dedim. "Arkamda ne bıraktığımı."

"Bu kadar dramatik olma Vera," diye alay etti.

"Nasıl olunacağını bildiğim tek şey bu," dedim usulca. Eğer annem yardım etmeyecekse, bu Claudia için bir hafta daha bekleyeceğim anlamına geliyordu. İnsanlara borçlu olduğumu bilmekten nefret ederdim ama bu durumda başka seçeneğim yoktu.

"Peki," dedi, "ne yaparsan yap beni haberdar et. Yine de anneme haber vereceğim, böylece önümüzdeki birkaç gün içinde seni ararsa nedenini bileceksin. Sakın korkma."

"Yapmayacağım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve balkon korkuluklarına yaslandım. Claudia'nın dairesinden şehrin ışıkları daha uzaktaydı. O büyük kadife gökyüzünde bazı yıldızları görebiliyordunuz. Tüm ışık kirliliğini ve pusu aşmak için mücadele ediyorlardı ama yine de parlamayı başarıyorlardı.

O gece çok güzel bir rüya gördüm.

O tarlada, o büyük meşe ağacının altında, yanımda Mateo ile çimlerin üzerinde uzanıyordum. Etrafımızda ve ağacın gövdesinde kır çiçekleri büyümüş, renklerini yaprakların üzerine yaymışlardı.

"Sana neden Estella dediğimi biliyor musun?" Mateo parmaklarını benimkilerle birleştirip ellerimizi büyük mavi gökyüzüne kaldırarak sordu.

"Neden?"

"Çünkü sen benim yıldızımsın," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. "Güneşten daha parlaksın."

"Ama güneş bile her gece yok oluyor."

"Ama bize gücünü hissettiren güneşin yokluğudur. Ayın yerini dolduramayacağı kayıpları, güzellikleri ve yaşamı biliyoruz. Bu yüzden bize verilen her güne tutunuruz. Bu yüzden sana tutunuyorum." O

Ellerimizi indirdi ve parmak eklemlerimi öptü. "Seni seviyorum, Vera. Çok uzun zamandır aya, karanlığa, soğuğa sahiptim. Yıldızımı geri istiyorum. Estrella'mı."

Sonra beni öptü, ağzının tadı hatırladığım gibiydi, parmaklarım çenesinde gezinirken kirli sakalı pürüzlüydü. Gözleri derin ve ışıltılıydı, onunla kalmam, ikimizin de ihtiyacı olan sıcaklığı ona getirmem için bana yalvarıyordu.

"Peki ya sadece belli bir süre yanmam gerekiyorsa?" Fısıldadım. "Ya sadece bir süreliğine parlamam gerekiyorsa?"

"O zaman yıldızların ne işe yaradığını gerçekten biliyorsun." Ona hayretle baktım.

"Onlar bize sonsuzluk karşısında umut vermek içindir."

Beni tekrar öptü, sıcak elleri tenimdeydi.

Sonra her şey karardı.

Yavaşça uyandım.

Yanaklarım ıslaktı. Dudaklarımın tadı güneş ışığı gibiydi.

Dört gün daha geçti, ruh halime bağlı olarak çok hızlı ya da çok yavaş geçen günler. Herkes Cuma gününü, Claudia'nın parasını alacağı günü, eve dönmek için uçak biletimi alacağım günü bekliyordu. Bu dört gün içinde annemle konuştum ve ondan özür diledim. Her şey düşündüğüm gibi gitti. Hatalı olduğumu, kötü bir seçim yaptığımı kabul etmek zorunda kaldığım için kendimi tamamen aşağılanmış hissettim. Sesi her zamanki gibi soğuktu, ancak konuşmanın sonuna doğru biraz yumuşadı.

"Biletini ben öderdim, Vera," dedi. "Bu bir ceza meselesi değil, sadece bunu yapamam. Mercy'nin düğünü varken olmaz."

Tabii ya. Gözlerimi devirdim ve yine de anneme düğünün nasıl gittiğini sormayı başardım. Nedense düğün planlamasının annemin hayatına neşe getireceğini düşünmüştüm ama annem her şeyden sürekli rahatsız olmuş gibiydi. Belki de Mercy ve Charles talepleriyle onu da kızdırıyorlardı.

Ona bu konuda endişelenmemesini, artık eve dönüş yolumun olduğunu ve sadece arkadaşına borcumu ödemem gerektiğini söyledim. Bu konuda belli belirsiz mutlu görünüyordu, bu da bana geri dönüşüm için bir parça umut verdi. Umut tehlikeli bir şeydi, biliyordum ama bu kalbinizin ona bir cankurtaran salı gibi tutunmasını engellemiyordu.

Ancak Perşembe gecesini, Claudia'nın maaş çekinden önceki gece, annem beni geri aradı.

"Vera?" diye sordu.

"Sorun nedir?" diye sordum, panik asla benden çok uzakta değildi. Josh'a bir şey mi olmuştu? Babama mı? Mercy'ye?

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey. Sadece sana eve dönüş bileti aldığımı haber vermek için aradım."

"Ne?" diye sordum. Tamamen afallamış bir halde sordum.

"Pazar günü saat 17:00'de, kırmızı göz. Kaleminiz var mı? Burada sizin için bir onay numarası var."

Kalemi kapmak için çabaladım, tamamen şaşırmıştım. Anneme borçlu olmaktan nefret ediyordum ama içten içe onun bunu karşılayabileceğini biliyordum. Claudia karşılamazdı. Eve dönüş uçuşum için bana bin dolar borç vermeyi teklif ederek büyük bir iyiliğe imza atmıştı ve ona geri ödeyene kadar suçluluk duygusu beni yiyip bitirecekti ki bu uzun zaman alacak bir şeydi.

Annem bana numarayı söyledi ve ben de tüm detaylarıyla birlikte yazdım. Saat 17:00, Air Canada, Pazar günü. Toronto'da dört saatlik bir aktarma. Her şey kulağa cehennem gibi geliyordu ama bu noktada umurumda değildi.

Anneme bolca teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

"Ne oldu?" Claudia mutfaktan elinde kızlar gecesi için bir şişe şarapla çıkarken sordu.

"Annem bana bir bilet aldı. Pazar günü eve gidiyorum."

Şarap şişesini sehpanın üzerine koyarken yüzü hafifçe düştü. "Ah."

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Mutlu olursun sanmıştım. Sana para kazandırıyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ama..." Kanepeye uzandı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Belki seni kalmaya ikna edebilirim diye düşünmüştüm."

"Neden kalayım ki?"

"Çünkü burayı seviyorsun."

"Claudia," dedim, "burayı sevmiyorum. Ben seni seviyorum. Ricardo'yu. Kedini. Tamam, Madrid'i seviyorum, İspanya'yı seviyorum. Ama burada kalırsam, bana neden geldiğimi hatırlatacak. Bana Mateo'yu hatırlatacak."

"O zaman ona geri dön," diye ağzından kaçırdı.

Ona kaşlarını çattım. Claudia bana hiçbir tavsiyede bulunmamış ya da tüm bu olanlara herhangi bir katkıda bulunmamıştı. "Ne?"

İçini çekti ve gözlerini tavana dikti. "Bence o uçağa binersen hata yaparsın."

"Neden?"

"Çünkü Mateo seni seviyor, sen de onu seviyorsun ve sen aşkın her şeyin üstesinden gelemeyeceğini düşünsen de bence geliyor. Vera, ona geri dönmelisin."

"Bilmiyorum," dedim. "Benimle iletişime geçmeye bile çalışmadı." *O tek mesaj dışında*, diye düşündüm, *kafamda tekrar tekrar oynattığım mesaj*.

"Çünkü kararınızı verdiğinizizi düşünüyor, hatta belki de gittiğinizi düşünüyor."

Başımı salladım. "Ben doğru seçimi yaptım. Şu anda beni ikinci kez tahmin etmene ihtiyacım yok!"

"Sadece..." Claudia kelimeleri ararken kekeledi. "Ben de senin gitmeni istemiyorum. Burada kalman gerekiyor. Burası senin ait olduğun yer."

Sonra Claudia ağlamaya başladı.

Kalbim eridi. Çok ağlayan biri değildi ve ben de onu bırakmak istemedim.

"Claudia," dedim onu kollarıma alarak. "Bu hâlâ mutlu bir son."

"Nasıl?" diye hıçkırdı. "Sen benim arkadaşısın ve beni terk ediyorsun. Sen Mateo'nun aşkısın ve onu terk ediyorsun. En çok değer verdiklerini ve seni en çok önemseyenleri terk ediyorsun."

"Ama en iyi hikayeler, en iyi deneyimler karakter gelişimi ve değişimiyle ilgili değil midir?" Ben sordum. "Fedakârlıkla ilgili değil mi? Bu sadece yapmam gereken bir şey. Tekrar mutlu olacağım. Sen de öyle. Mateo da öyle."

"Yaptıklarını kendine haklı göstermene gerek yok," dedi omzuma doğru.

Geri çekildim ve ona baktım. "Onları sana haklı çıkarıyorum."

"Hayır," dedi bakışlarımı karşılayarak. "Öyle değilsin. Beni telefonla arayıp Mateo'yu terk ettiğini söylediğin andan beri her şeyi açıklamaya çalışıyorsun. Doğru şeyi yaptığını, daha büyük iyilik için yapılması gerekeni yaptığını tekrarlayıp duruyorsun. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

Ağzım açık kaldı, hafifçe dehşete kapıldım. "Biliyorum."

"Hayır, yok. Bildiğini söylüyorsun ama bilmiyorsun. Mateo ve onun ne istediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Vera. Boşanma sürecini yaşayan o. Tüm bunları yaşayan o, sahnenin ortasında. O daha yaşlı, neler olup bittiğini biliyor, Isabel'i ve kızını tanıyor. O

herkes için en iyi kararları veriyor. Bu kararları onun adına siz veremezsiniz. Hiçbir fikriniz yok."

İçimi soğuk bir his kapladı. "Seninle konuştu mu?"

Başka tarafa baktı.

"Öyle mi?!" Ayağa kalkarak çığlık attım.

"Birkaç gün önce beni aradı," dedi. "Nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ona hâlâ burada olduğunu ve henüz eve gitmediğini söyledim. Maaş çekimi bekliyorduk. Bana nasıl olduğunu sordu."

"Ve?!"

"Ve ona son on gündür ne söylediğini anlattım." "Peki o ne dedi?"

"Seni sevdiğini söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Yeterli değil mi?"

Mesele şu ki, bu yeterliydi. Sadece beni burada tutmaya yetmedi.

"Doğru olanı yapıyorsun çünkü suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorsun," dedi bana. "Ama biraz suçluluk duyup mutlu olmayı, mutsuz olup suçluluk hissetmemeye tercih etmez miydin?"

"Bir yol bencilce, diğer yol değil."

"Vera," dedi sabırla. "Sen doğuştan bencilsin. Ben de öyleyim. Mateo da öyle. Karısını bu yüzden terk etti, daha mutlu olabilmek için. Mutlu olmayı istemekte ve mutlu olmayı hak ettiğine inanmakta yanlış bir şey yok."

Buna inanmayı reddederek başımı salladım.

Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Bak, yıllardır sana sevgiye ve mutluluğa layık olmadığını kim söyledi bilmiyorum ama onlar aptal. Hepimiz bunu hak ediyoruz. Ve eğer insanlar bu yolda incinirse, hayat böyledir. Hepimiz incindik. Bu, aşkı hayatımız için daha önemli kılmıyor mu? Mateo'yu sevmenin yaptığın yanlışlar için bir ceza değil, yaşadığın boktan şeyler için bir ödeme olduğunu hiç düşündün mü? Vera Miles, sen sevimli, güzel, komik, cömert, harika bir insansın ve sana arkadaşım demekten onur duyuyorum. Başka hiçbir şeyin bunu gölgelemesine ya da seni hak ettiğin mutluluktan mahrum etmesine izin verme. Kafanın içindeki o seslere çenelerini kapamalarını söyle."

Bunun üzerine kahkahalara boğuldum. Çılgınca mutlu ve hüzünlü gözyaşları içimden fırlayarak beni histerik hale getirdi. Claudia'ya inanmayı o kadar çok istiyordum ki. Gerçekten istedim. Onun haklı olduğunu söylemek istedim ve küçük bir parçam onun

haklıydı. Mateo için yanıp tutuşan, hala bize inanan, her şeyin yoluna gireceğine inanan yanımdı.

Ama artık çok geçti.

Ona sarıldım, onu kendime yaklaştırdım ve bırakmamayı diledim.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Madrid'deki son gecem olan Cumartesi gecesı Claudia ve Ricardo beni barlara götürdüler. İki haftadır evden çıkmamıştım ve kesinlikle şehre geri dönmemiştım, bu yüzden son bir kez Madrid deneyimi yaşamam gerektiğini hissettim.

Arnavut kaldırımli sokaklarda yürüdük, gece omuzlarımızda yumuşacıktı, hava kahkahalarla doluydu. Her bir kokuya -sarımsak, acı biber, balık- ve her bir sese -İspanyolca konuşmalara, barlardan yayılan klasik gitara, iyi vakit geçiren insanların çığlıklarına- takıldım. Duyularıma saldıran her şeyi içime çektim çünkü biliyordum, biliyordum, burayı son kez deneyimleyecektim.

İyi bir notla ayrılmak istedim. Madrid'in beni damgalamasını, ruhumda unutamayacağım son bir iz bırakmasını istedim.

Ve bu açıklık, elde edebildiğim her şeyi elde etme isteğı nedeniyle, belki şans eseri, belki şans eseri, belki de o lanet olası yıldızların kaderi sayesinde Mateo'ya rastlayacağımı düşünmeye devam ettim. Sadece onu son bir kez görmek için.

Onun güzel yüzünü son bir kez görmek için neler vermezdim. Tanrım, o adamı seviyordum.

Ve o gece, bu aşkın her parçasını hissetmek için kendime izin verdim. Bana hissettirdiğı her şeyi. Anıların içinde yuvarlandım, tenimi yaralamalarına izin verdim. Kendime onu tanıdığım, böyle sevildiğim ve sevdiğim için şanslı olduğumu söyleyerek anıları yeniden yaşadım. Kendime aşkımızın asla özgür olmadığını söylemişim ama bu bir yalandı. Onu özgürce, kısıtlama ya da daraltmanın ötesinde sevmişim.

Mateo Casalles'i sevmişim ve hep sevecektim.

Başka kimse yoktu.

Claudia, Ricardo ve ben sakın bir barda geceyi sonlandırırken Josh'tan bir telefon aldım. Telefonu dışarı çıkardım, bol miktarda sangria sayesinde biraz sendeledim.

"Alo?" Bir grup sarhoş piliç tökezleyerek yanımdan geçerken telefona

"Alo" dedim.

Ben.

"Vera," dedi Josh. "Hey, bir dakikan var mı?" Biraz geveliyordu ki muhtemelen sarhoş olduğunu düşündürdü.

"Sayılır," dedim. "Sadece şehir dışında. Dün gece falan." "Doğru. Güzel."

"Josh."

"Evet?"

"Neden aradın?"

"Sana söylememem gereken bir şey var."

Bir an için dudaklarımı büzdüm. "Artık bana söylemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Vera, o uçak biletini sana annem almadı." "Tamam..."

"Mateo yaptı."

Şaşırdım.

Kesinlikle şaşkına dönmüştüm.

"Ne?" Telefona doğru tısladım. "Neden? Nasıl?"

İç çekti. "Geçen gün cep telefonumu aradı. Sanırım acil durumlar için olan numarayı biliyordu. Annemle konuşmak istedi."

"Anlamıyorum." Mateo'nun kardeşimi arayacağı, annemle konuşacağı düşüncesiyle kalbim boğazımda deli gibi çarpmaya başladı.

"Annem sana söylememesi için ona söz verdirdiğini söyledi. Eve dönmek için bir yola ihtiyacın olduğunu duymuş. Biletini ödemeyi teklif etti. Annem tabii ki dedi. Ona sevdiğin insanlarla birlikte olman gerektiğini söylemiş. Üzgün olduğunu. Bunun bir hediye olduğunu. Ailenin yanında olması gerektiğini söyledi."

Bu konuda tamamen çelişkideydim. Tamamen ikiye bölünmüştüm. Bir yanım bu jesti, Mateo'nun şimdiye kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış olan cömertliğini takdir ediyordu. Ne istediğimi anlayacak, ona pahalıya mal olsa bile bana yardım etmek isteyecek kadar olgun biriydi.

Diğer tarafım parçalanıyordu. Çünkü bana gitmemin sorun olmadığını söylüyordu. Beni kutsuyordu. Uçuş bir ayrılık hediyesiydi. Başlangıçta beni İspanya'ya uçurması adildi.

"Vera?" Josh sordu.

"Evet," dedim, elimin topuğunu alnıma sürterek beynime biraz mantık yerleştirmeye çalıştım.

"İyi misin?"

"Sanırım."

"Sana söylememeli miydim?"

Bunu düşündüm. "Sanırım sen olmasaydın... belki de benden nefret edip etmediğini merak ederdim. Ama artık b i l m e d i ğ i n i biliyorum. Sadece sonunda

benimle aynı fikirde. Doğru şeyi yaptığım konusunda."

"Evet." Nefes alıp verdi. "Sanırım öyle. Özür dilerim."

Nefes verdim ve gökyüzüne baktım. "Evet. Sanırım birkaç gün sonra görüşürüz."

"Bilgileriniz bende var. Annen ve ben seni havaalanında göreceğiz."

Telefonu kapattım ve karşımdaki plazaya, Cumartesi gecesinin tadını çıkaran insanlara, havadaki canlılığa baktım. Kendimi hep buraya ait hissetmişim. Mateo'yla yaşadığımız onca şeye rağmen Madrid'i hâlâ evim gibi hissediyordum. Mateo'nun da benim evim olduğunu hissediyordum. Buraya ait olmadığımı düşündüğüm bir an bile olmamıştı.

Burayı, beni hareket ettirmesini, dans ettirmesini, sevdirmesini, yaşatmasını özleyecektim. Ve şimdi ayrılıyordum. Tek umudum Kanada'ya dönen Vera'nın ruhunun derinliklerinde bir yerlerde İspanya'ya tutunmayı başarabilmesiydi.

Daha önce bir kez kaybetmişim. Tekrar kaybetmek istemedim.

Ertesi sabah biraz akşamdan kalma bir şekilde uyandım - İspanya'ya uygun bir vedaydı. Josh'un aramasından sonra bara geri döndüm ve içmeye ve dans etmeye devam etmeye karar verdim. Sonunda Claudia'ya Mateo'nun satın alma işleminden bahsettim. Aslında üzgündü, Mateo'nun beni neden savaştıktan gönderdiğini anlamıyordu. Bu ona göre değildi.

Claudia beni havaalanına götürürken Ricardo arka koltuktan, "Belki de havaalanında olacak," diye seslendi.

Başından beri gizliden gizliye bunu dilememiş olsaydım kesinlikle yalan söylemiş olurum. Hangi kadın havaalanındaki dramatik kavuşma sahnesini, adamın son dakikada kapısına koşmasını istemezdi ki? Mateo'nun planının bu olabileceğini ummuştum. Görünüşe göre bir tek ben değilmişim.

"*Bu* daha çok Mateo'ya benziyor," dedi Claudia. Bana hızlıca bir bakış attı. "Ama bu gerçekleşmezse, iyi olacak mısın? Ortaya çıkmazsa iyi olman gerekecek."

Nefesimi içime çektim ve pencereden dışarıya, uçup giden İspanyol manzarasını seyrettim. Tabii ki gittiğim gün hava güzel ve sıcaktı. Eve döndüğümde muhtemelen yağmur yağıyor olacaktı. Peki ben iyi olacak mıydım? Mateo'nun hiç gelmemesiyle, planladığım gibi Kanada'ya dönmekle, tek başıma, dağınık bir hayatla iyi olacak mıydım?

İyi olur muydum?

Hayır.

Olmazdım.

İlk başta

olmazdım.

Ama zaman içinde, bir yerlerde, derinlerde bir yerde öyle olacağımı biliyordum. Belki yarın değil, belki bundan bir hafta sonra değil, belki bir yıl sonra. Ama zamanın bir noktasında, bu evrende ve bu yıldızların arasında, sadece kendim olarak iyi olacaktım. Sadece Vera Miles olarak.

Bu güçlendirici düşünceyle havaalanına vardık. Vedalaşmamızı daha fazla geciktirmek istemediğim için Claudia ve Ricardo'ya kaldırımda sarıldım.

Claudia bana sıkıca sarıldı, saçlarımın arasında ağlıyordu. "Vancouver'a geleceğime söz veriyorum. Ricardo ve ben. Para biriktirir biriktirmez geleceğiz. Belki kışın kayak yapmak için? Bizi Whistler Dağı'na götürebilirsin."

"Kesinlikle," dedim, Claudia'nın sözüne sadık kalacağını, zamanla beni unutmayacağını, benim için ne ifade ettiğini unutmayacağını umarak. Onu ömür boyu sürecek bir arkadaş, mesafeleri ve kültürleri aşacak biri olarak istiyordum. Sanırım bunu sürdürebilirdik.

En azından o vardı.

Makyajımı lekelememeye çalışarak gözyaşlarımı parmak uçlarımla kuruladım. Cesur yüz ifademi takınarak ikisine gülümsedim. "Pekâlâ," dedim. "Adios."

Claudia ve Ricardo bana hüznle el salladılar. Çantalarımı kasaya doğru çektim ve onları son bir kez görmek için geri döndüm. Claudia Ricardo'nun omzunda ağlıyordu ve Ricardo da onu arabaya doğru götürüyordu. Boğazımın tekrar sıkıştığını hissettim, hıçkırıklar kaçmak istiyordu. Derin bir nefes aldım ve içime çektim.

Air Canada kontuarına gittim ve zorlukla takınabildiğim sahte bir gülümseme takınarak biletlerimi aldım ve çantalarımı kontrol ettim. Bu sırada sürekli omzumun üzerinden Mateo'yu arıyordum. Gelecek miydi? Gelecek miydi? Kahretsin, bunu hemen yapmalıydı. Hangi uçakta ve saat kaçta olduğumu biliyordu, lanet bileti almıştı.

"Yalnız mı seyahat ediyorsunuz?" diye sordu gişe görevlisi, gözümün dalgınlığını fark ederek. "Yoksa başka birini mi bekliyorsunuz?"

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Yalnızım."

Sesimdeki hüznü fark etmiş olmalı ki bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Yalnız uçmayı seviyorum. Yalnız uçmak zorunda olduğun nadir zamanlardan biri.

kendinize dikkat edin."

Bunun üzerine neredeyse hıçkırarak hıçkırarak ağlayacaktım. Ona sıkı bir gülümseme verdim, gözlerim dolmuştu. Ona teşekkür ettim, biletlerimi aldım ve güvenlik kontrol noktasına doğru yola çıktım.

Mateo'nun bilet almadan geçemeyeceğini bildiğim için yolumu uzatmak istedim. Bana yetişmesini, beni kollarına almasını, beni sevdiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Onun tekrar evim olmasını istedim.

Onu her şekilde istedim. Ama o hiç gelmedi.

Güvenlikten sonra kapıma yöneldim, içimde hâlâ onun bir şekilde geçebileceğine dair küçücük bir umut tohumu vardı. Belki de benim uçağımdaydı, ne kadar saçma bir düşünce olsa da.

Tam bir hayalperesttim. İçten içe bir romantik. Elimin tersiyle ittiğim onca şeyden sonra, uğruna yıldızlar, galaksiler ve evrenler yaratabileceğiniz o büyük aşka hâlâ inanıyordum.

Uçak kalktığında, en sevdiğim yer olan penceredeki yerime geçtim, kemerimi bağladım ve top gibi kıvrıldım, pencereye yaslandım ve gözlerimi hala binmekte olan yolculardan korumaya çalıştım. İnsanların yanıma oturduğunu hissettim ama onlara bakmaya cesaret edemedim. Ses çıkarmaya cesaret edemedim. İspanya'nın son manzarasına bakarken gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Kalkış sırasında sessizce hıçkırdım. Seyir yüksekliğine ulaştığımızda kendimi toparlamaya çalıştım. Bu benim için özel bir andı. Bu benim İspanya'ya veda edişimdi.

Gözlerimi kapattım ve en güzel anılarımı hayal etmeye çalıştım; Mateo'nun harika yüzünü, vücudumdaki ellerini, kollarında olma hissini, Claudia'nın gülümsemesini, geç saatlere kadar süren geceleri, güneş ışığını, havanın hissini, şarabın tadını. Yeterince zorlarsam Mateo'nun okyanus kokusunu bile alabiliyordum. Bu beni biraz olsun rahatlatıyordu.

İyi olmak zorundaydım.

İspanya ülkesi altımda uzak bir diyar haline gelirken, Portekiz'in üzerinde bulutlar oluşurken, Avrupa kıtası Atlantik'e adını kazırken, iyi olmalıydım.

Derin bir nefes aldım ve bir cevap bulmak için içimin derinliklerine baktım. Sadece ben vardım.

Ve güçlü olduğumu biliyordum. Dirençliydim. Ve insanların bana söylediği kadar kötü değildim.

Ben Vera Miles'dım.

Ve kendi hikayemin kötü adamı olabilirdim. Ama aynı zamanda kahramandım da.
İyi olacaktım.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Nefes verdim ve kendimi koltuğuma göre ayarladım, koltuk arkadaşına dirsek atmamaya çalıştım ki bu imkânsızdı. Onları kolçaktan tamamen düşürdüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hâlâ boktan kırmızı burnumu ve şiş gözlerimi gözden uzak tutmaya çalışıyordum.

"Ben de üzgünüm."

İçimdeki kan durdu. O

ses.

O ses.

Hayır.

Hayır, olamaz.

Başımı yavaşça yanımda oturan yolcuya doğru çevirdim ve ilk kez onlara baktım.

Mateo tam oradaydı, bana bakıyordu, sessiz gülümsemesi ve yumuşak gözleri sadece birkaç santim uzağımdaydı.

Şok içinde nefesim kesildi. Ölmüştüm, değil mi? Uçak kalkışta düşmüştü ve ben ölmüştüm! Ya da uyuyordum. Uyuyordum.

Gözlerimi yavaşça ondan ayırdım ve uçaktaki diğer yolculara baktım, onların da ölü mü, uykuda mı yoksa garip mi olduklarını ya da olağan dışı bir şey olup olmadığını, rüya gördüğümü veya Tanrı'nın dünyanın en acımasız eşek şakasını yaptığını gösteren bir tür işaret olup olmadığını merak ettim.

"Daha önce dikkatini çekmeyi umuyordum," dedi omuz silkerek. "Ama bir kere bile bu tarafa bakmadın. Nedenini görebiliyorum, küçük kırmızı burnun."

Farlara tutulmuş bir geyik gibi ona bakmaya devam ettim. İnançsızlık içinde başımı sallamaya başladım. "Hayır. Hayır, nasıl burada olabilirsin?"

"Burada olmam kötü mü?"

Başımı tekrar salladım, dudaklarımı yaladım, olmayan kelimeleri bulmaya çalıştım. Etrafımdaki her şey sanki ağır çekimdeymiş gibi zonkluyordu. Aklım resmen uçmuştu ve geri kalan her şeyim buna yetişmek için mücadele ediyordu.

Mateo.

İşte.

Yanımda.

Benimle Vancouver'a geliyorsun.

"Annene, ailenle ve seni seven insanlarla birlikte olmanı istediğimi söyledim," dedi basitçe. "İster inan ister inanma Vera, sen benim ailemsin. Sen benim evrenimsin. Ve seni her şeyden çok seviyorum."

"Bu çok tatlı," diye bağırdı yanındaki kadın, belli ki kulak misafiri olmuştu. Aslında bütün uçağın bunu dinlediğinden emindim.

Ona göz kırptım, keşke yalnız kalabilseydik diye düşündüm. Ama aslında bunun bir önemi yoktu.

Dilediğim her şey buradaydı.

"Beni affedecek misin?" diye sordu elini benimkinin üzerine koyarak. İçime bir sıcaklık doldu, sırtımdan aşağı bir ürperti geçti.

Bu nasıl gerçek olabilir? Bu nasıl olabilir? "Ne için?"

Nefes aldım.

"Her şey sırasında yeterince duyarlı olmadığım için, senden asla istememem gerekirken tüm bunlarla başa çıkabileceğini düşündüğüm için. Sen güçlüsün Vera, çok güçlüsün, ama ben kendi yüklerime, taşımak zorunda olduklarıma o kadar gömülmüştüm ki seninkilerin o kadar zor olmadığını sanıyordum. Ama öyleydi. Yanlış yaptığım pek çok şey vardı." Elimi kendi eline doğru kaldırdı ve öptü. "Beni affedecek misin?"

Buna hâlâ inanamıyordum. "Elbette," diye fısıldadım, duygularım birbiriyle savaşıyordu. Bu ne anlama geliyordu? "Affedilecek bir şey yok Mateo. Sen yapman gerekeni yaptın."

"Biliyorum," dedi. "Sadece farklı olmasını diledim. Sadece yirmi üç yaşında olduğunu unutuyorum, Vera. Çok şey omuzladın ve sadece yirmi üç yaşındasın. Senin yaşındaki kadınlar bu durumlarla uğraşmak zorunda kalmamalı. Sana hayranlık duyuyorum, biliyor musun?"

Sertçe yutkundum, göğsümü kemiren şüphe hissini görmezden gelemiyordum. "Peki... işler nasıl? Seninle. Ve onlarla?"

Gülümsedi ve gözleri parladı. "Bana ortak velayet verildi," dedi.

Geniş bir sırıtış patlattım. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Evet. Ciddiyim. Sen beni terk ettikten sonra çoğu gün Isabel'i ziyarete gittim." Yüzüm düştü ama bana güven verici bir gülümseme attı. "Merak etme, öyle bir şey değildi. Sadece onunla konuşmak içindi. Yavaş yavaş anlamasını sağladım. Sır kalmasın diye her şeyi itiraf ettim. Senin hakkında ne kadar ciddi olduğumu, benim için ne ifade ettiğini, ne kadar harika ve iyi bir insan olduğunu anlattım. Ona Chloe'yi ne kadar çok istemediğimi söyledim.

Ann babasız büyümek zorunda kaldı. Büyük bir sabırla sonunda ona imzayı attırdım."

"Öylece mi?" Ben sordum.

Elini bir o yana bir bu yana çevirdi. "Mas o menos. Az ya da çok. Yaşayacağı her türlü aşağılanma karşılığında ona büyük bir tazminat sözü verdim."

Kaşlarımı kaldırdım. İşin paraya geleceğini düşündüm.

"Ama," diye ekledi, "buna değer. Sen yokken her şeyle ilgilenmek için zaman ayırdım. Boşanma neredeyse kesinleşti. Ve kızım benden asla alınamaz."

Sanki güneş kalbimin içinde patlıyor ve beni mutlak bir rahatlamayla dolduruyormuş gibi hissettim. Sonunda, nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Mateo, Chloe Ann'i asla kaybetmeyecekti.

Tüm endişelerim toza dönüştü, uçup gitti.

"Peki uçakta benimle ne yapıyorsun?" Kendimi toparladığımda sordum.

"Seni eve geri götürüyorum," dedi. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. "Madrid senin evin. Ben de senin evimim. Vancouver'a gideceğiz ve ailenle tanışacağım. Bu adil olur, değil mi? Sonra da seni İspanya'ya geri götüreceğim."

"Peki ya hayır dersem?"

Gülümsemesi bozuldu, gözleri hüznle kırıştı. "O zaman elimden geleni yapmış olacağım. Sana bu uçak biletini aldım çünkü dokuz saatlik bir uçuşun dikkatini çekebilmemin tek yolu olduğunu biliyordum, kaçamayacağın, ayrılamayacağın bir yer. Bütün uçuşu seni geri kazanmaya çalışarak geçireceğimi düşündüm. Beni tekrar sevmeni sağlamaya çalışarak."

Kalbim kabardı, alt dudağım titredi. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim," dedim sessizce.

Uzandı ve yüzümü okşadı, parmak uçlarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Tam olarak emin olamadım. Bazen aşk seni delirttiğinde, diğer insanları da delirtip delirtmediğini merak edersin."

Başımı salladım. "Öyle." İçimi çektim ve yere baktım. "Bizden vazgeçtiğim için özür dilerim. Sadece doğru olanı yapmaya çalıştım."

"Sorun değil, Vera. Seni bunu telafi edecek kadar çok seviyorum. Savaşmadan gitmene asla izin vermem."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Bir süredir Claudia'da olduğumu bilmiyordun. Ülkeyi terk edebilirdim."

"Düşüncesizsin," dedi, "ama ayarlamaları yapmanın biraz zaman alacağını düşündüm. Ve gitmiş olsaydın bile Vancouver'daki adresini biliyorum. Seni bulurdum. Gözden kaçırılamayacak kadar parlak yanıyorsun."

Bunun üzerine gözlerimi kapattım ve gülümsedim, yanağımdan mutlu bir gözyaşı süzüldü. Sonunda kendime inanmaya, birlikte olduğumuza ve bir şansımız olduğuna inanmaya izin veriyordum.

"Yani," dedim dikkatlice. "Beni hâlâ istiyor musun?" Hafifçe güldü. "Oh, Estrella'm."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü, önce sert, sonra dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karışırken yumuşak, bal gibi hissediyor, altın gibi tadıyordu. Onu ayak parmaklarıma kadar hissettim, tenimi ve bedenimi canlandırdı.

Mateo'nun yanındaki kadın mutlu bir iç geçirdi, görünüşe göre hala izliyordu

Biz.

Mateo ve ben yavaşça birbirimizden ayrıldık, burunlarımız birbirine değiyordu,

birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Saçlarını sıkıca kavradım, bırakmaya korkuyordum. O buradaydı, o buradaydı, o buradaydı.

Ve o benimdi.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye fısıldadı, sözlerindeki mutlak kırılganlık ipek gibi içime işledi.

"Evet," dedim inatla. "Her zaman ve sonsuza kadar."

Sırıttı ve aramızdaki kol dayanağını yukarı iterek emniyet kemerimi çözdü ve beni kendine çekti. Kolunu bana doladı ve sıkıca tuttu, sıcak nefesi kulağımda, kalp atışları sırtımda sabitti. Pencerenin dışındaki dünya geceye dönerken ve yıldız ışıkları uçsuz bucaksız gökyüzünü doldururken bana sarıldı.

Yıldızlar gibi birlikte uçtuk.

Sonsöz - Whistler

Beş Ay Sonra

"Hadi ama Vera, bundan daha iyisini yapabilirsin!" Josh bana bağırdı.

"Siktir git! diye bağırdım. Yüzünü görmek için başımı bile kaldıramadım çünkü bunu yaptığım an boynumu ve bacaklarımı kıracağım andı. Şu anda olması gerekenden çok daha zorlu bir pistte Whistler Dağı'ndan aşağı iniyordum. Gençliğimde bir kayakçı olsam da, nasıl yapılacağını tamamen unutmuştum. Sonuç olarak, dağın büyük bir bölümünü kar küreme pozisyonunda inmiştim. Birkaç kez kayaklarımın uçları kesişmeye başladı ve ben de korkup kendimi karın içine fırlattım.

Kısacası, cehennem gibiydi ve ağabeyimin bana bağırmasından hiç hoşlanmadım. Snowboard kullanıyordu ve bu işte gerçekten iyiydi. Tepeden aşağı inerken bana yetişmem için bağırarak beni deli ediyordu.

Artık hemen hemen sona yaklaşmıştım ve tepenin dibindeki Whistler Köyü'nün yayılışını görebiliyordum. En önemlisi, kayakçıların ve snowboardcuların ısıtıcıların altında koşu sonrası biralarını yudumladıkları ve yüksek irtifadan gelen güneş ışığında baygınlık geçirdikleri geniş verandayı görebiliyordum.

Bira benim en büyük motivasyon kaynağımdı.

Bir şekilde dibe kadar ulaştım ve hemen kayaklarımı çıkardım ve ardından karla kaplanmış kayak pantolonumu fırçaladım.

"Harikaydın," dedi Josh, gösteriş yapar gibi yanımdan kayarken, her yerde tozlar uçuşuyordu.

"Kapa çeneni," dedim ona. "Bana patronluk taslama."

"Değilim!" dedi gözlüklerini başının üzerine kaldırarak. "Ciddiyim." "Her neyse." Eğildim ve beceriksizce kayaklarımı topladım. "Get a
"Birayı içime sok ve hemen içime sok."

"Acaba şimdiden bir masa bulmuşlar mıdır?" diye düşündü Josh.

Tıpkı benim gibi kayak botlarıyla beceriksizce yürüyen insan kalabalığının arasından geçip kayaklarımızı ve tahtalarımızı raflara dizdik.

"Claudia'yı görüyorum!" Josh söyledi.

Gidip ona katıldım ve onu duvar kenarındaki bir masada, bize el sallarken ve küçük snowboard kıyafeti içinde çok sevimli görünürken gördüm. Muhtemelen kayak yerine snowboard yapmaya başlamalıydim ama eskiden iyi olduğum bir şeyde bu kadar berbat olacağımı nereden bilebilirdim ki?

"Nasıldı?" diye sordu biz ona doğru yılan gibi kıvrılırken.

"Harikaydı," dedi Josh.

"Kahretsin," dedim. "Neredeyse milyonlarca kez bacaklarımı kırıyordum."

"Şey," dedi Claudia birasını kaldırarak. "Dün gece barda içtiğin onca kadehin muhtemelen bir faydası olmamıştır, değil mi?"

Onun mantığını reddettim ve oturdum. "Neden bu kadar erken döndün? Siz profesyonellerin bütün günü pistlerde, o süslü siyah elmas pistlerde geçireceğinizi sanıyordum."

Omuz silktilti. "Dün geceki tüm iğneler bana yardımcı olmadı. Ricardo benden daha kötü görünüyordu, bu yüzden hala orada olmasına şaşırdım. Onun kaybı. Bütün biraları ben içeceğim."

Josh, "Hayır, bütün biraları biz içeceğiz," diyerek hemen gelen garsona işaret etti. Kendimiz ve kayıp kayak tavşanlarımız için birer tur bira sipariş ettik.

Josh arkasına yaslandı ve yüzünü güneşe döndü. "Dostum, işe geri dönmek istemiyorum. Burada yaşayabilir miyiz?"

"Ben de işe dönmek istemiyorum," dedim. "Dışarısı gri, boktan ve karanlık ve sezon dışında her şey çok sıkıcı."

Josh, "En azından senin işin biraz eğlenceli," dedi. "Ve en azından yabancı bir ülkede yaşıyorsun. Las Palaminos ya da her nerede çalışıyorsan oranın evrak işlerini yapmak, lanet olası İspanya'da yaptığında kulağa çok daha hoş geliyor."

"İspanya'dan bahsetmişken," dedi Claudia omzumun üzerinden bakarak. "Bakın kim canlı dönmeyi başarmış."

Mateo'nun kayaklarını kaldırdığını görmek için koltuğumda döndüm. Bizi fark ettiğinde el salladı ve ben de karşılık olarak sııttım. Kayak kıyafetleri içinde çok seksi görüldüğünü söylemeliyim. Mateo'nun aynı zamanda mükemmel bir kayakçı olduğunu tahmin etmeliydim. Her şeyi yapabilen bir adamdı.

Noel zamanı ilk sıra hasretini çekmeye başladığımda, Claudia ve Ricardo'nun Whistler'a gitmek istediklerinden bahsetmiştim. Tabii ki, Mateo uçağımda belirmeden önce söylemişti, bu da birlikte yeni hayatımıza başlamak için eve dönmeden önce Vancouver'a iki günlük bir yolculuk yapmamıza neden oldu. Yine de Whistler gezisinin hepimizin para biriktirebileceği bir şey olduğunu düşündüm. Ayrıca, çalışma iznimi almak için kısa süreliğine dönmem gerekiyordu. Las Palabras ofisinde verdiğim ofis hizmetleri için el altından ödeme almıştım ama artık bunu resmileştirmeye hazırdım.

Claudia ve Ricardo Madrid kışı nedeniyle biraz hüzünlenmişlerdi ve alışlagelmiş Avrupa kayaklarından biraz uzaklaşmak istiyorlardı.

noktalar. Mateo'nun gemide olması ve otelimizle ve uçuşlarımızın bir kısmıyla ilgilenmesi sayesinde dördümüz Whistler'a uçabildik ve Josh'u da davet ettik.

Aslında kibarlık olsun diye annemi, Mercy'yi ve Charles'ı da davet ettik ama reddettiler. Denemediğimi söyleyemezdim. Annem ve kız kardeşimle yakınlaşmaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim ama en azından artık bunu kişisel algılamamayı öğreniyordum. Bazen aileniz kanınızdan, bazen de sevginizden geliyordu.

Garson geri gelip biraları bırakırken Mateo masaya geldi ve uzun bir öpücük için üzerime eğildi. Tadı kar ve temiz hava gibiydi.

"Dizin nasıl?" Ben sordum. "Kayak yapmayı kaldırabilir mi?"

"Dayanıyor." Aviator gözlüklerini kaldırdı ve bana baktı. "Seni gördüm, çok iyi gidiyordun."

Gözlerimi devirdim ve homurdandım. "Oh, şimdi de benim zincirimi mi çekiştiriyorsun?" "Bahsettiğin bu zincir nedir ve neden birileri Ne oldu?" diye sordu.

"Evet," dedi Claudia, tamamen ciddi bir şekilde. "Cidden, kimin zinciri bu? Köpek zinciri mi?"

Mateo küçük bir havlama sesi çıkardı ve güldü.

Koluna bir tokat attım. "Otur yerine, seni köpek. Bu bir deyim."

Claudia cık cık diye bir ses çıkardı. "Şu lanet İngilizce ifadeler. Dili kontrol altına aldığınızı düşündüğünüz anda daha fazla harf patlıyor."

Mateo yanıma oturup elini dizime koyarak, "Bildiğim bir ifade var," dedi. "Arı gibi vızıldayacağız."

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık ve tokuşturduk.

"Arı gibi vızıldamaya," dedim ekibime genişçe gülümseyerek, güneşin sıcaklığını ve arkadaşlarımdan sıcaklığını hissederek.

"İşte, işte," dediler hep bir ağızdan.

İçtik ve güldük. Ricardo da kısa süre sonra bize katıldı ve güneş batana ve yıldızlar ortaya çıkana kadar biraz daha içtik ve güldük.

Son

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon, GoodReads, Barnes & Noble veya başka bir inceleme sitesinde bir inceleme bırakmayı düşünün. Yazarlar bunu gerçekten takdir ediyor.

Merhaba demek ister misin? Bana authorkarinahalle@gmail.com adresinden bir satır bırakın ve size geri dönmek için elimden geleni yapacağım. Okurlarımdan haber almayı seviyorum (güzel şeyler söylediklerinde, nefret mektupları okunmayacaktır).

Yakında çıkacak olan karanlık romantik gerilim kitabım Kirli Melekler'in önsözünü okumak için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kadar çok kitaptan sonra teşekkür etmekten başka ne söyleyeceğimi bilmek zor ve kime teşekkür edeceğimi bilmek de zor... herkese.

Ama Love, in English (LIE) farklıydı. Bu kitap beni yabancı ülkelerdeki kişisel deneyimlerime götürdü. Hayır, Las Palabras diye bir program yok ama bir zamanlar benim de bir parçası olduğum buna benzer bir program var. Hayır, Mateo ve Claudia diye biri yok ama bu sayfalarda onların özünü yakalamam için bana ilham veren İspanyollar var. Hayır, ben Vera değilim (keşke olsaydım) ama onun yeni deneyimlere olan tutkusundan, hayatın başka bir yerde daha iyi olacağı hissinden muzdariptim.

Bu kitap beni tüm korku, gerilim ve aksiyon sahnelerimi pencereden dışarı attırdı ve Vera ile Mateo'nun dünyasına derinlemesine dalmamı sağladı. Dürüst olmak gerekirse, çılgın bir olay örgüsü olmayan bir romantizm yazmak korkutucuydu. Ama korkmak iyi bir şey. Mateo "Beni korkutuyor, bu yüzden yapmalıyım" dedi ve ben de aynı fikirdeydim. Love, in English hayatımın en iyi yazma deneyimlerinden biri oldu.

Elbette bu yazar için her zaman gökkuşakları ve kelebekler yoktu. Çok ağladım, karakterlerimle birlikte acı çektim, kendimi umutsuzluk nöbetlerine kapılmış ve devam etmekten korkarken buldum. Ayrıca yorulmak bilmeyen beta okuyucularına ne yaptığımı bilmediğimden, ilk aşk romanımın başarısız olacağından, sıkıcı olduğundan veya insanların karakterlere benim bağlandığım gibi bağlanamayacağından yakınarak çok korktum.

Defalarca beni bu kararımдан vazgeçirdiler. Ve sadece onlar da değildi. Bu yüzden, bu kitap için bana iyi olduğumu söyleyen, devam etmem için beni cesaretlendiren, kitaba ve bana inanan ve ikimizi de seven herkese teşekkür etmeliyim.

Özel bir sıralama yok: LIE destek grubum - Kayla, Laura, Ali, Nina, Lucia, Shawna. LIE betalarım - Barbie Bohrman, Claribel Contreras, Megan Simpson, Hang Le, Christine Estevez, Lisa Chamberlin, Sandra Cortez. Tüm fahişeler (kim olduğunuzu biliyorsunuz). Paha biçilmez geri bildirimleri için Harika Yazarlarıma: K. A. Tucker, Nicole Jacqueline, Kathryn Perez, SL Scott, Elle Chardou, Lauren Blakely, Renee Carlino. Gif yapma dehası - Dorota Wrobel. Muhteşem kapak tasarımcım - Najla Qamber. Baş nedimem - Kelly St-Laurent. Gal Fridays'im - Stephanie Brown ve Chasity Jenkins. Olağanüstü editörüm - Kara Malinczak. En büyük hayranım - Scott MacKenzie. Ve ikinci en büyük hayranım - Bruce.

Teşvikiniz için teşekkür ederim!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Vancouver doğumlu Karina Halle, Grand Central Publishing tarafından yayınlanan USA Today çok satan The Artists Üçlemesi, çok sayıda yabancı yayın anlaşması ve Experiment in Terror serisiyle elde ettiği kendi yayıncılık başarısıyla "Melez Yazar" teriminin gerçek bir örneğidir. Kitapları karanlık, seksi ve keskin olan her şeye olan sevgisini sergilese de, özünde gizli bir romantik ve karakterlerine mümkün olduğunca HEA vermeye çalışıyor.

Karina, Vancouver Film Okulu'ndan senaryo yazarlığı ve TRU'dan Gazetecilik lisans derecesine sahiptir. Seyahat yazıları, müzik eleştirileri/röportajları ve fotoğrafları Consequence of Sound, Mxdwn ve GoNomad Travel Guides gibi yayınlarda yer aldı. Şu anda British Columbia kıyısındaki bir adada yaşıyor ve nişanlısı ve kurtarma köpeği ile zombi kıyametine hazırlanıyor.

www.mobilism.org

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.